

Yêu Nữa Được Không ?

Contents

Yêu Nữa Được Không ?	5
1. Chương 1	5
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	24
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	28
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	32
26. Chương 26	33
27. Chương 27	34
28. Chương 28	35
29. Chương 29	37
30. Chương 30	38
31. Chương 31	39
32. Chương 32	40
33. Chương 33	42
34. Chương 34	42
35. Chương 35	44
36. Chương 36	45
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41	52

42. Chương 42	54
43. Chương 43	55
44. Chương 44	56
45. Chương 45	58
46. Chương 46	59
47. Chương 47	61
48. Chương 48	62
49. Chương 49	63
50. Chương 50	65
51. Chương 51	66
52. Chương 52	67
53. Chương 53	68
54. Chương 54	70
55. Chương 55	71
56. Chương 56	72
57. Chương 57	73
58. Chương 58	74
59. Chương 59	76
60. Chương 60	77
61. Chương 61	78
62. Chương 62	80
63. Chương 63	82
64. Chương 64	83
65. Chương 65	85
66. Chương 66	86
67. Chương 67	88
68. Chương 68	89
69. Chương 69	90
70. Chương 70	92
71. Chương 71	93
72. Chương 72	94
73. Chương 73	95
74. Chương 74	96
75. Chương 75	98
76. Chương 76	99
77. Chương 77	100
78. Chương 78	101
79. Chương 79	102
80. Chương 80	103
81. Chương 81	104
82. Chương 82	105
83. Chương 83	107
84. Chương 84	108
85. Chương 85	109
86. Chương 86	110
87. Chương 87	111
88. Chương 88	113
89. Chương 89	114
90. Chương 90	115
91. Chương 91	117
92. Chương 92	118
93. Chương 93	119
94. Chương 94	120
95. Chương 95	121

96. Chương 96	123
97. Chương 97	124
98. Chương 98	125
99. Chương 99	126
100. Chương 100	127
101. Chương 101	128
102. Chương 102	129
103. Chương 103	130
104. Chương 104	132
105. Chương 105	133
106. Chương 106	134
107. Chương 107	135
108. Chương 108	136
109. Chương 109	137
110. Chương 110	138
111. Chương 111	139
112. Chương 112	141
113. Chương 113	142
114. Chương 114	143
115. Chương 115	143
116. Chương 116	144
117. Chương 117	145
118. Chương 118	147
119. Chương 119	147
120. Chương 120	149
121. Chương 121	150
122. Chương 122	151
123. Chương 123	152
124. Chương 124	154
125. Chương 125	155
126. Chương 126	156
127. Chương 127	157
128. Chương 128	159
129. Chương 129	160
130. Chương 130	161
131. Chương 131	162
132. Chương 132	163
133. Chương 133	164
134. Chương 134	165
135. Chương 135	166
136. Chương 136	167
137. Chương 137	168
138. Chương 138	169
139. Chương 139	170
140. Chương 140	171
141. Chương 141	172
142. Chương 142	173
143. Chương 143	174
144. Chương 144	175
145. Chương 145	176
146. Chương 146	177
147. Chương 147	178
148. Chương 148	179
149. Chương 149	180

150. Chương 150	181
151. Chương 151	182
152. Chương 152	183
153. Chương 153	184
154. Chương 154	185
155. Chương 150	186
156. Chương 151	187
157. Chương 152	188
158. Chương 153	189
159. Chương 154	190
160. Chương 155	191
161. Chương 156	192
162. Chương 157	193
163. Chương 158	194
164. Chương 159	195
165. Chương 160	196
166. Chương 161	197
167. Chương 162	198
168. Chương 163	199
169. Chương 164	200
170. Chương 165	201
171. Chương 166	202
172. Chương 167	203
173. Chương 168	204
174. Chương 169	206
175. Chương 170	207
176. Chương 171	208
177. Chương 172	209
178. Chương 173	210
179. Chương 174	211
180. Chương 175	211
181. Chương 176	213
182. Chương 177	214
183. Chương 178	215
184. Chương 179	216
185. Chương 180	218
186. Chương 181	219
187. Chương 182	220
188. Chương 183	221
189. Chương 184	222
190. Chương 185	223
191. Chương 186	224
192. Chương 187	226
193. Chương 188	227
194. Chương 189	228
195. Chương 190	230
196. Chương 191	231
197. Chương 192	231
198. Chương 193	232
199. Chương 194	234
200. Chương 195	235
201. Chương 196	236
202. Chương 197	237
203. Chương 198	238

204. Chương 199	239
205. Chương 200	240
206. Chương 201	242
207. Chương 202	243
208. Chương 203	244
209. Chương 204	245
210. Chương 200	246
211. Chương 201	247
212. Chương 202	249
213. Chương 203	249
214. Chương 204	251
215. Chương 205	252
216. Chương 206	253
217. Chương 207	254
218. Chương 208	255
219. Chương 209	256
220. Chương 210	257
221. Chương 211	258

Yêu Nữa Được Không ?

Giới thiệu

Những giọt mưa thu đầu tiên đã rơi lất phất, Sài Gòn cũng bắt đầu hạ nhiệt bước vào cái tháng của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nua-duoc-khong>

1. Chương 1

Chap 1:

Tên cậu là Duy, tức là duy nhất, và cậu cũng là con trai độc của ông Lý Gia Đoàn, đại gia kinh doanh thực phẩm giàu có tiếng. Tuy nhiên, từ nhỏ Duy đã được gửi sang nước ngoài du học nên hiếm ai biết gia sản Lý Đoàn đồ sộ đã có người thừa kế. Sự xuất hiện của anh chàng lạ mặt làm các cổ đông đang nhắm nhe chiếc ghế chủ tịch trong công ty Lý Đoàn méo mặt. Duy lạnh lùng nói :

- Quý vị không cần lo cho cái công ty lớn không người lèo lái. Đã có tôi, là con trai ông Đoàn trở về để tiếp quản. Cho tôi 1 tuần để lo hậu sự cho người cha xấu số vừa mới qua đời của tôi và xem xét lại mọi chuyện lớn nhỏ của công ty. Đúng 9h sáng thứ 2 sẽ có cuộc họp Hội đồng quản trị. Chủ tịch sẽ là tôi. Lý Đoàn Duy ! Không nhiều lời. Quản gia, tiễn khách !

Đáng chú ý nhất trong số những tên tai to mặt bự có mặt tại nhà hôm đó chính là Trần Kiên, người được

cho là có uy tín và đủ sức lãnh đạo công ty Lý Đoàn nghiêm nhiên trở thành Chủ tịch nếu Duy không kịp trở về. Nhưng ông chỉ gây cho anh sự chú ý không phải vì những gì anh đã biết mà là cái phong thái đỉnh đạc, một chút bí ẩn và lúc nào cũng là nụ cười nhếch mép làm Duy cảm thấy người này có gì đó không bình thường. Duy gõ cửa phòng, mẹ cậu không ngừng khóc, Duy nói :

- Mẹ à ... Mẹ phải gượng dậy. Ba đã không còn ở đây nữa rồi. Có đau nhưng cũng phải chấp nhận sự thật thôi.

- Con trai, cuối cùng thì con đã về.

- Mẹ, ba đã mất rồi. Nhưng bà nội thì vẫn còn đó. Nhiệm vụ của chúng ta là phải chăm sóc bà. Bà cũng buồn đâu kém gì mẹ con mình đâu ạ.

Nhìn bà Quế, Duy điềm tĩnh :

- Mẹ, giờ mẹ có thể kể lại chi tiết toàn bộ sự việc về cái chết của ba không ?

Bà Quế có vẻ chần chừ rồi lại ứa nước mắt ôm con trai :

- Duy ơi... Mẹ khổ lắm.

Bà Quế lại khóc nức nở khi nhắc về ông Đoàn, phải đợi một hồi lâu Duy mới có thể làm bà bình tĩnh trở lại. Duy ở bên cạnh mãi cho tới khi bà ngủ thiếp đi anh mới trở về phòng. Anh thở dài, lẽ ra anh còn một khối mơ ước mà đã dầy vệt được kể từ lúc còn là sinh viên ở Đức. Nhưng giờ đây, mọi việc làm đã phải gác lại và trở nên dang dở khi người cha đột ngột mất và qua đời. Duy phải bán lại cái văn phòng nhỏ của anh vừa mở được ở thành phố Hamburg xinh đẹp quay về đây tiếp quản chiếc ghế chủ tịch. Dù không thích nhưng Duy không thể không làm thế. Bởi vì anh đâu còn lựa chọn nào khác ?????

2. Chương 2

Những quán cà phê ở Sài Gòn luôn mang nhiều phong cách khác nhau, Duy ngồi chờ khá lâu thì Mạnh mới mang tới một hộp lunch kính đồ đạc. Duy hỏi :

- Đầy đủ những thứ tớ cần chứ?

- Phải. Tớ năn nỉ ông già dữ lắm mới xin lại được bản copy của những thứ này.

- Tớ cảm ơn.

- Có gì đâu. Khách sáo với thằng Tiến Mạnh này từ khi nào thế? Mà có thật là cậu tin cái chết của ba cậu không chỉ đơn thuần là một tai nạn giao thông hả?

- Ừ.

- Vì sao?

Một tay che miệng một tay xoay viết điều luyện, cách suy tư của Duy rất giống cách của Conan Edogawa – Một thám tử thiên tài nổi tiếng của truyện tranh Nhật Bản. Duy nói :

- Một chiếc Bentley Continental GT thực chất nếu nói tai nạn của ba xảy ra ở Đức hay những quốc gia châu Âu khác thì đó là một chuyện bình thường. Nhưng đây là Việt Nam mà, những chiếc Bentley hàng chính hãng nhập từ Đức khó mà có đối thủ cạnh tranh về tốc độ và sự an toàn thì làm cách nào có thể bị đụng nát nát như vậy. Lại trên một đoạn đường mà xe hơi đi qua mỗi ngày không tới trăm chiếc ?

- Woah... Cậu mới về nước chưa được 2 ngày mà đã điều tra kỹ thế rồi à?

- Thôi ! Tớ không nói nhiều. Dù sao cũng cảm ơn cậu lần nữa. Tớ về.

- Duy à... hôm nay tớ đến đây, ngoài việc này, tớ còn một thứ muốn đưa cho cậu.

- Sao ?

Mạnh rút ra tấm thiệp hồng đặt lên bàn, Duy chép miệng :

- Chà chà, sớm vậy ta.
- Không. Không phải tở.
- Chứ ai đây?

Duy nhìn tấm thiệp, anh ngẩng người ra vì ngạc nhiên. Sao lại là cái tên đó, cái tên người con gái in trên thiệp hồng. Duy thất thần nhìn chăm chăm vào tấm thiệp rồi nói :

- Có rất nhiều chuyện cậu vẫn còn chưa biết. Nhưng ... Đây là thành ý của cậu ấy. Và quyền đến dự hay không là của cậu.

Trên đường về nhà, Duy lái xe nhanh hòa theo mớ hỗn độn về kỷ ức tươi đẹp những ngày xưa. Duy thấy mắt mình ướt ướt, vốn không nhiều người lấy đi được nước mắt của anh. Nhưng Duy lại một lần nữa phải khóc. Khóc vì cái tên của người con gái được in trên thiệp hồng báo tin vui.

Đỗ Phương Thy - tình yêu đầu tiên của Duy. Cũng là người mà Duy đã từng ngỡ sẽ yêu đến suốt cuộc đời này.

3. Chương 3

Chap 2:

Duy không có nhiều thì giờ để nghĩ tới cái lễ kết hôn trọng đại của người xưa diễn ra vào hai tuần nữa trên bán đảo Sơn Trà xinh đẹp. Anh còn nhiều việc để làm hơn là cứ ngồi ôm kỷ niệm đó mà buồn đau. Duy đi mua sắm, anh cần vài bộ veston chín chu hợp với cái chức chủ tịch một tập đoàn thực phẩm có tiếng ở Việt Nam. Lựa chọn một hơi cũng được vài kiểu thích hợp không quá dày như mấy bộ ở Đức. Khá hí hửng với mấy bộ vest mới sắm, anh chàng hồ hởi ra xe về nhà. Bất thành lỉnh một cảm giác đầu tiên khi Duy mở mắt ra là ướt, và trên mũi chiếc Hyundai Santa Fe cầu cạnh của anh thì trà sữa đang rơi lã chã. Duy trợn ngược mắt ngược lên nhìn, có tiếng mấy cô cậu thanh niên lí nhí. Một tiếng nói sau lưng :

- Tại sao phải xin lỗi chứ?
- Thôi nào, ở đây là Việt Nam.
- Tở chưa bắt đền ly trà sữa ngon thế thì thôi.

Duy quay lại nhìn, một cô nàng có gương mặt khá xinh xắn nhưng trông rất ngỗ ngược hẳn học nhìn Duy. Đi cạnh cô nàng là một cô gái trông có vẻ hiền hậu hơn nhìn Duy với một ánh mắt lo lắng. Cả hai đứng trước mặt Duy, cô nàng gắt gỏng :

- Anh nhìn cái gì ?
- Này, xe tôi thì ướt. Quần áo tôi thì đầy mùi ngọt liếm thế này, cô không nói một lời dễ nghe được hả?
- Xin lỗi anh, bạn tôi vừa từ Mỹ về. Có lẽ cô ấy không thể làm anh vừa ý ...
- Con gái ở đâu cũng chẳng chút lễ độ với người khác thế đâu. Lời xin lỗi không khó để nói nhưng có thể đánh giá nhân cách của cô đấy. Tôi cho cô nợ lời xin lỗi này. Chắc chắn chúng ta còn gặp lại nhau.

Duy bước vào xe, rồi ga, trước khi lăn bánh, anh còn mở cửa kính và nói :

- Không cần biết cái nơi nào sinh thành cô...Đừng làm hoen ố nhân cách con gái Việt Nam !

Cô nàng tức điên tháo một chiếc giày thể thao Nike xịn đang mang quăng thẳng vào chiếc xe đang lao thẳng. Chẳng biết có phải là tình cờ hay không mà một chiếc dây giày đã dính lại ngay lúc xe của Duy đóng cửa sổ. Cả hai ngẩng ngơ nhìn theo, cô bạn gái đi cùng cô nàng đồng đánh thờ dài :

- Cậu đừng có hờ giận dữ là lấy giày mà quăng chứ? Cậu về chưa được 1 tuần tở đã hy sinh gần chục đôi giày rồi.
- Thôi mà, tở sẽ đền lại cho cậu. Chẳng lẽ cậu chịu để yên ột gã đáng ghét dạy đời chúng ta như vậy hả?
- Tuệ Lâm à, không còn là con nít nữa đâu. Cậu đừng gắt gỏng kiểu đó mà.

- Hết vui rồi, về thôi.

Duy về đến nhà, thấy bà Quế ngồi một mình bên hồ bơi lặng lẽ nhặt mấy cánh hoa rụng xuống bên thành hồ. Thấy con trai đầu cổ ướt sũng, bà ngạc nhiên :

- Duy, con làm sao thế?

- Dạ không có gì đâu. Ngoài này gió nhiều, mẹ ở ngoài này làm gì thế ạ?

- Mẹ chỉ mới ra thôi, ở trong nhà mãi cũng chán. Mà con xách gì linh kinh thế?

- Dạ chút đồ con mới mua. Thôi con vào tắm nha mẹ ...

- À nè ... Duy à ...

Duy nhìn bà Quế có vẻ hơi hiếu kỳ, bà có vẻ gì rất muốn nói với Duy nhưng rồi lại không nói. Bà chuyển đề tài rất nhanh, bà Quế hỏi :

4. Chương 4

- Con định thay ba con ngồi chiếc ghế chủ tịch thật sao?

- Có gì lạ hả mẹ? Con là con của ba mà.

- Mẹ chỉ thắc mắc sao lần này con cương quyết như vậy? Trước đây con đâu có chịu về nước theo ba làm ăn.

Duy nhoẻn cười :

- Đâu phải lúc trước như thế thì bây giờ không được làm đâu ạ. Với lại, con cũng không muốn để mẹ một mình ở đây. Con về đây với mẹ ! Con sẽ lập gia đình trong tương lai không xa, mẹ có chịu không?

- Ôi con trai của tôi ! Con có biết đây là câu mẹ muốn con nói từ lâu lắm rồi không? Đã 26 tuổi còn gì... Mẹ mừng lắm, mẹ sẽ nói với chú Trần Kiên giúp con trong những bước đầu tiên làm chủ tịch, con nhé !

Duy ngừng lại, tắt ngay nụ cười :

- Trần Kiên ... Tại sao ạ?

Bà Quế nhăn mặt nhìn con :

- Con không đồng ý à?

- Không phải. Ý con là, ngoài chú Kiên, còn có chú Phát, anh Tài, chú Vĩnh. Sau nhất thiết phải là chú Trần Kiên vậy hả mẹ?

- À ... Vì chú Trần Kiên có kinh nghiệm lại theo ba con lâu nhất, hiểu ba con nhất. Với lại chú cũng thân với nhà mình hơn mấy người kia mà con. Con không nhớ lúc nhỏ con rất mến chú à. Chú chở con đi học, đưa con đi chơi, dạy con đá bóng ...

- Lâu rồi ... con không nhớ cho lắm. Cả gương mặt của chú ấy con cũng nhìn không ra. Hôm con về, đồng quá, con không nhớ.

Duy chỉ nhoẻn cười, vỗ vai mẹ rồi đi vào nhà. Vào phòng riêng đặt bàn thờ ông Đoàn ở đó, sau khi thắp hương cho ba. Duy thấy quyển album đáng tang còn đặt trên bàn. Lật ra, từng trang từng trang một, không thiếu những nhân vật quan trọng. Duy chỉ buồn là cơn bão bất ngờ làm anh, đứa con trai duy nhất không thể về kịp gặp ba lần cuối. Một giọt nước mắt vô tình lại rơi đúng ngay vào bức ảnh khá làm Duy chú ý, mẹ anh đang đứng nói chuyện trong có vẻ bí ẩn với ai ? Họ đang trao cho nhau cái gì đó rất bí mật. Duy chú ý thật kỹ, người đàn ông này trông rất quen, lén lấy tấm ảnh đó về phòng và đặt vào máy scan. Lật lại tất cả những bức ảnh, dường như bà Quế chỉ đứng chung với người này trong suốt đám tang. Bản thân Duy cũng ngỡ ngàng ra, nhớ lời mẹ vừa nói rồi nhìn vào tấm ảnh hồi bé anh chụp lúc đi đá bóng, người đứng bên cạnh Duy. Duy té ngựa ra hoảng hốt :

- Trần Kiên ...

Một loạt suy nghĩ diễn ra trong đầu, sao Trần Kiên lại có mặt trong tất cả những sự việc quan trọng tại gia đình anh? Lăm le chiếc ghế chủ tịch mà vẫn có thể tận tình đi cùng gia đình một cách như thế thì quá giả tạo. Duy mơ hồ nghĩ đến cái chết của ba mình có liên quan gì đến mật độ xuất hiện khác thường của Trần Kiên và những hành động kỳ lạ của mẹ anh từ lúc anh từ Đức trở về.

- Ba à, nếu ba có nghe lời con nói. Ba linh thiêng hãy làm một điều gì đó để con có thể giải đáp thắc mắc của con. Tại sao con cứ thắc mắc những điều mơ hồ như vậy? Ba ơi, nói cho con biết đi.

Duy đứng lặng bên bàn thờ của ông Đoàn và nói một mình. Anh không hề hay biết bên ngoài cửa, một cú điện thoại bí mật đã được thực hiện :

- Thằng bé đã bắt đầu nghi ngờ, cẩn thận !...

5. Chương 5

Chap 3

Sáng...

Chạy bộ. Mồ hôi nhễ nhại, hôm nay mặt trời có vẻ ló dạng hơi sớm. Duy đưa tay lau vệt mồ hôi trên trán rồi có hít thở không khí trong lành. Hôm nay anh phải đến ra mắt Hội đồng quản trị. Sau khi hứng làn nước lạnh mát rười rượi, Duy chọn chiếc áo sơ mi đen, quần đen và thắt cravat màu xám. Xịt nước hoa Hugo Boss, vuốt gel dựng đứng. Duy tự thưởng ình nụ cười nhếch mép hài lòng với vẻ quyền rũ khi soi bản thân anh qua gương. Đi ngang phòng của ba mẹ, Duy thấy cửa phòng hé mở, và bà Quế đang đứng ngoài ban công nói chuyện điện thoại với ai đó. Duy hơi tò mò, anh nhú mảy bước vào :

- Mẹ ơi ...

Vẫn không có tiếng trả lời, Duy lại gọi :

- Mẹ ơi !

- Duy đây hả con ?

Mặt bà Quế chuyển sắc lạ lùng, bà bối rối khi thấy cậu con trai lù lù xuất hiện trước mặt. Duy hỏi :

- Sáng, mẹ nói chuyện với ai sớm vậy ạ ?

- Ủ. Là bạn của mẹ. Gọi từ bên Mỹ về.

- Con vào chào mẹ, hôm nay con đi làm.

- Ủ...

Giọng bà Quế dịu xuống, bà sửa lại cravat cho chỉnh tề rồi vuốt mái tóc của Duy nằm xõp xuống và nói :

- Lớn rồi, đứng đắn tí đi con. Bây giờ con là ông chủ, không còn là một tiểu thiếu gia sau lưng ba mẹ tại các buổi dạ tiệc nữa.

- Con nhớ rồi ạ.

- Hình ảnh này làm mẹ nhớ lại ... Mẹ vẫn hay làm như thế cho ba con mỗi buổi sáng.

- Vậy là con giống ba hả mẹ?

- Ủ... Vào công ty, bỏ ngõ cả người lẫn việc, mẹ đã nhờ chú Trần Kiên theo chỉ dẫn cho con những công việc mà ba từng làm. Công việc của một người đứng đầu.

Im lặng một chút, Duy hỏi mẹ :

- Sao lại là chú Trần Kiên vậy hả mẹ?

- Con hỏi thế là sao ?

- Ý con là trong công ty vẫn có nhiều người khác đủ kinh nghiệm để hướng dẫn con. Sao mẹ lại chọn chú Trần Kiên ?

Hơi bất ngờ với câu hỏi của Duy, bà chỉ đáp một cách nhanh chóng :

- Con không nhớ là mẹ đã nói chú Trần Kiên rất thân với gia đình chúng ta à ? Chú ấy là người hiểu ba con nhất. Mẹ chỉ chọn những gì tốt nhất cho con thôi.

- Cảm ơn mẹ ạ !

- Con hãy làm việc thật tốt. Để mọi người khi nhìn con mà nhớ về ba con mỉm cười chứ không phải là một cái thở dài lo âu. Con trai nhé !

- Dạ, chào mẹ con đi làm.

- Mẹ đợi con bữa ăn tối nhé.

- Con sẽ về sớm.

6. Chương 6

Lái xe chậm chậm, lòng Duy duy nghĩ vồn vờ trên tay lái. Lẽ ra giờ này ở bên Đức, Duy có một cuộc sống yên bình bên cái công việc không một chút áp lực. Mỗi ngày sau khi xong việc thì cùng một ai đó ra bến cảng Hamburg nhìn vô tư lự những con thuyền đến rồi lại đi mang theo những ước mơ, tham vọng, tiền tài vật chất xa xôi. Duy thích cảnh tượng đó. Anh ao ước tự do. Nhưng mặc khác Duy biết anh không phải tự sinh ra cũng không tự lớn lên. Con người ta có cha có mẹ sinh thành lớn lên không chỉ sống vì mình mà còn vì cái đạo nghĩa cao lớn đó. Duy đã có một thời gian vui vẻ với cuộc sống tự do của mình ở nước Đức xa xôi. Một vài mối quan hệ gần gũi với những cô gái cùng quê nhưng lại khác nhau rất nhiều về quan niệm làm Duy cũng cảm thấy lạc lõng. Cũng phải thôi, nhiều cô bạn gái của Duy dù là người Việt nhưng cũng đã ăn nhập phong cách sống của người Đức, đó là lí do anh không muốn kéo dài mối quan hệ và thường kết thúc nó trong vui vẻ. Bây giờ, anh quay về Việt Nam, dành hết thời gian còn lại cho trách nhiệm. Đúng, Duy phải có trách nhiệm với mẹ già đơn côi, với sự nghiệp mà người cha đầy hoài bão và nghị lực để lại. Vì anh là con trai của họ. Cơn suy nghĩ của Duy bị cắt ngang bởi anh cảm thấy mình đang đụng phải thứ gì đó. Duy mở cửa xe bước ra, anh đã đụng phải một cô gái. Không màng đến vết thương ở bắp chân, cô nàng chỉ xuýt xoa con chó lông trắng mượt :

- Tony ... May quá mày không sao !

- Này cô gì đó ...

Hai đôi mắt tròn xoe nhìn nhau, ánh lên ký ức quen thuộc. Cả hai cùng cất tiếng nói :

- Là anh !

- Là cô !

Chưa kịp nói đến câu thứ 2, Duy đã phải lãnh nhận cú tát trời giáng từ tay cô nàng có đôi mắt trong rất ương bướng đó. Duy nhăn mặt :

- Cô điên à ? Sao lại đánh tôi ?

- Anh từng nói tôi nợ anh một thứ đúng không ? Giờ tôi trả nó cho anh đấy.

- Trả hả ? Cái này gọi là trả đó hả ?

Duy cảm thấy một điều tương tự xuất hiện thêm trên má của anh. Sau đó là một cảm giác nóng bừng, rát. Duy cau có :

- Này, tôi đã có ý tốt mà cô còn giở thói như vậy thì đừng trách tôi vô tình nhé. Tôi sẽ mặc kệ cô.

- Ai cần anh giúp. Dở hơi !

- Nhớ câu này nhé !

Duy tức giận lên xe và bỏ đi. Nhưng cái chân bê bết máu của cô nàng gây ấn tượng với Duy qua đôi mắt ánh lên một vẻ gì đó rất buồn bĩnh khó khuất phục làm anh không thể nhún ga. Duy bước xuống xe, không nói gì và tiến lại ôm cô nàng Tuệ Lâm xinh xắn kia lên xe. Tuệ Lâm liên tục đâm ình ình vào ngực Duy :

- Buông tôi ra, đồ đểu !
- Cô ngồi yên đi.
- Bớ người ta, có người muốn bắt cóc tôi. Tony, cứu tao với.

Con chó chẳng hiểu vì sao mà cứ nằm im thín thít trên băng ghế trước thỉnh thoảng ngoắc ngoắc cái đuôi vì khí điều hòa trong xe. Mắt nó lim dim. Duy vừa lái xe vừa cười :

- Tony của cô trung thành quá nhỉ ?
- Đồ đáng ghét. Uống công tao yêu thương mày. Không để mày cô đơn bên đó mà mang mày theo về đây.
- Có lẽ vì con chó của cô quá khờ để biết tôi có phải là kẻ thù của cô hay không hoặc là nó trung thành đến nỗi sẵn sàng dâng hai tay cô cho kẻ thù.
- Anh im đi ! Đáng ghét !

7. Chương 7

Đưa cô nàng tới bệnh viện, ôm con chó Tony khiến cái áo của Duy dính đầy lông chó. Anh nhìn đồng hồ, chỉ còn hơn 20 phút nữa là tới giờ họp. Biết chắc dính ngay giờ kẹt xe, Duy hỏi bác sĩ :

- Chân cô ấy có sao không ạ ?
- Chúng tôi đã khâu lại. Không vấn đề gì.
- Nếu thu viện phí xong thì sẽ về được ?
- Đúng.

Duy chạy đến thanh toán phí, sau đó anh chạy ra cổng bệnh viện và gọi điện thoại cho cậu bạn thân Tiến Mạnh :

- Duy đó hả ?
- Giờ tớ cần cậu giúp hai việc rất quan trọng và cấp bách. 1 là chỉ con đường ngắn nhất có thể chạy bộ để tới chỗ công ty Lý Đoàn. Nhanh lên !
- Ok ! Nghe nhé !

Lao như tên bay, băng qua những con hẻm, những khu nhà tồi tàn hay thậm chí là phải chạy ngang những con kênh đen kịt. Duy vẫn cố gắng chạy thật nhanh, may thay, anh tới trước cửa phòng họp lúc 8h58'. Duy mở điện thoại :

- Cảm ơn ! Tớ đã tới kịp. Cậu tài lắm.
- GPS là cuộc sống của tớ. Đường phố Sài Gòn nghĩa lý gì. Nói việc thứ hai cậu nhờ tớ đi.
- Tới bệnh viện, tìm xe của tớ và đưa cô gái la to nhất khi thay băng vết thương ở chân đem cô ấy về nhà cẩn thận. Việc này không vấn đề chứ ?
- Hả ?
- Thôi. Tớ phải vào. Bye bye !
- Nè, Duy ... Duy ... Chờ đã ...

Chiếc áo đen đã nhen nhóm máu và dính lông chó, trông hơi bẩn nhưng đó không phải là vấn đề chính. Anh đẩy cửa bước vào một cái oai vệ, mọi người trao cho Duy nhiều ánh mắt nhận xét khác nhau. Duy cho qua hết, anh đứng dậy đồng dục :

- Tôi, Lý Đoàn Duy. Từ nay chính thức đảm nhiệm chiếc ghế chủ tịch tập đoàn Lý Đoàn theo hình thức cha truyền con nối của truyền thống đã được áp dụng. Cảm ơn mọi người đã cộng tác với ba tôi trong thời gian qua và tôi hi vọng điều tốt đẹp đó sẽ vẫn tiếp tục trong hôm nay và cả mai sau nữa. Tôi hứa sẽ cố gắng làm tốt cương vị của mình.

Tiếng vỗ tay tán thành cất lên, Duy sửa lại cravat một chút, liếc nhanh Trần Kiên đang nhìn đắm chiêu ra cửa và nói :

- Để khỏi phải bỏ ngõ, tôi vẫn giữ bộ máy làm việc y như cũ. Giám đốc vẫn là chú Kiên đã có nhiều năm kinh nghiệm. Có ai có ý kiến gì không ạ ?

Có nhiều tiếng xì xào nhưng không ai dám nói ra mặt. Duy lặng im cho qua và đứng dậy nhận lấy cái bắt tay của Trần Kiên :

- Cháu lớn thật rồi, Duy !

- Chúc cho chúng ta làm việc với nhau thật ăn ý. Đưa Lý Đoàn là công ty thực phẩm số 1 Đông Nam Á. Chú đồng ý chứ ?

Duy biết cái bắt tay đó đồng nghĩa anh đã chấp nhận bắt đầu tham gia vào cuộc chiến chưa bao giờ hiện hữu. Là một cuộc chiến ngầm nhằm dành lấy quyền lực chẳng những Trần Kiên mà còn không ít những người khác ngồi trong phòng này. Nhưng anh tin, bằng tất cả niềm tin và sự kỳ vọng mà ông Đoàn đã dành cho anh sẽ giúp anh mạnh hơn, lợi thế hơn trong cuộc chiến đó.

Buổi họp đầu tiên của Duy ở Lý Đoàn diễn ra như thế. Sau đó anh được cô thư ký xinh đẹp đưa đến phòng làm việc riêng. Duy ngồi lên chiếc ghế chủ tịch rồi nói :

- Phòng làm việc bên cạnh của ai thế ?

- Thưa chủ tịch, là của giám đốc Trần Kiên ạ.

- Được rồi. Cô có thể ra ngoài.

- Hồ sơ và lịch làm việc hôm nay em đã sắp xếp trên bàn. Có gì không hiểu chủ tịch cứ hỏi em.

- À ... mà tôi chưa biết tên cô.

Cô nàng mỉm cười có cái răng khểnh duyên dáng :

- Em là Quỳnh Thư, vào công ty làm thư ký gần một năm nay.

- Cô có cái tên đẹp đấy.

- Chủ tịch quá khen.

Duy khá hài lòng khi nhiều cấp dưới khác phái cho anh cái nhìn bị quyến rũ. Buổi làm việc đầu tiên của anh diễn ra khá suông sẻ. Phòng làm việc của anh có một cái cửa rất rộng được thiết kế bằng kính phản quang, nhìn xuống dòng người ngược xuôi hối hả khi băng ra đường. Duy thầm lo âu một điều gì đó xa xăm, rồi anh lại nhoen cười khi quay vào trong, nhìn chiếc ghế to oai vệ...

Và Duy thừa biết, mọi chuyện chỉ mới ở nơi khởi điểm của nó mà thôi ...

8. Chương 8

Chap 4 :

- Ngừng cười một tý có được không Tuệ Lâm ?

- Dù sao cũng phải cảm ơn gã hắc ám đó.

- Có thể nói chuyện gì xảy ra với cái chân của cậu chưa?

Tuệ Lâm vẫn cười tươi rồi nói :

- Tony và gã hắc ám đó đã giúp tớ gặp được hoàng tử của đời tớ rồi.

- Cái gì mà hoảng tử ?
- Cậu thấy chưa ? Tổ đã có số điện thoại của anh ấy rồi.
- Anh chàng lúc này đưa cậu về rồi còn bế cậu vào tới sofa đó hả ?
- Ừ.
- Tổ thấy chẳng ổn tí nào.
- Cậu không thấy ổn thì tốt hơn. Đừng giành giật với tổ.

Không ngờ anh chàng Tiến Mạnh lại có thể đủ sức hớp hồn cô nàng Tuệ Lâm đồng đẳng này. Anh chàng luôn lép vế so với Đoàn Duy kia mà, đằng này lại chiếm tình cảm của một cô nàng khá kiêu kỳ. Tiến Mạnh làm việc tại một công ty liên doanh với nước ngoài chuyên về hệ thống định vị GPS. Bảo Yến, cô bạn thân của Tuệ Lâm nhắc nhở :

- Nhưng tổ hỏi thật, chừng nào cậu mới quyết định báo tin cho người nhà cậu hay cậu đã trở về ?
- Tổ vẫn chưa muốn. Tổ ghét bị quản thúc.
- Nhưng thực chất cậu đã bị đuổi khỏi trường đại học. Tổ không hiểu nổi anh Khoa Nam sao lại có thể dễ bị cậu lừa gạt như vậy. Cả người thân bên này cũng không hay biết gì về cậu ...
- Bảo Yến, có tổ ở đây cậu cũng vui mà. Sao cậu cứ xua đuổi tổ mãi vậy ?
- Tổ không có đuổi. Nhưng cậu cứ long bong thế này thì ...
- Thì tổ sẽ nói anh Nam chú ý cậu một chút.
- Thôi khỏi đi. Cảm ơn trước.

Bảo Yến nhăn mặt đứng dậy bỏ vào phòng, Tuệ Lâm lại gọi điện thoại :

- Chào anh Mạnh !
- Em đó hả ?
- Anh đang làm gì vậy ?
- À ... tập thể hình.
- Anh đã cao lớn khỏe mạnh thể mà còn tập thể hình à ?
- Rèn luyện sức khỏe thôi. Chân em đã đỡ chưa ?
- Đỡ một chút. Vẫn còn đau lắm.
- Thay bạn của anh tạ lỗi với em. Tại lúc sáng cậu ấy có việc quan trọng.
- Tên ấy tốt phước lắm mới gặp người như anh.
- Thôi em ngủ sớm đi. Thôi lại đau chân đấy.
- Em biết rồi. Tạm biệt anh Mạnh.

Tiến Mạnh tắt điện thoại rồi quay vào cười với Đoàn Duy :

- Cô bé đáng yêu đó chứ !
- Cậu đùa à ? Đừng nói cậu để ý con nhỏ chanh chua đó nhé !
- Tổ thấy cậu mới là đứa chú ý cô bé này đây. Nếu không cần gì bỏ lại cả chiếc xe hộp để tổ đưa về.

Duy nhếch mép cười :

- Đây là Sài Gòn, tổ nắn cái từ kẹt xe. Còn chuyện đưa con nhỏ lý sự đó về nhà là chuyện sẵn tiện thôi.
- Im lặng một chút, Tiến Mạnh nhìn Duy rồi nói với vợ :

- Chuyện gì thì cũng qua rồi, cũng nên bắt đầu cho những mối quan hệ mới chứ.

Duy nghe xong câu đó, thành linh bỏ chạy ra khỏi phòng tập thể hình. Cả hai lao vun vút trên con BMW Z4 mui trần, Duy dừng chân ở bến Bạch Đằng, gió đêm thổi cuồn cuộn, anh uống hết một lon bia rồi quăng cái vỏ thật mạnh xuống sông. Tiến Mạnh cũng lấy một lon bia ra và đứng bên cạnh :

- Lẽ ra tớ không nên nhắc đến chuyện này. Xin lỗi !

- Cậu không có lỗi gì hết. Tại tớ kém cỏi, chuyện đó đã xảy ra lâu rồi mà tới giờ tớ vẫn chưa chấp nhận được.

9. Chương 9

- Nhưng cậu cũng đâu có lỗi. Cậu là người bị bỏ rơi kia mà.

Duy cười mà như mếu :

- Cũng 3 năm rồi còn gì. Tớ nhất định phải tới dự lễ cưới của Phương Thy vào cuối tuần này. Có gì đâu ! Không yêu thì là bạn.

- Mới thấy một câu nghe chí lý.

- Tớ là Lý Đoàn Duy mà.

Nói thế thôi chứ Duy lòng buồn mang mác, anh vẫn chưa hiểu được lý do vì sao anh mất Phương Thy. Vì trong suốt 4 năm yêu nhau, Duy và Thy số lần cãi nhau chưa đếm đủ mười đầu ngón tay. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, Duy không lụy tình, chỉ có điều anh muốn biết tại sao mình lại mất người yêu không một lý do như vậy. Mỗi lúc nghĩ tới chuyện không vui, Duy lại không sao chợp mắt được. Anh biết giờ đây mình không nên nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa. Vấn đề của Duy anh trước mắt là chuyện ở Lý Đoàn và cái chết của cha và gã Trần Kiên.

Tuệ Lâm đang say sưa nhảy nhót trong vũ trường, nhảy như một con điên vì chơi thuốc quá đà. Duy cũng tình cờ chui vào đúng cái vũ trường nơi Tuệ Lâm đang quậy. Anh nhận ra cô nàng ngay, có vẻ như vết thương chẳng hề hấn gì bởi cô nàng vẫn quá điêu luyện trong bước nhảy. Uống vài ly, Duy đi toilet và quay lại thấy mọi người bu đến đặc cả sân khấu, Duy vỗ vai anh chàng pha rượu :

- Sao náo nhiệt thế ?

- Anh có tham gia không ? Mọi người đang bỏ tiền cược. Nhiều hơn 500 đôla thì cô ta sẽ cởi áo và múa cột. Nhưng nếu ít hơn thì phải đền đủ cho cô ta 1000 đôla. Thấy anh cũng có vẻ giàu có, đặt khá một tỷ rồi anh em cùng nhau mà xem.

- Cái cô gái mặc quần jean lúc nãy đó hả ?

- Chỗ này không nhiều dân chịu chơi thế đâu.

Duy dù không quen không biết cô gái này nhưng ít ra ấn tượng để lại cho Duy thúc đẩy anh chạy đến thật nhanh. Thấy Duy chen lấn lên phía trước, một anh chàng to con nhanh tay rút ví trong túi quần của anh :

- Anh hùng đây rồi. Đặt cược đi ! Vì con ***** mới của vũ trường này.

- Không ... không phải ...

Tiếng nói của Duy không làm lại mọi người, anh chàng to con lúc nãy hét to :

- Xem này các cậu, một đại gia đích thực, trong bóp anh ta có cả xấp 100 đôla. Phen này chết cô rồi cô gái ! Cởi đi !

- Cởi áo ! Cởi áo !

Duy bị đẩy lên sân khấu, nơi Tuệ Lâm đã say bí tỉ không còn biết gì. Cô cũng không còn nhận ra Duy, anh vừa bị đẩy tới cô đã đắm đuối lao vào Duy và hôn anh. Duy mở to mắt với nụ hôn đó, anh nhanh chóng đẩy Tuệ Lâm ra :

- Cô say rồi ! Cô có biết mình đang làm gì không ?
- Anh là người có nhiều hơn 500 đôla chứ gì. OK ! Tôi sẽ giữ lời hứa.

Không đợi Duy phản ứng, Tuệ Lâm đã dùng tay vạt mạnh và xé chiếc áo sơ mi trắng mỏng. Chiếc áo ngực đã lộ ra làm cả bọn đàn ông phía dưới hò hét thêm hấp dẫn. Duy hoảng hốt kéo Tuệ Lâm vào người mình và hét to :

- Được rồi ! Im lặng ! Tôi có chuyện cần nói.

10. Chương 10

- Sao vậy anh bạn ?

Duy thấy Tuệ Lâm gật gù không còn tỉnh táo. Anh nói :

- Trong ví của tôi còn bao nhiêu tiền sẽ là của quý vị, xem như tôi chuộc cô ấy. Nhé !
- Trong này có tổng cộng là 600 đôla và 8 triệu tiền việt. Anh đổi hết nhé !
- Ok ok ! Là của quý vị. Tôi chỉ lấy giấy tờ tùy thân và mấy cái thẻ tín dụng.

Khó lắm Duy mới lôi Tuệ Lâm ra khỏi cái hộp đêm đó. Chiếc áo đã bị rách toạc, Duy cởi áo của anh khoác lên người cô và lái xe đi. Vừa lên xe, Duy đã phải lãnh trọn những chất thải từ miệng Tuệ Lâm. Cô nôn mửa ra ướt cả áo Duy, không biết nhà lại gọi điện thoại mà Tiến Mạnh không bắt máy để hỏi nhà. Duy đành đưa Tuệ Lâm vào khách sạn, đỡ cô nàng xiêu vẹo vào đến quầy tiếp tân anh đưa giấy chứng minh và nói gấp gấp :

- Lý Đoàn Duy, một phòng VIP ! 2 bộ quần áo 1 nam 1 nữ. Gấp !
- Mời quý khách theo tôi !

Vừa lên đến phòng, Duy quăng Tuệ Lâm xuống giường và cởi áo ra ngoài. Anh vẫn chưa đóng cửa, tình cờ phòng đối diện, Trần Kiên vừa kết thúc một buổi mây mưa với một thiếu nữ trẻ hơn ông gần chục tuổi. Ông nhú mào :

- Thằng này cũng lăng nhăng thế nhỉ ?
- Ai vậy anh ?
- À ... Thôi em về trước đi ! Lát anh sẽ thanh toán tiền phòng.

Ông Kiên ma mẫn ngồi lại trong phòng và liên tục hé cửa chụp hàng loạt ảnh. Ngay cả lúc Duy đã cởi trần vì chiếc áo đầy mùi khó chịu. Ý đồ gì đây ? Tại sao Trần Kiên lại chú ý đến hàng loạt hành động của Duy ? Chuyện anh qua đêm ở khách sạn với ai có liên quan gì đến “việc lớn” của ông.

Nép khéo léo sang một bên khi Duy ra ngoài đóng cửa lại. Trần Kiên bước vào trong, lấy áo khoác ra về và mỉm cười với số ảnh trong tay.

11. Chương 11

Chap 5:

Duy mở mắt ra, chỉ mới gần 6 giờ sáng, trời vẫn còn tối mịt. Quay sang bên cạnh, cô nàng Tuệ Lâm vẫn ngủ say ngon lành trong chiếc áo khoác ấm áp của Duy. Cả đêm qua Duy đã nằm dưới sàn và đến giờ anh mới nghĩ đến cảm giác đau lưng. Duy vào toilet tìm dao cạo râu, không may xước một đường làm rách da, chảy cả máu. Nhớ tới túi khăn giấy có thói quen bỏ ở túi quần sau, Duy chạy ra ngoài. Máu nhỏ giọt xuống cả nền drap trắng, chiếc quần vẫn nằm trên giường. Duy chạy vào toilet tiếp tục vệ sinh cá nhân...

Tuệ Lâm choàng tỉnh, cô ngơ ngác ngồi dậy và định hét lên vì đây không phải là căn phòng nhiều màu sắc ở nhà Bảo Yến. Tuệ Lâm ngồi dậy, thấy trên người chỉ là bộ quần áo khác. Cô còn hốt hoảng khi thấy mấy giọt máu rơi rớt trên giường. Hét lên một cái thật to rồi ôm mặt khóc. Duy giật mình chạy ra :

- Chuyện gì thế ?

- Là anh hả ? Anh đều lắm ... Đáng ghét !

Tuệ Lâm mất bình tĩnh, cô lấy mọi thứ có thể quăng vào Duy. Điện thoại, gối, quần áo, rồi đến cả cái đèn ngủ và gạt tàn thuốc cũng bị quăng đi tất. Duy né không kịp hai món cuối nên đã dính một cú trời giáng trên đỉnh đầu. Lại phải đổ máu thêm một lần nữa, phần nộ, anh chàng hét to :

- Cô điên à ? Dừng lại đi !

- Tôi chỉ sock anh có vài câu, anh đã hại đời tôi thế sao ? Dừng lại gần tôi ! Tôi sẽ kiện anh !

- Cô dừng lại đi, tôi đã làm gì cô chứ ?

Thấy cô nàng ầm ứ chỉ những giọt máu trên drap, Duy nhăn mặt :

- Cô chứng minh được máu này là máu của cô sao ? Mà cô vẫn còn à ?

- Anh ... Cái đồ ...

- Được rồi đừng quăng nữa. Tôi xin lỗi vì câu nói đó. Nhưng tôi dính chính lại, đây là máu của tôi. Từ vết xước do cái dao cạo chết tiệt của khách sạn này gây ra. Được chưa ?

- Anh nói dối. Đêm qua lợi dụng lúc tôi say anh đã đưa tôi vào đây và làm chuyện đó phải không ?

- Đêm qua cô không gặp tôi mới phải ngồi khóc thế đấy. Bọn chúng không đủ tiền đưa cô vào khách sạn nằm sao qua đêm đâu.

Rồi Duy ngồi xuống và kể lại mọi chuyện, anh còn quăng chiếc áo rách mà Tuệ Lâm tự xé vào đêm qua. Rồi cả hai trả phòng và rời khỏi khách sạn. Trông cô nàng có vẻ hối lỗi, chỉ cúi gầm xuống. Leo lên xe một cách bẽn lẽn, Duy cũng biết chuyện nên đã đóng mui lại bởi xe anh là chiếc xe mui trần thời thượng tránh mọi ánh mắt soi mói. Lái xe đi một đoạn, Duy nói :

- Cứ mặc cái áo của tôi mà ra khỏi đây. Tôi đưa cô đi mua cái áo khác.

- Không cần đâu.

- Nhưng tôi cũng phải lấy lại cái áo.

- Đã nói không cần mà. Đưa tôi về nhà đi !

Nhếch mép cười một cách khó ưa, Duy mĩa mai :

- Cô ngại cái gì ? Cô dám cởi áo trước mặt bao nhiêu đàn ông thì sao lại ngại mặc một chiếc áo nam khi đi vào mấy cái shop thời trang đắt tiền hả ? Sợ người ta nói cô là con gái hư à ?

- Anh im đi ! Anh có quyền thả tôi xuống tại chỗ này nhưng tôi cấm anh sỉ nhục thêm lần thứ hai.

12. Chương 12

- Cô biết gọi đó là sỉ nhục thì mấy cái tát cô tặng tôi cô gọi đó là gì ?

- Là bài học cho anh đấy. Cái đồ chỉ biết coi thường người khác. Dừng lại ! Tới nhà rồi.

Duy ngấm nghĩa căn nhà mà Tuệ Lâm gấp rút bước vào. Nhớ kỹ rồi anh lại tiếp tục lái xe đi. Tuệ Lâm chạy vào nhà, Bảo Yến xếp cuốn tạp chí thời trang lại lo lắng :

- Cậu đi đâu 2 ngày nay vậy ?

- Không đi đâu hết.

- Trời ... Sao cậu lại mặc áo đàn ông ? Rồi quần áo cậu đâu rồi ?

Lâm vừa nghe đến đây đã bỏ chạy không còn biết tới ai. Bảo Yến gọi :

- Lâm ... Lâm ... Chờ đã !

Tuệ Lâm chạy miết lên phòng. Bảo Yến bước ra hỏi bà giúp việc :

- Dì ơi, là ai đưa bạn của con về vậy ?

- Tôi không để ý lắm thưa cô chủ. Vì người đó không ra khỏi xe. Nhưng tôi nhớ, đó là chiếc xe màu trắng hôm nọ đã chở cô Lâm về một lần rồi.

- Là anh Mạnh sao ...

- Tôi nhìn không rõ.

- Thôi dì tiếp tục làm đi. Để con vô coi cậu ấy làm sao ...

Gõ cửa phòng không thấy ai trả lời, Bảo Yến bước vào trong và thấy Tuệ Lâm đang nằm buồn hiu, ôm chặt con gấu Teddy to tướng. Ngồi xuống cạnh cô bạn, Bảo Yến hỏi :

- Là anh Mạnh đưa cậu về hả ?

- Không phải.

- Sao bà dì nói đó là chiếc xe hôm nọ ?

- Đúng là chiếc xe đó. Nhưng không phải là anh Mạnh đưa tớ về. Chiếc xe đó không phải của anh ấy, mà là của gã đáng ghét đó.

- Cái gã ... cậu và tớ gặp ở Parkson đó ư ?

- Chính hắn.

- Vậy cái áo cậu mặc trên người ...

- Thì là của hắn chứ ai. Gã đáng ghét. Có ngày tớ phải trả mối thù này.

Không hiểu tại sao cả Duy và Lâm đều hay nghĩ về đối phương. Mà mỗi lần nghĩ thì lại tức điên lên dù không ngày nào không nghĩ tới nhau. Tuệ Lâm đang ngồi ngắm nghía mấy đôi giày cô vừa mới mua. Có một sở thích khá lạ lùng của Tuệ Lâm, chính là những đôi giày thể thao đủ màu sắc mà cô thường ngắm nghía và đánh mất chỉ sau một ngày nhiều hơn là gắn bó cho tới lúc nó cũ rách và lỗi thời. Mỗi lần đi shopping ít khi nào Tuệ Lâm mua dưới 5 đôi giày. Một sở thích kỳ lạ. Duy vừa tới công ty đã gặp phải cái nhìn khá lạ lùng của ông Trần Kiên. Anh chỉ gật đầu một cái và bước vào thang máy. Ông Trần Kiên cũng đi bên cạnh :

- Park Hyatt phục vụ không tồi nhỉ ? Còn tặng cả áo phông ?

Duy giả dờ không nghe, anh sửa lại cravat. Ông Trần Kiên nói :

- Cháu có vẽ đào hoa nhỉ ? Chú thấy đó là một cô gái đẹp ...

- Có việc gì không, chú Kiên ?

- Không. Chú chỉ gợi ý cháu nên lập gia đình, tuổi của cháu cũng vừa rồi. Lúc còn sống, anh Đoàn rất thích trẻ con.

- Đó là việc của cháu. Cảm ơn chú đã quan tâm.

- OK ! Chúc một ngày đầu tuần tốt lành. À ... nhớ kiểm tra e-mail nhé. Nhiều Sappmer tìm cháu lắm đấy.

13. Chương 13

Duy nhắm mắt nhìn theo từng bước đi của ông Kiên. Anh vội vã bước vào kiểm tra e-mail. Duy tá hỏa khi thấy những bức ảnh lẽ ra không nên chụp giữa anh và Tuệ Lâm mới đêm qua bị phát hiện. Duy ngược lên nhìn, ở phòng đối diện, Trần Kiên đang bình tĩnh nhìn anh rồi giơ ngón tay cái lên, rồi chống ngược xuống

một cách đầy khiêu khích. Duy gạt phăng qua mọi thứ. Anh cố hoàn tất vài bản hồ sơ rồi đi ăn trưa với khách hàng. Anh đến những siêu thị từ lớn đến nhỏ trong thành phố để xem xét các mặt hàng thực phẩm của tập đoàn Lý Đoàn phân phối. Theo sau anh là Minh Tài, một nhân viên nhiều kinh nghiệm của tập đoàn Lý Đoàn. Duy hỏi :

- Với những số liệu này thì đánh giá như thế nào ?

- Chỉ nằm ở mức trung bình thôi. Một phần vì Lý Đoàn vừa xảy ra chuyện, với lại người tiêu dùng bị đánh đúng tâm lý, rẻ là quan trọng nhất. Trong khi các mặt hàng chúng ta nhập khẩu khá đắt.

- OK ! Cảm ơn anh ! Anh có thể về. Công việc của chúng ta hôm nay là kết thúc. 3 ngày nữa tôi sẽ giao bản kế hoạch và chúng ta sẽ áp dụng theo cách làm mới.

Duy vừa bước ra thì bị đập vào mắt ngay đôi giày vải màu đỏ dọc đen khá bắt mắt, và anh lại càng thấy vui hơn khi đó là đôi giày được sở hữu bởi cô nàng Tuệ Lâm nóng bỏng hôm nọ. Duy nhếch mép cười tiến lại gần :

- Chào !

- Lại là anh hả ?

- Thì đã sao ? Có hứng thú dạo một vòng Parkson không ?

- Để làm gì ?

- Có lý do.

- Nói ra đi ...

- Sắm giày thể thao !

Bật cười nhìn cái vẻ lưỡng lự của Tuệ Lâm. Duy nắm kéo tay cô vào xe. Lái xe thật nhanh đến trung tâm Parkson Hùng Vương, Duy ngồi đọc tạp chí xe hơi trong khi Tuệ Lâm thỏa thích lựa chọn, ướm thử không biết là bao nhiêu đôi giày từ mắc tới ... siêu mắc. Từ đồ ngoại nhập tới đồ độc. Ngồi nắn mãi cũng chán, Duy bỏ đi một lúc. Khi trở lại, anh đặc biệt chú ý đôi giày gót àu trắng mà Tuệ Lâm mang, anh nói :

- Đôi này đẹp ! Mua nhé !

- Anh khen đấy à ?

- Ủ. Mua đi !

- Ok ! Anh tính tiền mà.

- Xong rồi vào ướm thử cái này. Xem có vừa không ?

Duy đưa cho Tuệ Lâm một bộ đầm hở vai. Cô hơi bất ngờ nhưng cũng chịu mặc thử. Anh quay ra và tiếp tục dán mắt vào cuốn tạp chí. Nghe tiếng xôn xao của mấy cô nàng thử giày ngồi gần đó :

- Lộng lẫy thật !

- Cô ấy trông như một công chúa !

- Xinh quá !

Duy quay lại, Tuệ Lâm đẹp đến ngỡ ngàng. Mất hết cái vẻ chanh chua, Tomboy thường ngày. Mái tóc xõa dài che khuất phần vai hở. Nhận ra cái nhìn mê mẩn của Duy, Tuệ Lâm e thẹn :

- Anh nhìn gì thế ?

Trở lại cái vẻ lạnh lùng khó ưa, Duy xoay tay vào túi :

- Xong rồi. Cởi ra đi ! Tất cả là của cô đấy !

Chở Tuệ Lâm đến nhà hàng và cả hai cùng ăn tối. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh làm mọi thứ chỉ để ép buộc tôi nói ra lời xin lỗi à ?

- Tôi còn nhớ, điều cơ bản nhất trong những điều đầu tiên ba mẹ dạy con cái là phải dạy con xin lỗi khi nó có lỗi.
- Tôi không biết ba tôi là ai. Cả mẹ tôi cũng vậy !
- Cô là Tôn Ngộ Không à ?
- Tôi chẳng biết Tôn Ngộ Không nào cả. Anh quay lại vấn đề đi !
- Vấn đề gì hả ?
- Chứ tại sao ... tôi lại có đôi giày gót Xoxo đắt tiền và một chiếc áo đầm ?
- Dĩ nhiên là có ý do.

Tuệ Lâm hồi hộp chờ nghe câu hỏi còn Đoàn Duy thì chậm rãi ăn và nhấp nhấp rượu vang. Duy nói :

14. Chương 14

- Chủ nhật này chúng ta đi Đà Nẵng nhé !
- Kiểm thử gì ngoài đó ? Tôi chẳng thích leo núi !
- Tôi mua những thứ này cho cô chỉ để ngày hôm đó cô lộng lẫy bên cạnh tôi.
- Cái gì ?

Duy tiếp tục ăn còn Tuệ Lâm thì há hốc mồm :

- Một cuộc giao dịch.
- Tôi có lợi gì không ?

Nhếch mép cười, ghé sát vào tai Tuệ Lâm và nói :

- Chẳng những không phải xin lỗi tôi. Tôi còn phải xin lỗi ngược lại. OK ?
- OK ! Nhưng phải một cách chân thành nhé !
- Hứa là làm.
- Thỏa thuận !

Uống hết ly rượu, lau tay thật sạch. Duy nở nụ cười :

- Lý Đoàn Duy ! Hân hạnh được làm quen với cô.

Bất ngờ, ngạc nhiên rồi chuyển sang niềm nở, một nụ cười dễ thương được đáp lại :

- Tôi cũng vậy. Tên tôi là Huỳnh Tuệ Lâm.

Oan gia bất ngờ trở nên tạm đình chiến bằng một bản hợp đồng xuất phát từ một bên muốn giải nguy giữ thể diện và một bên quá quan trọng cái tôi của mình. Mọi chuyện rồi sẽ ra sao ?

15. Chương 15

Chap 6 :

Buổi trưa thứ 7, thấy Duy thay quần áo và chuẩn bị đồ đạc. Bà Quế hỏi con trai :

- Lại đi leo núi hả con ?
- Không ạ. Con có tiệc, phải dự ở Đà Nẵng.
- Con đi làm cả tuần rồi, chủ nhật cũng không ở nhà với mẹ sao ?

- Mẹ lại tranh thủ ngày này mới các cô gái đến đây để con chấm điểm hả ?

- Con 26 tuổi rồi con trai ! ... À mà con đi tiệc chiêu đãi à ?

- Dạ không. Là tiệc cưới.

- Bạn con hả ?

- Là Phương Thy đó mẹ.

- Phương Thy ... mẹ có nhớ cô gái này không nhỉ ? Cái tên rất là quen.

Rồi bà lại nhìn tấm ảnh trên đầu giường của Duy, anh chàng nhoẻn cười mặc áo khoác vào và nói :

- Không quen sao được. Cách đây vài năm, con đã từng nói con muốn kết hôn với một người. Là người này đây !

- Vậy tại sao bây giờ ... ?

- Cuộc đời mà mẹ. Đâu biết trước được gì đâu ạ.

- Ủ. Mẹ không nhắc chuyện riêng tư của con.

- Con sẽ về trong đêm.

- Đi với Tiến Mạnh à ?

- Dạ cậu ấy đi riêng. Thôi mẹ ở nhà một mình nhé, con đi đây !

Bà mỉm cười ngồi ở ban công nhìn ra phía cậu con trai cao lớn trắng trẻo, lịch lãm đang rời khỏi nhà bằng chiếc xe hơi xịn cẩu cạnh. Duy lái xe đến đón Tuệ Lâm, trông cô này cũng xì-tin không kém với quần short ngắn và áo tay pull tay dài cổ trễ nửa kín nửa hở. Duy mỉm cười châm chọc :

- Định khiêu khích tôi hay sao mà ăn mặc cầu kỳ thế ?

- Đừng cố mà chọc tức tôi. Tôi thích nghe lời xin lỗi từ cái miệng của anh hơn.

- Lên xe đi !

Tuệ Lâm leo lên xe. Trên đường đi, Tuệ Lâm tha hồ vi vu trước gió những bài hát mà Đoàn Duy nghe không hiểu gì cả. Anh không phải là không hiểu tiếng Anh, chỉ có điều cái cách mà cô nàng diễn tả làm Duy chẳng hiểu lấy nội dung của bài hát. Duy hỏi :

- Ở Mỹ chắc cô đã có bằng lái xe hả ?

- Phải ... Mà trông anh cũng có vẻ đã là người từng sống xa Việt Nam .

- Sao cô biết ?

- Anh không có thói trễ giờ của người Việt Nam . Cũng như cái tính hễ gặp là dê của đàn ông Việt Nam .

- Đừng quơ đũa cả nắm như vậy. Tôn trọng Bác Hồ đi !

- Tôi mang quốc tịch Mỹ. Tôi chỉ tôn trọng John F. Kennedy, George Washington hay George W. Bush thôi.

- Tổng thống đương đại của Mỹ là Barack Obama cơ mà.

- Người ta có quyền chọn ình người đáng để mình tôn trọng.

- Nhưng cô là người Việt Nam . Cô sống ở đâu thì cô vẫn đang nói tiếng Việt và cô vẫn là một người Việt.

- Anh từng sống ở Đức à ?

- Sao cô biết ?

Xì lên một tiếng, Tuệ Lâm bĩu môi :

- Lớp học của tôi năm trước có vài tên người Đức. Khái niệm của tôi về bọn chúng là : ưa chải chuốt, đúng giờ, ngoài chuyện học hành và nghiêm chỉnh ra thì tất cả còn lại đều chán phèo. Đặc biệt chúng có miệng lưỡi nói chuyện y như anh làm tôi phát ngáy.

- Cô học được gì ở Mỹ ?

- Đang học dang dở thôi. Tôi vẫn chưa tốt nghiệp. Tôi học ngành báo chí.

- Thế à !

- Anh cũng chịu nói chuyện nhỉ ? À mà tôi hỏi anh ... chúng ta kéo nhau ra Đà Nẵng làm gì thế ?

- Tôi cũng quên mất chưa bàn kế hoạch với cô.

- Kế hoạch à ?

Duy nhấn ga cho xe tiếp tục chạy thật nhanh. Tuệ Lâm phát hoảng khi cô đọc tờ giấy mà Duy trao. Cô nằng hét to :

- Tôi phải khoác tay anh suốt buổi tiệc à ?

- Ừ.

- Không được phản kháng hay trả treo bất cứ câu nói nào của anh ?

- Ừ.

16. Chương 16

- Lại còn phải mỉm cười và nói tôi rất hạnh phúc khi trở thành người yêu của anh ? Câu này nghe lố bịch thật. Ai lại xấu số yêu phải con người của anh vậy ?

- 3 yêu cầu đó và một lời xin lỗi. Nếu không thì xuống xe và tự đón xe về Sài Gòn. Chọn đi ! Chúng ta đang ở địa phận tỉnh Đồng Nai, vẫn còn gần Sài Gòn lắm, cô vẫn còn đủ tiền về đấy.

Duy nạt lại. Tuệ Lâm nóng bừng bừng vì đòn trả thù ngọt ngào của Duy. Nhưng cô cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt và im lặng. Cả hai lái xe trong đêm, Tuệ Lâm ngủ gật vài lần, lần nào tỉnh lại cũng mơ màng thấy Duy đang bình tĩnh lái xe. Mắt hướng về phía trước với gương mặt lạnh như băng. Cô lại thiếp đi. Sáng hôm sau, cả hai đã đi đến thành phố Đà Nẵng xinh đẹp và yên bình. Sóng biển dập dềnh, bãi cát trắng xinh tươi đón chào bình minh bên cạnh mặt biển xanh biếc. Đúng là một khung cảnh tuyệt vời cho lễ cưới, Tuệ Lâm vừa trông thấy biển đã vội tháo giày ra và chạy tung tăng xuống biển. Duy chỉ ngồi im, đeo kính đen và ngắm nhìn những hoạt động đầu tiên trên bãi biển Mỹ Khê nổi tiếng này. Cũng may đây là chiếc xe BMW Z4 đời mới, ngồi xe không tới nổi nào. Ngồi xe hơn 12 tiếng đồng hồ phải chi đi máy bay sướng hơn, nhưng Duy muốn tự lái hơn. Lúc nào ở bên cạnh có con gái đẹp thì Duy thường thích mình là người cầm lái. Nghĩ tới đây Duy lại bật cười :

- Vậy là mình đồng ý cô ta đẹp chẳng ? Buồn cười quá !

Lấy điện thoại ra và chụp lên Tuệ Lâm vài tấm ảnh. Duy cất vào túi quần khi thấy cô nhìn mình :

- Vui lắm ! Xuống đây đi !

- Thôi. Cô chơi một mình đi !

Cả hai về tới khách sạn Sheraton Đà Nẵng, mượn một phòng VIP rồi nghỉ ngơi và thay quần áo. Duy ngồi chờ Tuệ Lâm thay quần áo, cô có vẻ khá chậm chạp trong khâu này. Anh ngồi nhìn lại tấm thiệp cưới, cái tên đã từng làm Duy điêu đứng những ngày xưa giờ đây đã tay trong tay bên người khác. Duy không thừa nhận mình vẫn còn yêu Phương Thy nhưng anh cũng từ chối phủ nhận với anh giờ đây tình cảm dành cho Thy đã hết. Nghĩ tới đó thì Tuệ Lâm bước ra, trông cô chừng chạc và khác hẳn. Giờ đây mới dần lộ ra hết những điểm duyên dáng trên người Lâm, Duy nhìn cô chăm chú một chút rồi nói :

- Thiếu một thứ khá quan trọng đấy !

- Là thứ gì ?

- Chờ một chút !

Rồi anh chàng quay trở vào túi xách và lấy ra một chiếc hộp, đặt Tuệ Lâm ngồi lên ghế trang điểm, mắt cả hai hướng vào gương soi. Há mồm ngạc nhiên, Duy đang trao cho Tuệ Lâm một sợi dây chuyền bạch kim có đôi cánh thiên sứ sau lưng chữ A. Sợi dây chuyền óng ánh chói cả mắt, Duy hỏi :

- Sao ? Vừa ý không ?

- Tặng tôi à ?

- Chỉ đêm nay thôi.

- Vì sao ?

Duy im lặng một chút rồi quay đi và nói :

- Chỉ có thiên thần thực sự của tôi mới có thể đeo nó.

- Nếu tôi làm mất thì sao ?

Duy quay lại, liếc nhìn Tuệ Lâm bằng ánh mắt lạnh lùng :

- Tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu. Sắp tới giờ rồi, tôi chờ cô ngoài xe ... cho cô thêm 15' nữa !

Lái xe theo đường chỉ dẫn đến bãi biển Sơn Trà. Đường biển ban đêm rực sáng đoạn đường dài gần cả cây số với những ánh đèn lung linh. Tuệ Lâm hào hứng :

- Đám cưới mang phong cách Hawaii . Thú vị thật !

- Cô thích à ?

- Năm nào nghỉ hè tôi chả đến Hawaii . Tôi thích khiêu vũ với những anh chàng có nước da rám nắng. Ở đây có không nhỉ ?

- Cô chưa thuộc bài à ?

- Thuộc cái gì ?

- Đêm nay cô không được phép rời khỏi tôi. Nếu không tôi sẽ nặng tay vì cô vi phạm hợp đồng đấy.

17. Chương 17

Cả hai bước xuống xe và Duy trình thiệp mời để đi vào. Anh mang theo một hộp quà nhỏ trên tay. Khoác lấy tay Tuệ Lâm một cách gượng gạo, Phương Thy trong bộ váy cưới màu trắng quay lại đối mặt với Duy. Cô hết sức ngạc nhiên nhưng rồi bình tĩnh bước lại :

- Cảm ơn anh đã tới dự !

- Chúc mừng em.

- Anh đi với bạn hả ?

- Ừ. Người yêu của anh.

Tuệ Lâm cúi kính bấu vúi vào áo Duy, anh kéo sát Tuệ Lâm vào người rồi hôn nhẹ lên má cô và nói :

- Chào cô dâu đi em yêu !

Bấm thật mạnh vào hông Tuệ Lâm rồi ghét sát tai cô :

- Diễn cho tốt vào ...

Chú rể bước ra bên cạnh Phương Thy làm cả hai ngừng tranh cãi. Người này không có vẻ gì là lạ lẫm với Duy, nét mặt của anh đã cho thấy điều đó. Duy nhận ly rượu từ tay bồi bàn và nhếch mép nở nụ cười quen thuộc :

- Lâu quá không gặp !
- Chào Duy ! Không quên tôi chứ ?
- Sao mà quên được.

- Dẫu sao cũng mừng vì cậu kịp về nước dự tiệc cưới của tôi và Thy.
 - Chúc hai bạn hạnh phúc. Đây là món quà của tôi gửi đến hai bạn nhân ngày trọng đại này.

Duy lấy trong túi quần ra một cái hộp đen nhỏ, bên trong hộp là chiếc chìa khóa xe hơi. Duy nói :

- Chiếc Innova ngoài kia là của hai bạn. Con đàn cháu đông nhé !

Vợ chồng Phương Thy không ngờ Duy lại mang món quà lớn như thế tới dự tiệc. Sau khi quay lại phía sau thì Tuệ Lâm đã chạy đi đâu mất. Duy quay đi quay lại tìm, Phương Thy vui vẻ :

- Bao giờ tới lượt vợ chồng em chúc mừng anh ?
- Nhanh thôi !

Duy bật cười rồi chạy đi tìm. Tuệ Lâm đang say sưa nhảy nhót ngoài bãi biển, tình cờ cô lại gặp anh chàng nóng bỏng Tiến Mạnh đang ngồi một mình. Tuệ Lâm sà lại sát bên cạnh anh :

- Anh Mạnh ơi !
- Ủa ? Lại là em à ?
- Ngạc nhiên lắm sao ?
- Làm sao em đến được đây ?
- Vậy làm sao anh đến được đây ?
- Anh hỏi em trước !
- Em hỏi anh trước !

Mạnh bó tay trước màn tra tấn liên hồi của Tuệ Lâm, anh luôn tìm cách bỏ trốn. Đoàn Duy cũng không có vẻ gì là vui hết, anh đang đứng một mình. Chợt có tiếng nói cất lên từ phía sau :

- Anh vẫn không thay đổi.

Duy quay lại nhìn, ánh mắt anh có phần hơi ướt nhưng là trong cơn phấn nộ. Phương Thy cũng nhìn Duy bằng ánh mắt trêu mến. Phương Thy nói giọng có phần ướt nghẹn :

- Em đã cố liên lạc với anh.
- Để làm gì ? Thông báo với tôi em sẽ kết hôn hả ? Mà em nghĩ nếu tôi còn ở bên Đức thì tôi có mất công quay về dự cái đám cưới xinh đẹp và lãng mạn này không ?
- Anh Duy ... Anh đừng nói vậy mà. Có lý do em mới chia tay anh và kết hôn với Tuấn Phi.

- Tại sao không phải là ai mà lại là Đồng Tuấn Phi ? Cái trường Đại học Hamburg đó tôi nhớ cũng không nhiều học sinh Việt Nam. Còn cái KTX của chúng ta thì ngoài Đồng Tuấn Phi cũng chỉ tôi và cô là người Việt Nam. Rồi thỉnh thoảng cô nói chia tay, theo hấn đến Berlin rồi sau đó vài năm nếu tôi không về Việt Nam thì cũng không biết cô sắp cưới. Lỗi phải gì ở đây ? Tôi tự hỏi mình đã làm gì sai trong tình yêu của chúng ta để phải bị từ chối oan ức không được biết đến lí do như vậy.

Thấy mắt Phương Thy ướt ướt, Duy lấy khăn lau nước mắt cho cô và nói :

- Bỏ đi ! Qua rồi. Hôm nay em là cô dâu. Tôi chấp nhận lời chia tay tức là dù có biết lí do hay không thì chuyện của chúng ta cũng chỉ là quá khứ.

18. Chương 18

chợt, Phương Thy nắm lấy tay Duy rồi cương quyết :

- Chỉ cần anh nói, anh vẫn còn yêu em. Em sẽ bỏ đám cưới này và đi theo anh. Chúng ta sẽ về Đức và làm lại từ đầu, một cuộc sống Hamburg của chúng ta ... như ngày xưa.

Duy kéo tay Phương Thy ra, lúc đó Tuệ Lâm vừa bước lại, Đồng Tuấn Phi cũng đang tiến đến. Phương Thy vẫn đang chờ bằng ánh mắt làm ướt tim Đoàn Duy ngày xưa. Duy vẫn đứng đó bằng ánh mắt lạnh lùng :

- Anh yêu em ! Yêu nhiều lắm !

Cô dâu Phương Thy mỉm cười hạnh phúc nhìn Đoàn Duy định tiến về phía anh. Nhưng Duy đã quay lại sau lưng và kéo Tuệ Lâm áp sát người anh rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Các bác phó nháy đang chăm chỉ chụp hình trông thấy khung cảnh lãng mạn đó đã liên tục bấm máy. Ánh đèn flash chớp liên tục cũng không làm Duy ngừng lại. Tuệ Lâm cố sức đẩy Duy ra nhưng cô không thành công vì anh chàng quá khỏe. Chú rể Tuấn Phi tiến lại, đặt một tay vòng sau lưng cô dâu Phương Thy và nói :

- Cậu ta trông hạnh phúc em nhỉ ?

- Anh đấy à ...

- Em làm sao thế ? Trông em như vừa mới khóc.

- Không. Em không sao. Mình đi thôi anh !

Phương Thy nắm lấy tay Tuấn Phi và kéo đi. Lúc này Tuệ Lâm mới được buông tha, cô thấy Tiến Mạnh đang nháy mắt nhìn có vẻ thán phục. Tuệ Lâm ú ớ định giải thích, Tiến Mạnh bật cười :

- Em khá lắm đó nha !

- Em với Duy không phải ...

- Thấy bọn tớ đẹp đôi không thua gì cô dâu chú rể đêm nay phải không ?

Duy tự tin nhìn Tiến Mạnh, anh chàng gật gù rồi bỏ đi. Vừa khuất mặt, Tuệ Lâm lại tát vào mặt Duy, lần này thì đau hơn lần trước rất nhiều. Không những hằn lại những ngón tay của Tuệ Lâm và môi của anh còn rách thêm một đường dài làm máu chảy xuống :

- Bỉ ổi ! Anh bỉ ổi lắm anh có biết không ? Sao anh lại làm như vậy ?

Tiệc cưới kết thúc trong không khí như thế. Thật sự giữa Đoàn Duy và Phương Thy còn có khuất mắt gì ? Đi dạo một mình ra biển, Duy nằm bệt xuống bãi cát với chai rượu Whisky đã cạn. Thở dài trong cơ sần nảo, Duy khép mắt lại để mặc hai hàng lệ chảy dài xuống bãi cát trắng êm đềm bên cạnh dòng biển lặng êm đềm ngoài kia.

19. Chương 19

Chap 7 :

Duy tỉnh lại , anh vẫn nằm dài trên bãi cát. Nắng đã lên cao, không ai bên cạnh. Anh ngồi dậy, đầu óc quay cuồng với cơn say tối qua. Bước đi xiêu vẹo, lảo đảo về tới khách sạn. Thấy Tuệ Lâm đang chuẩn bị đồ đạc, vẫn nhìn Duy bằng ánh mắt giận lẫy, anh chàng cởi trần ngồi đối mặt với Tuệ Lâm rồi nói :

- Cô làm cái gì vậy ?

- Anh cũng vi phạm hợp đồng thôi. Đâu có điều khoản đó !

- Cô cho rằng nụ hôn của tội sĩ nhục cô sao ?

- Không phải. Nhưng anh cũng nên tôn trọng tôi một chút.

Duy bước vào toilet, trầm mình trong nước gần cả giờ đồng hồ. Duy vẫn chưa muốn tỉnh với cơn say cả rượu lẫn tình. Cảm giác lâng lâng mơ hồ như thế dù thế nào cũng thấy anh làm cảm thấy đỡ khó chịu hơn cảm giác nghĩ về Phương Thy. Bước ra ngoài thì thấy Tuệ Lâm đang nhâm nhi bữa ăn sáng rồi nói :

- Chừng nào chúng ta về ?
- Ngay bây giờ.
- Anh làm sao thế ? Không được vui à ?
- Mặc kệ tôi đi.
- Tôi đã hoàn tất hợp đồng. Hứa gì thì nhớ đấy !
- Thế cô tát tôi một tát kiểu đó không đủ mất mặt tôi hơn lời xin lỗi hả ?
- Cái đó là tại anh vi phạm hợp đồng thôi.
- Rách việc quá ! Im đi ! Đừng để mấy em tiếp tân có cái nhìn xấu về tôi.

Duy trả phòng và nháy mắt với vài cô nàng tiếp tân bốc lửa. Duy cho xe đóng mui lại vì trời đã bắt đầu nắng mà anh vẫn chưa cảm thấy đỡ hơn. Đi được vài chục cây số thì đầu óc Duy bắt đầu tối lại, anh thắng xe gấp vì suýt chui vào gầm xe tải. Tuệ Lâm xanh mặt :

- Anh sao vậy ? Lái xe như thế là chết người đấy !
- Cô ngồi lại chỗ của mình đi ! Nhiều lời quá !

Tiếp tục lái xe, nhưng mắt Duy không cách nào mở ra được. Anh gục dần, gục dần xuống vô lăng, Tuệ Lâm hốt hoảng đạp thắng rồi cho xe dừng lại. Đẩy Duy sang bên cạnh rồi nói :

- Anh không lái xe được nữa đâu.
- Cô lái được à ?
- Đừng xem thường nhau quá ! Thắt dây an toàn đi !

Tuệ Lâm lái xe một mạch thẳng về Sài Gòn còn Đoàn Duy thì ngủ ngon lành. Tuệ Lâm gọi điện thoại cho Tiến Mạnh :

- Lại là em hả ?
- Anh Mạnh, em và Lý Đoàn Duy đã về đến Sài Gòn.
- Ủ...
- Vấn đề là anh ta đã quá say còn em thì vẫn không biết nhà của anh ta mà đưa về.
- Làm cách nào hai người qua đêm ở Đà Nẵng thì bây giờ em cứ làm y như thế.
- Anh Mạnh, em không đùa. Anh tới đây đón anh ấy về đi !
- Anh vẫn chưa kết thúc công việc của mình. Anh sẽ nhắn tin địa chỉ nhà của cậu ta qua máy của em.
- Thôi được. Dù sao cũng ... cảm ơn anh.
- Gặp em sau !

Nhận được tin nhắn, Tuệ Lâm theo địa chỉ lái xe đưa Duy về. Anh chàng vẫn còn ngủ ngon lành :

- Người gì mà như heo, ngủ li bì gần 10 tiếng đồng hồ.

Bấm chuông mãi mới có người ra mở cửa. Bà Quế ra mở cửa nhìn Tuệ Lâm, hai ánh mắt đập vào nhau. Tuệ Lâm tròn mắt nhìn bà Quế, bà cũng có cảm giác gì đó là lạ khi nhìn cô nàng Tuệ Lâm. Không gian ngừng lại một chút, giọng nói trong lành của Tuệ Lâm phá vỡ bầu không khí căng thẳng đó :

- Chào cô !

20. Chương 20

- Cháu tìm ai ?
- Đây có phải là nhà của Lý Đoàn Duy không ạ ?
- Cô là mẹ nó. Có chuyện gì thế ?
- Sau khi đi dự tiệc cưới ở Đà Nẵng, về đến thành phố anh ta vẫn còn say. Cháu đưa anh ấy về tận nhà trao trả lại cho bác.
- Thế hả ? Thằng Duy đâu rồi cháu ?
- Anh ta vẫn ngủ trong xe. Để cháu ...
- À thôi khỏi, cháu cứ để đó quản gia sẽ lái vào. Cô cảm ơn cháu nhé ! Cháu là bạn gái nó à ?
- Không ạ !

Tuệ Lâm đáp nhanh gọn rồi cười một nụ cười duyên. Bà Quế cảm thấy hơi là lạ, có điều gì đó làm bà cảm thấy cô nàng Tuệ Lâm này không bình thường. Bà hỏi :

- Tên cháu là gì ?
- Huỳnh Tuệ Lâm. Cũng không sớm nữa. Cháu về cô nhé !
- Tạm biệt ! Khi nào có rãnh lại đến nhé. Cháu rất dễ thương.
- Cảm ơn cô ạ !

Bà Quế bước vào nhà, quản gia và người giúp việc đã lôi được cậu ấm Đoàn Duy ra khỏi xe và dìu lên phòng. Lau nước mắt cho cậu con trai Đoàn Duy, nhìn một lát rồi bà Quế lại lắc đầu :

- Mình nghĩ đi đâu rồi. Không thể có chuyện đó được. Làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế. Không phải ! Không phải !

Bà dẫn vật bước ra rồi lại bỏ về phòng. Lật ảnh của ông Gia Đoàn lúc còn sống ra và ngồi nhìn. Xong rồi lật lại ảnh phía sau, một tấm ảnh được dán nhỏ hình một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần. Bà Quế xếp lại, lạnh lùng nhìn vào gương và nói :

- Lý Gia Đoàn, ông đã vô tình thì không được trách tôi vô nghĩa.

Buổi tối, Duy mới tỉnh rượu. Anh chàng cảm thấy khá tỉnh táo với làn nước lạnh chảy từ đầu, qua da thịt rồi từ từ ăn sâu vào trong. Xuống ăn cơm tối, Duy cảm thấy không vui khi có cả Trần Kiên cùng ăn tối với gia đình. Nhưng anh không muốn để điều đó cho bà Quế thấy, Duy chào cho có lệ :

- Chú Kiên, mẹ cháu mời chú đến ăn tối đó hả ? Quý hóa quá !
- Đi chơi về rồi đó hả ?
- Vâng.

Duy nhìn bà Quế, bà có vẻ ý tứ hơn khi có mặt Duy. Đợi lúc bà xuống nhà bếp lấy thêm thức ăn. Anh ăn một ít rồi gợi chuyện :

- Chú Kiên, nghe nói ba cháu gặp tai nạn ở hầm đào Hải Vân hả chú ?
- Ủ. Sao vậy ?
- Không. Tính ra từ lúc về nước đến nay, cháu vẫn chưa biết nhiều về cái chết của ông ấy.

- Kể ra đó là một tai nạn không đáng có. Nếu ba cháu không quá say xỉn.

Trông thấy bà Quế từ phía dưới hờ hững bước lên. Ông Trần Kiên phải tay :

- Chuyện này chúng ta sẽ nói sau.
- Sao vậy ạ ?

- Nếu cháu cứ tiếp tục muốn thấy mẹ cháu buồn.

- Ồ ... Thế hả chú ?

- Hai chú cháu nói gì mà vui vẻ vậy ?

Duy nhếch mép cười :

- À không ... chú cháu con chỉ nói đến chuyện rượu chè thôi. Chú nhắc con không nên lái xe nếu đang say rượu.

- Anh Kiên không biết cậu Đoàn Duy của nhà này đi đâu cũng có một kiều nữ bên cạnh à ? Hôm trước có một cô bé xinh xắn đưa nó về tận nhà đây.

- Ai vậy Tân chủ tịch ?

- Cô bé trông rất đáng yêu. Bạn gái của con hả Duy ?

Duy không nói gì, chỉ mỉm cười nói lảng cho qua chuyện. Bà Quế vẫn không chịu và tiếp tục quay lại câu chuyện :

- Duy, hôm nào dắt cô bé ấy về nhà cùng ăn tối con nhé ! Mẹ và chú Trần Kiên sẽ chấm điểm hộ con.

- Cả mẹ cũng cho là cô ấy xinh xắn à ?

- Thế con không cho là vậy sao ?

- Con có nói gì đâu ạ.

Nhoèn cười khi nghĩ về Tuệ Lâm, nhưng sức nhớ lại một điều gì làm Duy bưng tỉnh. Đầu óc anh lại trống rỗng. Dù Tuệ Lâm là một cô nàng khá thú vị, khiến người ta muốn gặp thêm lần nữa sau lần gặp đầu tiên nhưng tận sâu trong lòng, khó lòng mà nói Duy đã quên được tất cả mọi chuyện. Trước mắt anh bây giờ còn nhiều chuyện quan trọng hơn là chuyện tình yêu và hôn nhân ...

Ngoài kia trăng thật đẹp !

21. Chương 21

Chap 8 :

Trở lại một ngày làm việc ở tập đoàn Lý Đoàn đầy áp lực và công việc. Còn Tuệ Lâm, sau những cuộc ăn chơi lêu lổng một thời gian dài. Tiền vẫn còn chắt trong tài khoản nhưng cô nàng cũng bắt đầu thấy chán. Lẽ ra cuộc sống tươi đẹp hơn rất nhiều nếu những cuộc vui chơi không đơn giản chỉ là rượu, vũ trường và những trò không chỉ là trò chơi. Thấy Bảo Yến ngày ngày đến học viện Raffles, Tuệ Lâm cũng muốn cảm giác tới trường sống lại. Tuy nhiên, cô đã bị đuổi học ở Mỹ. Về Việt Nam làm thế nào mà được nhận vào một trường đúng nghĩa là trường, Tuệ Lâm thở dài đi lang thang khắp nơi trên những con đường lớn nhỏ ở Sài Gòn. Tình cờ bước vào một shop giày lớn, cô nàng đang mân mê vài kiểu giày nhập, thành linh một người đàn ông đi ngang gấp rút đẩy Tuệ Lâm vào làm cô va vào kệ giày và thế là hàng trăm đôi giày rơi lộn xuống đất. Anh chàng quần lí hét to :

- Gì kỳ vậy ? Cô đang làm cái trò gì thế ?

- Không phải tôi.

- Rõ ràng là cô mà. Tính sao đây ? Hàng trăm đôi giày thế này, xếp bao giờ mới xong. Mới sáng sớm sao mà xui thế nhỉ ?

Vừa đau lại vừa bị mắng oan, Tuệ Lâm bực dọc quát :

- Sắp xếp giày thôi mà. Nếu tôi sắp lại y như cũ ít hơn nửa tiếng đồng hồ. Ông tính sao với tôi đây ?

- Tôi thách cô đó. Nhắm nói được thì hãy làm được.

- Nếu tôi làm trước 30 phút. Ông phải trả công cho tôi một đôi giày tôi thích.

- Được thôi.

Với sự hiếu kỳ của nhiều người, cô nàng Tuệ Lâm bắt đầu lựa lựa, chọn chọn rồi hí hoáy sắp xếp. Bắt đầu là những kiểu giày đơn giản, sau đó đến cầu kỳ rồi hàng trên cùng là những loại giày đắt tiền. Thoắt cái, Tuệ Lâm đã hoàn thành trong sự kinh ngạc của nhiều người đang đứng theo dõi cô. Khi cô đặt đôi giày cuối cùng lên kệ, đồng hồ dừng lại ở con số 27. Tuệ Lâm quay lại :

- Thế nào ông chủ ? Tôi dư tận 3 phút.

Mọi người ồ ạt vỗ tay làm gã quản lí bê mặt. Nhưng ông đâu thể không giữ lời hứa :

- Thôi được, chọn đôi cô thích đi !

Tuệ Lâm hí hửng chọn đôi giày cổ lật Converse kiểu truyền thống rồi mang ra về. Lúc cô vừa đi, một cô gái khác vỗ vai cô và hỏi :

- Trông cô rất khá về vụ này !

- Chứ sao ! Ở Mỹ, tôi có cả gần cả trăm đôi giày. Tuy không phải toàn là đồ hiệu nhưng đó là bộ sưu tập của tôi. Quần áo đẹp thì tôi không nhiều bởi có bao nhiêu tiền dành dụm tôi đều dành cho giày hết. Đặc biệt là giày thể thao và boot.

- Vậy là cô rất sành hả ?

- Ủ. Thì sao ?

Đang nói chuyện thì cô nàng nhận một cuộc điện thoại và phải đi ngay. Cô nàng rút danh thiếp ra và nói :

- Tôi có việc phải đi gấp, nhưng cô hãy về và nếu có hứng thú với một part-time, hãy đến chỗ của tôi. Rất thích hợp với lĩnh vực cô vừa nói đấy. Ở đây có sẵn địa chỉ, có gì thì cứ lên google mà search. Ok !

- Chị muốn mượn tôi hả ?

- Có thể vậy.

- Để suy nghĩ lại đã.

- Tên cô là gì ?

- Huỳnh Tuệ Lâm.

- Tôi là Trang Khiết Nhã, tổng giám đốc công ty M&N. Hy vọng chúng ta còn gặp lại. Tôi phải đi gấp ! Chào cô !

Khiết Nhã lên xe đi rồi mà Tuệ Lâm vẫn còn ngạc nhiên nhìn theo. Lúc mãi huyền thuyên về chuyện giày dép, cô nàng không kịp để ý bên cạnh là một phụ nữ yêu kiều, quyến rũ và đẹp như người mẫu vậy. Tuệ Lâm nhìn tấm danh thiếp, bỏ vào túi xách rồi tiếp tục đi. Chợt, cô nhận được số điện thoại của Tiến Mạnh. Chờ sẵn ở một quán kem Pháp, Tuệ Lâm vẫy tay chào. Tiến Mạnh nói :

- Xin lỗi đã để em chờ !

22. Chương 22

- Không. Em vừa mới tới.

- Hôm nay anh vừa giao hàng ột công ty lớn. Rủ em đi ăn kem như mấy lần đã hứa lèo ! Không giận anh chứ hả cô bé ?

- Em không phải cô bé. Em đã 25 tuổi rồi !

- Sao ? Em 25 tuổi mà trông em như 18 vậy.

- Thật không ?

- Anh có nói dối bao giờ. Thôi em ăn đi ! Kem Fanny này ngon lắm đấy !

- Em không biết là anh cũng thích ăn kem.

- Kem mang lại sự ngọt ngào, những màu sắc tươi đẹp mang lại cho ta nhiều cảm giác tốt. Thường thức kem rồi, nhìn đời cái gì cũng ngọt lịm và đầy sắc màu.

Tuệ Lâm nhìn Tiến Mạnh uống kem vào miệng và say sưa nghe những lời nói ngọt như kem Fanny của anh. Tiến Mạnh hỏi :

- Sao ? Anh sến quá hả ?

- Lãng mạn đó chứ ! Em thích nghe những lời như vậy. Đã cô gái nào diễm phúc được làm người yêu của anh chưa vậy ?

- Có những người không thích sự lãng mạn em ạ. Cũng vì thế mà hai người phải tìm lối đi riêng.

- Anh và Lý Đoàn Duy là bạn học của nhau à ?

- Không. Anh hơn Duy vài tuổi. Nhưng bọn anh biết nhau từ nhỏ. Ba của anh và ba của Duy mới là bạn học. Mà sao hai người quen nhau thế ?

Tuệ Lâm nhăn mặt kể :

- Đúng là, ấn tượng đầu tiên sâu sắc thật. Lần đầu tiên gặp mặt bọn em đã cãi nhau kịch liệt, cho nên không lần nào gặp mà em và hắn không động tay động chân.

- Thế à ? Ly kỳ vậy sao ?

- Kể ra cũng lạ ...

Rồi Tuệ Lâm kể lại mọi chuyện cho Tiến Mạnh nghe. Anh chàng chỉ còn biết lắc đầu bật cười rồi nhận xét :

- Hai người có vẻ có duyên với nhau đấy !

- Còn lâu. Em chẳng ưa gì anh ta !

- Theo lời kể của em. Anh không còn nhận ra Lý Đoàn Duy của trước kia nữa rồi.

- Là sao ạ ?

- Cậu ta không bao giờ xem trọng con gái gây ấn tượng xấu với cậu ta ngay lần đầu tiên. Đã vậy em còn tát cậu ấy nữa ! Em hay thật !

- Thì đã sao ... À mà khoan, có chuyện này em muốn nói nè !

- Chuyện gì ?

Tuệ Lâm đưa ra tấm danh thiếp, Tiến Mạnh cầm lên đọc thử. Mặt anh chàng hơi biến sắc, Tuệ Lâm ngạc nhiên :

- Anh sao vậy ?

- Em làm sao biết được người này ?

- Em chỉ tình cờ gặp. Anh quen à ?

- Không.

Lương lự một chút, Mạnh lắc đầu rồi trả lại tấm danh thiếp cho Tuệ Lâm. Cô nói :

- Sáng nay em chỉ tình cờ gặp trên phố. Cô ấy nói khá ấn tượng với cách sắp xếp giày của em. Muốn mời em về làm việc. Bản thân em cũng chán chuyện trường lớp nên em đang nghĩ đến một công việc làm thêm. Đi chơi mãi cũng chán.

- Biết nghĩ vậy nữa hả ?

- Chứ sao. Mà anh nghĩ, chỗ này thế nào ?

- Thì em cứ thử. Thấy hay thì cứ tiếp tục. Bây giờ đâu dễ tìm được một nghề. Mà nhất là đó là nghề mình yêu thích đâu. Như anh đây, tốt nghiệp gần 10 năm trời nhưng chỉ mới đi làm việc được hơn 4 năm thôi. Anh đã mất 6 năm để tìm được công việc mình yêu thích đấy.

Ăn uống xong, Tuệ Lâm còn được Mạnh lái xe chở về. Anh chàng vốn không thích xe hơi, chỉ thích lướt gió cùng chiếc Ducati 1098 của mình. Kể lại chuyện cho cậu bạn thân nghe lúc cả hai gặp nhau ở phòng tập thể hình, Mạnh nhận xét :

- Tính ra cô nàng đó cũng biết chuyện nhỉ ?

- Bình thường. Biết chơi thì cũng biết làm thì cô ta còn là con người. Chứ suốt ngày chỉ biết ăn chơi, chỉ có nước là quỵ thôi.

- Vẫn cay cú về mấy cái tát đó sao ?

- Cậu có vẻ thích cô nàng hả ?

23. Chương 23

- Không. Nhưng cứ thử mềm mỏng chút đi. Sẽ nhận ra được những nét đáng yêu của cô ấy.

- Vậy là cậu đã nhận ra rồi hả ?

- Không hẳn.

- Mà tớ thấy cậu cũng vậy. Không nên mãi khắc sâu một mối tình đầu Mạnh à ! Đã bao nhiêu năm rồi !

Mạnh hơi buồn. Duy thấy vậy nên lảng qua chuyện khác :

- Hôm trước, tớ có gặp hỏi Trần Kiên ...

- Chuyện ba của cậu à ?

- Hắn có vẻ miễn cưỡng nhưng không muốn làm tớ nghi ngờ.

- Trần Kiên là một con người hết sức chu đáo và cẩn thận đến mức cáo già. Cậu cẩn thận đó.

- Ủ. Tớ biết chứ.

Bảo Yến về tới nhà, Tuệ Lâm hí hửng khoe và kể lại mọi chuyện. Nghe xong mặt cô bạn thân đắm chiêu :

- Cậu có vẻ hào hứng ?

- Chứ sao. Anh Mạnh ủng hộ tớ mà.

- Nhưng cậu chưa hề biết người này.

- Cần gì. Cứ phải cậu biết thì cậu mới xin việc à ?

- Ủ. Thì tớ chỉ hỏi thôi.

- Chọn giúp tớ đi. Ngày mai tớ sẽ đến thử việc.

- Dù là công việc gì thì ở đây cũng là Việt Nam. Kín đáo một chút ! Comple nhé !

- Đừng có khùng.

- Mà cậu thích anh chàng Tiến Mạnh đó thật à ?

- Không hẳn thế.

- Tức là cũng có ?

- Chắc là vậy. Hơi hơi thôi !

Bảo Yến nhún vai bỏ đi trước, cô cũng không hiểu cô bạn có phải vì sự nhiệt tình của Tiến Mạnh mà hí hửng với công việc mới này hay không ??? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo ...

24. Chương 24

Chap 9 :

Ngày đầu tiên đến làm việc, theo địa chỉ và chạy xe đạp điện Asama màu đen. Không hiểu cô nàng tại sao lại chọn loại phương tiện này. Có lẽ là để khoe giày. Theo địa chỉ, đạp vào mắt Tuệ Lâm là cao ốc khoảng chục tầng và trên đỉnh là một chiếc giày thể thao to tướng. Ngắm đến mỗi cổ, cô nàng mới sức nhớ ra mục đích đến đây rồi lúi húi đi gửi xe. Nhìn ngắm xung quanh, ngoài tầng trệt dành riêng cho tiếp tân còn lại tầng nào cũng toàn là giày mà theo Tuệ Lâm nghĩ là những kiểu cổ xưa nhất cũng có ở đây. Theo cô thư ký, Tuệ Lâm được dắt lên tầng cao nhất. Căn phòng được thiết kế bằng kính phản quang, Tuệ Lâm nhận ra cô nàng mà cô đánh giá là đẹp như hoa hậu đang ngồi chăm chú nhìn lên màn hình LCD cỡ bự dán trên tường. Tuệ Lâm gõ cửa và được cho vào, Khiết Nhã hỏi :

- Sao ? Đã tham quan hết rồi hả ?
- Công việc là gì ạ ?
- Chị cho em 2 tuần thử việc. Công việc của em là như vậy đây !
- Là thế nào ạ ?
- Chỉ đi qua đi lại, quan sát và sắp xếp thế nào một cách hệ thống nhất để khách hàng có sự lựa chọn tốt nhất ình. Nếu mô phỏng như chơi cờ tướng, thì em đang tìm cách nào để chiếu tướng đấy.
- Cũng hiểu đôi chút. Nhưng cách xưng hô ở đây thế nào ạ ?
- Mọi người có thể gọi và xưng tên với nhau nhưng tùy theo vai vế. Em bao nhiêu tuổi ?
- 25 ạ !
- Ổn thôi ! Chị 26, hơn em đúng một tuổi. Em bắt đầu công việc của mình đi ! Kết cấu của công ty M&N này chia ra 4 tầng và mỗi tầng có một phong cách giày khác nhau. Em phân phối làm sao mà 8 tiếng làm việc của em chia đều cho 4 tầng này.
- Biết rồi ạ ! Vậy em gọi chị là chị nhé !
- Được. Thôi bắt đầu công việc đi.

Tuệ Lâm bắt đầu công việc của mình rất vui vẻ. Miệng cô vi vu bài Happy Together và đi tung tăng quanh thế giới giày thể thao, niềm mơ ước và đam mê của cô nàng từ bé.

Đoàn Duy vừa về tới văn phòng đã quăng hết mọi thứ trên bàn xuống rồi còn giận dữ đập nát cái bình cổ quý giá. Ông Trần Kiên và trưởng phòng Minh Phát lúi húi theo sau đóng cửa phòng lại. Duy giận dữ :

- Tại sao số hàng đó phải bị hủy chuyển ra Hà Nội ? Các người làm ăn kiểu gì vậy ?
- Cháu đã không có mặt lúc mọi người gặp khó khăn. Cháu lại không bắt máy lúc chú gọi cháy cả máy, vậy thì cháu trách ai ? Chú đành thay cháu quyết định !

Trần Kiên nhún vai. Duy giận dữ quát tháo :

- Có gì thì chờ tôi về. Thà chỉ trễ một ngày còn hơn là phải chọn một chỗ không tin cậy làm cầu nối để giờ chúng ta phải hủy toàn bộ số thực phẩm khô ước tính gần 500 triệu. Các người có bị điên không mà lựa cái công ty vận chuyển dỏm như thế hả ?
- Chú đã có can ngăn nhưng ông Kiên vẫn cố chọn.
- Mọi người đều không có ý kiến. Giờ ông đổ lỗi ình tôi à ?
- Thôi đừng cãi nữa. Trần Kiên, tôi chọn chú làm giám đốc để làm gì ? Tôi tưởng chú có kinh nghiệm. Ai ngờ chú cũng như tên thử việc thôi. Ông được cái quyền thay tôi quyết định hồi nào vậy hả ? Tôi chứ không phải là ba tôi. Tôi không dễ dàng tin tưởng những người mà đối với tôi họ rất thân thiết.

Đối mặt với Trần Kiên, Duy lườm mắt như một lời cảnh cáo :

- Tôi là Lý Đoàn Duy !
- Thì đã sao hả thằng nhóc ? Mẹ mi vẫn còn rất tin tưởng ta.
- Mẹ tôi tin ông còn tôi thì không. Ông rõ chứ ?

Duy bỏ ra ngoài. Anh không ngờ chỉ mới tiếp quản Lý Đoàn vài tuần đã phải lãnh nhận một thất bại đau đớn như vậy. Khó mà nuốt trôi thất bại không phải mình gây nên. Tự nhủ mình sẽ thận trọng hơn. Buổi tối bỏ lỡ buổi hẹn đi uống bia với Tiến Mạnh chỉ để ngồi ở nhà và xem xét lại hồ sơ về những vụ làm ăn mà Trần Kiên tiếp nhận trước kia.

...

25. Chương 25

- Về nhà rồi đây !
- Tuệ Lâm uể oải bỏ túi xách xuống và nằm dài lên sofa than thở. Bảo Yến cũng thoát khỏi Yahoo nhanh chóng để chuẩn bị nghe cô bạn huyền thuyên về ngày làm việc đầu tiên. Bảo Yến hỏi :
- Mọi chuyện sao thế ?
 - Trắng sao gì ? Chỉ có chị giám đốc dễ thương như chị Khiết Nhã mới không đuổi thẳng tọt trong ngày đầu tiên thôi.
 - Cậu lại gây họa với cái tật bấm sinh à ?
 - Ôi ... Bảo Yến, chỉ mình cậu là hiểu tở thôi.
- Tuệ Lâm tiều tụy liêu xiêu lại tủ lạnh lấy một chai nước cam để uống rồi kể :
- Đầu tiên, tở gặp phải một tên dê xồm.
 - Dê xồm à ?
 - Tở nghĩ vậy !
 - Tức là không phải vậy !
 - Thật ra đó là đối tác của công ty. Chỉ tại ông ta có chùm râu dê và bị cận.
 - Chỉ vậy thôi. Cận thị thì liên quan gì ?
 - Kính sát trùng của ông ta bị lệch, và thế là ông ấy vào nhầm toilet nữ để chỉnh lại. Đúng lúc tở bước ra. Và vấp y tật cũ, tở lấy chiếc giày ... tở không nhớ đã đập ông ta bao nhiêu cái vào đầu.
 - Trời ơi, với cái đôi giày gót này sao?
- Tuệ Lâm gật đầu còn Bảo Yến thì thần thờ với đôi giày gót cao và nhọn đã bị mòn hơn phân nửa....
- Còn chuyện thứ 2 ...
 - Vẫn lại là với đàn ông. Nhưng lần này tở chắc chắn là dê xồm thật. Hấn cứ rình theo tở.
 - Rồi làm sao ?
 - Tở sẵn tay đang sắp xếp đôi giày. Quăng thật mạnh vào mặt hắn ! Kết quả là chiếc giày bay qua cửa sổ, rơi thẳng xuống dòng kênh đen kịt.
 - Cậu bị cái gì thế hả ? Hành động như một con hêm.
 - Tự vệ mà.
 - Rồi còn chuyện gì nữa ?
 - Lúc tở lúi húi chạy vào thang máy đi mong chiếc giày chưa chìm xuống. Tở đã va phải chị Khiết Nhã. Làm chị ấy té bong gân cổ tay luôn.

- Trời ơi là trời ! Vua phá hoại.
- Tổ định gọi điện cho anh Mạnh kể cho anh ấy. Nhưng kể cho cậu nghe, sao cậu phản ứng dữ thế ?
- Chẳng ai mỉm cười khi nghe câu chuyện này đâu. Thôi tớ nghe cũng phát bệnh rồi. Tớ đi lên đây ! Nhớ một chuyện này !
- Chuyện gì ?
- Đừng bao giờ gọi cho anh chàng cậu thầm thương trộm nhớ câu chuyện này. Nếu không đừng hòng gặp lại anh ta.
- Thế à ...

Bảo Yến trở lại phòng, Tuệ Lâm cũng nằm dài xuống và mệt mỏi nghỉ ngơi. Đúng là có một công việc đã khó. Làm thật tốt công việc đó thì còn phải cố gắng gấp bội. Nhưng đây là việc Tuệ Lâm thích, đầu đơn giản chỉ làm cho vui. Nghĩ tới Tiến Mạnh, Tuệ Lâm lại nhoẻn cười một mình.

Tiến Mạnh cũng đang ngồi trầm lặng ở một quán bar. Anh đang ngồi im và suy nghĩ. Suốt từ nãy tới giờ anh đã từ chối hàng loạt cô gái đến làm quen. Mạnh cũng không hiểu vì sao mình đã trở nên lãnh cảm với con gái dù từ bấy lâu nay, quanh anh không thiếu các bóng hồng xinh đẹp. Một mối tình dang dở cho đến tận bây giờ Mạnh không xác định được mối tình ấy đã được đặt dấu chấm hết hay chưa. Anh đi lang thang một mình và nghĩ về tấm danh thiếp đã không trả lại cho Tuệ Lâm hôm trước. Mạnh đứng trước công ty M&N nhìn thẳng lên, thấy ánh đèn đã tắt. Anh lại đi. Đi mãi...

Cho tới khi ... Đôi chân dừng bước ... Bấm chuông ...

Người con gái ra mở cửa. Cô ngạc nhiên khi Mạnh xuất hiện, người con gái xinh đẹp mà Tuệ Lâm đánh giá đẹp như hoa hậu.

26. Chương 26

Đó là Trang Khiết Nhã. Người con gái - Nguyên nhân Mạnh lãnh cảm trước tất cả các cô gái khác và đặt dấu chấm lửng cho tình yêu của anh trong một thời gian dài.

- Anh đó hả ?
- Không mời anh vào nhà sao ?
- Mời ... mời vào !
- Khiết Nhã hơi bối rối, còn Mạnh vẫn rất bình thản. Ngồi đối diện với cô, Mạnh nhìn xung quanh :
- Căn nhà không có nhiều thay đổi nhỉ ?
- Sao anh biết em ở đây ?
- Em phải hỏi làm sao anh biết em trở về chứ !
- Vậy thì ... làm sao anh biết em đã trở về.

Nhìn Khiết Nhã rồi bật cười thành tiếng, Mạnh lắc đầu :

- Em vẫn như xưa. Luôn làm theo những gì anh yêu cầu.
- Thay đổi để làm gì. Em không trả lời được câu hỏi đó. Nên em vẫn là em của ngày xưa.

Nhìn Khiết Nhã một hồi lâu. Rồi Tiến Mạnh thành linh lao tới ôm hôn Khiết Nhã đắm đuối, nụ hôn được trao một cách mãnh liệt và say đắm. Khiết Nhã cố gắng đẩy Tiến Mạnh ra và lùi lại phía chân tường :

- Anh xem em là cái gì vậy ?
- Anh nhớ em !

Khiết Nhã cũng ứa nước mắt nhìn Tiến Mạnh. Nhưng khi anh càng đến gần thì cô lại càng cố tạo khoảng cách. Tiến Mạnh hỏi :

- Em làm sao thế ? Sao em lại lẩn tránh anh ?
- Chúng ta đã đánh mất nhau lâu rồi.
- Chúng ta chỉ xa nhau chứ không đánh mất nhau. Xa nhau đã lâu nhưng không có nghĩa là anh mất đi cái quyền được trao những cử chỉ yêu thương cho bạn gái của anh. Em lạ thế !
- Không. Em không cho anh làm như vậy.
- Khiết Nhã. Em đã làm anh thất vọng nhiều năm nay rồi. Cho đến tận bây giờ, em vẫn bắt anh phải đặt dấu chấm hỏi sao ?
- Anh về đi ! Em không muốn nói chuyện này đêm nay. Anh về đi !

Tiến Mạnh nhăn mặt không hiểu những hành động đó của Khiết Nhã. Nhưng anh tôn trọng cô và đã lặng lẽ ra về. Khiết Nhã chỉ ngồi ôm mặt sầu khổ. Từ trong phòng bước ra, một bà cụ tuổi đã cao giọng ồm ồm :

- Cậu ấy nói đúng. Cậu ấy không đánh mất cháu. Chỉ là cháu đang cố từ bỏ.
- Bà ơi ! Cháu không thể nói. Khi mà cháu còn không biết được ... Cháu cũng rất khổ tâm khi phải xa anh ấy mà.

Tựa vào vai bà cụ khóc nức nở. Mối quan hệ của Tiến Mạnh và Khiết Nhã gián đoạn là vì nguyên nhân gì ? Nhờ sự kết nối là Tuệ Lâm, họ đã gặp lại nhau sau một thời gian dài xa cách. Nhưng điều đó liệu có phải là một chuyện tốt khi mà Khiết Nhã lại cự tuyệt Tiến Mạnh. Tình yêu là vậy đó ! Cũng có lúc là một dấu chấm than. Cũng có lúc là một dấu chấm phẩy. Và cũng đôi khi là một dấu chấm hết. Nhưng chẳng ai phiền muộn nhiều bằng những ai lao vào tình yêu được định nghĩa bằng một dấu chấm lửng ... không tiến - không lùi.

27. Chương 27

Chap 10 :

Đoàn Duy mở mắt ra, thì ra anh đã gục cả đêm ở trên bàn làm việc. Bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa của bà Quế. Duy nhấc mặt :

- Mẹ tìm con chi sớm vậy ? Hôm nay con không tới công ty.
- Có rãnh thắp tùng mẹ đi shopping không ? Giờ đã là tân chủ tịch bận bịu tới mức, không có cơ hội dắt con trai đi khoe với mấy bà bạn.
- Mẹ khoe con làm gì ?
- Mẹ tự hào mẹ có con trai giỏi, đẹp trai.
- Thôi mà mẹ.
- Thôi mà con. Mẹ chờ con ở dưới nhà nhé !

Duy xì một tiếng rồi đóng cửa phòng lại. Nghĩ thế nào thì cũng nên dành ngày chủ nhật cho gia đình. Thay quần áo bánh bao, Duy lên tầng trên thắp cho ba vài nén nhang rồi bước sang phòng bà nội của anh. Bà bị tai biến, bị liệt và phải ngồi xe lăn, Duy cũng không biết vì sao từ ngày anh trở về, bà nội đã không còn nói chuyện với ai nữa. Dù hơi buồn nhưng không lúc nào Duy quên lên chào bà nội mỗi khi đi làm. Bà luôn dành cho Duy ánh mắt trìu mến dù không còn nói chuyện được nữa. Ngồi với bà nội, Duy nói :

- Bà ơi, hôm nay trời rất đẹp ! Lát nữa con đi chơi với mẹ. Con luôn muốn dành ngày nghỉ của con cho gia đình. Con cũng muốn đưa bà đi chơi.

Nắm nhẹ lấy tay bà, bà già cười nhạt nhưng điều đó cũng làm Duy cảm thấy vui :

- Con biết bà thương con nhất. Bà ơi, con muốn được nghe giọng nói của bà.

- Duy à ! Đi thôi con.

Mặt bà cụ như tái lại khi nghe tiếng của bà Quế. Duy cũng hơi ngạc nhiên, nhưng anh nhanh chóng cho qua rồi chào tạm biệt bà và lái xe đưa mẹ đi mua sắm. Lái xe đi dọc những cửa hàng đắt đỏ ở quận 1 bà cũng không thích. Tình cờ chiếc xe chạy ngang công ty M&N, được chú ý bởi thiết kế khá độc đáo của cao ốc này, Duy và bà Quế cùng nhau lên lầu. Bà Quế lựa chọn toàn những loại giày nhập đắt đỏ. Tuệ Lâm đang kiểm tra lại các loại giày và sắp xếp chúng theo thứ tự, mẫu mã. Đang lúi lúi lại tìm cỡ giày thích hợp thì chạm lưng với một người. Ngước lên nhìn, Tuệ Lâm nheo mắt :

- Lý Đoàn Duy !

- Lại là cô hả ?

- Anh lãng vãng ở mấy chỗ này làm gì ?

- Cô tới đây tìm giày để ném người nữa đó hả ?

- Tôi hỏi anh trước.

- Tôi hỏi trước.

Cả hai đang đôi co làm ồn cả một khu, bà Quế quay lại thì nhận ra cô nàng hôm nọ đưa cậu con trai về nhà. Bà hớn hờ :

- Là cháu đó sao ? Tiểu công chúa !

- Ô ... Mẹ gọi cô ta là gì ?

- Con không thấy bạn của con xinh xắn như một công chúa à ?

Bà Quế khoác lấy tay Tuệ Lâm, cô nàng vẫn chưa hết ngạc nhiên còn Đoàn Duy thì trở mắt mà nhìn. Tuệ Lâm lễ phép :

- Chào cô ! Sao cô biết con làm việc ở đây ?

- Cô cũng mới biết đấy. Tình cờ cô ghé ngang chỗ này thôi. Vậy là con cũng đã có công việc à ?

- Con mới làm mấy ngày thôi ạ.

- Vậy là cô biết chỗ làm của con rồi nhé. Cô sẽ tìm con đi uống cà phê với cô.

- Mẹ à ...

Đoàn Duy ngại ngần kéo bà Quế lại rồi ghé sát vào tai :

- Cô ta không phải bạn gái của con.

- Không phải tất cũng phải. Mẹ thấy hai con đẹp đôi đấy !

- Mẹ à. Về thôi ! Tối giờ mẹ hẹn bạn của mẹ đánh golf rồi.

- Này này ...

- Con biết. Mẹ lựa hết chứ gì. Ok ! Con thanh toán hết.

- Ô nhưng mà ...

- Mẹ ra xe trước chờ con. OK ?

28. Chương 28

Tuệ Lâm thanh toán và bỏ những đôi giày vào túi xách. Đoàn Duy đứng nhìn cô làm từng công việc, cô nàng nhăn mặt :

- Anh thôi cái nhìn đêu đó được không ? Lại muốn ăn tát tay à ?

- Không. Cô mặc quần jean mua ở đâu thế ?

- Sao ? Có đẹp không ? Tôi mua ở Milan trong kỳ nghỉ hè !

Duy cười hô hố rồi nói :

- Lương một tháng ở đây đủ mua vé khứ hồi đi Milan không ?

- Để làm gì ?

Anh chàng lại cười một nụ cười khó hiểu. Duy nói :

- Cô nên kiện cái hãng may quần jean này đi ! Dây kéo họ may lỏng lẻo quá !

Rồi anh chàng rút tấm thẻ thanh toán từ tay Tuệ Lâm bỏ đi. Tuệ Lâm nhìn xuống gương đồ cả mặt và chạy vào toilet. Duy không thể nhịn cười cho đến khi ra tận xe. Bà Quế hỏi :

- Con lại tranh thủ chọc ghẹo đó hả ?

- Không.

- Thế sao lại cười ?

Vừa dứt lời, hai mẹ con nghe một tiếng rầm. Duy mở cửa bước ra, một chiếc giày hiệu nằm trên mui xe, anh ngước lên nhìn. Gương mặt cau có của Tuệ Lâm ngước mặt ra nhìn ở cửa sổ tầng 4. Duy nhướn miệng cười, Tuệ Lâm hét to :

- Lý Đoàn Duy ! Nhớ đấy !

- Đã kéo rồi đấy hả ?

Duy lại phải né vì tiếp tục chiếc giày khác bay xuống. Anh cẩn thận nhặt lại rồi bước vào xe. Bà Quế hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

- Lí do con cười ấy mà.

Nói rồi và lái xe đi. Khiết Nhã trông thấy Tuệ Lâm đứng bên ngoài cửa sổ, cô nán lại và hỏi :

- Em có chuyện gì thế ?

- Em vừa mới quăng một đôi giày vào người em ghét.

- Em lại quăng giày hả ?

Khiết Nhã khần trương, mặt lộ rõ lo lắng. Tuệ Lâm lắc đầu :

- Chị yên tâm. Lần này là đôi giày của em.

- Rồi em lấy gì mà mang ?

- Khi em giận em chỉ biết lấy giày ra và quăng thật mạnh vào chỗ làm em giận. Em thường phải đi chân đất.

- Ôi trời ơi ...

Khiết Nhã đang nói chuyện bỗng nhiên cô loạng choạng. Tuệ Lâm hốt hoảng đỡ Khiết Nhã vì suýt nữa cô đã ngã cầu thang :

- Chị Khiết Nhã, chị làm sao thế ?

- Không sao. Chị hơi chóng mặt. Chắc hôm qua chị thức khuya.

- Em đỡ chị về phòng nhé !

- Ủ. Cảm ơn em.

Đợi Tuệ Lâm ra khỏi phòng, Khiết Nhã mới vội vã lấy hộp thuốc trong túi xách ra và uống vội vài viên. Cảm giác lâng lâng chìm ảo đôi lúc, Khiết Nhã mới có thể nhìn kỹ lại không gian xung quanh một cách rõ nét. Mặt cô biến sắc hẳn, nhìn tấm ảnh trên bàn, ảnh cô và Tiến Mạnh ôm ấp nhau bên ly kem Fanny tình nhân. Khiết Nhã buồn bã gục xuống bàn, vai run run, nước mắt tuôn giàn giụa...

Đoàn Duy đi chơi với mẹ đến gần tối mới về, bà Quế đã say tới mức không còn đứng vững được. Duy đỡ bà vào phòng, bà Quế nhìn Duy rồi vuốt tóc, nựng hai má anh và nói lảm nhảm :

- Duy, con có biết con càng ngày càng đẹp trai không ?
- Dạ.
- Càng nhìn ... Mẹ càng thấy ... con có nét giống mẹ con...
- Nhiều người nói con giống ba mà.
- Ai mà chẳng nói vậy ... Vì ba con ... Là Lý Gia Đoàn... lời đó cốt chỉ nịnh ba của con.
- Vậy mẹ nói con đẹp giống mẹ hả ?
- Ủ... Con có nhiều nét ... giống ... mẹ ... mẹ của con ...

Duy cũng có uống nhiều một chút, nhưng anh vẫn còn đủ một chút tỉnh táo để nghe bà Quế nói gì. Bà nói xong thì chìm hẳn vào giấc ngủ. Duy rời khỏi phòng mới nhớ lại :

- Mẹ của mình ... thì chẳng phải làm mẹ sao ?

Rồi Duy cố nghĩ thêm một điều gì đó. Nhưng cơn say rượu lại ập đến làm Duy muốn về phòng thật nhanh và nằm ngủ. Anh chàng tắc lưỡi :

- Ai lại đi chấp nhất người say ! Mẹ say luôn nói nhảm mà.

29. Chương 29

Tuệ Lâm về tới nhà, Bảo Yến vừa dọn thức ăn lên bàn. Trông thấy đôi chân trần của Tuệ Lâm, Bảo Yến hỏi :

- Trời ơi ! Lại mất giày !
- Ủ.
- Ai là nạn nhân thế ?
- Lý Đoàn Duy.
- Cậu đã nói ghét anh ta. Sao cứ có chuyện với anh này hoài vậy hả ?
- Anh ta cứ ve vãn y như là đeo bám tớ. Cứ vài ngày không hẹn mà gặp. Anh ta lại xuất hiện trước mặt tớ.
- Hai người trông cũng đẹp đôi đó chứ !
- Cho tớ xin đi ! Tớ chẳng bao giờ nghĩ về loại đàn ông đó nhiều hơn 2 phút.
- Thì chỉ 3 phút trở lên thôi chứ gì.
- 3 phút trở lên hả ? ... Có đó chứ !

Trông thấy ánh mắt hí hửng của Tuệ Lâm, Bảo Yến lật đật đứng dậy kéo cô nàng ra khỏi sofa :

- Đi lên phòng tắm rửa. Người cậu đầy mùi bụi đường. Để tối, vào giấc mơ hãy gặp anh Mạnh của cậu. Tớ đói bụng rồi !

Lạ thật, trên đời này sao lại có nhiều chuyện trùng hợp như thế. Giữa Đoàn Duy và Tuệ Lâm có phải chẳng là có duyên ? Đi đến đâu cũng có cơ hội gặp nhau. Hay giữa Khiết Nhã và Tiến Mạnh là số phận, dù yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau vì một lí do mà một trong hai không thể nói. Một người khóc, một người đau ột mối tình dang dở.

Chuông điện thoại reo...

Khiết Nhã thức giấc, thấy số máy điện thoại nhưng cô không bắt máy. Ở phía đầu dây bên kia, Tiến Mạnh nửa say nửa tỉnh không ngừng bấm recall. Miệng cũng lắp bắp hai ba câu :

- Trả lời anh đi ! Xin em !

Ồi ! Tình yêu ...

30. Chương 30

Chap 11:

Một ngày mới bắt đầu, Duy lại bộ vòng quanh khu nhà mình. Anh không có thói quen chạy bộ lúc ở nước ngoài nhưng về Việt Nam, cảm giác nóng nực ít làm Duy có thể ngủ ngon giấc. Cộng với công việc mệt mỏi, dù không bị stress nhưng đôi khi anh chàng cũng gặp nhiều phiền muộn. Chạy bộ một hơi vài vòng rồi về nhà, Duy thấy trên cửa sổ bà Quế cũng vừa thức và đang mở cửa sổ ngắm bình minh. Anh chàng mỉm cười chào mẹ, chợt nghĩ tới chuyện tối qua, Duy nhớ chuyện tối qua. Lúc bà Quế say xỉn đã nói những lời không bình thường với anh. Tắm thật nhanh rồi lên vào phòng làm việc riêng của ông Đoàn. Mọi thứ vẫn rất sạch sẽ và ngăn nắp, Duy chẳng biết tìm gì ở trong này. Ngồi lên chiếc ghế của ba, ngắm nhìn xung quanh. Căn phòng làm việc chứa rất nhiều sách mà chỉ có doanh nhân lâu năm trong nghề lắm mới có thể ngón những cuốn sách khô khan này. Duy lật mấy cuốn sổ sách ở trên bàn, chẳng có gì quan trọng. Anh lật trong ngăn kéo, cuốn sổ tay đã cũ nhưng đó là loại hiếm có. Loại sổ tay ngày trông rất lạ, anh định hỏi mẹ nhưng nghĩ gì đó, Duy lại cất nó vào mà không lật ra. Tiếng chuông đồng hồ quả lắc treo ở phía đối diện làm Duy giật mình rơi cuốn sổ tay xuống đất. Rơi ra trong đó là một tấm ảnh. Một tấm ảnh của một người phụ nữ, một người phụ nữ chụp cạnh ông Đoàn lúc còn trẻ. Cả hai ôm ấp nhau rất thân mật, Duy nhìn tấm ảnh mãi rồi lật ra phía sau. Chỉ có một dòng ngắn ngủi “Gia Đoàn, tình yêu lớn của em. Mãi yêu anh! Đà Lạt, 14/2/1982”. Duy ngạc nhiên, chẳng lẽ ba anh có người đàn bà nào khác ngoài mẹ anh. Từ nhỏ tới lớn Duy luôn sống trong một gia đình hạnh phúc kia mà. Càng ngày anh càng phát hiện ra còn rất nhiều uẩn khúc của gia đình sau cái chết của ông Gia Đoàn. Duy lên cất tấm ảnh vào túi rồi bước ra ngoài...

Lái xe đi làm, Duy không ngừng nghĩ về chuyện đó. Thật ra thì chuyện một đại gia có thêm nhiều mối tư tình. Duy ngồi suy nghĩ cả buổi trời, tiếng gõ cửa làm anh giật mình :

- Vào đi !

- Đoàn Duy ... à không ... Chủ tịch, chúc mừng con !

- À, chú Vĩnh. Chuyện gì thế ạ ?

- Kế hoạch xoay trở của con cực hiệu quả. Chúng ta đã có đầu ra ở hàng bị ứ đọng rồi. Con khá lắm !

- Con may mắn thôi mà chú.

- Phong cách làm việc của con rất giống Gia Đoàn.

- Con là con trai ông ấy mà.

Ông Vĩnh đưa bản kế hoạch rồi định rời khỏi phòng. Sẵn đang tưởng suy nghĩ, Duy gọi với lại :

- Chú Vĩnh, cho con hỏi điều này !

- Sao vậy ?

- Chúng làm việc với ba con đã lâu chưa ?

- Từ lúc Lý Đoàn chỉ là chiếc xe chở thực phẩm đóng hộp dọc từ Bắc vào Nam.

- Ba cháu đã từng làm việc ở Đà Lạt không ?

- Sao cháu lại hỏi vậy ?

Duy nhanh trí :

- À không ... Con muốn phát triển thêm chi nhánh ở Đà Lạt. Con muốn hỏi để xem đã từng làm ở đó chưa vì con nghĩ chú đã làm việc với ba con lâu rồi.

- Không. Chú chưa phải là người lâu nhất đâu con trai !

- Chứ là ai ạ ?
- Người này con biết mà.
- Trần Kiên ư ?

Ông Vĩnh gật đầu. Mặt ông đăm chiêu :

- Trần Kiên giúp đỡ ba con rất nhiều. Nhiệt tình đến nỗi người ta vẫn tự hỏi tại sao ông ta theo Gia Đoàn đã gần 40 năm mà giờ vẫn chỉ an phận ở kẻ dưới quyền.
- Vậy là Trần Kiên cũng có thời gian cùng ba còn ở Đà Lạt hả chú ?
- Gần như là vậy. Thôi có gì con hỏi ông ta đi nhé !

Duy lại che miệng ngồi suy nghĩ kiểu thám tử. Anh càng ngày càng cảm thấy phải đề phòng Trần Kiên mọi nơi mọi lúc. Nhìn sang phía phòng đối diện, hôm nay Trần Kiên vắng mặt không lý do. Duy cũng không quan tâm. Cố hoàn tất xấp hồ sơ, chợt, anh chàng nhận được một dòng tin nhắn. Duy thở dài rồi bỏ dở công việc, lái xe ra sân bay Tân Sơn Nhất. Phương Thy quay lại nở một nụ cười héo hon cho Duy :

31. Chương 31

- Cuối cùng thì anh cũng đến !

Mặt Duy lạnh như băng, anh hỏi :

- Chừng nào em bay ?
- Không lâu nữa đâu. Em muốn tạm biệt anh.
- Em đã là người có gia đình. Không nên đâu. À ... Tuấn Phi đâu ?
- Anh ấy đã đi mua sắm vài thứ...
- Chúc em hạnh phúc.
- Anh Duy, có chuyện này em muốn anh biết ...

Không thể biểu lộ cảm xúc của mình lúc này. Duy đành nén xuống và lùi lại. Phương Thy hơi buồn nhưng cô chỉ vui vẻ giao cho Duy cái hộp khá to. Cô nói :

- Có thể những vật trong đây sẽ một phần nào làm em hiểu, em không phản bội anh để kết hôn với anh Phi.
- Thy à, em không cần phải giải thích.
- Có chứ. Em không thể yên lòng ra đi mà không để anh hiểu mọi chuyện.

Nói rồi Phương Thy nhắm mắt lại, ôm hôn Duy thật nhanh rồi kéo hành lý mà bỏ chạy. Duy cũng chẳng có lý do gì để đuổi theo. Anh thở dài ôm chiếc hộp ra xe, anh cảm thấy không vui nhưng đau khổ thì có lẽ là không phải. Bởi, trước khi về Việt Nam và nhận được thiệp hồng báo tin vui của Phương Thy, ít ra, Duy đã chấp nhận thực tế. Có một chút bồi hồi cho hoài niệm xưa, anh mở nhạc thật to và lái xe chạy... chạy ... và chạy.

Duy dừng chân tại một quán bar. Anh chắc chắn là một quán bar khác với quán bar đã từng sock với cảnh Tuệ Lâm cởi áo quây tới bên. Anh uống một vài ly rượu nhẹ, để dễ dàng chấp nhận cơn buồn ngủ. Hơn 3 tiếng đồng hồ sau, lưng đã bắt đầu mỏi, Duy đứng dậy và bỏ về. Anh quay lưng tính tiền thì lại trông thấy Tuệ Lâm, cô nàng hôm nay rất lạ, không ồn ào và gây chú ý. Chỉ ngồi một mình ở góc khuất với ly bia lớn. Duy quay lại hỏi cậu bồi bàn :

- Đây, cô ta đã vào đây bao lâu rồi ?
- Sau anh vài phút.
- Lâu thế rồi cơ à ? Cô ta uống nhiều không ?

- 8 ly bia rồi. Hơn chục lần vào toilet. Khước từ cũng hàng tá đàn ông.
- Sao mà chú ý nhiều thế hả ?
- Anh à, em là con trai mà. Mê nhìn gái đẹp đâu phải là cái tội.
- Cậu cho là cô ta đẹp hả ?
- Em thấy anh chú ý cô ấy còn nhiều hơn cả em.

Duy đứng dậy và tiến lại bàn của Tuệ Lâm, Duy hỏi :

- Đây, sao cô lại ngồi ở đây ?

Ngước lên nhìn, thấy Lâm không có vẻ gì là muốn nói chuyện với Duy. Nhưng có lẽ là cô đang gặp chuyện buồn, Duy hỏi :

- Bị đuổi việc rồi hả?
- Nhìn tôi giống bị đuổi việc lắm hả?
- Không... Thảm hơn cả thế.

Duy nắm lấy tay Tuệ Lâm và nói :

- Về thôi. Tôi đã thanh toán tiền cho cô rồi.
- Ai cần anh ra về ga lăng?
- Tôi không ga lăng. Nhưng ở đây không ai thích nhìn cô cởi áo.
- Tôi rẻ mặc vậy sao ?

Duy hơi ngạc nhiên khi trông thấy mắt Tuệ Lâm ươn ướt. Anh tặc lưỡi nắm kéo Tuệ Lâm rời khỏi quán bar. Lái xe chở cô nàng đi, Tuệ Lâm đột nhiên quay sang ôm hôn Đoàn Duy đắm đuối. Nếu anh chàng phanh không kịp thì cả hai đã đi chầu trời, Duy không phản kháng. Nhưng Tuệ Lâm đã dừng lại, nhìn Duy say đắm rồi hỏi :

- Tôi có đẹp không ?
- Cô say rồi.

32. Chương 32

- Tôi hỏi anh tôi đẹp hay là tôi xấu ?
- Ừ... thì đẹp.
- Anh nói dối. Anh đã không nhìn vào mắt tôi để trả lời.
- Cô điên hả ? Sao cô phải bắt người khác làm theo lời nói mình muốn. Tôi đã nghe một số người nói cô đẹp.

Tự nhiên Tuệ Lâm khóc nức nở, không hiểu vì lí do gì. Duy hỏi :

- Đây, có chuyện gì thế ?
- Không có gì. Cảm ơn vì anh đã nói thật.
- Nói cái gì ?
- Anh là người đàn ông duy nhất không ngó ngang đến tôi trong quán bar này. Mặc cho hôm nay tôi có mặc bộ cánh mà tôi cho là gợi cảm nhất.
- Cô làm vậy để đi quyến rũ đàn ông hả ?
- Có được không ? Tôi thích như vậy đấy.

Trông Duy không có vẻ gì là hiểu điều mình nói. Tuệ Lâm im lặng, đưa cô đến một bờ sông hóng mát. Duy nói với Tuệ Lâm :

- Cô gặp chuyện buồn à ?
- Phải.
- Cô có muốn khóc không ?
- Không hẳn.
- Tại sao ? Vì muốn cho tôi thấy cô là Huỳnh Tuệ Lâm đáng ghét mà tôi biết à ?
- Vậy là anh ghét tôi ?
- Không. Tôi chỉ nói đáng ghét.
- Duy à ...
- Hả ?
- Anh có thể làm điều này không ?
- Điều gì ?
- Công tôi về nhà đi.
- Hả ?
- Công tôi về nhà.

Duy nhìn Tuệ Lâm lại bằng ánh mắt ngẩng ngơ trông khá buồn cười. Duy nháy mắt :

- Tôi sẽ công cô. Với một điều kiện !
- Là gì ?
- Tôi phải biết được chuyện không vui hôm nay của cô.

Không hiểu Tuệ Lâm có từng được ai nghĩ thế không nhưng với Đoàn Duy, trông cô cực đáng yêu trong lúc dẫn đo suy nghĩ. Ánh mắt sắc sảo đưa ngang đưa dọc và đôi môi mỏng mím lại làm Duy luôn muốn nhìn. Rồi cái gật đầu của Tuệ Lâm làm anh cảm thấy vui. Đi một đoạn, Tuệ Lâm hỏi :

- Tôi bắt đầu chia sẻ điều đó với anh nhé !
- Ủ. Nói đi. Là gì ?

Tuệ Lâm đặt vào tai Duy một chiếc phone, chiếc còn lại thì cô đặt vào tai mình. Duy hơi bất ngờ nhưng anh vẫn im lặng và tiếp tục đi. Bắt đầu là một giọng nói trong trẻo tràn đầy sinh khí hạnh phúc :

- Hôm nay là ngày 14/2 đầu tiên của em và anh. Anh nói gì đi ?
- Nói gì bây giờ nhỉ ... ? ... Nói là anh đang đi và công một công chúa heo trên lưng à?
- Đáng ghét. Dám gọi em là heo hả ?
- Thế không phải em nói em thích heo nhất trong cái loài động vật à ?
- Em thích heo vì con heo to con giống anh đấy.
- Vậy à?
- Ủ. Thì đã sao?
- Vậy thì ...
- Thì sao? Anh nói nhanh đi.

- Vậy thì anh biết một chú heo thường dân như anh có một công chúa heo yêu thương như thế thì anh sẽ giữ công chúa heo mãi mãi bên mình. Không bao giờ để công chúa heo của anh phải buồn và phải khóc. Để ngày nào cũng là ngày Valentine của cặp đôi heo này. Valentine vui vẻ ! Công chúa heo của anh !

Duy ngạc nhiên, anh đang nghe cái gì thế này. Đây không phải một bộ phim, nhưng lời lẽ của chàng trai trong đoạn ghi âm anh vừa nghe thấy dường như còn lãng mạn và ngọt ngào hơn rất nhiều. Nụ cười của cô gái phát ra đủ làm nhiều người ghen tị. Đây là một cặp đôi hạnh phúc nếu chỉ nghe qua đoạn ghi âm này. Cực kỳ hạnh phúc. Duy định cất lời nói thì đoạn ghi âm lại tiếp tục :

33. Chương 33

- Có trời đất làm chứng, trải qua bao nhiêu khó khăn Anh mới biết là anh yêu em rất nhiều. Anh hứa, nếu có một điều ước, anh sẽ ước thời gian quay trở lại, để anh có thể yêu em sớm hơn. Em biết không, anh cảm thấy mình là đứa hạnh phúc nhất trên đời khi có em bên cạnh. Nếu không được yêu em, sẽ không ai biết em là cô gái tuyệt vời như thế nào. Hứa với anh điều này em nhé !

- Điều gì ?

- Chấp nhận chiếc nhẫn của anh vào một ngày nào đó ở toàn nhà Empire State.

- Ôi ... Anh yêu !

- Baby, hôn em nhé !

Lại một đoạn audio sức nước mùi hạnh phúc. Duy và Phương Thy trước kia cũng yêu nhau, nhưng anh làm gì nói được những lời như thế. Có phải vì thế mà Duy mất người yêu không nhỉ? Dòng suy nghĩ của anh chợt ngừng lại khi thấy gương mặt đang áp vào bờ vai mình chuyển động nhẹ nhàng. Lần này, đoạn audio phát lên lại là một đoạn như là tin vắn :

- Một vụ hỏa hoạn đáng tiếc đã xảy ra ở trường Đại học New York đã làm 1 người thiệt mạng và 5 người khác bị thương. Nguyên nhân bắt nguồn từ một điều thuốc phát cháy tại phòng thí nghiệm, một nam sinh viên đã phải bỏ mạng lại trong biển lửa khi anh đang cố đưa con trai của một giáo sư ra ngoài. Chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật thông tin ...

Mất Duy bắt đầu ướm vì cảm động, nhưng đó cũng là lúc anh kịp nhận ra vai áo của anh cũng đang ướt. Dòng nước nóng hổi chảy xuống áo anh, Duy cũng cảm thấy lòng nóng bừng. Thì ra, đằng sau một vẻ ngoài cau có, đanh đá và khó chịu là cả một câu chuyện đau thương. Duy đang cảm thấy mình là nạn nhân của một tình yêu, còn người sau lưng của anh thì sao ? Còn thương hơn thế nhiều.

Duy ngừng lại, đặt Tuệ Lâm xuống. Nhìn thấy cô đang khóc, anh nhắm mắt về đồng cảm. Ôm Tuệ Lâm vào lòng, Duy nhẹ nhàng :

- Em đừng khóc ...

34. Chương 34

Chap 12:

Một cái ôm không nói lên bất cứ điều gì nhưng nó có thể kéo lại gần lại những cái đầu cứng luôn muốn đối chọi nhau. Cũng khá lâu kể từ sau cái ôm đó, hai tuần lễ rồi còn gì. Cảm giác vẫn còn đọng lại trong cả người cho lẫn người nhận. Duy không còn nghĩ Tuệ Lâm là một cô gái khó ưa, và Tuệ Lâm cũng đã thôi nhìn Duy bằng ánh mắt muốn quăng giày vào người. Chỉ có điều, cả Duy và Lâm đều ái ngại gặp lại nhau.

Vẫn là một ngày như mọi ngày, Tuệ Lâm vi vu trên chiếc xe đạp điện để đi trên M&N tiếp tục công việc. Lúc vừa đến đây đã thấy mọi người đứng tập tụa ở trước cửa phòng Khiết Nhã. Thấy tò mò, Tuệ Lâm bước vào xem thử, Tiến Mạnh bước ra ngoài với vẻ mặt hằm hằm. Khiết Nhã cũng với vẻ mặt giận dữ :

- Anh làm ơn rời khỏi đây dùm tôi đi !

- Tôi đến để làm ăn thôi. Tôi muốn mua giày !

- Ok ! Vậy mời anh xuống chọn lựa, sẽ có nhân viên hướng dẫn anh nhiệt tình. Còn đây là phòng làm việc của tôi.

- Anh Mạnh ...

Trông thấy Tuệ Lâm, Tiến Mạnh hơi ngạc nhiên. Rồi mặt anh lại biến sắc, Khiết Nhã vội vã bỏ vào phòng và Mạnh theo Tuệ Lâm bước xuống tầng dưới. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh biết giám đốc của em hả ?

- Không.

- Anh đến đây chọn giày. Anh thích loại nào ?

- Em chọn giúp anh đi !

Tiến Mạnh hơi lạ, còn Tuệ Lâm thì hơi hí hửng và chọn một kiểu giày mà mình ưng ý đưa cho anh chàng thử. Nhưng tâm trí anh chàng kia thì có để ý đến chuyện kiểu giày đẹp hay là xấu. Tuệ Lâm nói :

- Đây là kiểu giày mới nhập từ Đức. Anh thử đi !

- Kiểu này hả ?

Trở lại với gian phòng chọn giày sau một tràn ầm ỨC, Mạnh cười gượng :

- Thôi em gói lại cho anh. Kiểu gì em chọn thì anh cũng thích !

- Ôi thế à, vậy thì em cũng có mắt thẩm mỹ nhỉ ?

- Ừ.

Tiến Mạnh vừa định bước vào thang máy thì Khiết Nhã cũng bước vào cùng. Thấy thế anh chàng kéo tay Tuệ Lâm vào và dí sát cô vào người :

- Em đưa anh xuống dưới nhé !

- O ... được ạ !

Khiết Nhã vẫn làm mặt lạnh và chú ý vào chiếc điện thoại để nhắn tin. Thấy không ăn thua gì, Tiến Mạnh làm liều chọc tức cô người yêu. Tiến Mạnh hỏi :

- Tuệ Lâm, có người trong thang máy. Em có ngại để anh hôn tạm biệt không ?

- Hôn hả ?

Tuệ Lâm hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười rồi nhắm mắt để Mạnh hôn lên trán. Xong rồi anh chàng bỏ ra ngoài không quên để lại một câu :

- Anh sẽ đón em đi ăn kem Fanny vào mỗi dịp rảnh nhé ! Không được từ chối đâu đấy !

Tuệ Lâm mỉm cười vẫy tay chào Tiến Mạnh. Cô quay vào trông thấy Khiết Nhã không được vui, Tuệ Lâm hỏi :

- Chị biết anh ấy à ?

- Không. Là bạn trai em đó hả ?

- Không phải. Chỉ là bạn thôi ạ.

Nhưng vẻ mặt Tuệ Lâm vui lộ rõ. Rồi buổi chiều, đang ra sức đo thể lực với cái máy đi bộ. Tiến Mạnh kể lại mọi chuyện cho Đoàn Duy nghe. Tiến Mạnh hả hê :

- Tớ nghĩ tớ có thể làm gì đó để Khiết Nhã ít nhất ngó ngang tới tớ dù chỉ một lần. Nhưng xem ra, không được Duy ạ !

- Vậy cậu đem Huỳnh Tuệ Lâm ra làm nền cho trò đùa của cậu đó ư ?

- Không phù phàng như vậy. Nhưng ít ra cô bé vẫn đang mừng tượng tở có ý định với cô bé. Khôi hài quá phải không hả ?

Duy không trả lời. Vẻ mặt nghiêm lên hẳn. Bỏ ra ngoài và tu chai nước ừng ực. Tiến Mạnh cũng bỏ ra theo rồi hỏi :

- Máy giờ rồi ?

- 2h. Chi ?

35. Chương 35

- 4h là cô nàng ra khỏi công ty. Bọn tớ đi ăn kem Fanny. Thôi, để về nhà chuẩn bị. Về sau nhé !

Đoàn Duy im lặng không nói gì cả. Nhưng anh chàng cảm thấy không vui với trò đùa của Tiến Mạnh. Rồi Duy cũng leo lên xe tức tốc ra về ngay sau đó. Rồi cả buổi chiều, không làm gì hết. Chỉ để bí mật đậu xe ở bên kia đường nhìn vào quán kem, nơi một chàng trai chỉ ngồi im nghe cô gái huyền thuyên mọi chuyện. Về mặt cô gái thì tràn ngập niềm vui trong khi chàng trai đó chỉ im lặng ngồi nghe, thỉnh thoảng cười nhạt đáp lại cái miệng chúm chím nhiệt thành kia. Đó là Mạnh và Lâm. Hai ly kem đã cạn từ lâu mà cả hai vẫn ngồi đó hàng giờ. Và một người ngồi theo dõi trên xe hơi cũng vẫn im lặng ngồi đó. Đến lúc chiếc Ducati màu đỏ vụt đi trong đêm thì chiếc xe này mới bắt đầu chuyển bánh. Duy thấy mình muốn làm một điều gì đó, nhưng anh không biết là cản trở Tiến Mạnh làm như vậy hay là nói cho Tuệ Lâm biết sự thật rằng đó chỉ là một trò đùa của Tiến Mạnh. Đấu tranh tư tưởng, Duy không hiểu tại sao mình lại lo lắng cái chuyện chẳng liên quan gì đến anh. Nhưng không suy nghĩ thì Duy lại cảm thấy khó chịu làm sao ấy...

Im lặng. Để cho qua chuyện có lẽ sẽ tốt hơn. Nhiều khi cố muốn làm chuyện tốt thì đâm ra lại là thằng dở hơi. Nghĩ thế, Duy quay xe, lái một mạch về nhà rồi đi ngủ.

Nhưng những chuyện sau đó lại càng làm Duy cảm thấy bức tức. Tiến Mạnh ngày càng đùa giỡn một cách quá trớn trong khi Tuệ Lâm thì vẫn ngất ngây với những lời nói ngọt như mía lùi. Vẫn cố tình không để tâm tới nhưng thực chất Duy rất giận cậu bạn. Hôm nay cả hai cùng nhau đi uống bia ôm, cả Tiến Mạnh và Đoàn Duy đều không thuộc tủy đàn ông thích nơi này nhưng theo lời Tiến Mạnh là lâu lâu đổi gió. Hai anh chàng đẹp trai bên cạnh cả chục cô tiếp viên ăn mặc thiếu vải. Tiến Mạnh hỏi :

- Hôm nay vui ! Cậu biết không ? Khiết Nhã đã dần lộ rõ sự khó chịu.

- Cậu làm gì ?

- Tớ đem hoa tới tặng Tuệ Lâm.

- Tặng hoa ? Tại sao lại tặng ? Có dịp lễ gì đâu.

- Đùng cùm nhắc như người Đức. Cậu chỉ là người Việt Nam sống lâu năm bên đó thôi. Tặng hoa thể hiện sự lãng mạn đàn ông dành cho phụ nữ mà mình đang theo đuổi.

- Vậy cậu đang theo đuổi Tuệ Lâm à ?

- Gần như thế.

- Tại sao lại là gần như thế ?

Duy hét to làm Tiến Mạnh giật mình đổ cả ly bia lớn vào người. Tiến Mạnh nhăn mặt :

- Cậu say rồi hả ? Sao mà hét to vậy ? Đã bao giờ cậu đá động tới chuyện tình cảm của tớ đâu.

- Cậu làm như thế chỉ để Khiết Nhã chú ý đến cậu. Tuệ Lâm nghĩ gì khi nghe cậu nói điều này.

- Nếu cậu không ghi âm lại thì chả có ai biết ngoài tớ và cậu. Sao vậy ? Yêu rồi hả ? Chơi cái trò yêu đơn phương hả Đoàn Duy ?

Duy im lặng. Đứng dậy uống hết ly bia rồi quăng vào tường làm cái ly vỡ vụn. Duy bỏ về. Tiến Mạnh đuổi theo kéo Duy lại và hỏi :

- Sao vậy ? Cậu giận tớ à ?

- Không.

- Duy à, chúng ta biết nhau không phải mới hôm qua. Đập đồ là cái khiêu của cậu khi giận mà.

- Ủ. Tớ đang giận đấy.

- Cái quái gì thế ? Cậu yêu Huỳnh Tuệ Lâm ư ?

- Không cần phải yêu mới có thể bắt măn như vậy. Cậu không hiểu nguyên nhân vì sao Khiết Nhã chia tay cậu thì cậu hãy cố đi tìm hiểu bằng cách thực tế nhất là hỏi chính cô ấy. Còn dùng cách này thì không ổn đâu. Nếu vì lí do đơn giản là không còn yêu nữa chia tay thì không sao. Còn nếu vì lí do nào đó mà Khiết Nhã có nỗi khổ tâm riêng thì có thể cậu sẽ mất người cậu yêu trong cơn hồi tiếc cả đời đấy. Chúng ta không phải mới biết nhau hôm qua. Điều đó đúng. Và tớ cũng biết chính xác cậu yêu Khiết Nhã đến mức nào. Đừng làm thế với Huỳnh Tuệ Lâm. Nếu còn xem tớ là bạn. Tránh xa cô ấy ra !

Tiến Mạnh im lặng nhìn theo. Không biết anh chàng nghĩ gì nữa. Khiết Nhã lái chiếc mini Cooper màu trắng đến bệnh viện mắt. Trông mặt cô hơi buồn khi bác sĩ kiểm tra giác mạc ỳnh. Khiết Nhã hỏi :

- Bác sĩ à, tôi có thể không cần phẫu thuật vẫn có thể cứu lại đôi mắt không ?

- Khối u đã lớn rồi. Nếu nó đè lên dây thần kinh lâu quá, có ngày tai họa sẽ diễn ra. Dù ca phẫu thuật chỉ mang đúng 50% cơ hội cứu lấy đôi mắt, còn hơn là cô ngồi im chờ bị lấy đi ánh sáng vĩnh viễn. Cô Nhã ! Tôi cũng chỉ có 50% cơ hội thành công bởi tôi cũng chỉ hơn 7 năm làm việc này. Nhưng mà ... Tôi sẵn sàng chăm sóc cô đến suốt đời nếu như tôi thất bại.

Khiết Nhã ngạc nhiên, đúng là anh chàng bác sĩ này đã theo dõi bệnh của Khiết Nhã hơn hai năm qua. Nhưng lần đầu tiên cô mới để ý kỹ gương mặt của anh chàng, rất chân thành và hiền hậu. Khiết Nhã vội rút tay lại khi bàn tay kia đặt lên, cô đứng dậy và vội vàng bỏ về :

36. Chương 36

- Xin lỗi. Tôi có việc gấp !

Khiết Nhã buồn bã bỏ đi. Cô biết thời gian nhìn thấy Tiến Mạnh và cuộc sống xung quanh sắp khép lại. Cô biết rằng tình yêu dành cho Tiến Mạnh vẫn còn rất mãnh liệt nhưng cũng chính vì lẽ đó mà Khiết Nhã không nỡ để Tiến Mạnh gắn bó với một người sắp phải bị mù vĩnh viễn như cô. Hoặc nếu có phẫu thuật thì cũng chỉ có 50% cơ hội nhìn thấy ánh sáng. Cô trở về công ty và ngồi nhốt mình với công việc. Lặng lẽ nhìn hoàng hôn buông xuống, Khiết Nhã cũng vội vã sửa soạn ra về. Bởi cô không muốn có bất cứ tai nạn nào xảy ra với mình vào đêm tối. Cả bóng tối của cô lẫn bóng tối của cuộc sống. Vừa bước xuống cửa công ty thì thấy Tuệ Lâm đang được Tiến Mạnh đội nón bảo hiểm vào một cách âu yếm. Tiến Mạnh hả hê khi thấy gương mặt không vui của Khiết Nhã. Tuệ Lâm trông thấy vẫy tay chào :

- Chào chị em về nhé !

- Ủ. Chào em !

- Đây là anh Mạnh. Bạn của em.

- Chào !

Mạnh đáp nhanh gọn. Tuệ Lâm cũng cảm thấy có gì đó là lạ khi ánh mắt hai người này nhìn nhau. Khiết Nhã đột nhiên thấy đầu óc quay cuồng, mặt đất bỗng tối đen làm cô bị choáng. Cô lùi lại vài bước, Tuệ Lâm hỏi :

- Chị Nhã, chị không sao chứ ?

- Không. Không có gì. Chị hơi choáng. Chắc tại vì công việc nhiều quá.

- Từ lúc vào làm tới nay em thấy chị đã choáng nhiều lần rồi đấy. Chị đã đi khám bác sĩ chưa ?

- Chị đi rồi. Thôi chị đi trước. Chúc hai người đi vui vẻ.

Khiết Nhã sải bước rất nhanh. Cố không để Tiến Mạnh phát hiện ra mọi chuyện, cô rất lo bởi ánh mắt của Tiến Mạnh thông thái hơn vẻ ngoài của anh rất nhiều. Trên đường về, Tiến Mạnh gạ hỏi :

- Sức khỏe giám đốc của em trông không được tốt.
- Chị ấy hay bị choáng. Lần nào cũng phải sử dụng thuốc.
- Thật vậy à ?
- Phải. À mà sao anh lại thắc mắc thế ?
- Em là người mới. Biết quan tâm cấp trên vậy là tốt. Có cơ hội thăng quan tiến chức đấy.
- Thôi em đói rồi, chúng ta đừng nói chuyện ấy nữa. Đi ăn lẩu kem anh nhé ! Lâu rồi em chưa ăn.
- Ok !

Nói thế chứ lòng Tiến Mạnh cứ hướng đau đầu về đồng hồ. Anh mong sao trời thật tối để lái xe đến tìm Khiết Nhã. Vừa đưa Tuệ Lâm về nhà thì anh chàng đã rú ga chạy đến kiểm tra xem. Tiến Mạnh đã dừng lại và không bấm chuông khi có một chiếc xe hơi đậu trước nhà Khiết Nhã. Nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi để xem người đó là ai. Trời lại đổ mưa. Mặc ưa gió, Mạnh vẫn ở bên ngoài và chờ đợi để thấy được người trên xe. Nào ngờ, trước mặt anh, một đôi người đi cùng nhau dưới cái ô che mưa. Khiết Nhã ngạc nhiên dừng lại trước mặt Tiến Mạnh, anh chàng bác sĩ hỏi :

- Anh là ai ? Sao lại dựng xe trước cửa nhà Khiết Nhã vậy ?
- Còn anh là ai ?
- Tôi là bạn của Khiết Nhã.
- Bạn thôi thì có gì đến giờ này cũng chưa trả tự do cho người ta hả ?
- Anh ăn nói gì kỳ vậy ? Chúng tôi là bạn. Tại sao tôi không có quyền

Tiếng nói của anh chàng bác sĩ bị chặn đứng bởi một cú đâm trời giáng vào thẳng mặt của Tiến Mạnh. Anh chàng bác sĩ ngã xuống làn mưa ướt sũng. Khiết Nhã hốt hoảng đỡ anh chàng kia :

- Khải An, anh không sao chứ ?
- Không. Không ...

Tiến Mạnh bước xuống xe và xách áo bác sĩ Khải An rồi dõ dẫm :

- Tránh xa bạn gái tôi ra ! Nghe rõ chưa ?
- Cái gì ? Bạn gái ... Khiết Nhã ...
- Trang Khiết Nhã là bạn gái của tôi. Tôi yêu cầu anh tránh xa cô ấy ra. Nếu anh ...

Đến lượt lời nói của Tiến Mạnh ngắt quãng bởi cái tát Khiết Nhã dành cho anh. Mạnh liếc nhìn Khiết Nhã, cô nàng ầm ức :

- Anh mới là người nên tránh xa tôi ra đấy. Anh cư xử như những tên đầu gấu. Chúng ta chia tay rồi ! Anh nghe rõ không ? Chúng ta không còn là gì cả. Anh ầm ức vì lúc trước tôi chưa nói. Ok ! Bây giờ thì tôi sẽ nói. Tôi nói giữa chúng ta không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa. Dù chỉ là bạn bè ! Anh làm ơn nghe rõ và đừng đá động gì đến cuộc sống của tôi nữa. Xin anh !

Tiến Mạnh chết lặng với lời nói đó. Anh biết mình đã cư xử không đúng. Nhưng không ngờ Khiết Nhã lại giận đến như vậy. Nhưng sự việc đã không thể quay lại, Tiến Mạnh đứng dậy nhìn Khiết Nhã, cô lặp lại thêm một lần nữa :

- Chia tay đi ! Tôi quá mệt mỏi rồi.
- Ok ! Thích thì chiều. Nhớ ! Lời nói ra không rút lại được. Tôn trọng em ! Mãi mãi không phiến đến cuộc sống của em nữa.

Không thêm đội mũ bảo hiểm. Tiến Mạnh lái xe bỏ về. Khiết Nhã đã khóc nức nở, rồi cô cũng ngất đi. Con mưa đêm ấy to lắm. Như khóc ột cuộc tình ** le và đầy trắc trở. Nước mưa hòa lẫn nước mắt. Khiết Nhã khóc. Tiến Mạnh cũng khóc.

Những tiếng khóc ấy nào có ai thấu. Vì nó quá nhạt nhòa so với cơn mưa to ngoài kia ...

37. Chương 37

Chap 13:

Chuyện có vẻ như đã trở nên căng thẳng. Khiết Nhã tỉnh lại thì thấy cô đang nằm trong bệnh viện, bác sĩ Khải An vẫn đang ở bên cạnh cô. Trông thấy Khiết Nhã tỉnh lại, anh chàng mừng như sắp mếu :

- Cô đã tỉnh lại rồi. Mừng quá !
- Tôi nằm bao lâu rồi ?
- Gần một ngày rồi. Hôm qua cô lại trở sốt, tôi phải đưa cô vào bệnh viện ngay khi cô ngất đi.
- Cảm ơn anh.

Khiết Nhã thở dài nằm trần trọc. Khải An ngập ngừng :

- Anh ấy là gì của cô vậy ? Anh chàng thô lỗ tối đêm qua ...
- Người mà tôi cố muốn quên.
- Vì căn bệnh của cô sao ?
- Phải.

Tuệ Lâm thấy biểu hiện lạ ở Tiến Mạnh, anh có vẻ rất nhiệt tình nhưng cũng rất giả tạo với cô. Đồng ý là hai người đi chung suốt cả tháng qua nhưng hình như mối quan hệ được Mạnh nhìn nhận vẫn chưa đi xa hơn mức tình bạn cho lắm. Cùng nhau đi mua sắm, thấy anh chàng trầm tư, Tuệ Lâm hỏi :

- Sao anh không nói gì hết vậy ?
- Nói gì ?
- Anh có chơi Halloween không ?
- Ở đại học thì có. Nhưng ở Việt Nam không rầm rộ như ở nước ngoài đâu.
- Dù sao thì em cũng muốn mua bí ngô trang trí.
- Ừ. Hôm nào rảnh anh đưa em đi.
- Hôm nay chán. Mình đi đâu anh nhỉ ?
- Lại kem à ?
- Không. Không phải lúc nào em cũng ăn kem đâu.

Tuệ Lâm về nhà, nhìn Bảo Yến đang hí hửng với laptop. Trông thấy Tuệ Lâm, cô nàng gấp máy lại ngay :

- Ô ... Không đi chơi với hoàng tử mô tô sao?
- Hôm nay trông anh ấy không vui. Mà tớ thì cũng mệt.
- Ừ.
- Nay Bảo Yến, cậu cũng có người yêu hả ?
- Sao lại hỏi thế ?
- Trông cậu đi. Suốt ngày ngoài chuyện học hành tiệc tùng thì về tới nhà là cậu ôm cái laptop. Nói ! Là ai ?
- Khùng quá đi. Thôi ! Tối nay bọn mình đi nhảy. Chịu không ?

- Phải cậu không Bảo Yến ?

- Ủ. Là tớ rủ đấy.

- OK ! Đi thì đi. Cậu dư biết vũ trường là sân chơi của tớ mà.

Hẹn là đi. Buổi tối hai cô nàng ăn mặc cực sexy và nóng bỏng cùng nhau đến vũ trường. Bảo Yến nói :

- Hôm nay có cuộc thi khiêu vũ đấy. Tìm anh nào cảm thấy ưng ý với cậu nhất để rinh giải thưởng đi.

38. Chương 38

- Giải thưởng là gì?

- Chỉ đơn thuần là một kỉ niệm chương và một số tiền đủ để cậu tiêu xài.

- Có thể thôi à ?

- Và hơn hết. Biết đâu cậu sẽ tìm được người lí tưởng ở đây.

Tuệ Lâm và Bảo Yến ngồi cùng nhau và nhìn những cặp đôi say sưa nhảy từ sôi động đến nhẹ nhàng sâu lắng. Cô vẫn chưa tìm ình được bạn nhảy nào ưng ý. Bảo Yến đã nhảy xong lượt thứ hai. Cô nàng hồi thúc :

- Thi đi ! Nếu không bị loại đấy. Uống phí lắm !

- Có tìm được người nhảy đâu.

- Tôi thì sao?

Tuệ Lâm quay lại và ngạc nhiên. Đoàn Duy xuất hiện sau lưng cô, lịch lãm, quyến rũ và cử chỉ như một vũ công chuyên nghiệp. Bảo Yến cũng ngạc nhiên nhìn. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh cũng ở đây sao ?

- Ủ.

- Anh cũng tham gia à ?

- Không hẳn.

- Anh nghĩ anh có thể giúp tôi thắng cuộc không ?

- Không thử thì làm sao mà biết.

- À, có lẽ tôi chưa cần.

- Không sao. Tôi chỉ cố giúp thôi.

Đoàn Duy vừa quay phắt đi thì Tuệ Lâm đã đứng bật dậy :

- Đợi đã ...

Duy quay lại, Tuệ Lâm vừa lùi lại lấy trớn vừa nói :

- Đỡ lấy tôi ! Nhé !

Tuệ Lâm được Duy nhấc lên cao rồi nằm gọn trong vòng tay anh. Mở màn cho vũ điệu mambo cuồng say và nồng nhiệt của hai người. Từng bước nhảy được cả hai rất tập trung và thực hiện điều luyện. Lần đầu tiên Tuệ Lâm cảm nhận được ánh mắt của Duy cực kỳ lôi cuốn, tim cô đập nhanh hơn ở mỗi cái nhìn của Duy. Nó đã thay đổi sau cái ôm ấm áp đêm hôm ấy chẳng ???...

- Tớ dám cá anh chàng này đã có ý với cậu.

- Đùng đùng nữa Bảo Yến.

- Tớ không đùa. Trên tay cậu là cái gì thế kia ?

- Giải thưởng.

Tuệ Lâm nhoèn cười khi ôm gọn trong tay cái kỷ niệm chương bằng bạc và tiền thưởng. Cô và Duy đã chiến thắng trước hàng chục cặp đôi đêm nay. Bảo Yến nhìn có vẻ tiếc nuối :

- Biết thế chẳng rủ cậu đi làm gì.

- Thì cũng tại cậu đẩy thôi.

Duy trở về nhà, anh cảm thấy vui vì ngày hôm nay. Không hiểu vì sao anh cảm thấy bực tức mỗi khi Tiến Mạnh đến gần Tuệ Lâm nhưng lại thực sự cảm thấy rất dễ chịu mỗi khi đi cạnh cô nàng. Duy nằm trên giường và nghĩ ngợi điều gì đó. Anh chợt nhớ lại giọng nói của người yêu quá cố của Tuệ Lâm trong đoạn audio :

- "... Em biết không, anh cảm thấy mình là đứa hạnh phúc nhất trên đời khi có em bên cạnh. Nếu không được yêu em, sẽ không ai biết em là cô gái tuyệt vời như thế nào ..."

Túm tùm cười một mình. Duy vô tình làm rơi cái gối, lộ ra tấm ảnh của ba anh và người phụ nữ lạ mặt hôm nọ. Duy chợt im lặng ngồi nhìn tấm ảnh đó, anh đã điều tra gần như là mọi người thân làm ăn với ông Gia Đoàn nhưng không ai biết đến người phụ nữ bí mật này. Chợt anh nghe tiếng lục lọi ở căn phòng phía cuối hành lang, Duy lên đến để xem thử. Là bà Quế, mẹ của anh. Bà đang lục soát tung cả bàn làm việc của ông Gia Đoàn lên. Duy thấy rõ bà đang cầm trên tay cuốn sổ tay của ba anh, nơi anh phát hiện tấm ảnh. Mặt bà Quế lộ rõ sự bối rối đan xen chút hoảng sợ. Duy bỏ về phòng. Lòng nôn nao suy nghĩ. Chẳng lẽ người phụ nữ này có gì đó liên quan đến gia đình của anh.

39. Chương 39

Từ hôm bị thất bại trong vụ bị trả lại hàng, Duy và Trần Kiên không còn thân thiết chú chú cháu cháu như trước. Nhưng anh vẫn dành cho ông sự tôn trọng bởi ông vẫn là người giúp nhiều hơn phá đối với tập đoàn Lý Đoàn của gia đình anh. Ông Trần Kiên hỏi :

- Đạo này ít thấy con mời chú uống cà phê ?

- Mời chú !

Duy khoác tay gọi thêm 1 ly cà phê nữa. Ông Kiên hỏi :

- Sao ? Đã quen với áp lực chưa ?

- Rồi ạ.

- Con phải tập làm quen. Bởi cái chức vụ này sẽ theo con dài dài.

- Con nghĩ chỉ đến một lúc nào đó thôi ạ. Con thích cuộc sống ở Đức của con hơn. Không nhiều áp lực như ở nơi này. Có lẽ khi đó con sẽ nhờ chú quản lý thay con chẳng hạn ?

Duy chờ vẻ mặt của Trần Kiên lộ rõ sự đắc chí nhưng ông không có chút biểu hiện nào. Chỉ im lặng. Duy hỏi :

- Sao chú không nói gì hết vậy ?

- Chú chẳng biết nói gì trước ý kiến của con.

- Tại sao ?

- Làm cha mẹ rồi thì con mới hiểu ... họ là tất cả cũng chỉ vì đứa con. Nhưng đôi khi nó lại từ chối thì ... Mà thôi, chú có việc. Cảm ơn ly cà phê của con.

Đúng là Trần Kiên cực kỳ khó hiểu. Đôi lúc lại tỏ vẻ như muốn nuốt chửng công ty còn đôi lúc lại lộ rõ vẻ thất vọng khi thấy Duy không dành cho Lý Đoàn một nhiệt huyết lâu dài. Làm việc với một người khó đoán như vậy thật là không hay tí nào. Nhưng không phải vì thế mà Duy không đề phòng Trần Kiên kỹ đến tận răng.

Hôm nay mưa nhiều, Tuệ Lâm đưa Khiết Nhã đến một tiệm kem Fanny mà cô và Tiến Mạnh thường hay đi ăn sau cả tuần cô nghỉ ngơi vì bệnh. Khiết Nhã có vẻ trầm tư chỉ ngồi nhìn kem tan chảy ra. Tuệ Lâm ngạc nhiên :

- Chị làm sao thế ? Kem không ngon à ?

- Không phải. Kem rất ngon.

- Sao chị không ăn ?

- Kem mang lại sự ngọt ngào, những màu sắc tươi đẹp mang lại cho ta nhiều cảm giác tốt. Thường thức kem rồi, nhìn đời cái gì cũng ngọt lịm và đầy sắc màu. Chị thấy không vui nên chị không muốn ăn kem trong lúc này.

- Kem mang lại sự ngọt ngào ... Em nghe câu này cũng từ một người nào đó. Có trong từ điển hả chị ?

- Chị không biết em nghe ai nói. Nhưng, từ khi chị biết kem là gì thì chị đã định nghĩa về nó như vậy. Đặc biệt là kem Fanny ngọt lịm.

- Chị biết không ? Người dắt em đến quán kem này chính là anh Mạnh đấy.

Mặt Khiết Nhã biến sắc. Cô ngừng một lát rồi lại cười gượng :

- Thế hả ?

- Ủa ? Chị sao vậy ?

- Chị hơi ngạc nhiên. Trông anh chàng đó mà cũng biết đến mùi vị của kem à?

- Anh ấy ngọt ngào và lãng mạn lắm. Chỉ có điều ...

- Điều gì ?

- Em và Mạnh chưa là gì của nhau hết.

Cả hai ngồi đó đến gần tối mà mưa vẫn không tạnh. Khiết Nhã đành đưa Tuệ Lâm về bằng xe riêng. Trên đường về nhà, Tuệ Lâm mạnh mẽ hỏi :

- Chị Khiết Nhã !

- Sao vậy em ?

- Chị đã từng có người yêu chưa ?

- Sao lại hỏi chị ?

- Em nghĩ chị không vui vì chuyện tình yêu. Em có thể là người để chị chia sẻ mà.

- Có những chuyện. Không phải chia sẻ cho nhau là được đâu em. Không phải chị không muốn nói ... Mà vì ... Chị không thể nói em à !

Thấy mọi chuyện có vẻ bí hiểm, Tuệ Lâm không biết nói gì hơn ngoài việc im lặng. Đêm khuya, lúc Tuệ Lâm đang ngủ thì nhận được cuộc gọi của Tiến Mạnh. Cô đi Taxi đến nơi Mạnh đang say xỉn và kéo anh lên Taxi đưa anh về nhà. Tiến Mạnh nửa mê nửa tỉnh cười tủm tỉm hôn lên tóc Tuệ Lâm :

- Chào em yêu !

- Sao mà anh uống say thế ?

- Anh không say. Nếu say thì làm sao còn nhớ số của em đúng không?

- Thôi. Em đưa anh về nhà.

40. Chương 40

Chap 15:

Đà Lạt mùa đông lạnh thật lạnh. Dù đã sống xa xứ nhiều năm nhưng Duy vẫn cảm nhận được cái lạnh mùa đông ở Việt Nam luôn có những độc đáo riêng. Anh đặc biệt thích khí hậu nơi này, cứ như đó là nơi anh được sinh ra vậy. Tủ quần áo của Duy, nhiều nhất là áo len dệt và khăn choàng cổ. Đó là loại quần áo anh thích sưu tập. Lúc Duy vừa ra khỏi nhà thì Trần Kiên cũng đã có mặt tại biệt thự nhà anh. Bà Quế nói :

- Nó bảo sẽ đi ra Nha Trang vài hôm. Công việc gì thế ?
- Lúc này công ty đâu có mặt hàng nào chuyển ra miền Trung.
- Hay là nó lại ...
- Anh đã cho người theo dõi nó rồi. Nó chỉ đi một mình thôi.
- Thăng Duy dạo này có nhiều điều giấu kín. Anh nên cẩn thận. Nó rất giống ba nó, cực nhạy bén và thông minh.
- Em lo cho anh đấy à ?
- Cả hai chúng ta.
- Em không tin vào con cờ mà chính tay em đã nuôi nấng chăm sóc gần ấy năm sao hả, cưng ?

Bà Quế im lặng, mặc cho gã Trần Kiên sờ soạng, hôn hít, bà nhìn ra ngoài bằng ánh mắt xa xăm khi nghĩ về chuyện đó. Một chuyện mà bà đã cố quên, cố giấu kín với cuộc đời, với lương tâm của chính bản thân bà. Tiến Mạnh đi dạo một mình dọc những công viên, nơi có nhiều đôi đang lãng mạn trao nhau những cử chỉ ngọt ngào, âu yếm. Anh thèm thuồng cảm giác đó, giá như tình yêu đừng tan vỡ hoặc giả là Mạnh có một tình yêu mới bên Tuệ Lâm. Đầu óc anh suy nghĩ nhiều lắm. Rồi Mạnh đối mặt với Khiết Nhã, mãi cúi đầu xuống đất mà đi nên anh không nhận ra người đứng trước mặt mình. Mạnh nhìn Nhã, Nhã cũng nhìn anh. Hai ánh mắt phút chốc trao cho nhau nhiều cảm giác yêu đương nhưng trở lại nhanh với thực tế, cả Mạnh và Nhã đều liếc nhìn cả hai như thể hiện vẫn còn giận lẫy. Nơi góc phố, một cửa hàng áo cưới, một đôi tình nhân lặng lẽ bước đi về hai hướng khác nhau. Chàng ngoảnh lại nhìn bằng ánh mắt buồn rồi khuất lặng trong đêm. Đi một quãng, nàng cũng quay lại như để cố nhìn được bóng hình người yêu thêm vài giây ngắn ngủi, tuy nhiên, anh đã khuất mất tự thuở nào. Nàng lau vội vệt nước mắt chảy dài trên má rồi chạy đi thật nhanh.

Duy đi dọc theo những con đường trải dài đất đỏ, hai bên đường sắc sỡ những khóm tú cầu và dã quỳ khoe sắc. Địa chỉ này nằm khuất hẳn thành phố mộng mơ nhưng vẫn giữ được nét quyến rũ kỳ bí. Một căn nhà xây kiểu Pháp hiện ra, Duy dò từng số từng chữ một rồi tặc lưỡi :

- Chắc là đúng !

Anh nín thở rồi bấm chuông, Duy nhoẻn miệng cười mãn nguyện khi có người ra mở cửa. Là một ông lão tóc bạc phơ, già yếu nhưng đôi mắt thì cực kỳ linh hoạt. Duy nhìn một thoáng rồi hỏi :

- Cho hỏi, đây có phải là nhà của ông Liêm. Từng làm chủ phòng trà Điểm ở Đà Lạt không ạ ?
- Cậu tìm ông ấy làm gì ?
- Cháu cần tìm thông tin về một ca sĩ đã từng hát ở phòng trà ấy.
- Ca sĩ thì thiếu gì ... làm sao mà nhớ hết. Cậu trai trẻ sao ấu trĩ vậy ?
- Cháu nghĩ người này khó làm người ta quên ạ. Ảnh của bà ấy đây này !

Duy lấy trong túi áo ra hai tấm ảnh, một là tấm anh mượn được ở phòng trà, hai là tấm anh lấy trộm từ cuốn sổ tay của ông Gia Đoàn. Duy đưa cho ông già ấy xem, ông xem xong vẫn nhìn Duy bằng ánh mắt xem xét trong vài giây rồi gật đầu :

- Ông ta chết rồi ! Đi về đi !

- Ô ... ông gì ơi ! Chờ chút ! Khoan hãy ...

Duy không kịp nói gì thì cánh cửa lớn đã đóng sầm lại. Anh chàng thở dài gọi thêm vài tiếng nữa rồi bỏ đi...

- Ngày mai cháu lại tới. Cháu không có ý xấu.

Duy bỏ về. Ngày hôm sau anh lại tới rất sớm, ông Liêm đứng trên ban công và nói vọng xuống :

- Đi về đi ! Ông ta chết rồi.

- Cháu không có ý xấu. Cháu chỉ muốn tìm người thôi.

Hôm nay Duy nán lại khá lâu, anh mặc cho những cơn gió nhẹ cuốn qua lạnh tê người. Những tia nắng héo hắt và những giọt mưa lất phất rơi. Duy lạnh lắm nhưng anh vẫn không chịu về. Ông già ở trong nhà thở dài một cách lặng lẽ rồi bước vào trong...

Tuệ Lâm quyết dùng những ngày nghỉ đó để theo dõi Khiết Nhã. Đúng là cô luôn có những lần lái xe đến bệnh viện và bí mật đi bằng cửa sau. Tuệ Lâm hồi hộp đứng chờ trước cửa xe của Khiết Nhã. Lúc cô bước ra với tâm trạng lo lắng, nhìn thấy Tuệ Lâm, Khiết Nhã nhợt nhạt chào :

- Chào em !

- Sao chị lại cố giấu mọi người ?

41. Chương 41

- Chị giấu gì chứ ... Có bệnh thì đi khám thôi mà !

- Chị nói dối. Em đã theo dõi chị mấy ngày nay. Căn bệnh của chị không tầm thường. Chị có một khối u ở não. Chị ... chị từ chối làm phẫu thuật. Chị có biết như thế là nguy hiểm lắm không hả ?

- Không phải việc của em.

- Chị ơi... Chị không nghĩ tới anh Mạnh sao ?

- Mạnh. Sao em lại nhắc tới anh ta ?

- Anh Mạnh cũng rất yêu chị. Căn bệnh này đâu phải là vô phương cứu chữa? Vẫn còn cách mà chị. Dù tỉ lệ bị mù sau phẫu thuật không phải là nhỏ nhưng mà chị không dùng cảm liều thì chị sẽ chết dần chết mòn với nó mất thôi. Chị nghe em đi !

Kéo tay Tuệ Lâm ra, Khiết Nhã cương quyết :

- Mặc kệ em nói gì. Chị không phẫu thuật đâu !

- Chị nghe em đi mà.

- Em không được nói cho Tiến Mạnh biết. Nếu không chị sẽ từ em đây.

- Chị Nhã, làm như vậy là tàn nhẫn với anh Mạnh lắm đấy.

Cổ đỏ nước mắt không rơi, Khiết Nhã quay lại và nói câu vô tình :

- Chị không quan tâm anh ta vui hay buồn. Cuộc sống của chị không còn liên quan đến cái tên Tiến Mạnh nữa rồi.

Vì Khiết Nhã rất hiểu, Tiến Mạnh rất dễ bị bề ngoài lại kích động. Nếu cô tiếp tục vô tình và lạnh nhạt một cách ích kỷ, Tiến Mạnh sẽ vì tự ái mà buông xuôi thôi không nghĩ đến mình nữa. Nhã không nỡ làm Mạnh đau nhưng cũng vì quá yêu Mạnh, Khiết Nhã mới làm như thế. Cô xuất hiện bên cạnh Khải An nhiều hơn, người cũng đã “sâu nặng” dành cho cô một tình cảm đơn phương từ lúc bắt đầu là bác sĩ riêng của cô

Sang ngày thứ ba, Duy vẫn đến. Nhưng lạ thay trời lại đổ mưa, một cơn mưa trái mùa kỳ lạ. Cơn mưa như làm thành phố chìm trong sương mù thêm một lạnh hơn. Nhưng Duy vẫn đứng bên dưới, cố ra sức chống chọi lại cơn mưa lạnh giá.

- Vào đi !

Duy thoáng có vẻ ngạc nhiên. Nhưng anh nhanh chóng lách qua khe cửa hẹp :

- Cảm ơn ông.

Bên trong căn nhà vẫn còn chụp rất nhiều ảnh của ông lúc còn trẻ với những nhân vật cỡ bự ở ngay căn nhà này. Rót trà gừng mời Duy, ông thư thái chậm rãi hớp một ngụm trà và nói :

- Người cậu muốn tìm đang ở trước mặt cậu đây.

- Ông là ông Liêm ?

- Phải. Tôi là Võ Liêm, đúng là khoảng 35 năm trước, tôi là chủ một phòng trà sang trọng ở thành phố Đà Lạt. Nhưng ... cậu là gì của cô ca sĩ trong ảnh ?

- Tôi ... Tôi không biết người này.

- Không biết. Cậu đùa à ?

- Tôi là người Sài Gòn. Tôi sang Đức sống từ năm 12 tuổi, và thực chất thì tôi không có lí do gì để tìm hiểu về người này. Nhưng, người đàn ông trong ảnh là ba của tôi. Tôi chỉ muốn biết quan hệ của hai người này thôi.

- Đơn giản vậy thôi ư ?

- Đúng.

Ông Liêm nhìn Duy, ánh mắt “trông có vẻ như rất thật” của anh đã làm ông Liêm đắn đo trong giây lát rồi nói :

- Đây là Nguyễn Hoàng Lan, ca sĩ phòng trà nổi tiếng nhất Đà Lạt những năm đầu thập niên 80. Là ca sĩ độc quyền cho phòng trà của tôi và cũng là ... con gái tôi.

- Con gái ... Người này là con gái của ông sao ?

- Phải. Nó là đứa con gái đẹp người đẹp nét, có hàng tá đàn ông theo đuổi. Nhưng nó lại gửi lòng ột gã đi buôn người miền Nam.

- Ý ông đang nói tới người trong ảnh này phải không ạ ?

- Đúng. Là hấn. Hấn chính là người tình của con gái tôi. Nhưng tôi và hấn chưa hề gặp nhau. Tôi chỉ biết hấn qua những tấm ảnh trong phòng con gái tôi.

- Trông bác như có vẻ không thích nhắc về người đàn ông này ?

- Vậy theo những gì bác cung cấp thì cô Hoàng Lan này là người tình bí mật của ba cháu. Cháu có thể biết chính xác thời gian họ quen nhau không ạ ?

- Mẹ cậu có đứa con trai xứng đáng thật. Điều tra cả giai đoạn ba cậu ngoại tình à ?

- Không. Cháu chỉ muốn biết. Mẹ cháu không biết điều này.

Ông cười bằng nụ cười mỉa trông lạ lẫm. Ông nhìn Duy rồi nói :

- Từ lúc ta bắt đầu phát hiện là đầu năm 1979 và cho đến lúc nó bỏ nhà đi với bào thai trong bụng là mùa thu năm 1983.

- Người này từng có thai với ba cháu sao ?

- Ta không biết chính xác đứa trẻ có phải là con của thằng đó không? Và ta cũng không có cơ hội để biết.

42. Chương 42

- Tại sao ạ ?

Ông Liêm hơi xúc động, mắt ông ướt nhoe rồi lặng lẽ bỏ đi. Một lát sau, ông đem ra một chiếc hộp khá nhỏ. Lại là hộp. Duy ngẫm nghĩ rồi nói :

- Cậu đem thứ này về và từ từ tìm hiểu. Rồi sau này đừng bao giờ đến tìm ta và hỏi về đứa con gái xấu số của ta nữa. Cậu đi đi ! Ta không muốn nhắc lại hồi ức buồn. Hãy để ta ở chốn bình yên này cố quên những chuyện ấy và tiếp tục sống.

Duy hơi khó xử, nhưng vì tính tò mò nên anh đã quyết định ôm cái hộp đi và nói :

- Ông ơi, ông giữ gìn sức khỏe. Cháu sẽ ghé thăm ông mỗi dịp lên Đà Lạt. Cảm ơn ông đã cho cháu biết.

Duy thật tình vẫn chưa giải thích được vì sao chỉ nói chuyện đôi ba câu, từ thái độ lạnh lùng, ông Liêm lại ra vẻ rất hợp tác rồi còn giao những kỷ vật của cô ca sĩ phòng trà Nguyễn Hoàng Lan ngày xưa giao cho anh một cách dễ giải như vậy. Anh lái xe xuyên màn đêm mặc những đoạn đèo nguy hiểm chỉ mong trở về Sài Gòn thật nhanh.

. Kể chuyện này cho Bảo Yến nghe, cô nàng nói :

- Cậu đang đứng giữa hai người đó à ?

- Có thể.

- Đây, chọn giúp tớ đi.

Bảo Yến lấy ra hai cái khăn choàng, một cái màu xám và một cái màu vàng. Tuệ Lâm nhăn nhó :

- Tặng ai ?

- Bạn.

- Màu vàng.

- Tớ lại thích màu xám hơn.

- Sao vậy ?

- Mang lại cảm giác ấm áp 1 chút.

- Có nữa hả ?

Bảo Yến gật đầu rồi đi vào trong tính tiền. Lúc ra về, nhìn cô âu yếm cái khăn choàng, Tuệ Lâm bĩu môi :

- Sài Gòn không lạnh tới nỗi phải choàng khăn.

- Cậu không thấy đây là kiểu nam hả ?

- Tặng bạn trai à ?

- Thôi đừng thắc mắc. Trở lại chuyện cậu muốn nói đi !

- Ấy chết, rơi rồi !

Tuệ Lâm cúi xuống nhặt áo khoác bị rớt ra khi cô đang vắt vai. Bảo Yến nhìn xung quanh, ngược lên rồi nhìn và nói :

- Lâm, có nhớ chỗ này không?

Lâm ngược lên và dáo dác nhìn xung quanh. Ký ức cô lại chợt ủa về đây là nơi cô gặp Lý Đoàn Duy. Khi ly trà sữa của cô up lên chiếc áo vest đắt tiền của anh và chiếc giày đầu tiên của Tuệ Lâm bị Duy lấy đi. Nghĩ lại, Tuệ Lâm lại mỉm cười rồi bỏ đi trước. Lâm lại nghĩ ngợi, lạ thay, đã gần tuần lễ Duy không xuất hiện trước mặt Lâm nữa. Lẽ nào lời nói của cô hôm đó đã làm anh tự ái và không gặp cô thật nữa.

- Nghĩ tới anh ta làm gì ? Mình đang nhớ đến gã đấy ư? Không. Đó là loại đàn ông mình không bao giờ nghĩ quá 2 phút.

Lại thêm một tâm hồn đang cố phủ nhận những gì con tim thừa nhận đây sao?

43. Chương 43

Chap 16:

- Lại thật ! Hấn không xuất hiện sao ?

Tuệ Lâm thoáng nghĩ trong lần cô đi chơi đêm và trở về nhà lúc 2 giờ sáng. Hôm nay Tuệ Lâm không rõ mục đích mình đến cái quán bar này để làm gì. Để vui chơi như mọi khi hay để tìm người? Cô tìm để làm gì? Cô và Tiến Mạnh đã có một cuộc chia tay chính thức không đi chung gầm rồi cơ mà. Hay lại là Lý Đoàn Duy? Tại sao phải tìm Lý Đoàn Duy cơ chứ? Những câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu Tuệ Lâm khi cô đã có một chút hơi men. Biết về đến nhà Bảo Yến cũng chỉ khuyên cô đi ngủ sớm, Tuệ Lâm không muốn về nhà. Cô đi lang thang khắp nơi. Sài Gòn có bao giờ chìm trong im lặng? Nghĩ thế, Tuệ Lâm quyết tìm nơi im lặng nhất của Sài Gòn khi màn đêm buông xuống. Cô nằng hứ hững vịn ga rồi chạy đi thực hiện cái suy nghĩ của mình...

Tiến Mạnh lại say xỉn và bấm chuông inh ỏi nhà Khiết Nhã. Cô quyết không mở cửa vì cô biết đó là ai. Tiến Mạnh đành chơi kè, anh giả vờ không bấm chuông và bước vài bước ra bấm thang máy. Anh biết rõ Khiết Nhã sẽ bước ra và xem thử anh đã thực sự về chưa. Quả thực Khiết Nhã đã hé cửa ra thật, thấy Tiến Mạnh bước ra đằng sau cánh cửa, Tiến Mạnh nói :

- Sao em lại lẩn tránh anh?

- Sao anh cứ bám theo tôi hoài vậy? Cả lúc chúng ta chưa kết lúc lẩn khi đã kết thúc vậy?

- Lẽ nào em phũ phàng chia tay với anh vậy sao? Anh có lỗi gì chứ ?

- Anh không có lỗi gì hết. Nhưng chúng ta đã chia tay. Anh làm ơn đừng phiền tới cuộc sống của tôi nữa. Có được không ?

- Vậy thì em nói ... Em nói em không còn yêu anh nữa đi ! Nhìn thẳng vào mặt anh mà nói !

Tiến Mạnh thở hồng hộc vì tức giận, Khiết Nhã đắn đo một chút ngồi từ từ ngược mặt lên nhìn Tiến Mạnh. Cô cố gắng thở đều kéo dài không gian căng thẳng ra, Tiến Mạnh cũng hồi hộp nhìn Khiết Nhã. Cô bình tĩnh từ từ hé môi :

- Anh Mạnh, em không còn yêu anh nữa !

- Nhã ... Em nói thật sao ?

- Em đã thực hiện điều anh yêu cầu. Vậy thì anh cũng vui vẻ chấp nhận yêu cầu của em nhé !

Mạnh nắm chặt tay đầm mạnh vào tường liên tục. Khiết Nhã nuốt thẳm nước mắt và vẫn cố nhìn theo. Cô biết khi đã quyết định làm như vậy, cô đã gián tiếp mất đi Tiến Mạnh. Nhưng cô nghĩ mình đã có lựa chọn tốt nhất nên không thể làm gì khác hơn. Biết là ai cũng buồn nhưng thà Nhã để mình buồn một mình cũng không muốn ảnh hưởng đến người cô yêu thương.

Đoàn Duy về đến nhà đã 5 ngày nhưng anh miệt mài ở công ty mà vẫn chưa đem hành lý về nhà, trông anh khác hẳn. Bà Quế nhận ra điều đó, bà bí mật gọi điện thoại cho Trần Kiên, người đàn ông đã thay Duy ở căn nhà này suốt những ngày qua bên cạnh bà. Thấy Duy trở về, bà Quế vui mừng :

- Chào con ! Con đã về đấy à ?

- Dạ.

- Có quà gì ẹ không ?

- Con xin lỗi. Nhưng vì công việc mà mẹ. Con bận quá nên quên.

Trần Kiên xuất hiện sau lưng bà Quế làm Duy khó chịu ra mặt. Ông Kiên hỏi :

- Sao không nghe con bàn với Ban hội đồng quản trị rằng con muốn mở rộng chi nhánh ở miền Trung ?
- Con mới đi thăm dò thôi. Chưa chắc chắn mà.
- Chú nhắc con, con là người đứng đầu. Làm gì thì cũng đừng bí ẩn quá.

Duy giận dữ :

- Chú mới là người đang ở nhà con một cách bí ẩn đấy. Mỗi giờ này chú có mặt ở đây sớm vậy ? Quản gia, tiền khách !

Ông Trần Kiên nhìn Duy bằng ánh mắt khiêu khích rồi nói nhỏ gì đó với bà Quế và bỏ về. Duy bỏ lên phòng, dĩ nhiên bà Quế đuổi theo :

- Con xử sự như vậy với tiền bối đó hả ?
- Ông ta xứng đáng được xử sự kính trọng không ? Mẹ à, giữ khoảng cách chút đi. Ba con nằm xuống chưa được bao lâu thì con không muốn cái nhà này mang cái ... mang cái ...
- Con nói áp úng gì đó, nói thẳng đi !
- Mẹ để con yên đi. Con đủ phiền lắm rồi. Có phải mẹ dai dẳng thế nên ba mới có người khác bên ngoài không ?

44. Chương 44

Duy biết mình đã lỡ lời khi nhìn gương mặt thất thần của bà Quế. Bà giận dữ tát anh một cái, không đau nhưng chứa rất nhiều giận dữ của bà Quế :

- Con ăn nói như vậy với mẹ đó hả ?

Duy im lặng và chỉ nhìn ra ngoài. Bà Quế dịu lại một chút :

- Đoàn Duy, mẹ cấm con không được nói vậy nữa nghe chưa ?
- Mẹ đánh con vì con nhục mạ người tình của mẹ đó hả ? Mẹ chưa bao giờ đánh con. Nay con vừa mắng mỏ Trần Kiên thì mẹ lại đánh con. Xứng đáng không? Con không xin lỗi. Con không phục đâu !

Duy đóng cửa phòng lại. Mặt anh không hẳn những ngón tay từ cái tát của mẹ như những lần bị Tuệ Lâm “thương” nhưng Duy lại cảm thấy khó chịu. Cái đau của Duy là vì sự tức giận, anh càng ghét Trần Kiên hơn và hoài nghi về sự thông đồng giữa Trần Kiên và mẹ anh trong cái chết của ba anh ngày càng lớn. Duy vừa đau đớn vừa bức tức, anh thiếp đi trong cơn mệt mỏi.

Cùng đi dùng điểm tâm với Tuệ Lâm, trông cô đã chững chạc hơn rất nhiều sau một thời gian ngắn không gặp. Tiến Mạnh hỏi :

- Anh hẹn em ra đây, có bất lợi gì không ?
- Không. Vẫn còn sớm. Vẫn chưa tới giờ em làm việc.
- Ừ.
- Trông anh mệt mỏi quá. Đêm qua anh không ngủ à ?
- Anh ở bệnh viện suốt. Sau một trận cãi nhau, Khiết Nhã ngắt đi.
- Vậy là anh đã biết chị ấy ...
- Biết gì vậy ?

Tuệ Lâm nhìn Tiến Mạnh hơi lâu một chút rồi hít một hơi thật dài và nói :

- Thật ra chuyện này em cũng mới biết thôi. Chị ấy không cố ý muốn giết anh đâu.

- Giấu ? Mà giấu cái gì mới được.

Rồi Tuệ Lâm kể lại mọi chuyện mà cô được biết. Nghe xong, Mạnh bóp gầy cả cặp đùi, mắt anh như nhòe đi. Lúc chờ Tuệ Lâm đến M&N, dừng xe trước cổng, Tiến Mạnh trao cho Tuệ Lâm một ánh mắt biết ơn. Cô nhìn Tiến Mạnh bằng gương mặt không cảm xúc, Tuệ Lâm nói :

- Anh đừng trách lầm chị ấy. Chị ấy vẫn còn rất sâu đậm với anh. Em tin như thế ! Hãy cố dùng tình yêu của anh thuyết phục chị ấy phẫu thuật. Em muốn lúc chị ấy trở về M&N là lúc chị ấy đi cạnh anh. Anh làm được không?

- Thật lòng anh rất cảm ơn em. Đến chuyện này mà cũng phải để em cho anh biết.

- Không sao. Chúc anh thành công.

- Thời gian đi chơi với em rất vui. Anh mong sau này chúng ta vẫn giữ cho nhau những nụ cười sáng khoái như thế. Anh rất thích những câu chuyện của em.

- Cảm ơn !

Một cái bắt tay diễn ra. Nó thể hiện gì đây? Kết thúc một thứ tình cảm và mở đầu một thứ tình bạn chẳng? Có lẽ vậy. Lâm đứng đó suy nghĩ một chút rồi quay trở vào với công việc. Khiết Nhã vừa tỉnh lại, sức khỏe cô đã yếu hẳn, mở mắt nhìn Khải An, anh cười nhạt :

- Cô tỉnh lại rồi !

- Chào anh ! Tôi đang ở đâu thế ?

- Bệnh viện.

- Sao tôi lại ở đây?

- Cô ngất đi và có người đưa cô đến.

- Vậy hả ?

- Người ấy muốn gặp cô...

- Cứ mời vào. Tôi cũng cần cảm ơn.

Khải An có vẻ không tự nhiên. Điều đó làm Khiết Nhã tò mò :

- Anh sao vậy? Mặt anh khó coi quá !

Anh không nói gì và lặng lẽ bước ra ngoài. Khiết Nhã vừa định bước xuống lấy ly nước uống, cô quay lại đã thấy Tiến Mạnh đứng sừng sững ở trước cửa phòng. Khiết Nhã nhìn Tiến Mạnh, mắt anh ướt nhòe, cô ấp úng :

- Sao ... sao anh lại biết?

Bước vài bước đến gần Khiết Nhã hơn, Tiến Mạnh hít một hơi thật sâu và hỏi :

- Nếu anh không phải là người phát hiện ra em bị ngất tối hôm qua. Thì đến bao giờ anh mới được biết sự thật này?

- Sự thật gì? Không có sự thật gì ở đây hết.

- 2 năm qua em trốn tránh anh. Và bây giờ thì em lạnh lùng cự tuyệt anh, không nhìn mặt anh nữa. Tất cả là vì cái khối u quái ác trong não của em có thể khiến em bị mù phải không?

Khiết Nhã không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Tiến Mạnh ôm chặt cô vào lòng và khóc nức nở :

- Tại sao em không nói ? Em có xem anh là người yêu của em không ? Em nghĩ giấu anh thì anh sẽ vui hơn chắc !

45. Chương 45

Chap 15:

Đà Lạt mùa đông lạnh thật lạnh. Dù đã sống xa xứ nhiều năm nhưng Duy vẫn cảm nhận được cái lạnh mùa đông ở Việt Nam luôn có những độc đáo riêng. Anh đặc biệt thích khí hậu nơi này, cứ như đó là nơi anh được sinh ra vậy. Tủ quần áo của Duy, nhiều nhất là áo len dệt và khăn choàng cổ. Đó là loại quần áo anh thích sưu tập. Lúc Duy vừa ra khỏi nhà thì Trần Kiên cũng đã có mặt tại biệt thự nhà anh. Bà Quế nói :

- Nó bảo sẽ đi ra Nha Trang vài hôm. Công việc gì thế ?
- Lúc này công ty đâu có mặt hàng nào chuyển ra miền Trung.
- Hay là nó lại ...
- Anh đã cho người theo dõi nó rồi. Nó chỉ đi một mình thôi.
- Thăng Duy dạo này có nhiều điều giấu kín. Anh nên cẩn thận. Nó rất giống ba nó, cực nhạy bén và thông minh.
- Em lo cho anh đấy à ?
- Cả hai chúng ta.
- Em không tin vào con cờ mà chính tay em đã nuôi nấng chăm sóc gần ấy năm sao hả, cưng ?

Bà Quế im lặng, mặc cho gã Trần Kiên sờ soạng, hôn hít, bà nhìn ra ngoài bằng ánh mắt xa xăm khi nghĩ về chuyện đó. Một chuyện mà bà đã cố quên, cố giấu kín với cuộc đời, với lương tâm của chính bản thân bà. Tiến Mạnh đi dạo một mình dọc những công viên, nơi có nhiều đôi đang lãng mạn trao nhau những cử chỉ ngọt ngào, âu yếm. Anh thèm thuồng cảm giác đó, giá như tình yêu đừng tan vỡ hoặc giả là Mạnh có một tình yêu mới bên Tuệ Lâm. Đầu óc anh suy nghĩ nhiều lắm. Rồi Mạnh đối mặt với Khiết Nhã, mãi cúi đầu xuống đất mà đi nên anh không nhận ra người đứng trước mặt mình. Mạnh nhìn Nhã, Nhã cũng nhìn anh. Hai ánh mắt phút chốc trao cho nhau nhiều cảm giác yêu đương nhưng trở lại nhanh với thực tế, cả Mạnh và Nhã đều liếc nhìn cả hai như thể hiện vẫn còn giận lẫy. Nơi góc phố, một cửa hàng áo cưới, một đôi tình nhân lặng lẽ bước đi về hai hướng khác nhau. Chàng ngoảnh lại nhìn bằng ánh mắt buồn rồi khuất lặng trong đêm. Đi một quãng, nàng cũng quay lại như để cố nhìn được bóng hình người yêu thêm vài giây ngắn ngủi, tuy nhiên, anh đã khuất mất tự thuở nào. Nàng lau vội vệt nước mắt chảy dài trên má rồi chạy đi thật nhanh.

Duy đi dọc theo những con đường trải dài đất đỏ, hai bên đường sắc sỡ những khóm tú cầu và dã quỳ khoe sắc. Địa chỉ này nằm khuất hẳn thành phố mộng mơ nhưng vẫn giữ được nét quyến rũ kỳ bí. Một căn nhà xây kiểu Pháp hiện ra, Duy dò từng số từng chữ một rồi tặc lưỡi :

- Chắc là đúng !

Anh nín thở rồi bấm chuông, Duy nhoẻn miệng cười mãn nguyện khi có người ra mở cửa. Là một ông lão tóc bạc phơ, già yếu nhưng đôi mắt thì cực kỳ linh hoạt. Duy nhìn một thoáng rồi hỏi :

- Cho hỏi, đây có phải là nhà của ông Liêm. Từng làm chủ phòng trà Điểm ở Đà Lạt không ạ ?
- Cậu tìm ông ấy làm gì ?
- Cháu cần tìm thông tin về một ca sĩ đã từng hát ở phòng trà ấy.
- Ca sĩ thì thiếu gì ... làm sao mà nhớ hết. Cậu trai trẻ sao ấu trĩ vậy ?
- Cháu nghĩ người này khó làm người ta quên ạ. Ảnh của bà ấy đây này !

Duy lấy trong túi áo ra hai tấm ảnh, một là tấm ảnh mượn được ở phòng trà, hai là tấm ảnh lấy trộm từ cuốn sổ tay của ông Gia Đoàn. Duy đưa cho ông già ấy xem, ông xem xong vẫn nhìn Duy bằng ánh mắt xem xét trong vài giây rồi gật đầu :

- Ông ta chết rồi ! Đi về đi !

- Ô ... ông gì ơi ! Chờ chút ! Khoan hãy ...

Duy không kịp nói gì thì cánh cửa lớn đã đóng sầm lại. Anh chàng thở dài gọi thêm vài tiếng nữa rồi bỏ đi...

- Ngày mai cháu lại tới. Cháu không có ý xấu.

Duy bỏ về. Ngày hôm sau anh lại tới rất sớm, ông Liêm đứng trên ban công và nói vọng xuống :

- Đi về đi ! Ông ta chết rồi.

- Cháu không có ý xấu. Cháu chỉ muốn tìm người thôi.

Hôm nay Duy nán lại khá lâu, anh mặc cho những cơn gió nhẹ cuốn qua lạnh tê người. Những tia nắng héo hắt và những giọt mưa lất phất rơi. Duy lạnh lắm nhưng anh vẫn không chịu về. Ông già ở trong nhà thở dài một cách lặng lẽ rồi bước vào trong...

Tuệ Lâm quyết dùng những ngày nghỉ đó để theo dõi Khiết Nhã. Đúng là cô luôn có những lần lái xe đến bệnh viện và bí mật đi bằng cửa sau. Tuệ Lâm hồi hộp đứng chờ trước cửa xe của Khiết Nhã. Lúc cô bước ra với tâm trạng lo lắng, nhìn thấy Tuệ Lâm, Khiết Nhã nhợt nhạt chào :

- Chào em !

- Sao chị lại cố giấu mọi người ?

46. Chương 46

- Chị giấu gì chứ ... Có bệnh thì đi khám thôi mà !

- Chị nói dối. Em đã theo dõi chị mấy ngày nay. Căn bệnh của chị không tầm thường. Chị có một khối u ở não. Chị ... chị từ chối làm phẫu thuật. Chị có biết như thế là nguy hiểm lắm không hả ?

- Không phải việc của em.

- Chị ơi... Chị không nghĩ tới anh Mạnh sao ?

- Mạnh. Sao em lại nhắc tới anh ta ?

- Anh Mạnh cũng rất yêu chị. Căn bệnh này đâu phải là vô phương cứu chữa? Vẫn còn cách mà chị. Dù tỉ lệ bị mù sau phẫu thuật không phải là nhỏ nhưng mà chị không dùng cảm liều thì chị sẽ chết dần chết mòn với nó mất thôi. Chị nghe em đi !

Kéo tay Tuệ Lâm ra, Khiết Nhã cương quyết :

- Mặc kệ em nói gì. Chị không phẫu thuật đâu !

- Chị nghe em đi mà.

- Em không được nói cho Tiến Mạnh biết. Nếu không chị sẽ từ em đây.

- Chị Nhã, làm như vậy là tàn nhẫn với anh Mạnh lắm đấy.

Cổ đỏ nước mắt không rơi, Khiết Nhã quay lại và nói câu vô tình :

- Chị không quan tâm anh ta vui hay buồn. Cuộc sống của chị không còn liên quan đến cái tên Tiến Mạnh nữa rồi.

Vì Khiết Nhã rất hiểu, Tiến Mạnh rất dễ bị bề ngoài lại kích động. Nếu cô tiếp tục vô tình và lạnh nhạt một cách ích kỷ, Tiến Mạnh sẽ vì tự ái mà buông xuôi thôi không nghĩ đến mình nữa. Nhã không nỡ làm Mạnh đau nhưng cũng vì quá yêu Mạnh, Khiết Nhã mới làm như thế. Cô xuất hiện bên cạnh Khải An nhiều hơn, người cũng đã “sâu nặng” dành cho cô một tình cảm đơn phương từ lúc bắt đầu là bác sĩ riêng của cô

Sang ngày thứ ba, Duy vẫn đến. Nhưng lạ thay trời lại đổ mưa, một cơn mưa trái mùa kỳ lạ. Cơn mưa như làm thành phố chìm trong sương mù thêm một lạnh hơn. Nhưng Duy vẫn đứng bên dưới, cố ra sức chống chọi lại cơn mưa lạnh giá.

- Vào đi !

Duy thoáng có vẻ ngạc nhiên. Nhưng anh nhanh chóng lách qua khe cửa hẹp :

- Cảm ơn ông.

Bên trong căn nhà vẫn còn chụp rất nhiều ảnh của ông lúc còn trẻ với những nhân vật cỡ bự ở ngay căn nhà này. Rót trà gừng mời Duy, ông thư thái chậm rãi hớp một ngụm trà và nói :

- Người cậu muốn tìm đang ở trước mặt cậu đây.

- Ông là ông Liêm ?

- Phải. Tôi là Võ Liêm, đúng là khoảng 35 năm trước, tôi là chủ một phòng trà sang trọng ở thành phố Đà Lạt. Nhưng ... cậu là gì của cô ca sĩ trong ảnh ?

- Tôi ... Tôi không biết người này.

- Không biết. Cậu đùa à ?

- Tôi là người Sài Gòn. Tôi sang Đức sống từ năm 12 tuổi, và thực chất thì tôi không có lí do gì để tìm hiểu về người này. Nhưng, người đàn ông trong ảnh là ba của tôi. Tôi chỉ muốn biết quan hệ của hai người này thôi.

- Đơn giản vậy thôi ư ?

- Đúng.

Ông Liêm nhìn Duy, ánh mắt “trông có vẻ như rất thật” của anh đã làm ông Liêm đắn đo trong giây lát rồi nói :

- Đây là Nguyễn Hoàng Lan, ca sĩ phòng trà nổi tiếng nhất Đà Lạt những năm đầu thập niên 80. Là ca sĩ độc quyền cho phòng trà của tôi và cũng là ... con gái tôi.

- Con gái ... Người này là con gái của ông sao ?

- Phải. Nó là đứa con gái đẹp người đẹp nét, có hàng tá đàn ông theo đuổi. Nhưng nó lại gửi lòng ột gã đi buôn người miền Nam.

- Ý ông đang nói tới người trong ảnh này phải không ạ ?

- Đúng. Là hấn. Hấn chính là người tình của con gái tôi. Nhưng tôi và hấn chưa hề gặp nhau. Tôi chỉ biết hấn qua những tấm ảnh trong phòng con gái tôi.

- Trông bác như có vẻ không thích nhắc về người đàn ông này ?

- Vậy theo những gì bác cung cấp thì cô Hoàng Lan này là người tình bí mật của ba cháu. Cháu có thể biết chính xác thời gian họ quen nhau không ạ ?

- Mẹ cậu có đứa con trai xứng đáng thật. Điều tra cả giai đoạn ba cậu ngoại tình à ?

- Không. Cháu chỉ muốn biết. Mẹ cháu không biết điều này.

Ông cười bằng nụ cười mỉa trông lạ lẫm. Ông nhìn Duy rồi nói :

- Từ lúc ta bắt đầu phát hiện là đầu năm 1979 và cho đến lúc nó bỏ nhà đi với bào thai trong bụng là mùa thu năm 1983.

- Người này từng có thai với ba cháu sao ?

- Ta không biết chính xác đứa trẻ có phải là con của thằng đó không? Và ta cũng không có cơ hội để biết.

47. Chương 47

- Tại sao ạ ?

Ông Liêm hơi xúc động, mắt ông ướt nhoe rồi lặng lẽ bỏ đi. Một lát sau, ông đem ra một chiếc hộp khá nhỏ. Lại là hộp. Duy ngẫm nghĩ rồi nói :

- Cậu đem thứ này về và từ từ tìm hiểu. Rồi sau này đừng bao giờ đến tìm ta và hỏi về đứa con gái xấu số của ta nữa. Cậu đi đi ! Ta không muốn nhắc lại hồi ức buồn. Hãy để ta ở chốn bình yên này cố quên những chuyện ấy và tiếp tục sống.

Duy hơi khó xử, nhưng vì tính tò mò nên anh đã quyết định ôm cái hộp đi và nói :

- Ông ơi, ông giữ gìn sức khỏe. Cháu sẽ ghé thăm ông mỗi dịp lên Đà Lạt. Cảm ơn ông đã cho cháu biết.

Duy thật tình vẫn chưa giải thích được vì sao chỉ nói chuyện đôi ba câu, từ thái độ lạnh lùng, ông Liêm lại ra vẻ rất hợp tác rồi còn giao những kỷ vật của cô ca sĩ phòng trà Nguyễn Hoàng Lan ngày xưa giao cho anh một cách dễ giải như vậy. Anh lái xe xuyên màn đêm mặc những đoạn đèo nguy hiểm chỉ mong trở về Sài Gòn thật nhanh.

. Kể chuyện này cho Bảo Yến nghe, cô nàng nói :

- Cậu đang đứng giữa hai người đó à ?

- Có thể.

- Này, chọn giúp tớ đi.

Bảo Yến lấy ra hai cái khăn choàng, một cái màu xám và một cái màu vàng. Tuệ Lâm nhăn nhó :

- Tặng ai ?

- Bạn.

- Màu vàng.

- Tớ lại thích màu xám hơn.

- Sao vậy ?

- Mang lại cảm giác ấm áp 1 chút.

- Có nữa hả ?

Bảo Yến gật đầu rồi đi vào trong tính tiền. Lúc ra về, nhìn cô âu yếm cái khăn choàng, Tuệ Lâm bĩu môi :

- Sài Gòn không lạnh tới nỗi phải choàng khăn.

- Cậu không thấy đây là kiểu nam hả ?

- Tặng bạn trai à ?

- Thôi đừng thắc mắc. Trở lại chuyện cậu muốn nói đi !

- Ấy chết, rơi rồi !

Tuệ Lâm cúi xuống nhặt áo khoác bị rớt ra khi cô đang vắt vai. Bảo Yến nhìn xung quanh, ngược lên rồi nhìn và nói :

- Lâm, có nhớ chỗ này không?

Lâm ngược lên và dáo dác nhìn xung quanh. Ký ức cô lại chợt ứa về đây là nơi cô gặp Lý Đoàn Duy. Khi ly trà sữa của cô up lên chiếc áo vest đắt tiền của anh và chiếc giày đầu tiên của Tuệ Lâm bị Duy lấy đi. Nghĩ lại, Tuệ Lâm lại mỉm cười rồi bỏ đi trước. Lâm lại nghĩ ngợi, lạ thay, đã gần tuần lễ Duy không xuất hiện trước mặt Lâm nữa. Lẽ nào lời nói của cô hôm đó đã làm anh tự ái và không gặp cô thật nữa.

- Nghĩ tới anh ta làm gì ? Mình đang nhớ đến gã đấy ư? Không. Đó là loại đàn ông mình không bao giờ nghĩ quá 2 phút.

Lại thêm một tâm hồn đang cố phủ nhận những gì con tim thừa nhận đây sao?

48. Chương 48

Chap 16:

- Lại thật ! Hấn không xuất hiện sao ?

Tuệ Lâm thoáng nghĩ trong lần cô đi chơi đêm và trở về nhà lúc 2 giờ sáng. Hôm nay Tuệ Lâm không rõ mục đích mình đến cái quán bar này để làm gì. Để vui chơi như mọi khi hay để tìm người? Cô tìm để làm gì? Cô và Tiến Mạnh đã có một cuộc chia tay chính thức không đi chung gầm rồi cơ mà. Hay lại là Lý Đoàn Duy? Tại sao phải tìm Lý Đoàn Duy cơ chứ? Những câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu Tuệ Lâm khi cô đã có một chút hơi men. Biết về đến nhà Bảo Yến cũng chỉ khuyên cô đi ngủ sớm, Tuệ Lâm không muốn về nhà. Cô đi lang thang khắp nơi. Sài Gòn có bao giờ chìm trong im lặng? Nghĩ thế, Tuệ Lâm quyết tìm nơi im lặng nhất của Sài Gòn khi màn đêm buông xuống. Cô nằng hí hửng vịn ga rồi chạy đi thực hiện cái suy nghĩ của mình...

Tiến Mạnh lại say xỉn và bấm chuông inh ỏi nhà Khiết Nhã. Cô quyết không mở cửa vì cô biết đó là ai. Tiến Mạnh đành chơi kè, anh giả vờ không bấm chuông và bước vài bước ra bấm thang máy. Anh biết rõ Khiết Nhã sẽ bước ra và xem thử anh đã thực sự về chưa. Quả thực Khiết Nhã đã hé cửa ra thật, thấy Tiến Mạnh bước ra đằng sau cánh cửa, Tiến Mạnh nói :

- Sao em lại lẩn tránh anh?

- Sao anh cứ bám theo tôi hoài vậy? Cả lúc chúng ta chưa kết lúc lẩn khi đã kết thúc vậy?

- Lẽ nào em phũ phàng chia tay với anh vậy sao? Anh có lỗi gì chứ ?

- Anh không có lỗi gì hết. Nhưng chúng ta đã chia tay. Anh làm ơn đừng phiền tới cuộc sống của tôi nữa. Có được không ?

- Vậy thì em nói ... Em nói em không còn yêu anh nữa đi ! Nhìn thẳng vào mặt anh mà nói !

Tiến Mạnh thở hồng hộc vì tức giận, Khiết Nhã đắn đo một chút ngồi từ từ ngược mặt lên nhìn Tiến Mạnh. Cô cố gắng thở đều kéo dài không gian căng thẳng ra, Tiến Mạnh cũng hồi hộp nhìn Khiết Nhã. Cô bình tĩnh từ từ hé môi :

- Anh Mạnh, em không còn yêu anh nữa !

- Nhã ... Em nói thật sao ?

- Em đã thực hiện điều anh yêu cầu. Vậy thì anh cũng vui vẻ chấp nhận yêu cầu của em nhé !

Mạnh nắm chặt tay đầm mạnh vào tường liên tục. Khiết Nhã nuốt thềm nước mắt và vẫn cố nhìn theo. Cô biết khi đã quyết định làm như vậy, cô đã gián tiếp mất đi Tiến Mạnh. Nhưng cô nghĩ mình đã có lựa chọn tốt nhất nên không thể làm gì khác hơn. Biết là ai cũng buồn nhưng thà Nhã để mình buồn một mình cũng không muốn ảnh hưởng đến người cô yêu thương.

Đoàn Duy về đến nhà đã 5 ngày nhưng anh miệt mài ở công ty mà vẫn chưa đem hành lý về nhà, trông anh khác hẳn. Bà Quế nhận ra điều đó, bà bí mật gọi điện thoại cho Trần Kiên, người đàn ông đã thay Duy ở căn nhà này suốt những ngày qua bên cạnh bà. Thấy Duy trở về, bà Quế vui mừng :

- Chào con ! Con đã về đấy à ?

- Dạ.

- Có quà gì ẹ không ?

- Con xin lỗi. Nhưng vì công việc mà mẹ. Con bận quá nên quên.

Trần Kiên xuất hiện sau lưng bà Quế làm Duy khó chịu ra mặt. Ông Kiên hỏi :

- Sao không nghe con bàn với Ban hội đồng quản trị rằng con muốn mở rộng chi nhánh ở miền Trung ?
- Con mới đi thăm dò thôi. Chưa chắc chắn mà.
- Chú nhắc con, con là người đứng đầu. Làm gì thì cũng đừng bí ẩn quá.

Duy giận dữ :

- Chú mới là người đang ở nhà con một cách bí ẩn đấy. Mỗi giờ này chú có mặt ở đây sớm vậy ? Quản gia, tiền khách !

Ông Trần Kiên nhìn Duy bằng ánh mắt khiêu khích rồi nói nhỏ gì đó với bà Quế và bỏ về. Duy bỏ lên phòng, dĩ nhiên bà Quế đuổi theo :

- Con xử sự như vậy với tiền bối đó hả ?
- Ông ta xứng đáng được xử sự kính trọng không ? Mẹ à, giữ khoảng cách chút đi. Ba con nằm xuống chưa được bao lâu thì con không muốn cái nhà này mang cái ... mang cái ...
- Con nói áp úng gì đó, nói thẳng đi !
- Mẹ để con yên đi. Con đủ phiền lắm rồi. Có phải mẹ dai dẳng thế nên ba mới có người khác bên ngoài không ?

49. Chương 49

Duy biết mình đã lỡ lời khi nhìn gương mặt thất thần của bà Quế. Bà giận dữ tát anh một cái, không đau nhưng chứa rất nhiều giận dữ của bà Quế :

- Con ăn nói như vậy với mẹ đó hả ?

Duy im lặng và chỉ nhìn ra ngoài. Bà Quế dịu lại một chút :

- Đoàn Duy, mẹ cấm con không được nói vậy nữa nghe chưa ?
- Mẹ đánh con vì con nhục mạ người tình của mẹ đó hả ? Mẹ chưa bao giờ đánh con. Nay con vừa mắng mỏ Trần Kiên thì mẹ lại đánh con. Xứng đáng không? Con không xin lỗi. Con không phục đâu !

Duy đóng cửa phòng lại. Mặt anh không hẳn những ngón tay từ cái tát của mẹ như những lần bị Tuệ Lâm “thương” nhưng Duy lại cảm thấy khó chịu. Cái đau của Duy là vì sự tức giận, anh càng ghét Trần Kiên hơn và hoài nghi về sự thông đồng giữa Trần Kiên và mẹ anh trong cái chết của ba anh ngày càng lớn. Duy vừa đau đớn vừa bức tức, anh thiếp đi trong cơn mệt mỏi.

Cùng đi dùng điểm tâm với Tuệ Lâm, trông cô đã chững chạc hơn rất nhiều sau một thời gian ngắn không gặp. Tiến Mạnh hỏi :

- Anh hẹn em ra đây, có bất lợi gì không ?
- Không. Vẫn còn sớm. Vẫn chưa tới giờ em làm việc.
- Ừ.
- Trông anh mệt mỏi quá. Đêm qua anh không ngủ à ?
- Anh ở bệnh viện suốt. Sau một trận cãi nhau, Khiết Nhã ngắt đi.
- Vậy là anh đã biết chị ấy ...
- Biết gì vậy ?

Tuệ Lâm nhìn Tiến Mạnh hơi lâu một chút rồi hít một hơi thật dài và nói :

- Thật ra chuyện này em cũng mới biết thôi. Chị ấy không cố ý muốn giết anh đâu.

- Giấu ? Mà giấu cái gì mới được.

Rồi Tuệ Lâm kể lại mọi chuyện mà cô được biết. Nghe xong, Mạnh bóp gầy cả cặp đùi, mắt anh như nhòe đi. Lúc chờ Tuệ Lâm đến M&N, dừng xe trước cổng, Tiến Mạnh trao cho Tuệ Lâm một ánh mắt biết ơn. Cô nhìn Tiến Mạnh bằng gương mặt không cảm xúc, Tuệ Lâm nói :

- Anh đừng trách lầm chị ấy. Chị ấy vẫn còn rất sâu đậm với anh. Em tin như thế ! Hãy cố dùng tình yêu của anh thuyết phục chị ấy phẫu thuật. Em muốn lúc chị ấy trở về M&N là lúc chị ấy đi cạnh anh. Anh làm được không?

- Thật lòng anh rất cảm ơn em. Đến chuyện này mà cũng phải để em cho anh biết.

- Không sao. Chúc anh thành công.

- Thời gian đi chơi với em rất vui. Anh mong sau này chúng ta vẫn giữ cho nhau những nụ cười sáng khoái như thế. Anh rất thích những câu chuyện của em.

- Cảm ơn !

Một cái bắt tay diễn ra. Nó thể hiện gì đây? Kết thúc một thứ tình cảm và mở đầu một thứ tình bạn chẳng? Có lẽ vậy. Lâm đứng đó suy nghĩ một chút rồi quay trở vào với công việc. Khiết Nhã vừa tỉnh lại, sức khỏe cô đã yếu hẳn, mở mắt nhìn Khải An, anh cười nhạt :

- Cô tỉnh lại rồi !

- Chào anh ! Tôi đang ở đâu thế ?

- Bệnh viện.

- Sao tôi lại ở đây?

- Cô ngất đi và có người đưa cô đến.

- Vậy hả ?

- Người ấy muốn gặp cô...

- Cứ mời vào. Tôi cũng cần cảm ơn.

Khải An có vẻ không tự nhiên. Điều đó làm Khiết Nhã tò mò :

- Anh sao vậy? Mặt anh khó coi quá !

Anh không nói gì và lặng lẽ bước ra ngoài. Khiết Nhã vừa định bước xuống lấy ly nước uống, cô quay lại đã thấy Tiến Mạnh đứng sừng sững ở trước cửa phòng. Khiết Nhã nhìn Tiến Mạnh, mắt anh ướt nhòe, cô ấp úng :

- Sao ... sao anh lại biết?

Bước vài bước đến gần Khiết Nhã hơn, Tiến Mạnh hít một hơi thật sâu và hỏi :

- Nếu anh không phải là người phát hiện ra em bị ngất tối hôm qua. Thì đến bao giờ anh mới được biết sự thật này?

- Sự thật gì? Không có sự thật gì ở đây hết.

- 2 năm qua em trốn tránh anh. Và bây giờ thì em lạnh lùng cự tuyệt anh, không nhìn mặt anh nữa. Tất cả là vì cái khối u quái ác trong não của em có thể khiến em bị mù phải không?

Khiết Nhã không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Tiến Mạnh ôm chặt cô vào lòng và khóc nức nở :

- Tại sao em không nói ? Em có xem anh là người yêu của em không ? Em nghĩ giấu anh thì anh sẽ vui hơn chắc !

50. Chương 50

- Em không có... Anh làm em không thở được.

Khiết Nhã nhìn Tiến Mạnh, lau vệt nước mắt lặn trên má anh bằng những ngón tay thon dài, mềm mại. Mạnh khẽ nắm lấy bàn tay đó và đặt lên môi. Khiết Nhã im lặng, cảm nhận hơi thở ấm của Tiến Mạnh bằng đôi tay ấy. Ánh buồn u uất đang bao trùm lên không gian ngọt ngào của căng phòng, đè nặng lên hai tâm hồn đang lo lắng nhìn xa xăm về phía chân trời xa xôi. Lấy xe lăn và công người yêu xuống sân để ngắm hoàng hôn buông xuống, Khiết Nhã hỏi :

- Anh làm sao để Khải An nói ra hết vậy ?

Mạnh cười hóm hỉnh :

- Anh nói rằng, tôi sẽ bóp cổ anh nếu anh không cho tôi biết.

- Chỉ vậy thôi à?

- Coi vậy mà anh chàng bác sĩ trồng cây si với em nhất gan lắm.

- Trồng cây si ?

Vuốt lên mái tóc xõa dài, Tiến Mạnh nói :

- Đó là lí do anh luôn tìm cách gây sự với gã nhất gan ấy.

- Em chẳng thích như vậy.

- Em à ...

Choàng một tay qua vai Khiết Nhã, tay còn lại nắm lấy tay cô và Mạnh thì thầm vào tai :

- Đồng ý làm phẫu thuật đi. Vì anh ! Vì tương lai của chúng ta.

- Anh có biết... chỉ có 50% cơ hội không ? Một là em sẽ sáng mắt và sống chung với khối u đó tới cuối đời. Hoặc có thể em sẽ khỏe mạnh trở lại, nhưng phải bị lấy đi ánh sáng suốt đời. Như thế khác nào một người đã chết hả anh?

- Nhưng vẫn có cơ hội để em sáng mắt và khỏi bệnh cơ mà. Em không tin vào bác sĩ ở Việt Nam thì mình có thể ra nước ngoài chữa trị căn bệnh của em.

- Không ích lợi gì đâu. Quan trọng là sự may rủi... Anh Mạnh, em đã may mắn được yêu anh trong cuộc đời. Em không nghĩ mình còn may mắn nào xuất hiện trong đời nữa đâu. Đừng ép em làm phẫu thuật, dù em có phải chết, thì em cũng sẽ được nhìn thấy anh trong những phút giây cuối cùng. Đừng bắt em phải sống trong bóng tối.

Nhã nhắm mắt lại, nụ hôn của Mạnh đặt lên vai cô một cách âu yếm và lãng mạn. Cả hai hôn nhau vô tư và tự nhiên, bởi đã có quá nhiều xúc cảm yêu thương mà đã lâu không được trao cho nhau. Yêu là lãng mạn vậy đấy. Tuệ Lâm chứng kiến, cô chỉ nhoẻn cười lẳng lẳng ra về và đặt lại bó hoa trong phòng bệnh. Dù đã chấp nhận sự thật chỉ làm bạn với Tiến Mạnh, bản thân Tuệ Lâm cũng đã lý trí để nhận ra rằng đó không phải là tình yêu. Nhưng sao cô lại thấy lòng khó chịu khi chứng kiến cảnh đó. Liệu đó có phải là ghen tị ? Có lẽ không phải. Lâm cũng từng có những giây phút được yêu như thế. Nhưng kể từ khi chuyện đó xảy ra, cô tự nhủ rằng điều đó sẽ không thể đến với mình lần thứ hai nữa rồi.

Đêm.

Ngoài rượu, bia và nhạc đánh bass cực mạnh ở hộp đêm thì Lâm còn có thể dung thân nơi chốn nào. Rồi Lâm cũng cảm nhận rằng, nhịp sống sôi động và thú vị hay chỉ sôi động và thú vị chỉ dành cho những người không cô đơn. Cô quá lạc lõng giữa dòng ngược xuôi xe chạy, những đôi tình nhân tay trong tay dạo phố.

Đêm.

Phòng trà yên ắng, ca sĩ du dương cất tiếng hát. Đến phòng trà nhưng Duy không hề nghe nhạc và thưởng thức rượu cùng bài nhạc. Đối với anh, anh rất thích đến những nơi này, nhốt mình ở một góc thật kín và

uống cho say quên hết sự đời khi gặp chuyện không vui. Duy đã uống rất nhiều. Đến lúc anh không chịu nổi và phải đi tìm nơi nôn mửa. Những ánh đèn đêm rực rỡ, lác mắt làm Duy cô đơn lại thêm cô đơn. Tại sao ở một thành phố nhộn nhịp, đáng để sống thế này vẫn chứa những tâm trạng đơn độc như anh.

Xiêu vẹo bước đi, Duy loạng choạng và phải một cô gái...

- Chào em yêu ! Đi khách sạn nào!

- Em yêu cái gì? Đồ điên.

51. Chương 51

-Sao ? Chê tiền hả ?

- Tôi không phải loại đó. Đi đi !

Duy bị xô ngã, anh ngồi dậy và cười hăng hặc. Vừa đứng dậy thì lại va phải người khác, lần này thì đến lượt người kia té. Duy lơ mơ nhận ra một bóng dáng quen thuộc khi người kia cũng nhìn mình :

- Lý Đoàn Duy. Anh đó hả ?

- Huỳnh Tuệ Lâm.

Cả hai lại dắt nhau ra một bờ sông, nhìn sông trong đêm. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh như bốc hơi khỏi thành phố vậy.

- Cô nhớ tôi hả ?

Tuệ Lâm chỉ nhoẻn cười. Duy nói :

- Phải. Tôi đã không ở đây vài ngày. Và tôi biết được một số điều không hay. Điều đó làm tôi không vui và tôi tìm đến rượu. Còn cô ?

- Tôi cũng không vui.

- Tại sao ?

- Tôi chỉ có một mình trong khi buổi tối ở thành phố này dường như chỉ dành cho hộp mặt và hẹn hò. Những người cô đơn như chúng ta bị loại khỏi thành phố nhộn nhịp này thì phải. Tìm đến một nơi như thế này ...

- Có lẽ.

- Hôm nay anh có vẻ không vui thật.

- Ừ. Mà trông cô có khá gì hơn tôi đâu.

- Chúng ta giống nhau.

- Ừ.

- Cạn ly nào !

Khi mà những cặp tình nhân, những nhóm bạn tụ họp tranh thủ sau ngày làm việc mệt mỏi thì ban đêm mới đổ ra đường đi chơi thì ở một nơi nọ. Cũng có một cặp đôi, không phải là tình nhân nhưng trông giống hệt một cặp tình nhân đang vui vẻ tâm sự với nhau. Nói hết những gì mình nghĩ vì tin rằng đối phương chẳng đốai hoài đến những gì mình nói. Như thế ít ra cũng làm họ đỡ cô đơn hơn.

Ai bảo cô đơn nào ? Người cô đơn tìm đúng người cô đơn. Vẫn thành một cặp đấy thôi !

52. Chương 52

Chap 17:

Ánh nắng chói chang chiếu vào mặt, Tuệ Lâm thấy mình đang ôm Duy và ngủ ngon lành. Ngủ ngon thật, đặc biệt là được nằm trong vòng tay một ai đó. Lâm tủm tỉm cười với cái suy nghĩ ấy, cô trở mình và nằm sấp lại ngắm nhìn Đoàn Duy lúc anh vẫn còn ngủ say.

- Trông đẹp trai đó chứ ! Sao mình chỉ nhận ra trong lúc hấn ngủ vậy ?

Rồi nhìn lại cảnh vật xung quanh, Lâm ấm áp trong chiếc áo khoác của Duy. Cô chợt cảm thấy lòng mình được sưởi ấm giữa trời đông. Không lạnh như ở Mỹ, nhưng dù sao Lâm cũng thích cảm giác se se lạnh vào sáng sớm thế này đây....

- Mặt tôi dính gì ư ?

Lâm giật mình ngồi bật dậy, Đoàn Duy mở mắt ra và ngồi dậy. Anh nói :

- Con gái say xỉn ngáy ghê thật. Tôi mất ngủ cả đêm !

- Tôi ngáy bao giờ ? Chưa bao giờ tôi ngủ ngáy.

- Tùy cô. Lại còn thêm cái tật nói mớ, hại tôi chẳng thể ngủ.

- Vậy sao không đi chỗ khác.

- Vì hôm qua tôi cũng đã quá xỉn rồi.

- Tôi và anh chẳng bao giờ ngủ chung lần thứ hai. Anh đừng lo về điều đó.

- Cô nghĩ cô được ngủ cạnh tôi thêm lần thứ hai à ?

- Đáng ghét ! Tôi ghét anh ...

Vẫn chiêu cũ, Tuệ Lâm định lôi giày ra quăng vào mặt Duy. Nhưng cô tìm mãi vẫn không thấy, nhìn xuống thì chỉ còn lại đôi vớ bao quanh đôi bàn chân. Lâm ngạc nhiên :

- Giày của tôi đâu rồi ?

Duy cười hả hê :

- Hôm qua lúc cô say xỉn, cô đã quăng hết xuống sông rồi. Xuống dưới mà nhặt !

- Sao lại ở dưới?

- Hỏi tôi à?

- Lúc đó sao anh không chụp lại ?

- Tôi thích nhìn cảnh thế này này.

- Rồi làm sao tôi đi được ? Tôi để xe ở công ty.

- Mặc xác cô. Sáng rồi ! Tôi về đây !

- Ủ ... Đi đi ! Đi đi ! Đồ đáng ghét !

Duy đứng dậy và nhìn Tuệ Lâm, cô nàng ầm ứ không nói gì bỏ đi trước còn cổ va chạm thật mạnh với Đoàn Duy. Con đường đi xuống bờ sông đá lởm chởm, đi chỉ với đôi vớ thì quả thực rất đau và dễ bị thương. Duy thở dài :

- Lâm, chờ đã !

- Không cần. Tránh xa tôi ra !

- Cô sẽ bị thương đấy.

- Không phải anh nói anh thích nhìn thấy thế này lắm sao ? Đúng đó mà thường thức đi.

- Là cô nói đấy nhé ! Không cần giúp thì thôi.

- Đi chỗ khác. Không cần.

Duy đi ngược hướng với Tuệ Lâm, được vài bước thì đã nghe tiếng thét của cô nàng. Duy quay lại, Lâm nằm sóng xoài trên nền đất đá. Duy chạy lại đỡ Tuệ Lâm :

- Không sao chứ ?

Tuệ Lâm cúi kính vung tay định đánh nhưng Duy đã nắm chặt cổ tay cô lại :

- Tôi thuộc bài rồi.

- Vậy thì có bài mới.

Lâm cũng nhanh nhẹn dùng tay còn lại mà tát vào má Duy làm anh đau điếng. Nhưng nhìn thấy hai đầu gối đầy máu của Tuệ Lâm, Duy cũng không nỡ ăn thua đủ với cô. Với lại, anh cũng cảm thấy xót xa và có vẻ có lỗi. Kéo Lâm đứng dậy rồi đặt cô lên vai, Duy công Lâm đi. Đi một đoạn đường khá dài, Duy nói :

- Sao cô thích tát vào mặt người khác vậy ?

- Không phải ai tôi cũng đánh.

- Vậy tôi là loại người gì đối với cô... Kể từ lúc chúng ta gặp nhau tới giờ tôi đã chịu bao nhiêu cái tát của cô rồi ?

- Anh làm tôi ghét. Anh là loại đàn ông tôi chưa nghĩ nhiều hơn 2 phút.

Duy ngạc nhiên vì câu trả lời này. Nhưng Duy không hề biết rằng, chàng người yêu quá cố của Tuệ Lâm còn nhận nhiều cái tát của cô gấp chục lần anh lúc mới quen. Không phải tự nhiên mà lãnh nhận nhiều cái tát thế đâu. Anh cảm thấy có một thoáng thất vọng trôi nhanh qua. Duy nhoen cười :

- Ủ... tôi đâu phải Tiến Mạnh.

53. Chương 53

- Không liên quan đến anh Mạnh. Nếu anh có giống hay khác gì anh ấy thì tôi vẫn không có thiện cảm với anh. Đừng nhắc tới anh Mạnh.

- Chưa gì đã xù lông nhím. Không thích thì thôi. Đụng tới người yêu nên câu à ?

- Không phải người yêu.

- Ủ. Thì thôi.

Duy công Tuệ Lâm đến một shop giày Converse lớn và sang trọng rồi dắt cô vào trong. Tuệ Lâm vẫn không vui và nhìn Duy :

- Chuyện gì ?

- Mua cho cô một đôi giày mới. Cống suốt à ?

- Tôi không mua đâu.

- Tại sao ?

Tuệ Lâm ngồi bệt xuống ăn vạ :

- Chọn giày lúc tâm trạng không vui thì nó sẽ xấu hoắc.

- Vậy khi nào mới có thể lựa giày ?

- Lúc tâm trạng bình thường.

- Thôi mệt quá. Vào đây đi ! Cô mất giày cô không vui nhưng tôi thì bình thường. Tôi sẽ lựa !

Tuệ Lâm nhìn dáo dác xung quanh, Duy cũng vờ đi lòng vòng nhưng thực sự anh rất chú ý ánh mắt của Tuệ Lâm đang đảo mắt lựa giày. Duy để ý Lâm rất thích đôi giày cổ àu cà phê sữa nằm ở góc phía trong của cửa hàng. Duy nhướn cười rồi bước lại và lấy rồi giả bộ như ngẫu nhiên chọn :

- Đôi này ! Được không ?
- Xấu òm !
- Xỏ vào đi ! Hôm khác mang lại trả tôi.

Không chờ Tuệ Lâm trả lời, Đoàn Duy ngồi thấp xuống và nắn nót đặt chân Tuệ Lâm vào đôi giày. Anh chọn số rất vừa vặn với đôi chân mềm mại của Tuệ Lâm. Điều này làm cô hơi bất ngờ nhưng cũng không bất ngờ bằng việc Duy ngồi xuống và mang giày ỳnh. Lúc anh vào tính tiền, cô chủ cửa hàng nói :

- Anh ơi, đó là giày cặp. Chúng tôi không bán rời đâu ạ !
- Giày cặp ? Sao chỉ trưng bày có một đôi kiểu nữ ?
- Không đâu. Lúc này đã có đôi khác mua, chúng tôi chưa kịp lấy kiểu nam trưng thêm thôi ạ !
- Căng thế hả

Duy lưỡng lự tí, nhìn Tuệ Lâm đứng bên ngoài rồi nói :

- Được rồi. Tính tiền hai đôi cho tôi đi. Tôi sẽ lấy đôi kiểu nam.

Thấy Duy gói ghém bước ra, Tuệ Lâm hỏi :

- Gì thế ?
- Không. Áo khoác thôi. Chà, giày đẹp quá !
- Tạm biệt. Tôi sẽ trả lại sớm.

Chưa kịp nói gì thì Tuệ Lâm đã đón Taxi và leo lên. Duy tự thưởng ỳnh một nụ cười buồn bã, anh không nghĩ mình đã bị từ chối. Nhưng Duy không vui khi Tuệ Lâm tỏ vẻ không thích mình ra mặt. Đang đi lang thang thì anh gặp Tiến Mạnh, tâm trạng cũng sầu khổ không kém gì Duy. Không bia rượu nữa, Mạnh và Duy cùng đi dùng điểm tâm sáng. Sau khi nghe bạn tâm sự, Duy nói :

- Cậu không có ý kiến gì khi Nhã quyết định vậy hả ?
- Tổ làm gì bây giờ. Tổ đã dùng hết cách rồi, từ cương quyết tới mềm mỏng. Tổ không muốn bọn tổ cứ cãi nhau mãi.
- Khâm phục tình yêu của cậu quá.
- Nhưng tổ đang đứng trước nguy cơ ... tổ không biết ... nhưng tổ nghĩ rằng nếu có chuyện gì xảy ra thì Nhã sẽ vĩnh viễn rời khỏi tổ. Ở bên cô ấy mà lúc nào tổ cũng lo rằng một ngày không được gặp cô ấy nữa.

Thấy Duy cũng có vẻ thông cảm, Mạnh hỏi :

- Tổ thấy cậu và Tuệ Lâm cũng có gì với nhau rồi hả ?
- Có gì chứ. Tổ không tài như cậu, không còn cơ hội mà cô ấy vẫn say cậu đấy.
- Duy, hỏi thật đấy.

Duy mở to mắt nhí, Mạnh nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi :

- Cậu thích Tuệ Lâm đúng không ?
- Đùa hả ? Làm gì có.

54. Chương 54

- Đùng gạt tở. Có phải không ?

Duy cười hăng hặc, rồi lại không vui về gì và thở dài :

- Thích để làm gì ? Cô ta chưa bao giờ nghĩ tở là một người tốt, thậm chí tở chả ở trong đầu cô ta nhiều hơn 2 phút. Rồi còn hùng hồn cho rằng, tở có giống cậu hay không thì cũng không bao giờ có thiện cảm với tở cả. Nghe cũng vui thật !

Anh chàng không vui ra mặt, Mạnh nói :

- Vậy là cậu đang thất vọng đó à?

- Chẳng biết. Trống rỗng !

- Là tại cậu cả thôi.

- Tại tở cái gì ?

- Thể hiện đi. Để Tuệ Lâm nhìn cậu là một Lý Đoàn Duy khác. Không như cô ấy nghĩ !

- Đây, nói cho rõ. Tở không yêu Huỳnh Tuệ Lâm.

- Ai mà biết được cậu nghĩ gì. Nhưng như thế này, nếu cậu muốn chinh phục người con gái nào, ít nhất cậu phải để người đó biết được thành ý và thái độ của cậu. Tình yêu không tự đến với mình đâu, phải biết đi tìm, nâng niu và bảo quản nó cho tốt.

Tuệ Lâm không hiểu tại sao mình đối xử với Đoàn Duy như vậy. Nhưng cô không vui với cách mà anh tiếp xúc với cô, tại sao một người hợp với cô như Duy lại không thể có những cư xử như Tiến Mạnh như vậy. Lâm nhăn nhó mặt mày cả ngày với hai cái đầu gối bó kín. Bảo Yến chép miệng :

- Không ai tốt đến nỗi công cậu đến 2 lần một đoạn đường xa như cậu tả đâu. Đúng người rồi đó !

- Đúng cái gì ?

- Tở thấy anh chàng Đoàn Duy đó được hơn gã Tiến Mạnh bóng bẩy trước kia.

- Anh Mạnh mà bóng bẩy hả ?

- Nghĩ sao thì tùy cậu. Tở nói không lại. Tở chỉ nói vậy thôi.

- Cậu lúc nào chả vậy.

- Đã yêu đâu mà tỏ ra lạnh ghê vậy bạn?

- Không biết thì đừng nói nhé ! Có nhiều thứ về tở sẽ làm cậu bất ngờ đấy !

Trông Bảo Yến không giống một người đang yêu mà nhìn cũng chả phải người độc thân. Tất cả các dịp lễ tết, không khi nào thiếu một bó hoa hồng to hay những món quà giá trị. Chỉ có điều, toàn được gửi qua đường bưu điện và được gửi bằng thư đảm bảo. Tuệ Lâm thở dài, nghĩ đến công việc, Lâm vẫn yên tâm với công việc của mình. Trong thời gian Khiết Nhã vắng mặt, không có nhiều xáo trộn. Tan việc, Lâm đem một túi cam đến thăm Khiết Nhã. Trông cô vẫn yếu ớt, Nhã hỏi :

- Stress à ?

- Không ạ.

- Bắt đầu từ lúc vào đây, chị để ý, em đã thở dài gần 10 lần rồi.

- Chỉ suy nghĩ thôi mà chị.

- Thăm chị mà không vui thì chị không cho thăm đâu nha.

Khiết Nhã cười, Tuệ Lâm cũng cười gượng :

- Như chị đây mà còn có thể nở nụ cười. Chị vô tư thật !

- Phải làm thế nào bây giờ hả em ? Chị không vui nhưng cũng không thể để người bên cạnh chị không vui chứ.

- Chị nói tới anh Mạnh hả ?

Nhã khê gật. Tuệ Lâm nói :

- Em khâm phục tình yêu hai người dành cho nhau. Lúc nào anh ấy cũng yêu chị, và chị thì chưa lúc nào muốn anh ấy buồn đau. Anh chị yêu nhau sâu đậm quá !

- May mắn thôi em... Nhưng mà... Không kéo dài lâu nữa em ạ !

- Sao chị lại thiếu tự tin với căn bệnh của mình ?

- Chị không thiếu tự tin. Ngay từ lúc đầu chị đã không tin... chị không muốn chữa căn bệnh này. Lúc nhỏ chị đã sống trong cảnh cô đơn không có ba mẹ bên cạnh, chị rất sợ bóng tối.

- Còn cơ hội để chị thấy ánh sáng, thấy anh Mạnh mãi mãi mà chị. Ít, nhưng không thử làm sao không biết không thành công.

Khiết Nhã suy nghĩ lâu lắm. Rồi cô lại nhoẻn cười :

- Thôi, nói chuyện của em đi. Chuyện đó chị sẽ suy nghĩ thêm.

- Chuyện gì ạ

- Chị vẫn chưa biết gì về em, ngoài cái tên của em.

55. Chương 55

- Em sinh ra và lớn lên ở San Francisco, cùng ba mẹ và anh trai. Một cuộc sống không có gì không gọi là tuyệt vời ở bên đó. Em cũng từng yêu, yêu trong say đắm, lãng mạn và hạnh phúc. Cuộc sống êm đềm của em những tưởng sẽ kéo dài nhưng không ... Bị kịch sớm xảy ra !

- Chuyện gì vậy em ?

Giọng Lâm buồn buồn :

- Anh ấy qua đời trong một cuộc hỏa hoạn trong trường Đại học hồi đầu năm nay... Vài tháng sau đó, em cũng bằng mọi cách để bị đuổi học. Em về lại Việt Nam và ở nhà một người bạn thân đã biết em lúc còn học bên đó.

- Gia đình em không biết à ?

- Em không biết có phải vì vắng anh ấy mà em trở nên ngán tận cổ trường đại học hay không. Rồi em lên bờ về bên này.

- Gia đình không quan tâm đến em à ?

- Em nói dối họ. Em bảo chuyển đến New York học.

- Em cũng hay đấy. Về đây lâu chưa ?

- Gần 4 tháng ạ !

- Anh Mạnh có kể cho chị nghe, có vẽ em và Đoàn Duy có nhiều chuyện vui nhỉ ?

- Chị cũng biết Lý Đoàn Duy à ?

- Sao lại không. Chị và Duy học chung lúc nhỏ mà. Sau này chị mới biết Tiến Mạnh.

- Anh ta so với anh Tiến Mạnh, còn cách một đoạn đường dài.

- Nếu em so sánh như vậy, Chúa chỉ cần tạo ra một Adam và Eva thì có đủ rồi.

- Chị nói vậy là sao ?

- Em phải nhìn ra cái tốt của họ rồi hãy đánh giá họ. Hãy đếm những số lần cậu ta giúp đỡ em trước khi nhớ những lần cậu ta chọc cho em cáu.

- Anh ta chẳng có gì tốt.

- Đừng cố chấp. Hãy từ từ. Không khó để từ chối một người bạn nhưng rất khó để có một người bạn tốt đấy. Không dễ trong cuộc sống ngày nay để còn được những người như Đoàn Duy đâu.

- Chị nghĩ em và anh ta thích nhau hả ?

Khiết Nhã cười bí mật và lắc đầu. Gần tối, Lâm ra về. Cô đi vi vu khắp nơi bằng chiếc xe đạp điện, lúc đang suy nghĩ về những gì Khiết Nhã nói. Lâm nghe tiếng ngã nhào từ phía sau, thì ra cô đã bất cẩn đụng phải một người đang cố băng qua đường. Lâm chạy lại :

- Ô... Xin lỗi ! Tôi không cố ý !

- Lái xe phải tập trung chứ.

Lâm xem thử và nhìn ra người đàn bà trông khá quen. Bà cũng hí hửng :

- Lại là con ! Tuệ Lâm phải không ?

- Biết con hả ?

- Không nhớ cô sao. Cô là mẹ của Đoàn Duy đây !

- Chào cô. Cô không sao chứ ?

- Không có gì. Nhưng cô cảm thấy đau chân quá, con đưa cô về bằng xe của con nhé.

- Con chỉ có xe đạp điện thôi.

- Có gì đâu. Như thế này vừa mát lại ngắm cảnh. Thôi, đưa cô về. Cô có thuốc ở nhà !

- Vâng.

Lâm đỡ bà Quế vào trong nhà, quần gia hỏi :

- Bà chủ, bà có sao không ?

- Làm cho tôi 2 ly nước cam. Nhanh lên !

- Vâng ạ !

Rồi quay sang Tuệ Lâm, bà niềm nở :

- Cháu uống nước cam nhé !

Lâm gật đầu. Lúc bà đang nói huyền thuyên thì tiếng xe hơi về đến. Bà Quế nói :

- Kìa, Đoàn Duy đã về !

Trông anh chàng khá mệt mỗi lại đang cúi tiết khi tắt điện thoại. Tuệ Lâm gật đầu chào, Duy nhìn bà Quế đang chườm đá ở chân, Duy hỏi :

- Cô làm gì ở đây ?

56. Chương 56

- Tôi đụng trúng cô Quế. Tôi đưa cô ấy về !

- Chắc mình biết chạy xe thì hãy lái xe. Không thì cứ đi Taxi đi !

- Đoàn Duy, sao con lại nói chuyện với bạn gái như vậy ?

- Cô ta không phải bạn gái của con.

- Chào cô con về !

- Ô ... Khoan. Cháu cứ ngồi đây. Chờ bác một chút !

Bà Quế nói :

- Duy, con làm sao vậy ?

- Chẳng sao hết. Con và cô ta không có bất cứ mối quan hệ nào cả. Con chỉ có một bạn gái là Phương Thy thôi.

- Chấp nhận thực tế đi ! Con bị bỏ rồi.

- Cũng không vì thế mà mẹ nghĩ người này là bạn gái của con.

Duy bực tức bỏ lên phòng. Bà Quế nói :

- Tuệ Lâm, tối thứ bảy con rảnh chứ ?

- Dạ. Có chi không ạ ?

- Thứ bảy cô sẽ cho người đến đón con. Hôm đó là sinh nhật cô !

- Con

- Từ chối thì cô sẽ giận đấy.

Tuệ Lâm ra cửa mà lòng băng khuâng. Cô không biết cách từ chối nên đã đồng ý. Lâm thắc mắc tại sao Duy lại lạnh lùng với mình. Chẳng lẽ vì thái độ của cô hôm trước đã làm thay đổi mối quan hệ của hai người.

- Làm gì có mối quan hệ nào chứ !

Họ nghĩ về nhau. Thắc mắc hành động của nhau. Và không hiểu vì sao đối phương lại như vậy.

Có lẽ thần tình yêu đã bắt đầu đánh dấu ột cặp đôi mới. Sẵn sàng mang họ đến bên nhau, như trong số hàng triệu cặp đôi trên thế giới đã may mắn được như thế.

57. Chương 57

Chap 18:

- Con trai mẹ ế tới nỗi phải nhờ mẹ đi mời giúp à ?

- Mẹ chỉ muốn giúp con thôi. Con tìm đâu ra bạn nhảy hôm sinh nhật mẹ.

- Cũng không cần thiết phải là Tuệ Lâm.

- Duy à...Mẹ con ta có vẻ xa cách sau chuyện đó.

- Là mẹ nghĩ vậy thôi. Con không có. Con rất bận. Chào mẹ.

Duy đóng chặt cửa phòng và khóa trong rồi mở nhạc thật to. Mọi chuyện ở công ty vẫn diễn ra bình thường, có vẻ như lần Duy nổi cáu hôm nọ đã làm ông Trần Kiên ý tứ hơn. Bởi mọi kiểm soát bây giờ Duy không giao cho ai hết ngoài anh. Có nhiều lúc, Duy cảm thấy những cô vợ dốt những đứa con tíu tít đến đón cha ở công ty buổi chiều làm anh cảm thấy thèm thuồng. Không giống tuýp đàn ông hiện đại, Duy cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện lập gia đình, không phải là mới đây nhưng chuyện yêu đương trực trặc khiến Duy chán nản muốn dẹp hết mọi suy nghĩ về chuyện này. Dẫu có yêu say đắm thì cất bước ra đi trong chốc lát cũng chẳng có gì là lạ. Một Phương Thy là quá đủ để Duy chán nản với đường tình, cộng thêm một Tuệ Lâm hồ hững nên Duy cũng muốn quay phắt lại với tình yêu. Mấy ngày nay Duy bị bệnh nên ngày thứ sáu hôm nay anh quyết định không tới công ty để nghỉ ngơi, một phần vì ngày mai đã là sinh nhật của bà Quế, hôm nay Duy cũng không muốn đi làm cho lắm. Duy lấy cái hộp mà đã đem từ Đà Lạt về, anh giở ra xem thử, đó là tài liệu về cái chết bí ẩn của một ca sĩ phòng trà, Duy nhìn kỹ thử ngày tháng, anh khá ngạc nhiên, chỉ cách ngày sinh của anh vài ngày thôi. Chính xác là 8 ngày. Tờ báo cũ này còn đưa tin, người phụ nữ đã tự tử ngay trong phòng riêng của mình tại căn nhà ở Đà Lạt. Nhưng đó không phải là điều mà Duy chú ý,

điều Duy chú ý chính là cuốn nhật ký của bà Hoàng Lan để lại. Duy lật ra từng trang từng trang, bà viết chữ rất đẹp. Rồi anh bắt đầu lật những trang đầu tiên :

- “Từ khi quen anh, em bắt đầu viết nhật kí, nhưng em không có thói quen này anh à. Thế mà từ giờ em lại quyết định nhất định mỗi ngày phải viết một trang. Anh biết gì không, hôm nay em biết được một tin hết sức vui mừng đấy...Em nhất định phải để anh biết tin này ngay lần sau anh đến thăm em...”

Duy nhăn mặt :

- Lẽ nào ba mình yêu thương tình nhân đến thế ? Vậy vị trí của mẹ là ở đâu ...

Rồi Duy lại tiếp tục đọc :

- “Em rất vui khi anh nói anh sắp trở thành cha. Nhưng... vợ anh cũng đang có thai. Anh à, có thực sự như vậy không? Em phải chờ đến khi mang bụng bầu hơn 4 tháng anh mới trở lại nơi này và nói với em những lời lẽ đó. Sao em không được biết sớm hơn ?Sao vậy anh? Anh sẽ có một lúc 2 đứa con. Rồi con của chúng ta sẽ như thế nào đây? Em yêu anh. Và em cũng rất buồn, vì em rất muốn trách anh. Nhưng em nhìn lại mình và tự hỏi, em lấy đâu ra tư cách đó...”.

Duy lại mừng thầm :

- Mừng vì ba đã chọn mẹ.

- Duy, con dậy chưa đây ?

- Rồi ạ !

Duy gấp nhanh cuốn nhật ký lại và bỏ xuống gầm giường và mở cửa phòng. Bà Quế mỉm cười nhìn Duy rồi nói :

- Con đã chuẩn bị gì chưa ?

- Chuẩn bị cái gì ?

- Ngày mai là sinh nhật lần thứ 52 của mẹ. Lẽ nào con không thấy háo hức à ?

- Háo hức cái gì đây ? Được nhận quà hả ? Con gần 30 rồi mẹ ơi !

- Không. Ý mẹ là con không tranh thủ dịp này khoe bạn gái sao ?

Duy lắc đầu :

- Con không nghĩ tới việc đó hiện tại đâu.

- Mẹ đã chuyển thiệp mời tới nhà Tuệ Lâm.

- Mẹ làm thật hả ?

58. Chương 58

- Cái gì mà thật với giả ? Mẹ rất thích cô gái này. Mẹ ưng ý cô ấy làm vợ con.

- Mẹ thôi cái trò gán ghép ấy đi. Con gái người ta không phải mẹ thích là ok đâu. Mẹ rảnh rồi quá rồi đấy !

- Tùy con. Ngày mai đừng làm mẹ bề mặt. Ngày mai Tuệ Lâm sẽ đến đấy !

- Phiền phức quá đi !

Duy thay quần áo và đi ra ngoài. Ở bệnh viện, Tiến Mạnh luôn luôn ở bên cạnh Khiết Nhã và ngày đêm động viên, khuyến khích cô đồng ý làm phẫu thuật. Dù anh không trực tiếp nói ra điều đó nhưng lúc nào anh cũng muốn làm Khiết Nhã vui. Nhưng mắt cô đã bắt đầu yếu dần, thường xuyên rơi vào tình trạng choáng và không thấy đường một lúc. Biết không còn nhiều thời gian, mỗi lần mở mắt ra, những lần Tiến Mạnh thở dài trần trọc bên giường bệnh thỉnh thoảng nắm lấy tay cô thì thầm điều gì đó làm Nhã cảm thấy động lòng. Hôm nay, Tiến Mạnh đến với Khiết Nhã và nói :

- Anh phải đi công tác ở Sing. Những 2 tuần lễ... Và anh muốn đưa em theo.
- Em vẫn đang dưỡng bệnh tốt. Em nghĩ không nên...
- Nhưng Nhã à, anh không muốn đi đâu mà không có em bên cạnh. Như thế anh cũng sẽ chẳng làm được gì đâu.
- Chỉ nửa tháng thôi mà. Trong nửa tháng đó, ngày nào anh cũng gọi điện thoại cho em. Thế là được rồi !
- Em không được khỏe... Anh muốn săn díp này qua bên đó ...
- Anh không tin Khải An có thể chăm sóc em tốt cho tới khi anh quay về à ?
- Chuyện này thì ...
- Anh yên tâm. Tôi làm được mà.

Đặt hai tay âu yếm Tiến Mạnh, Khiết Nhã nói :

- Anh hứa đi !
- Hứa chuyện gì ?
- Nếu trong hai tuần anh không gọi điện, check mail, online tìm em thì sau 14 ngày anh trở về, em sẽ cho anh bất ngờ. Một bất ngờ lớn !
- Là gì thế ?
- Đã gọi là bất ngờ thì anh nghĩ em nói cho anh biết à ?

Mạnh mỉm cười :

- Bí mật với anh vậy sao em yêu ?
- Đừng năn nỉ em. Nhất định không cho anh biết đâu.
- OK ! Anh hứa. Nhưng em biết rằng anh sẽ rất nhớ em.
- Nhưng em tin anh sẽ vì điều bất ngờ ấy mà chịu được. Nửa tháng thôi mà.
- OK ! OK ! Anh hứa.

Cả hai nhìn nhau hí hóp cười, Nhã hỏi :

- Chờm nào anh đi ?
- Sáng chủ nhật. Vì tối thứ 7 là sinh nhật của mẹ Duy.
- Vậy à ... Chọn cho em một món quà tặng cô Quế nhé !
- Được rồi. Thôi, bây giờ là đến lúc em phải nghỉ ngơi để chuẩn bị kiểm tra thị giác đấy.
- Nhanh thế à ...
- Anh về công ty. Tan việc lại đến nhé !
- Chào anh !
- Hôn anh đi nào, cưng !

Nhã đưa ánh mắt tinh nghịch liếc nhìn Tiến Mạnh rồi khẽ đặt lên môi anh một nụ hôn nồng cháy. Mạnh phần khởi bước đi và rời khỏi phòng. Khải An đứng bên ngoài chỉ nhún cười một nụ cười thần phục và âm thầm rút lui, từ bỏ ý định của cậu bệnh nhân xinh đẹp nhất của anh từ trước tới nay...

Tối thứ 7, Tuệ Lâm phờ phạc hẳn và cô nằm bẹp dí trên giường 2 ngày nay vì bị sốt. Trông Lâm vẫn chưa được khỏe cho lắm, nhưng cô không muốn thất hứa nên cũng nhờ Bảo Yến make-up và tút lại trông cũng không tới nỗi nào. Theo như lời Bảo Yến là trông đã khác “cái dung nhan của kẻ vừa khỏi sốt”, Lâm hôm nay mặc đầm dài màu xám hổ hoàn toàn phần lưng và được che một lớp mỏng ở phía trước, trong kheu gọi và quyen rũ cực kỳ. Bảo Yến nói :

- Trông cậu đẹp tuyệt vời !

59. Chương 59

- Tổ chẳng thích đến đó.

- Vì không muốn giáp mặt với hoàng tử đẹp trai đó à ?

- Lý Đoàn Duy mà đẹp trai ư ? Tổ chưa bao giờ hình dung về hắn nhiều hơn 2 phút.

- Cậu đó cũ rồi. Nè, xe đã tới rồi kìa !

- Ủ. Thôi tổ đi !

Nói thế nào Đoàn Duy cũng không chịu tới rước nên bà Quế đành sai tài xế đến đón cô. Hôm nay Trần Kiên cũng có mặt, làm sao có thể thiếu được, nhưng vấn đề là ông ta đi sát cạnh bà Quế chẳng giữ chút ý tứ nào làm Duy phát ngấy. Anh chỉ trốn ra một góc ngồi uống rượu, thỉnh thoảng lại xã giao vài câu với đối tác làm ăn...

- Hey, cậu làm gì ở đây vậy hả ?

- Ủa ... Mạnh ! Sao nói đi Sing ?

- Sáng mai. Làm sao có thể không tới sinh nhật cô Quế được. Chúc mừng cô nhé !

Bà Quế lộng lẫy trong bộ đầm đen và sợi dây chuyền bạch kim sáng chói tiến lại nhận món quà từ tay Tiến Mạnh. Nhận một cái ôm thân mật, Mạnh nói :

- Khiết Nhã không tới được...

- Cô biết. Tình hình sức khỏe của nó sao rồi ?

- Cũng có tiến triển.

- Nói cô hồi thúc nó mau hết bệnh để đám cưới hai đứa cô có thể dự nha. Trễ quá thì cô bận cưới dâu cho con trai cô đấy !

- Mẹ này ...

Duy gắt lên. Mạnh nhe răng cười :

- Lộ tẩy rồi nhé ! Ai vậy Duy ?

- Ai mà biết mẹ tổ nói nhảm đấy mà.

- Con không biết bạn gái nó thật à. Xinh lắm ! Cô hài lòng lắm. Kia kìa ! Tới rồi !

Duy định bước vào trong thì thấy mọi người đứng gần anh đang hướng mắt về phía cửa mắt chữ A mồm chữ O. Anh nghĩ là một chiếc xe sang trọng nào đó vừa đỗ xích trước nhà làm quà cho bà Quế hay đại loại một thiết kế độc quyền của một NTK châu Âu mang tới. Nhưng không, những tiếng xì xầm làm anh phải nán lại :

- Cô ấy đẹp thật !

- Trông như một siêu sao điện ảnh vậy...

- Nhân vật nào thế ?

- Không biết nữa. Nhưng nhất định phải lấy số điện thoại của cô ấy ngay đêm nay.

Tuệ Lâm xuất hiện như đây là buổi tiệc của chính cô. Lộng lẫy, kiêu sa là những từ có thể diễn tả cô trong lúc này đây. Duy cũng ngẩng ngơ nhìn đến mê mẩn, bà Quế mừng rỡ :

- Con rất đẹp !

- Chúc cô sinh nhật vui vẻ.

- Ngoan lắm.

Tuệ Lâm nhìn Tiến Mạnh, gật đầu chào anh. Mạnh hỏi :

- Em chính là người con gái đó sao ?

- Ý anh là gì ?

- Cô Quế nói hôm nay bạn gái Đoàn Duy sẽ xuất hiện. Sắp bắt đầu tiệc rồi, có lẽ em là vị khách nữ cuối cùng.

- Em có thể là vị khách nữ cuối cùng. Nhưng em không phải là bạn gái anh ta.

Duy bước tới định chào hỏi nhưng Tuệ Lâm đã khiêu khích một câu rồi bỏ đi. Tiến Mạnh bật cười :

- Đúng người rồi !

- Đừng chọc tở nữa. Ý của mẹ thôi !

- Dám phủ nhận cậu không nhìn mê đắm cô nàng ?

- Nhìn gái đẹp không phải là một cái tội.

- Vậy cậu thừa nhận có chú ý tới sắc đẹp của Tuệ Lâm.

- Ai cũng nhận ra. Đâu riêng tở. Cậu không có chắc ?

- Ừ thì tở và mọi người chỉ nhìn bằng con mắt của sự cuốn hút. Nhưng ánh mắt của cậu nhìn Tuệ Lâm lúc này là ánh mắt bị mê hoặc.

- Cậu lôi thôi quá đi !

Vào nhập tiệc, dĩ nhiên Duy và Lâm ngồi sát bên nhau theo sự sắp đặt của bà Quế. Đảo mắt xung quanh sao Duy không thấy Trần Kiên, anh hỏi :

- Mẹ, chú Kiên đâu ?

- Chú ấy có việc.

Tuệ Lâm thỉnh thoảng lại chạm khuỷu tay của Duy. Anh quay sang nhìn Tuệ Lâm kỹ hơn một chút, Duy mỉm cười :

- Định đến đây để mời chài ai mà ăn mặc dữ dội thế ?

Tuệ Lâm bình thản nhấp một chút rượu vang :

60. Chương 60

- Một ông già 60 tuổi hoặc tên nào đó có chùm râu dê đều cán nhất ở đây.

- Thật không ?

- Anh cũng thừa biết lúc say tôi thích chơi trò gì mà.

- Trò gì ?

- Là cởi áo khoe ngực đấy.

Duy tròn mắt. Tuệ Lâm nói :

- Vì vậy tôi đang cố chuốt rượu thật say, sau đó tôi sẽ nói tôi là bạn gái anh. Rồi làm cả mẹ của anh mất mặt ... Nghĩ tới đó đã thấy thích !

- Huỳnh Tuệ Lâm ... Cô ...

Duy đứng bật dậy làm cả bàn tiệc chú ý đến anh, Tuệ Lâm chỉ nhoẻn cười đắc chí ra vẻ nghiêm trọng :

- Sao vậy anh ...

- Đừng ... Đừng uống nhiều !

Mọi người thở phào nhìn Duy, bà Quế hài lòng :

- Biết lo cho bạn gái thế là tốt.

Duy ngồi xuống và bóp chặt lấy tay Lâm và ghé vào tai cô :

- Tôi đã hai lần có thể làm nhục cô. Tối bữa nay liệu hồn, cô mà say thì tôi không nhịn tới lần thứ ba đâu. Thôi cái trò vợ vờ đấy đi !

Cô nàng bình thản tiếp tục buổi tiệc. Ăn uống xong xuôi, khiêu vũ bắt đầu. Kéo Tuệ Lâm ra sàn nhảy mà không cần đến ý kiến của cô, Duy nói :

- Đóng kịch cho tốt vào !

- Buông tôi ra. Tôi không muốn nhảy !

Có vẻ như căn bệnh vừa mới khỏi vẫn làm Lâm cảm thấy mệt bởi ánh đèn chớp tắt liên tục cộng với việc đã dùng một lượng rượu khá nhiều. Duy vẫn không cho Tuệ Lâm rời khỏi anh mà còn kéo cô sát vào người, cảm nhận được hơi thở của Duy từ sau gáy, Lâm thấy tim mình đập thành thịch. Duy hỏi :

- Sao cô luôn tỏ ra ghét tôi vậy hả ?

- Thì anh đừng có làm mọi việc để tôi thêm ghét anh.

- Tôi đã làm gì cô đâu ?

- Anh đã, đang và luôn luôn làm. Việc tốt nhất anh có thể làm bây giờ là buông tôi ra đi !

- Bản nhạc đang bắt đầu mà em yêu.

- Anh gọi tôi là gì thế ?

- Gần 100 khách mời lớn nhỏ ngày hôm nay, chẳng ai có khái niệm gì về cô ngoài việc cô là kiểu nữ xinh đẹp sánh bước bên Tân chủ tịch tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn.

- Oách quá nhỉ !

- Mĩa mai đó hả ?

Tuệ Lâm thấy mọi thứ trở nên huyền ảo, đầu cô bắt đầu xoay cuồng. Duy lại cất tiếng nói ngọt ngào, êm nhẹ bên tai :

- Cô dùng loại nước hoa gì thế ?

- No.5

- Trông cô hôm nay không tươi tắn như mọi hôm.

- Anh nhận ra điều đó hả ?

- Vì cô trông già hơn.

- Vậy thì cứ dính chặt lấy tôi làm gì. Buông ra đi !

- Em đừng đẩy. Càng đẩy thì tôi sẽ càng siết chặt em đấy ! Có tin không ?

Quả thực càng dùng sức đẩy ra thì Tuệ Lâm lại càng bị Duy ghì chặt hơn. Cô thả lỏng mềm nhũn người cố gắng lê những bước chân nặng nề chờ kết thúc bản nhạc. Duy nói :

61. Chương 61

- Tôi sẽ không buông em ra cho đến hết bản nhạc này... Bởi vì đêm nay ... Em rất đẹp !

Đó là lần thứ hai Tuệ Lâm nghe được lời nói dịu dàng từ Đoàn Duy. Sau lần ôm chặt cô xoa dịu nỗi đau quá khứ. Lâm cảm thấy khó thở, nhưng cô rất mệt và chỉ im lặng. Đến khi có những tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên thì cũng là lúc Lâm kiệt sức thật sự, cô ngất đi trong vòng tay của Duy...

- Tuệ Lâm ! Tuệ Lâm ... Nói gì đi chứ ! Tuệ Lâm ... Tuệ Lâm à ...
- Đưa nó vào phòng đi con.
- Thôi khỏi mẹ ạ. Ở nhà hôm nay ồn lắm, con đưa cô ấy vào bệnh viện.
- Vậy nhanh lên nhé !

Những lời nói thấp thoáng Tuệ Lâm nghe được trong lúc nửa mê nửa tỉnh. Cô rơi vào tình trạng mê man suốt cả đêm hôm ấy. Và trong những lần lim dim mở mắt, bên cạnh cô lúc nào cũng là một hình ảnh mờ mờ ảo ảo một bóng dáng đứng trầm tư bên cửa sổ và thoáng lại có cảnh tượng một gương mặt lo âu tức tực bên cạnh cô. Nhưng Lâm rất mệt và sau mỗi lần như vậy cô lại thiếp đi...

- Tuệ Lâm sao rồi con ?
- Không sao đâu mẹ. Chỉ là bị sốt thôi !
- Thế đã tỉnh chưa ?
- Chưa đâu ạ ! Nhưng tình trạng sức khỏe thì ổn.

Nhận được tin nhắn, Duy về nhà thay quần áo rồi đến sân quần vợt. Biết rõ chỗ nào có mẹ mình thì nơi đó không thể thiếu Trần Kiên. Cảm thấy mọi chuyện không bình thường, Duy cố làm ra vẻ tự nhiên. Anh giấu nhem bà Quế kết quả xét nghiệm của Tuệ Lâm. Rằng cô bị trúng độc chứ không đơn giản chỉ ngất đi vì sốt. Anh đưa ánh nhìn nghi ngờ cho Trần Kiên và đáp lại là nụ cười đắc chí của ông. Duy hỏi :

- Chú Kiên, sao tối hôm trước chú vắng mặt còn hôm nay thì lại có mặt sớm vậy ?
- Bù lại ẹ con thôi. Chú vẫn chưa đưa quà mà !
- Thật vậy sao ?

Tiếng chuông điện thoại reo, bà Quế đi khuất một góc nghe điện thoại. Vừa canh khuất tầm mắt của mẹ, Duy đã lao tới như một con hổ đói sắp vồ xé mỗi quật ngã ông Kiên xuống, anh giận dữ xách áo ông lên :

- Nói cho tôi biết, có phải trò đó của ông không hả ?
- Duy, con phải bình tĩnh. Chuyện gì vậy ?
- Đóng kịch gì ? Chú không biết.
- Chuyện cô gái đêm qua đi cạnh tôi không đơn thuần chỉ là ngất đi. Cô ta bị trúng độc ! Là ông ! Tôi biết chắc là ông.

Trần Kiên chỉ nhếch mép cười rồi xô Duy ra và ngồi dậy :

- A, chú nhớ rồi. Có lẽ con phải nên thừa nhà hàng nơi đặt thức ăn. Thời buổi hiện tại, không cẩn thận thì dễ mang họa thật con nhỉ ?
- Vậy ông thừa nhận là chính ông ? Đồ khốn. Tại sao vậy hả ?
- Chú không thừa nhận gì cả. Chú chỉ cảnh báo con thôi. Có bí mật gì nhưng cũng để đối phương biết điểm yếu của mình.
- Không cần biết ông giả vờ giỏi cỡ nào. Tôi nhìn rõ con người của ông rồi. Nói cho ông biết, cảm ông tới gần Huỳnh Tuệ Lâm, nếu không thì không yên với tôi đâu. Nghe chưa hả ?
- Sao ? Xù lông nhím rồi sao ? Đừng ngu mà cố tỏ ra nguy hiểm, con trai ạ ! Con khá sắc bén so với ông bố ngu ngốc của con...

Sửa lại vai áo cho Duy rồi bảo :

- Nhưng con vẫn quá nai tơ so với những người như chú.

- Hai chú cháu đang làm gì thế ? Đây không phải là nơi đấu võ đài đâu nhé !
- Giọng bà Quế vui vẻ, Duy quay mặt đi chỗ khác. Ông Kiên đứng dậy bật cười :
- Thăng Duy lớn quá rồi ! Trò chơi đấu vật ngày xưa giờ anh là người thua cuộc.
- Anh xem con trai của em đã ra dáng người chuẩn bị lập gia đình chưa nào ?
- Mẹ, con có việc gấp ở công ty. Thôi con không đánh banh nữa nha !
- Sao vậy con ...

62. Chương 62

- Thôi con đi nha mẹ !

Duy bỏ đi. Còn tại bệnh viện, sau gần 15 tiếng hôn mê, cuối cùng thì Tuệ Lâm cũng đã tỉnh lại. Cô mở mắt ra, ánh sáng chói chang đập vào mắt cô. Bên khung cửa sổ vẫn là một người đang đứng đút tay vào túi quần, trông không giống người trước. Lâm thều thào :

- Ai vậy ?

Lâm tròn xoe mắt khi người đó quay lại và đập vào mắt cô đó chính là ánh mắt cau có của Huỳnh Khoa Nam, ông anh trai của Lâm ...

- Anh hai... Sao lại là anh ?
- Chứ em muốn ai ? Nếu Bảo Yến không báo tin cho anh thì tới giờ này anh cứ nghĩ em đã hoàn tất bài luận cho học kỳ thứ nhất tại đại học New York rồi. Tại sao anh lại tin em nhỉ ?
- Bảo Yến đâu rồi ?
- Không ai rảnh rồi mà chăm sóc em. Người ta đã đến trường rồi.
- Anh về khi nào ?
- Anh vừa xuống máy bay cách đây 40 phút.
- Tại sao em lại ở đây vậy ?
- Không cần quan tâm chuyện đó.. Bây giờ anh sẽ gọi bác sĩ kiểm tra cho em, nếu tình trạng của em đã ổn định thì em phải quay về Mỹ ngay cùng anh trong thời gian sớm nhất.
- Em không về. Em là người Việt Nam, sao lại bắt em ở cái chốn đó ?
- Em nhìn lại mình đi ! Cả cái nước Việt Nam này không có đứa con gái nào như em đâu. Mà em ngoài cái vẻ ngoài ra thì em chẳng có gì liên quan đến đất nước này, em mang quốc tịch Mỹ, em sinh ra và lớn lên ở Mỹ và quan trọng em đang làm mọi thứ rồi tung lên vì em chẳng hiểu gì về nơi này. Không nói nhiều ! Không được cãi anh hai !
- Anh mới là người nói nhiều đấy ! Anh đi chỗ khác đi ! Em qua 18 tuổi lâu rồi, em không nằm trong quyền kiểm soát của anh nữa đâu.
- Cái con nhỏ này !

Cả hai đang cãi nhau inh ỏi thì có tiếng đẩy cửa vào, Tuệ Lâm lại trông thấy Đoàn Duy. Duy nhìn Tuệ Lâm rồi vui hẳn :

- Tỉnh rồi đấy à !
- Anh là ai thế ?

Duy quay lại nhìn Khoa Nam, rồi Duy hỏi :

- Anh ta là ai ?

- Anh trai của tôi.

Duy nhìn Khoa Nam rồi gật đầu :

- Chào.

- Chào. Anh là gì của nó ?

- Bạn.

- Chỉ đơn thuần là bạn.

- Phải.

- Không phải bạn trai ?

- Ủ. Không.

Tuệ Lâm đang nghiêng nhìn Duy, Khoa Nam phải nghe điện thoại nên bỏ ra ngoài. Duy nhăn nhó với cái nhéo đầu điênگ Lâm dành cho anh ...

- Cô điên à ?

- Sao anh không gật đầu nói anh là bạn trai của tôi vậy hả ?

- Để làm gì ?

- Anh tôi sẽ bắt tôi về Mỹ. Và tôi không muốn.

- Cô không nói trước làm sao tôi biết ?

- Vậy tôi có được báo trước tôi phải xuất hiện trước buổi tiệc với tư cách là bạn gái của Tân chủ tịch gì gì đó không ?

- Việc đó không nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

- Anh thật vô dụng. Anh chẳng có ích đối với bất cứ ai bên cạnh anh.

- Cô nói cái gì thế hả ? Điên à ?

- Tôi không có nói sai đâu. Anh như khúc gỗ không hề biết đối phương nghĩ gì và đang cần gì. Anh cũng chẳng có biểu hiện gì để người ta có thiện cảm với anh. Đi chỗ khác đi ! Đừng làm tôi thêm ghét anh nữa. Đồ vô tích sự !

- Đuổi nhé ! Nhớ đấy ! Cóc cần.

- Ủ. Đuổi đấy ! Đi đi !

Tại sao con người lại thất thường đến như vậy ? Rõ ràng rất quan tâm đến nhau và mong chờ nhau nhưng lại gặp nhau thì y như rằng nước sông không hòa nước giếng. Giữa họ còn một bức tường vô hình nào đó mà cả hai đều không biết làm cách nào để gỡ bỏ...

Nhưng nếu bỏ được rồi, có phải họ sẽ luôn quan tâm nhau, nghĩ cho nhau và yêu nhau thắm thiết, đơm bông nếu thực sự là một đôi có duyên nợ không ? Giống như thế này ...

- Rất tốt ! Sức khỏe của cô Nhã đủ làm phẫu thuật rồi.

- Vậy anh chuẩn bị cho tôi trong thời gian sớm nhất nhé ! Tôi cần thời gian hồi phục để còn có thể tạo bất ngờ như lời đã hứa với anh Mạnh.

- Điều gì làm cô thay đổi quyết định nhanh như vậy ?

- Không biết nữa. Có lẽ đó là tình yêu và sự chân thành anh ấy dành cho tôi.

Khi yêu, đang yêu và đã yêu. Con người luôn cháy hết mình cho thứ tình cảm mãnh liệt đó. Nó đủ sức mạnh bứt phá bất cứ loại rào cản nào.

63. Chương 63

Chap 19:

Ngày hôm sau, Tuệ Lâm rời khỏi bệnh viện. Anh chàng Khoa Nam nhìn gương mặt khó đăm đăm ẩn sau cặp mắt kính dày cộm, Bảo Yến thì lủi thủi xách túi đồ đi theo :

- Nghe lời anh cậu đi ! Về Mỹ đi !
- Cậu không cho tớ ở nhà cậu thì thôi, nói thẳng, tớ sẽ dọn đi nơi khác chứ tại sao lại thông báo cho anh trai tớ biết chứ.
- Tớ lỡ lời thôi.
- Lỡ là lỡ thế nào ?
- Tớ đang nói chuyện với anh Nam bằng Yahoo, thỉnh linh lại có điện thoại của anh Duy. Tớ hét toáng lên và mọi việc mới đổ vỡ... Không có ý thật mà !
- Nguyên nhân sâu xa lại là cái tên Lý Đoàn Duy ! Tức thật !
- Bây giờ có tại ai thì anh và em cũng phải về Mỹ. Anh không để em long bong nữa.
- Em không về. Nhất định không về.
- Anh không có thời gian đâu Lâm.
- Ai cần anh đâu.
- Anh sẽ từ em đấy !
- Tùy anh.

Khoa Nam bực dọc bỏ ra ngoài, Tuệ Lâm nằm yên trong phòng. Lúc này Tiến Mạnh vẫn chưa về còn Đoàn Duy thì đã bị cô mắng té tát nên chẳng ai có thể giúp cô ra khỏi nhà. Bảo Yến thì năn nỉ :

- Thôi mà anh Nam, hay là để cậu ấy ở đây cũng được. Tuệ Lâm không như trước kia nữa đâu !
- Thỉnh linh một ngày em thông báo với anh em gái anh đang ở cạnh em, còn bị trúng độc nữa. Thử hỏi anh làm sao có thể không điên ? Nó là đứa em gái anh yêu thương nhất.
- Em biết... Nhưng ...
- Em biết vậy mà còn giấu anh gần 3 tháng trời kể từ ngày nó về đây. Em xem anh như thằng khùng vậy hả ? Em có biết ...
- Đủ rồi, anh im đi ! Tuệ Lâm là em gái anh, còn em là gì của anh hả ? Anh xem em là cái gì ? Bảo mẫu của Tuệ Lâm hả ? Cậu ấy mất tích thì mắng em, xảy ra chuyện thì trách em. Anh có giỏi thì quản thúc đứa em gái của anh đi. Anh xem thường em vừa phải thôi. Vậy mà em cũng đã tin đủ lời hứa hẹn của anh, rồi em có gì ? ... Vô bổ thật !

Lúc đó Tuệ Lâm vừa bước xuống nhà định đi lấy gì đó bỏ bụng, tình cờ nghe cuộc đối thoại giữa hai người. Tuệ Lâm ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cả hai. Nam bực dọc :

- Có gì mà nhìn. Đi chỗ khác !
- Ra là vậy. Hiểu hết rồi ! Bảo Yến và anh hai ...
- Tuệ Lâm, không phải. Tớ và anh cậu không có gì hết.

Bảo Yến giật tay ra khỏi bàn tay Khoa Nam, mắt cô ướt nhòe. Nam nóng nảy :

- Ok ! Là em nói đấy nhé ! Không phải là anh phủ nhận và anh cũng không xem thường em. Vấn đề là em không tin tình cảm của anh. Mà nếu yêu nhau mà không tìm được chìa khóa tin tưởng dành cho nhau thì anh cũng không thiết tha gì với tình yêu này nữa.
- Anh có bao giờ thiết tha với nó ?

- Em thích nói gì thì tùy. Anh không quan tâm !

Đến lúc này Tuệ Lâm mới chứng kiến cảnh Bảo Yến khóc và đẩy Khoa Nam ra khỏi nhà. Dĩ nhiên cô nàng thừa hiểu anh trai mình có tính tự ái cao hơn chiều cao 1m81 của anh ta rất nhiều, dù thực sự không muốn như vậy nhưng Khoa Nam vẫn bỏ ra khỏi nhà và bực tức nói lời chia tay với Bảo Yến. Tuệ Lâm hỏi :

- Cậu và anh tớ ... từ khi nào vậy ?

- Bọn tớ đã bí mật yêu nhau từ những tháng cuối cùng tớ ở Mỹ.

- Kéo dài đã 2 năm rồi sao ?

- Ừ. Dù về Việt Nam nhưng tớ và anh ấy vẫn liên lạc, anh ấy hứa hẹn đủ điều. Thế mà tớ cũng tin. Nhưng dần dần tớ cảm thấy sự lạnh nhạt từ anh trai cậu.

- Bảo Yến, anh Nam không phải vậy đâu. Cậu cũng thừa biết anh ấy có tính tự ái mà.

- Vậy ai có lỗi thì anh ấy cũng có quyền trút lên đầu tớ sao ?

- Thôi mà. Dám cá anh Nam sẽ trở lại làm hòa với cậu nhanh thôi.

- Tớ không rãnh nghĩ tới chuyện đó. Thôi tớ ra ngoài có tí việc. Chào cậu !

- Yến ... Yến ...

Tuệ Lâm thở dài, cô bạn đã bỏ đi. Lâm cũng có phiền muộn cho riêng mình cơ mà, cô đâu muốn quay về Mỹ, đồng ý ở nơi đó Lâm có gia đình được lo lắng, chăm sóc và yêu thương, nhưng cô lại không thích, cô thích sống tự do hơn. Nghĩ tới, Lâm lại thấy tức tối Lý Đoàn Duy sao không hiểu ý cô đang muốn giúp hôm ở bệnh viện. Từ bé đến giờ, cô nàng chưa hình dung ra người nào cô ghét nhiều mà nhận lại cái ghét đó nhiều như vậy. Cũng chẳng có tên con trai nào ăn thua đủ với cô kiểu đó. Nghĩ tới cái tên Duy luôn đem lại cho Lâm cảm giác bực tức và khó chịu. Nhìn trong TV, một cảnh mưa đang rơi, Lâm lại nhớ đến tối hôm ấy, lúc Duy kéo Lâm vào lòng. Lần đầu tiên lòng cô có cảm giác ấm lại sau những đau thương mất đi người yêu. Hay lần công cô đi một đoạn rất dài và chính tay ướm thử đôi giày xinh xắn, Lâm vẫn cất giữ nó chứ không đi thường xuyên. Đâu phải Duy không có điểm tốt, ít ra, ngoài cái bản tính nói năng cộc lốc thì Duy vẫn là một chàng trai ga-lăng và sẵn sàng ra tay nghĩa hiệp lúc cần thiết. Cầm điện thoại trên tay, rồi lại thở dài đặt xuống. Cô định gọi cho Lý Đoàn Duy, nhưng chẳng biết phải nói gì với anh...

- Ủa ? Mẹ chưa ngủ sao ?

- Chào con !

64. Chương 64

- Mẹ làm gì ở đây thế ?

- Ngồi một mình thôi mà. Sao con về sớm vậy ?

- Ở công ty mãi cũng chán. Con luôn hoàn thành công việc sớm hơn thời gian mà mẹ.

- Con mẹ giỏi.

- Con thì đang nghĩ mẹ chờ con.

- Đoán hay đó, con trai !

- Có chuyện gì thế ?

Bà Quế mỉm cười nhìn cậu con trai rồi nói :

- Con đưa mẹ đi thăm Tuệ Lâm nhé !

- Cô ta đã khỏi từ lâu rồi.

- Nhưng vì đãi tiệc tại nhà mình ...

- Mấy vụ đó con lo hết rồi. Có trách móc gì thì con cũng chịu hết rồi. Thôi nhắc tới loại con gái đó con đã phát ngáy tận cổ. Mẹ đừng nhắc nữa !

Duy làm một tràng rồi bỏ đi. Thực sự đâu phải vậy, anh chàng cũng lo nghĩ cho Tuệ Lâm lắm chứ. Cũng thầm tự trách mình tại sao lại không hiểu ý cô nhanh hơn. Vì có người cũng không muốn Tuệ Lâm bị bắt về Mỹ thật sự. Giờ có muốn giúp thì cũng chẳng được. Đã thẳng thừng từ chối, Duy tặc lưỡi bực dọc. Cái cảm giác cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống thật là khó chịu. Đêm nay ngoài trời đẹp thật, Duy nằm suy nghĩ một chút, rồi anh lại nhớ tới quyển nhật kí đầu giường của bà Hoàng Lan, Duy lại lấy ra đọc :

- “ Em không biết có nên tin anh hay không nữa? Nhưng em đang rất cô đơn. Em biết em chỉ là bóng hồng không được chấp nhận nhưng em biết em rất yêu anh, và anh cũng dành cho em tình cảm đủ để em giữ vững niềm tin. Con mình rất ngoan, em mong đó sẽ là con trai. Em muốn con chúng ta có được trí óc tài hoa của anh cũng như có một tình yêu thương rộng lớn anh dành ọi người...

Và em cũng biết rằng, ở miền Nam, vợ anh cũng đang bụng mang dạ chửa. Em không muốn làm anh khó xử ! Thật lòng mà nói, anh chịu nhìn nhận đứa con này. Em đã mãn nguyện lắm rồi anh à !”

...

- “Ngày tháng dần trôi, thấm thoát bụng em đã lớn hơn nhiều. Trước lúc anh rời khỏi Đà Lạt, em hạnh phúc biết bao khi anh đặt tay lên bụng em và thì thầm điều gì đó rất nhỏ với con chúng ta. Em không biết khi nào anh mới quay lại, nhưng lời nói “trước khi con chào đời!” cũng làm em mong đợi lắm.”

Đang đọc ngon lành thì đột nhiên có một vài trang bị xé toạc, Duy không hiểu tại sao nhật kí lại có những trang bị xé. Nhìn kỹ lại thì quyển đã bị xé gần phân nửa, lật đến trang sau thì đã gần đến đoạn cuối :

- “Tại sao lại có người muốn giết đứa con của chúng ta vậy anh? Anh đã băng đi không đến Đà Lạt gần 3 tháng nay. Ngày em sinh nở đã cận kề, em phải làm sao để cho anh biết, em đã phải nhận thư nặc danh sắc mùi chết chóc. Anh ơi, cứu con chúng ta ! Anh Đoàn, anh ở đâu ?”

...

- “Anh vẫn chưa tìm được anh... Nhưng ... em biết là ai anh ạ. Đó là vợ anh ! Vợ anh đã biết mọi chuyện. Em sợ lắm! Em không nói với ba. Anh Đoàn, làm sao để em tìm được anh. Anh có biết con của anh rất ngoan không? Nhưng mạng sống của nó bị đe dọa đấy, anh à, em thà để họ giết em. Còn hơn là ... Ôi em không dám nghĩ tới cái điều đó!”

...

- “Em phải trốn đi! Vợ anh bắt em phải giết con mình. Nếu không cô ta sẽ ra tay. Em quá yêu con ! Ngay từ đầu em đã biết mối quan hệ của chúng ta là sai lầm, nhưng em không hối hận. Sự biến mất đột ngột của anh làm em từ lo lắng trở nên giận dữ. Rốt cuộc thì anh đang ở đâu vậy hả? Em sẽ ra đi ! Em sẽ cố đi tìm anh!”

Dù vẫn còn vài trang nhưng Duy không muốn đọc tiếp. Anh đã rất giận bà Quế tại sao lại có những cư xử với tình địch như vậy. Đàn ông không chung thủy là sai, nhưng Duy tin cũng phải có lí do gì ba của anh mới làm như vậy. Tại sao bà Quế lại muốn giết sinh mạng vô tội kia? Chẳng lẽ vì mớ gia tài này? Duy rất buồn vì mình có một người mẹ như vậy. Đồng ý là phụ nữ nào chẳng hay ghen, nhưng ghen thì cũng ở mức vừa vừa phải phải thôi. Hay có lẽ vì Duy là đàn ông nên mới nghĩ như vậy. Vừa nghĩ vừa uống, mọi bữa Duy có thói quen uống một ly rượu cho dễ ngủ, hôm nay vừa uống vừa suy nghĩ, nhìn lại thì rượu đã cạn tới đáy chai mà vẫn chưa muốn nhắm mắt lại. Duy lên phòng thờ của ông Đoàn, thấp vài nén hương, Duy nhìn đắm đắm vào di ảnh của ông Đoàn, hít một hơi thật sâu rồi nói một mình :

- Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra giữa hai người phụ nữ của ba vậy? Có phải mẹ đã làm gì người đó không? ... Con cũng không biết tại sao con lại tò mò cái chuyện vợ vẫn này... Nhưng con muốn biết. Vì cái chết của ba, và vì cả người phụ nữ này nữa... Càng ngày con càng không hiểu mẹ là người như thế nào... Con mệt mỏi với trách nhiệm này. Con

65. Chương 65

- Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra giữa hai người phụ nữ của ba vậy? Có phải mẹ đã làm gì người đó không? ... Con cũng không biết tại sao con lại tò mò cái chuyện vợ vãn này... Nhưng con muốn biết. Vì cái chết của ba, và vì cả người phụ nữ này nữa... Càng ngày con càng không hiểu mẹ là người như thế nào... Con mệt mỏi với trách nhiệm này. Con mệt mỏi vì con là con trai của mẹ, ba ơi !

Duy đứng đó thêm một lúc rồi vớ lấy cái áo khoác và ra ngoài. Anh không muốn ở nhà vào ban đêm, cô đơn và trống rỗng. Duy lái xe đi khắp nơi, rồi anh lại dừng trước cửa nhà Bảo Yến, nơi Tuệ Lâm đang ở. Tuệ Lâm vừa đánh răng, chuẩn bị đi ngủ, cô đóng cửa sổ lại thì thấy chiếc xe đậu bên đường quen quen. Mặc thêm áo khoác vào, Tuệ Lâm bước xuống và ra xem thử. Đúng là Đoàn Duy rồi, nhưng không hiểu sau hôm nay anh lại tới đây tìm cô. Thấy gục trên vô-lăng, Tuệ Lâm gõ cửa sổ :

- Sao anh lại ở đây?

- Ở đây hồi nào ?

Duy ngó xung quanh rồi nhoẻn cười :

- Hứng thú đi dạo với tôi một lúc không?

- Không.

- Thật chứ ?

- Thật.

- Vậy cô xuống đây làm gì ?

- Tôi thắc mắc một người như anh đến đây làm gì vào lúc 11 giờ đêm.

- Cô nghĩ sao ?

- Không nghĩ gì hết.

Duy nhếch mép cười, mở cửa xe và nhào người sang kéo tay Tuệ Lâm vào xe và lái đi thật nhanh. Tuệ Lâm nhăn mặt :

- Cái này gọi là bắt cóc đấy !

- Ủ. Thì bắt cóc. Nhưng sáng hãy báo cảnh sát !

Có vẻ như Duy rất hứng thú với những bờ sông. Lần này là anh tìm đến một bến sông khác, không nhộn nhịp cho lắm, nhưng có những chỗ ngồi rất thú vị. Gió hiu hiu khá lạnh, cũng cận kề Noel còn gì. Ngồi một lúc thật lâu mà cả hai vẫn im lặng, Duy phá vỡ không gian đó :

- Tôi vẫn không hiểu tại sao tôi lại lái xe đến nhà cô.

- Anh cho rằng đó là một sai lầm à ?

- Không ...

Duy chậm rãi :

- Một quyết định đúng đắn !

- Đúng đắn ! Dư thừa thật !

- Cô có bao giờ nghĩ tốt cho tôi một điều, nói ra cái gì thì cũng y như vậy thôi.

- Vì anh có bao giờ làm điều gì tốt trước tôi đâu mà phải buộc tôi có cái suy nghĩ điên rồ đó ?

- Cô cũng cho là cô đang nghĩ suy điên rồ hả ?

- Sao lúc nào anh cũng tìm đến tôi khi người đã nồng nặc mùi rượu ?

- Cô cũng đừng quên, đây chỉ mới là lần đầu tiên tôi tìm đến cô mà cô đang trong trạng thái tỉnh táo.

- Cái gì anh cũng nói được. Anh chẳng dịu dàng với con gái chút nào !

Duy giận dữ :

- Quá yêu, quá dịu dàng để làm gì? Rồi tôi cũng bị bỏ. Thế thì thà keo kiệt, bủn xỉn còn hơn. Tôi có tội gì mà phải bị bỏ rơi như vậy ? Cô ta bỏ đi để lại cho tôi một cái hộp, tôi không cần mở cũng biết đó là những gì tôi tặng. Ai cũng nhìn bề ngoài rồi nói tôi là một kẻ trăng hoa, sát gái. Ai cũng cho rằng tôi là kẻ có rất nhiều tình yêu, nhưng thực chất tôi chưa có một thứ tình cảm nào ra hồn trong lòng cả.

Duy uất ức nói, Tuệ Lâm rất bất ngờ trước những lời nói như vậy từ một anh chàng mà cô cho là mắc căn bệnh tự phụ nặng nề. Đôi khi người tự phụ cũng có nỗi niềm riêng. Đột ngột, Duy quay sang nhìn Tuệ Lâm, đặt một tay lên má cô xoa nhẹ lại đối mặt với anh. Duy nhẹ nhàng :

- Cảm ơn !

- Vì cái gì ?

- Nếu em không chịu lên xe. Tôi cũng không biết tìm ai để giải quyết những khó chịu trong lòng. Chỉ có thể là em thôi !

- Anh say rồi !

- Ừ. Tôi đã say. Và tôi biết trong lúc này tôi mới có thể nói với em một điều.

- Anh cứ nói.

Duy im lặng một chút rồi nói :

- Nếu em nói trước với tôi một tiếng, chắc chắn tôi sẽ giúp ... Vì chính tôi cũng không muốn ... Không muốn ... Đột ngột không thấy em xuất hiện nữa ... Như một thói quen rồi !

Lâm im lặng nhìn Duy bằng ánh mắt rất sâu, Duy càng xích lại gần Tuệ Lâm hơn. Mũi hai người sắp chạm vào nhau, tim Tuệ Lâm đập thành thịch. Cô cũng nhắm mắt lại và trông chờ một điều gì đó từ Duy. Nhưng chờ mãi, chẳng thấy điều đó xuất hiện. Mở mắt ra thì anh đã gục lên vai cô và ngáy ngủ. Lâm thở dài đặt nhẹ Duy xuống và cho anh mượn cặp đùi thon làm gối nằm...Lâm cũng tựa vào bờ tường, khẽ nhắm mắt lại...

66. Chương 66

- “Mày là tên đại ngốc, Đoàn Duy ạ! Lẽ ra đã có cơ hội tốt như vậy ... Thế mà lại...Sao mày lại trở nên nhát thế?”

- “Tại sao mình lại mong chờ một điều gì đó... đại loại giống như nụ hôn từ Lý Đoàn Duy trong khoảnh khắc đó? Mình thích anh ta chẳng?”

Mí mắt đã khép lại, nhưng chưa chắc gì hai tâm hồn đó đã thực sự đi vào giấc ngủ, chìm sâu vào nhiều mộng đẹp của đêm. Lại thêm một lần cặp đôi oan gia bên nhau, bên bờ sông, dưới làn gió lạnh lạnh. Điều mà cả hai đều quả quyết không bao giờ xảy ra một lần nữa.

Mà lòng người nào ai hay, ai biết trước đâu chữ “ngờ”!

Chap 20 :

Sân bay Tân Sơn Nhất ...

- Chào, là tôi đây !

- Anh về rồi đó hả ?

- Tôi đã cố giữ lời hứa với cô ấy. Nhưng tôi không chịu nổi và phải hoàn tất công việc sớm 4 ngày.

- Anh về thì lo vào đây nhanh đi.

- Giọng điệu sao thế? Có chuyện gì rồi hả?

- Thì anh cứ vào.

- Trần Khải An, không nói là có chuyện nữa đấy. Khiết Nhã xảy ra chuyện gì?

Mạnh vừa định leo lên xe của công ty để về nhưng anh đổi ý và đón Taxi tới bệnh viện. Mạnh chạy thật nhanh và thấy Khải An đứng trước cửa phòng :

- Mẹ kiếp, chuyện gì vậy Khải An ?

- Cô ấy đã cố làm cho anh bất ngờ.

Gương mặt buồn bã của Khải an cho biết có chuyện không hay sắp xảy ra. Mạnh xách áo anh chàng ôm yếu lên nóng nảy :

- Có chuyện gì? Sao anh chắc như đinh đóng cột sẽ giúp tôi trông chừng Khiết Nhã. Bất ngờ là bất ngờ cái gì...

- Cô ấy đã cố che giấu anh để đồng ý làm phẫu thuật.

- Rồi mọi chuyện thế nào?

- Anh Mạnh, anh có còn yêu Khiết Nhã nếu cô ấy phải sống trong mù lòa suốt đời không?

- Anh nói cái gì? Thất bại rồi hả?

Mạnh ngẩng người ra rồi nhìn vào phía trong qua cửa kính, Khiết Nhã ngồi quay lưng lại và nhìn ra cửa sổ. Mạnh thấy mắt mình như nhòe đi, anh không biết phải đối mặt với cô thế nào. Quay lại nhìn Khải An, anh chậm rãi:

- Để tôi vào gặp cô ấy đi !

- Cô ấy muốn anh trả lời câu hỏi đó.

- Im đi đồ khốn ! Lẽ nào tôi hết yêu Khiết Nhã nếu cô ấy bị mù. Đừng khiến tôi phải đâm anh thêm vài lần nữa nhé !

Mạnh từ từ bước vào, Khiết Nhã vẫn ngồi bất động. Anh bước tới từ phía sau và ôm chặt lấy cô :

- Nhã ... Anh đã về đây !

- Anh đấy à?

- Em à, Khải An đã nói hết cho anh. Tại sao em lại đặt với anh câu hỏi đó ? Lẽ nào em nghĩ tình cảm của anh sẽ thay đổi trước khi và sau khi em làm phẫu thuật ư?

- Yêu một người mù không ích lợi gì đâu. Em không xứng đáng !

- Anh là người đã mong em làm phẫu thuật nhất. Bởi vì dù thắng hay thua, mình cũng là kẻ chiến thắng được căn bệnh. Quan trọng là em được sống. Biết không?

Tiến Mạnh mỉm cười, xoay bờ vai Khiết Nhã lại rồi nhìn cô bằng cặp mắt âu yếm. Và đôi mắt của cô cũng cử động, ngược lên nhìn anh, nhoẻn cười. Tuệ Lâm và Khải An bước vào vỗ tay :

- Vỡ kịch kết thúc rồi nhé !

Mạnh tròn xoe mắt rồi quay lại nhìn Tuệ Lâm và Khải An, ai cũng nhoẻn cười nhìn anh. Khải An nói :

- Đúng là đã có một cuộc phẫu thuật diễn ra. Nhưng Trần Khải An này đã xuất sắc hoàn thành. Không để lại bất cứ di chứng nào.

- Như thế có nghĩa là ...

Khiết Nhã bật cười với vẻ mặt ngẩng ngơ của người yêu rồi âu yếm đặt nụ hôn lên môi anh khẽ nói :

- Có nghĩa là em vẫn đang nhìn anh bằng chính đôi mắt của em và thấy hết những gì này giờ anh làm.

- Sao lại gạt anh?

- Em muốn biết anh có cảm giác thế nào nếu lần phẫu thuật này thất bại thôi. Đó cũng là điều bất ngờ em muốn dành cho anh cơ mà. Anh không giận em chứ ?

Tiến Mạnh lắc đầu, khẽ rút chiếc hộp nhỏ xú trong túi ra. Mọi người há hốc mồm ngạc nhiên, cả Khiết Nhã cũng vậy. Anh bắt đầu quỳ xuống và trịnh trọng :

- Vậy thì anh còn điều bất ngờ hơn muốn dành cho em

- Xem ra điều này còn bất ngờ hơn nữa.

67. Chương 67

Tuệ Lâm và Khải An quay sang, Đoàn Duy đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Anh chàng đang bắt đầu lấy điện thoại và quay lại cảnh này. Nhưng cả hai không thắc mắc nhiều và vẫn tiếp tục hưởng về cặp đôi đang đứng bên cửa sổ. Tiến Mạnh tiếp tục nói :

- Anh không có thời gian để tìm một địa điểm lãng mạn hay ít ra là để em ăn vận đẹp hơn. Nhưng mà với anh thì bao giờ em cũng đẹp. Anh đã mất 10 ngày để suy nghĩ những gì anh có thể nói sau khi mua chiếc nhẫn này. 10 ngày không gặp em làm anh nhớ em rất nhiều, và anh nhận ra, cuộc sống này sẽ ra sao nếu anh thiếu em. Anh không trả lời được, không thể nào Nhã ạ ! Và ngày hôm nay, trước bất ngờ em dành cho anh, anh cũng đã chắc chắn rằng, ở phía em, anh cũng có một tình yêu như vậy. Anh muốn duy trì nó lâu dài, có lẽ là suốt cuộc đời anh. Anh muốn duy trì nó bên cạnh em. Trang Khiết Nhã, em làm vợ anh nhé !

Ai cũng cảm động trước lời cầu hôn lãng mạn của Tiến Mạnh, cả người được cầu hôn cũng phải khẽ chấm nước mắt ứ đọng trên khóe mi. Cô nhìn Mạnh hơi lâu rồi bẽn lèn gật đầu. Anh chàng cười toét miệng :

- Anh không cần chờ đeo nó vào tay em đâu.

- Hay quá ! Mọi việc lại diễn ra theo hướng tốt đẹp rồi.

Tuệ Lâm tròn xoe mắt vỗ tay ầm ỉ. Cả hai đang bận hôn nhau nên không để ý gì đến xung quanh, lúc buông ra thì mới hay là có khách. Tiến Mạnh bắt tay Đoàn Duy :

- Sao hay tở về hôm nay?

- Đâu có hay cậu về. Tình cờ ghé thăm bạn thân thôi mà. Phải không, Nhã?

Khiết Nhã nhướn cười nhìn Đoàn Duy rồi cả hai trao nhau một cái ôm thân mật. Tuệ Lâm cũng không hiểu tại sao Duy lại tỏ ra thờ ơ với chuyện diễn ra vào mấy đêm trước. Một là anh không nhớ, hai là anh chỉ xem đó là trò đùa. Duy thoáng nhìn Tuệ Lâm khi thấy cô liên tục dán mắt vào mình :

- Có chuyện gì thế?

- Không. Không có gì cả...

Đoàn Duy nháy mắt với Tiến Mạnh:

- Tớ sẽ gửi cho cậu đoạn clip này!

Tiến Mạnh không quan tâm đến những gì Đoàn Duy nói, anh chàng mãi mê đùa giỡn với Khiết Nhã. Cả ba cùng rời phòng bệnh, Khải An thở dài giọng lạc quan:

- Vậy là cuối cùng cô ấy cũng hạnh phúc với tình yêu. Tôi đã có thể yên tâm ... tán tỉnh một cô gái khác !

- Vậy là anh đã từng ... thích chị Nhã à ?

Khải An chỉ nhướn cười. Còn Đoàn Duy chỉ im lặng đi phía sau, Khải An nói :

- Chắc có lẽ vì tôi nhất. Tôi không thể hiện mình với Nhã trong lúc Nhã phiền muộn về Mạnh. Có lẽ khi đó tôi mãnh liệt hơn 1 tí thì bây giờ ...

- Thế hả ? Vậy là anh đang hối tiếc đó ư?

- Quan trọng là mình phải thể hiện. Để đối phương biết mình nghĩ gì.

Duy ở phía sau nghe hết và lẩm bẩm :

- Thể hiện ? ...

Lúc ra xe về, Duy vẫn còn lẩm bẩm câu đó và suy nghĩ. Chẳng lẽ lâu nay Tuệ Lâm vẫn nhìn anh như một thằng ngốc ư? Thực chất thì mối quan hệ giữa họ là gì thì Duy vẫn chưa thể lí giải được. Đi một đoạn xa, tới cửa quẹo, Duy vẫn thấy Mạnh và Nhã đang âu yếm nhau, anh ước gì mình cũng được như vậy. Ngồi lật đống hồ sơ chất cao hơn cả Duy ở trên bàn, thấy có một số điều thắc mắc, anh chính tay xách qua hỏi ông Trần Kiên, vừa đi tới đã thấy cánh cửa khép chưa chặt, Duy nghe tiếng ông đang nói điện thoại với ai :

- Phải theo dõi ông ta kĩ hơn. Không được để lộ bất cứ thông tin nào mà chúng ta đã che giấu suốt hơn 25 năm nay. Mau dẹp cái phòng trà chết tiệt đó, để không ai còn biết Nguyễn Hoàng Lan là ai nữa.

Duy giật bắn người khi nghe lời nói sắc mùi sát khí từ ông Trần Kiên, lẽ nào người đang đứng trong kia lại là con sói già độc ác đã rắp tâm hãm hại ba anh và người tình của ông. Duy toát mồ hôi hột đến nỗi làm rơi cây bút bi trong túi áo. Ông Kiên nghe tiếng động hoảng loạn :

- Ai vậy? Ai đứng ngoài cửa?

Cố gắng bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Duy bước vào :

- Chú Kiên, là con !

68. Chương 68

- Sao hôm nay lại chủ động tới tìm chú thế ?

- Có một chút sai sót trong bảng thống kê. Chú duyệt lại đi ! Con còn nhiều việc bận rộn.

- Cứ để đó gọi chú qua lấy là được ...

- Con cũng phải tranh thủ đi thăm dò xem, nhân viên của công ty làm việc thế nào chứ. Chú đang gọi điện cho người yêu hay sao mà lén lút thế ?

- Chú làm gì có người yêu đâu con ...

- Đâu có. Trông chú có vẻ là người đứng tuổi độc thân hấp dẫn nhất công ty này ấy chứ.

Duy nhếch mép cười đối mặt với vẻ đăm chiêu của ông Kiên rồi bỏ đi. Buổi tối, ông Kiên đang một mình uống rượu trong phòng riêng thì một tiếng chuông cửa làm vẻ mặt ông vui hẳn. Trao nhau cái ôm tình tứ, ông âu yếm một người phụ nữ sắc nước hương trời. Sau màn “thăm hỏi” nhau như thế, cả hai đã bắt đầu vào chuyện chính :

- Anh nói nó đã bắt đầu nghi ngờ sao?

- Anh ghét cái nhìn giống hệt Lý Gia Đoàn của nó. Nó có vẻ như đã biết tẩy của anh.

- Em nuôi nó từ nhỏ tới lớn. Nó chưa đáo để đến vậy đâu.

- Bắt đầu câu chuyện đi, tại sao em lại muốn anh xóa sổ cái tên Nguyễn Hoàng Lan? Tại sao em lại nghĩ đã có người biết về người tình bí mật của Lý Gia Đoàn?

Bà Quế, người phụ nữ ấy quay lại với đôi mắt đen huyền ảo thấp giọng:

- Bắt nguồn từ việc tẩm ảnh của đôi gian phu gian phụ đó đã mất trong cuốn sổ tay mà không lúc nào ông ta muốn người khác đụng tới.

- Và em nghĩ ai có thể ?

- Em không biết. Nhưng trước giờ thằng Duy không quan tâm nhiều lắm tới chuyện này...

- Anh sẽ cố gắng để ý nó nhiều hơn. Dù gì nó vẫn còn giá trị lớn trong kế hoạch của chúng ta. Có những chuyện rồi cũng sẽ bù đắp được dù nó không còn nguyên vẹn, em à !

- Em đang cố quên ! Với những gì mà Lý Gia Đoàn gây ra cho em...

- Ủ ... Và cả anh nữa chứ !

Họ tay trong tay trao cho nhau những cử chỉ của những người đồng cảm, những cặp tình nhân, hay những kẻ đồng lõa của một âm mưu gì đó. Mà người bí mật đứng bên ngoài nghe thì chẳng hiểu tí gì. Lén lút rời khỏi căn nhà bởi người bí mật đó thừa hiểu chẳng ai trong căn phòng đó chú ý đến những gì diễn ra bên ngoài nữa. Mặc cho sương đêm lạnh buốt, anh chàng vẫn cố chạy thật nhanh về nhà rồi mặc cho bụng đói cồn cào, tâm trạng nóng như lửa đốt. Đứng trước linh vị của ông Gia Đoàn, Duy bóp chặt hai tay rồi nói:

- Ba, con hứa với ba. Con sẽ tìm ra lời giải của chuyện này ! Cảm ơn ba đã phù hộ, đã cho con những chi tiết để có thể giúp con tìm ra sự thật.

Rồi cả đêm đó. Duy lại lúi nhúi ra mà đọc, anh đọc đi đọc lại, đọc đến nỗi suýt xỉu vì đói bụng. Đứng dưới bếp nấu mì gói, không muốn làm phiền người giúp việc, Duy tự tay chế nước sôi, mãi mê suy nghĩ làm nước tràn cả tô. Anh chàng hét toáng lên làm cô giúp việc chạy ra hốt hải :

- Cậu chủ, có chuyện gì thế ạ?

- Không... Tôi thấy đói ! Cô vào ngủ đi !

- Sao cậu không gọi tôi nấu cho cậu ăn ?

- Dù gì thì tôi cũng nấu xong. Cô vào ngủ lại đi !

- Dạ, vậy chúc cậu chủ ngon miệng.

Nhận ra mấy ngón tay đã bị bỏng, Duy tìm kem thoa thuốc, ngồi trước tô mì bốc khói ngùn ngụt trông thật ngán. Duy chợt có suy nghĩ :

- Hai người phụ nữ của ba, cùng một lúc có hai đứa con... Tại sao mình lại bị mẹ xem như một công cụ trả thù. Còn đứa trẻ kia lại được mẹ nó yêu thương và quyết dùng mạng sống để bảo vệ ...

Rồi Duy ngược nhìn lên tấm ảnh gia đình, lúc Duy còn nhỏ và cả lúc Duy trưởng thành. Trong ảnh lúc nào cũng là ông Đoàn ôm ấp và ẵm bồng anh, còn bà chỉ như một người mẹ ghẻ hay mẹ kế, Duy nhú mày :

- Từ nhỏ, ngay cả 1 tô mì thế này mà mẹ cũng chưa nấu được ỉnh lần nào. Nói gì là chuyện bị bỏng thế này. Không? Ít ra bà rất tích cực trong chuyện trai gái của mình đó chứ. Mà nhìn kỹ thì, nếu nói là giống ba thì cũng giống, nhưng mình thì chả có cái gì mà giống mẹ hết...

Nội tâm của Duy lẩn lộn. Tặc lưỡi cho qua và cố nuốt cho hết tô mì nguội lạnh. Buổi tối về giường ngủ, sau vài phút trở mình, Duy giấu cuốn nhật kí dưới gối như mọi hôm rồi cố nhắm mắt lại :

- Mặc kệ những suy nghĩ lúc đói bụng đi. Vớ vẩn quá !

Có thể những cơn đói bụng làm người ta hoa mắt và nghĩ vớ vẩn vì thiếu năng lượng. Nhưng những suy nghĩ thì không tự nhiên mà được lóe lên. Ít nhất nó đã được hình thành từ những cơ sở mà tư duy của con người thanh lọc để đi đến và hình thành một khái niệm để suy nghĩ. Và, trong đầu của Đoàn Duy đã có không ít những cơ sở như vậy để có khái niệm về sự hoài nghi mối quan hệ mẹ con giữa anh và bà Quế cùng dấu hỏi anh đặt ra cho cô ca sĩ phòng trà quá cố Nguyễn Hoàng Lan.

69. Chương 69

Chap 21:

Noel về, không khí Giáng Sinh đã tràn ngập khắp phố phường Sài Gòn. Ai nấy cũng bắt đầu chuẩn bị ỉnh một chút gì đó, hoặc là những kế hoạch tụ tập ăn uống, hoặc là những chuyến du lịch ngắn hay những lần hẹn nhau đi shopping để sắm vật dụng trang trí Noel. Hôm nay, Khoa Nam sau 16 ngày ở lại Việt Nam cũng phải đành quay về Mỹ và gửi gắm cô em gái lại cho Bảo Yến sau khi khá bất ngờ trước thái độ cương quyết của cô nàng. Hành lí đã chuẩn bị xong, Khoa Nam nói :

- Có vẻ như em rất hí hửng khi anh ra tới chỗ này nhỉ ?

- Anh à, về đó nói tốt tốt cho em nhé.

- Ở bên này anh thấy gì thì nói đó thôi.
- Con đường Đại học đâu phải là tất cả đâu anh.
- Nhưng đó là con đường tốt nhất cho em. Nghe lời anh, rong chơi đã rồi thì ngồi lại suy nghĩ đi. Ở đâu cũng là học, ở Việt Nam điều kiện học tập khá phát triển. Anh không ép em về Mỹ nhưng không được buông lời chuyện học nữa, nghe chưa?

- Nhớ rồi mà.

Quay sang Bảo Yến, cô nàng với vẻ mặt biến sắc, không vui không buồn, chỉ nhìn chăm chú vào cái vali, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn những nụ hôn những đôi tình nhân phải tạm thời gác tình yêu lại bởi một khoảng cách xa xôi nào đó. Cảm giác sắp phải trải qua khiến họ muốn ngấu nghiến, vội vàng trao nhau những nụ hôn ấy hơn. Trông nó lãng mạn và tuyệt vời làm sao. Khoa Nam nhìn Bảo Yến, Tuệ Lâm thúc nhẹ vào ngực anh :

- Sao không nói gì với người ta hết vậy ?
- Đó không phải là phong cách của anh.
- Bảo Yến yêu anh lỗ thật.
- Chưa yêu thì chưa biết đâu nhé, nhóc con !

Nam nháy mắt với Tuệ Lâm, cô nàng xì lên một tiếng rồi ra ngoài trước đợi Bảo Yến. Đợi Tuệ Lâm đi khuất rồi Khoa Nam mới tiến lại gần Bảo Yến và nói :

- Em làm sao vậy ?
- Em không sao hết.
- Chúng ta đã ở bên nhau gần hai tuần. Em vẫn chưa tin anh thật lòng sao?
- Em không biết.

Khoa Nam thở dài, nhìn Bảo Yến, anh nói :

- Khoảng cách có thể nói lên rất nhiều điều. Khoảng cách sẽ làm người ta xa nhau hơn nếu cả hai không đặt niềm tin cho nhau hoặc không tin tưởng nhau. Và ngược lại, khoảng cách có dài bao xa, rộng bao nhiêu thì cũng chỉ có thể làm hai tâm hồn xích lại gần nhau hơn nếu hai người đó dành cho nhau một tin yêu đích thực. Không nghi ngờ, không e sợ bất cứ những gì mà khoảng cách đem lại.
- Vậy anh đang nghĩ khoảng cách sẽ làm hai chúng ta theo xu hướng nào ?
- Anh không biết, Bảo Yến à ! Vấn đề là em phải tin anh !
- Em đã tin anh 2 năm rồi. Em suýt quên mất anh là ai nếu như lần này anh không trở về.
- Chúng ta vẫn nói chuyện thường xuyên trên mạng, em điên hay sao mà nói như vậy ?
- Em không điên. Em chỉ thực tế thấy rằng anh chẳng nghiêm túc trong khi thì em cứ mãi mòn chờ đợi. Lần này rời Việt Nam thì bao lâu nữa anh mới trở lại ? Trong khi tuổi xuân của em thì mỗi ngày mỗi đi mà nó thì không thể chờ anh.
- Anh còn sự nghiệp. Em phải thông cảm cho anh chứ !
- Sự nghiệp và em. Anh có thể chọn cả hai không ? Sự nghiệp có thể chờ anh từng bước chinh phục cho đến ngày anh thành công, nhưng thời thanh xuân của em thì vụt đi nhanh hơn rất nhiều. Nếu anh quá quan trọng sự nghiệp của mình thì thôi, anh đừng trở về Việt Nam tìm em nữa. Đó chỉ như là gánh nặng của anh thôi !
- Nếu em đã nói vậy thì anh cũng không còn gì để nói. Chia tay đi !
- OK ! Chia tay thì chia tay !

70. Chương 70

Hai người hai lối đi. Sân bay hàng nghìn người qua lại nhưng hai người hai lối làm sân bay thêm một mảng u uất, chia tay vì thiếu niềm tin dành cho nhau hay thực sự tình yêu đó vẫn chưa lớn đến mức độ cần thiết. Nam đã gieo biết bao niềm vui và hi vọng về một gia đình hạnh phúc trước mắt Yến, để rồi cô cũng say đắm trao hết những gì quý nhất đời con gái cho anh. Và kết thúc cho thời gian đẹp trong mơ ấy là một lời chia tay lạnh lùng mà người đàn ông những tưởng sẽ mang lại hạnh phúc suốt đời cho cô thốt lên. Yến thấy mình thất bại vô cùng. Tuệ Lâm lái xe, hỏi Bảo Yến :

- Sao ? Có thực hiện được những nụ hôn lãng mạn ấy không ?
- Cậu nghĩ nó sẽ xuất phát từ anh cậu à ?
- Sao vậy ?
- Không có gì. Lái xe đi !

Lâm vẫn phải đến M&N xem xét tình hình công ty dù ở công ty mẹ đã chuyển người khác đến thay thế Khiết Nhã trong thời điểm này nhưng Tuệ Lâm vẫn là một thành viên được Nhã bổ nhiệm chịu phụ trách quản lý và sắp xếp các mặt hàng mới, sao cho vừa mắt. Công việc cuối năm bận rộn khiến cô cũng quên hẳn chuyện chơi bởi thâu đêm hay nghĩ vớ vẩn đến những chuyện mà cô cho là không đâu. Đã gần chiều, mọi người đã bắt đầu đổ ra đường chuẩn bị chơi Noel. Cái lạnh se se ở miền Nam không đến nỗi quá khắc nghiệt, cái lạnh đó chỉ khiến người với người xích gần nhau hơn mà thôi. Bảo Yến từ sau khi tiễn Khoa Nam về thì tinh thần khó đoán, vui buồn lẫn lộn lại hay nổi cáu. Hôm nay lại là Noel, nếu không ngồi ở nhà chat với Khoa Nam thì cũng đi say sưa chè chén với lũ bạn trong trường Đại Học. Lâm nghĩ thế, cho nên cô định bụng, dù muốn hay không cũng phải lang thang một mình đêm Noel rồi.

Duy không nghĩ công việc của anh hôm nay hoàn thành sớm và đúng giờ. Nhưng có vẻ như công việc hôm nay muốn được hoàn thành xong sớm thì phải. Cố làm chậm thế nào thì nó cũng kết thúc. Nhìn đồng hồ rồi lại nhìn điện thoại, ngó qua lịch làm việc. Chợt nhận ra rằng Duy cũng không có kế hoạch đón lễ Noel nào ra trò. Sau vài lần lấy điện thoại ra rồi lại để xuống bàn, nghĩ ngợi một lúc, anh cầm điện thoại lên và điện thoại cho Tuệ Lâm. Cũng may đầu bên kia nhắc máy ngay :

- Là anh đấy à ?
- Chào cô.
- Có chuyện gì thế ?
- À ... Chỉ muốn nói Merry Christmas thôi mà !
- Cảm ơn. Giáng Sinh vui vẻ !
- Cô không đi chơi à ?
- Chắc là không. Xong việc thì tôi về nhà !
- Bây giờ cô tan ?
- Khoảng 7 giờ.
- Vậy là còn 30' nữa à ?
- Chắc là vậy. Còn anh ?
- Núi công việc chắc giam tôi ở trong phòng này tới khuya.
- Vậy thôi chào nhé !
- Chào !

Làm gì có núi công việc nào ? Anh chàng đã xong việc từ sớm. Duy đứng dậy và rời khỏi công ty !...

Lâm cũng đã xong việc. Cô vừa dắt xe đạp điện ra cổng đã thấy Tiến Mạnh và Khiết Nhã lái xe tới chờ sẵn. Tuệ Lâm mỉm cười :

- Anh chị đi đâu thế ?
- Rủ em đi chơi cùng. Biết em cũng không có bạn ! Thôi thì đón Noel này cùng chị và Mạnh nhé !
- Ô ... Không sợ em làm kỳ đà cản mũi anh chị à ?

Mạnh cười giòn giã :

- Ừ thì em có làm kỳ đà thì cũng làm kỳ đà một đêm nay thôi. Anh chị có cả đời để hạnh phúc bên nhau kia mà. Phải không em yêu ?
- Em đừng ngại. Chị và Mạnh đã tới đây nghĩa là phải bỏ ra những giây phút riêng tư đó để đi chơi với em chứ. Có phải không nào ?

Lâm hơi ngại 1 tí nhưng cô biết nếu không đi thì cô cũng chẳng làm biết làm cách nào để qua đêm nay. Với bản tính thích vui vẻ thì khó mà bỏ lỡ cơ hội này. Ngồi phía sau xe, Lâm vẫn nhìn vào điện thoại. Không hiểu sao trong những lúc này, cô lại nghĩ đến Đoàn Duy. Nghĩ nhiều lắm. Trông những cử chỉ âu yếm của Mạnh và Nhã, dù cả hai đã cố gắng hạn chế vì biết sau lưng có Tuệ Lâm nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy xót. Cô chẳng hiểu Đoàn Duy nghĩ về cô thế nào mà lại chỉ lúc say xỉn mới dịu dàng còn lúc tỉnh táo lại lạnh lùng với cô. Đoàn Duy nghĩ gì ???

.....

71. Chương 71

- Chào anh ! Anh mua hoa à ?
- Phải. Nhiều hoa quá nhỉ ?
- Anh định tặng người yêu, bạn bè hay ba mẹ ?
- Tặng bạn.
- Anh thích loại nào ? Lyly, thủy tiên, tulip...
- À, để tôi tự chọn nhé !

Duy mím môi đợi cô bán hàng đi khỏi rồi mới bắt đầu chọn lựa. Đập vào mắt anh là những hoa hồng trắng. Ngẫm nghĩ thế nào, Duy lại chọn ngẫu nhiên 14 hoa hồng trắng. Lúc thanh toán tiền, cô bán hàng không khỏi ngạc nhiên :

- Tôi cứ nghĩ anh tặng hoa cho bạn gái.
- Không. Nhưng tôi thích hoa hồng trắng. Đặc biệt thích !
- Hoa hồng trắng tượng trưng ột tình yêu thanh cao, trong sáng. Vậy anh có biết số lượng 14 hoa có ý nghĩa là gì không ?
- Tôi không quan tâm nhiều lĩnh vực lãng mạn này bằng các cô. Tôi chọn ngẫu nhiên mà !
- Google có đây mà anh. 1 đứa lớp 7, lớp 8 vào đây cũng quyết mua bằng được số lượng đã được đăng hàng loạt trên đó. Số lượng hoa hồng cũng có ý nghĩa đấy.
- Vậy đó là gì ?
- Tượng trưng cho sự kiêu ngạo.
- Thế à ?

Duy nhếch mép cười, trả tiền thật nhanh rồi lái xe đi. Nhưng tới nhà thì căn nhà tối thui, chẳng có chút không khí Giáng Sinh nào. Gọi điện thoại cho Tuệ Lâm thì cô không bắt máy. Duy mở cửa, ôm bó hoa ra xe rồi đứng chờ dưới trời đông lạnh lẽo. Trong khi đó, Tuệ Lâm cùng Tiến Mạnh và Khiết Nhã đã có đêm Noel không thể vui hơn. Bỏ qua những lãng mạn của tình yêu, cả ba đã thỏa sức vui chơi những trò chơi

hết sức thú vị. Những món ăn nóng bốc khói đã được cả ba chèn chén no say. Tuệ Lâm vẫn không thể vui được 100%, nụ cười của cô lúc nào cũng có phần bị gượng ép. Duy thì liên tục gọi điện thoại và đay nghiến :

- Sao lại nói với tôi cô sẽ về nhà? Chơi khăm tôi đó hả ?

Tiến Mạnh nói :

- Thứ 2 tuần sau, Nhã sẽ đi làm lại đây. Em có nghĩ cô ấy sẽ làm tốt vai trò của mình như trước không ?

- Anh muốn hỏi ý kiến của em hay hoài nghi về vị hôn thê của anh thế ?

Nhã véo má Tiến Mạnh cười :

- Anh thấy chưa ? Chỉ có anh là chê em thôi.

- Anh có chê em đâu. Anh càng muốn em làm tệ hơn thôi.

- Để làm gì ?

- Công ty sẽ đuổi việc em. Để em thất nghiệp và ở nhà với anh.

- Suốt à ?

- Ừ. Phải sinh con cho anh nữa chứ.

- Nói xa quá đi !

Không thể nhịn nữa, cả hai ôm hôn nhau đắm đuối, nhưng được một lúc Khiết Nhã lại đẩy ra vì Tuệ Lâm còn ngồi bên phía đối diện. Tiến Mạnh gãi đầu :

- Anh quên mất là có em.

- Không sao. Nhưng em thấy mệt, em về trước được không ?

- Thôi, để anh chị đưa em về.

- Em tự về cũng được.

72. Chương 72

- Làm sao mà được. Cả hai đã đón em đi thì phải đưa em về mới phải. Thôi, tính tiền rồi mình đi !

Đồng hồ đã chỉ kim số 10. Duy đã đứng chờ hơn 3 tiếng, lạnh cũng đã bắt đầu thấm vào da thịt. Và cơn giận dữ cũng đã bắt đầu sôi sục lên. Lần tặng hoa đầu tiên, lần thành ý đầu tiên Duy trân trọng thật sự để muốn mở đầu một mối quan hệ tốt với Tuệ Lâm đã bị cô biến thành trò đùa không hơn kém. Bó hoa hồng tươi tắn giờ cũng đã trở nên héo đi không còn đẹp như trước. Anh đã không đếm được bao nhiêu cái nhìn thương hại và ngạc nhiên của những người trong khu phố đi chơi Noel. Họ nhìn anh như một thằng khùng nghiện phim Hàn Quốc đứng trước cửa nhà với một bó hoa. Duy đã phải cười méo cả miệng để che đi sự ngượng ngùng và bẽ mặt với người khác. Anh thậm chí nổi cáu với một thằng nhóc tuổi teen đi xe đạp mà vẫn có cô bạn gái vắt vèo sau lưng khi nó cố chế giễu anh có cả BMW mà vẫn đứng một mình. Bao nhiêu chuyện xảy ra trong ba tiếng đồng hồ đứng trước cửa nhà Tuệ Lâm cũng đủ làm Duy cảm thấy sức chịu đựng của mình đã đi đến giới hạn. Quyết định gọi điện thoại thêm một lần nữa, vẫn không có người bắt máy. Duy bực mình quăng cái điện thoại đi :

- Rồi rốt cuộc là đi đâu vậy ?

Duy quay phắt lại, Tuệ Lâm đang từ từ bước tới. Vẻ mặt khá buồn bã, cô cũng đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn anh. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh làm gì ở đây thế ?

- Sao cô nói 7h cô về đến nhà ?

- Tôi có bạn. Đột xuất thôi !

- Vậy sao cô không nghe điện thoại của tôi ? Cô giỡn mặt đó hả ?
- Tôi không nghe thấy. Anh định nói gì với tôi thì phải cho tôi biết chứ ? Úp úp mở mở sao mà tôi biết được. Chờ tôi không được thì anh đi về đi.
- Thật không ngờ cô lại nói như vậy. 3 tiếng đồng hồ của tôi đổ sông đổ biển rồi. Có cô biết tôi định nói gì không?

Duy đang rống gân cổ lên mà cái thì ở đâu Tiến Mạnh lại xông tới mặt hồn nhiên :

- Lâm, điện thoại em để quên trên xe anh nè !

Dường như Đoàn Duy đứng khuất sau khóm hoa làm Mạnh không thấy. Duy liền tiết quát lên :

- Người ta đã sắp đám cưới rồi mà cô còn bám dai như đĩa. Sao cô không biết tự trọng vậy ? Sao cô bám theo thằng Mạnh hoài vậy ?
- Đoàn Duy, bọn này chỉ đi chơi thôi. Có cả Khiết Nhã nữa mà. Bọn này sợ Lâm cô đơn...
- Bọn nào ? Tổ thấy chỉ mình cậu sợ thôi. Mà cậu đã cầu hôn Khiết Nhã sao quan tâm nhiều thế ? Cậu chơi tớ hết lần này tới lần khác !
- Đoàn Duy anh im đi ! Anh đến đây chờ đợi là quyền của anh, tôi đi chơi với ai thì người đó cũng phải đứng đây cùng tôi nghe anh miệt hạ và chửi mắng ư?
- Người ta là người, tôi cũng là người. Tôi cũng biết tức giận khi phải chờ đợi và được đáp lại kiểu này.
- Anh thất vọng thì anh trút giận lên người khác thế này ư ? Có quá đáng lắm không ?

Duy nhìn Tuệ Lâm uất ức mà không nói được gì thêm... Duy phá ra cười lớn :

- OK ! Được rồi ! Xem ra đêm Noel này chẳng còn gì để nói nữa. Thứ này cũng trở nên vô dụng rồi.

Duy vô tình vung mạnh bó hoa xinh đẹp xuống đất rồi giẫm nát nó và lạnh lùng nhìn Tuệ Lâm bỏ đi. Tuệ Lâm mắt cũng ướt nhòa, nhìn theo. Tiến Mạnh nói :

- Thôi em đừng buồn. Tính Duy là vậy đó !
- Em có biết anh ấy chờ đâu.
- Thôi bỏ đi. Nó nguoi giận mọi chuyện sẽ khác thôi. Em vào nhà đi ! Ngoài này lạnh lắm.

Sự chờ đợi làm người ta thiếu nhẫn nại dẫn đến những quyết định mất khôn, thiếu sáng suốt. Nhưng tình yêu nồng nàn và sức hút của sự đam mê làm họ không thể kiên trì chống chọi với những nghiệt ngã tên gọi là chờ đợi. Nếu sự chờ đợi được lòng nhẫn nại, quyết tâm và quyết định đúng đắn hơn. Đã không có cuộc chia tay đáng tiếc của Bảo Yến và Khoa Nam hay những lời chưa được nói từ anh chàng Đoàn Duy dành cho Tuệ Lâm.

Đêm Noel đôi khi sẽ khiến hai tâm hồn của một đôi trẻ nào đó trở nên ấm áp hơn trong đêm lạnh. Hoặc buốt giá hơn cho những tâm hồn gặp trắc trở với tình yêu, hoặc chưa vượt qua được rào cản của thử thách.

73. Chương 73

Chap 22 :

May thay đóa hoa hồng trắng bị giẫm đạp kia đã được Tuệ Lâm nhặt lại. Đúng 1 bông hoa bị rơi ra mà thoát khỏi đế giày vô tình của Duy. Một bông hoa dù không còn tươi tắn nhưng Lâm nghĩ đó là một bông hoa may mắn, cô đã nhặt lên và đem vào nhà. Bảo Yến đi say sưa chè chén từ tối đêm qua đến tờ mờ sáng mới mò về trong tình trạng say xỉn không còn biết gì nữa. 2 giờ chiều Bảo Yến mới tỉnh ngủ, cô xuống tìm gì đó mà ăn. Tuệ Lâm vừa đi ra ngoài về với một đồng đồ ăn sẵn, Bảo Yến nói :

- Cậu đi đâu thế ?
- Tủ lạnh đã trống trơn rồi.

- Bao nhiêu ? Để tớ gửi tiền lại.
- Thôi đi. Cậu cho tớ ở free. Tính toán gì bao nhiêu đây. Mà hôm qua sao cậu đi thâu đêm suốt sáng thế ?
- Đi chơi thôi mà.
- Tớ cứ nghĩ Noel cậu sẽ chui rút trong cái chăn ấm mà chat qua Mỹ chứ.
- Cậu nghĩ vậy thật à ?
- Chứ sao? Tình cảm hai người đượm nồng tới mức tớ còn phải hạn chế về nhà cơ mà.
- Hết rồi ...
- Cậu nói gì ?
- À không ... không có gì. Cậu ăn không ?
- Thôi. Tớ đã ăn bên ngoài rồi.
- Tớ lên phòng ngủ tiếp nhé. Tớ không ăn nữa đâu.

Bảo Yến luôn có vẻ không vui khi nhắc đến Khoa Nam. Anh chàng cũng kỳ, chia tay thì chia tay, về Mỹ đã mấy ngày mà vẫn bất tâm không thèm hỏi han gì đến cô. Nhưng điều Bảo Yến lo là, trong cơ thể cô đã bắt đầu có những cảm giác khác lạ. Điều mà cô luôn băn khoăn khi hai người gần nhau trong 2 tuần lễ “hạnh phúc” đó. Yến rất sợ, cô không biết phải xử thế nào nếu lỡ dính. Cô vẫn đang là sinh viên cao học, đã có thể đi làm nhưng Yến không thích. Tài sản của gia đình đủ để cô rong chơi mà không cần đến chi phí trang trải chén cơm manh áo. Sau ngày Noel, phố phường vẫn đầy ắp không khí Giáng Sinh. Lâm bước vào một quán cà phê, hôm qua phải thức hoàn thành hồ sơ cả đêm nên vẫn chưa thoát khỏi cảm giác buồn ngủ. Lâm nghe giọng ai quen quen, cô quay lại thì thấy Đoàn Duy đang tình tứ gấp thức ăn ột cô nàng xinh đẹp. Ánh mắt lạ lẫm của Tuệ Lâm làm cả hai chú ý, Đoàn Duy đang đi cùng cô thư ký Phương Anh. Phương Anh hỏi :

- Trông cô gái này quen quen ...
- Em quen hả ?
- Không. À, nhớ rồi. Đây là cô gái đã nhảy với anh trong đêm sinh nhật mẹ anh mà.
- Thế hả ? Anh không nhớ.

Tuệ Lâm nhăn mặt, Đoàn Duy lại như thế. Tỏ ra như chuyện đêm qua không hề có gì hết. Tuệ Lâm cảm thấy khó chịu nên cô chỉ im lặng bỏ đi. Đoàn Duy thấy vậy chạy theo, kéo tay Tuệ Lâm thật mạnh...

- Buông tôi ra ! Buông ra...
 - Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy ?
 - Tôi đã làm gì anh chứ ?
 - Lúc nào cô cũng lấy thằng bạn thân nhất của tôi ra để biến tôi thành trò đùa hết vậy hả?
 - Lý Đoàn Duy, vì tôi không biết. Tôi không biết anh nghĩ gì, tôi cũng đã từng chờ đợi. Chờ đợi một điều gì đó từ anh. Nhưng thôi cũng đã bắt đầu chán nản với nó rồi. Vì nó không xuất hiện đúng lúc tôi mong chờ.
- Cánh tay vẫy lên, chiếc Taxi màu xanh dừng lại. Lâm vừa quay gót đi, vừa phớt ngang qua mặt Duy. Anh hít một hơi thật dài rồi hét to :
- Nhưng anh làm vậy là vì ... Anh thích em !

74. Chương 74

Tuệ Lâm ngừng lại, cô nghe tim mình đập thình thịch. Cô không quay lại nhìn Đoàn Duy mà vẫn tiếp tục bước vào xe. Duy cũng cảm thấy thất bại khi Tuệ Lâm đã không phản ứng gì. Duy đứng lặng ở đó khá lâu khi cảm giác bị từ chối bao trùm. Anh chàng lại rơi vào trạng thái khó tính và hay gắt gỏng. Khiết Nhã

ngày trở lại công ty được mọi người chào đón nồng nhiệt, cô vẫn còn khá gầy vì sụt cân nhiều nhưng không giảm bao nhiêu sắc đẹp như một hoa hậu của mình. Đã vậy, mọi người còn trầm trồ ngạc nhiên trước chiếc nhẫn đính hôn trên tay...

- Vậy là giám đốc lần này sau khi khỏi bệnh cứ tưởng sẽ không xa chúng ta, lần này thì sắp xa luôn rồi.
- Các bạn nói đi đâu vậy. Có chồng thì có chồng, anh ấy có bắt tôi rời xa mọi người đâu.
- Thật vậy sao?

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì Khiết Nhã không thấy Tuệ Lâm đâu. Tìm mãi thì cô mới thấy cô nàng kia đứng trên sân thượng mặt đăm chiêu nhìn trời nhìn đất. Khiết Nhã ho một tiếng phá vỡ không gian im lặng, Tuệ Lâm giật mình :

- Chị Nhã
- Trốn việc lên đây làm gì thế ? Tháng này chị sẽ trừ lương em.
- Em chỉ mới lên thôi mà.
- Sao? Lại có chuyện gì đây ?
- Có gì đâu.
- Mặt em nói lên hết rồi. Lại lùm xùm với Đoàn Duy đúng không ?
- Hắn là 1 con người kỳ cục.

Tuệ Lâm tức tối kể lại cho Khiết Nhã nghe. Duy kể từ vụ đó thì cứ lạnh như tảng băng chỉ tập trung vào công việc và âm thầm theo dõi bà Quế cùng ông Trần Kiên. Đã lâu rồi Duy không đi ăn tối cùng bà Quế, cả hai đi ăn ở nhà hàng. Bà Quế nói :

- Lúc này không thấy con liên lạc với Tuệ Lâm nữa...
 - Cô ấy chỉ thân với mẹ. Không có thân với con. Con không biết.
 - Cái thằng này... Sao lại ăn nói như vậy ? Không nhờ con thì làm sao mẹ biết Tuệ Lâm. Con bé là người tử tế nhất từ trước tới nay với con mà mẹ biết đấy. Mà mẹ cũng đã để ý cái cử chỉ con lo lắng thế nào khi con bé ngắt xiu hôm nọ rồi, con đừng cố giấu. Con có đôi mắt không biết nói dối đâu !
 - Tùy mẹ thôi. Đừng nhắc tới cái tên đó. Con không muốn buổi tối của mẹ con mình mất ngon.
 - Con thì lúc này lúc khác. Chẳng ai hiểu được con.
 - Hiểu con chẳng để làm gì mẹ ạ. Mẹ là người sinh con ra mà không hiểu được con thì làm gì có ai hiểu được con.
 - Không để ai hiểu mình thì con chẳng có ai để chia sẻ. Con không biết buồn hay cô đơn hả Duy ?
 - Mẹ mặc kệ con đi.
 - Đoàn Duy... Mẹ là mẹ của con.
 - Mẹ đừng nói câu đó nữa. Nếu mẹ muốn nói như vậy mà con chịu quay đầu lại thì hãy giữ tư cách đúng với một người mẹ cho con đi.
 - Ý con là gì ?
 - Con không ngăn cấm mẹ có quan hệ trên mức bạn bè với bất cứ người đàn ông nào... Ngoại trừ Trần Kiên.
- Duy bực mình uống hết cả ly rượu rồi dụi giọng :
- Con xin lỗi mẹ. Con nặng lời quá !
 - Không. Mẹ không giận con đâu.

Không khí căng thẳng làm bữa ăn cũng chẳng ngon lành bao nhiêu dù chi phí thì không ít. Bà Quế tỏ vẻ rất buồn và hối hận nhưng Duy biết chỉ là ngoài mặt chứ chẳng thấm thía gì. Tiến Mạnh và Khiết Nhã cùng nhau đi siêu thị mua sắm, Tiến Mạnh nói :

- Ở đây không phải là phương Tây, đón năm mới kiểu này chưa phải là chính thức đâu.
- Nhưng 4 chúng ta đều đã từng sống ở nước ngoài cơ mà.
- Em nói ai ?
- Anh, em, Duy và Lâm.

75. Chương 75

- Em đang có kế hoạch gì à ?
- Ông bạn thân của anh vụng về với lời nói quá đi ! Em phải ra tay cứu giúp thôi !
- Hóa ra em mua Chivas, Whisky rồi Hennessy chỉ để giúp họ à?
- Chứ anh nghĩ sao ?
- Anh cứ nghĩ em dành cho anh một đêm đón năm mới thật xịn với thịt nướng bên cạnh hai ly rượu và hai ánh nến chứ. Vỡ kế hoạch rồi !
- Anh và em như thế này chưa gọi là hạnh phúc sao ? Anh tham lam quá đấy.
- Em nói cũng phải. Đoàn Duy đã không may mắn trong tình yêu, đến từng tuổi này chỉ có mỗi mảnh tình vắt vai nhưng đó cũng chẳng có gì đáng nhớ.
- Anh cũng đồng ý cùng em tạo cơ hội cho họ gặp nhau ư ?
- Vợ tương lai của anh quyết định gì mà chẳng sáng suốt.
- Mạnh, đây mà siêu thị mà.

Né nhanh nụ hôn của Mạnh, Khiết Nhã đẩy xe đi trước. Cả hai quần quýt lấy nhau mọi lúc mọi nơi, hạnh phúc không thể tả nổi. Khiến ai cũng phải ghen tị.

Bảo Yến tay run run bước vào gặp bác sĩ, cô bác sĩ trẻ tuổi nhoẻn cười :

- Chúc mừng bà mẹ trẻ. Cô đã có thai !
- Có nhầm lẫn gì không ạ ?
- Không. Rất chính xác. Cô đang mang trong người một sinh linh bé bỏng, từ nay về sau, làm việc gì cũng phải nhớ còn 1 sinh mạng nhỏ trong bụng cô.

7 ngày. 7 ngày sau khi Khoa Nam và cô chia tay. Chỉ bao nhiêu thời gian ấy mà đã đủ thời gian bào thai này hình thành rồi sao. Yến khóc rất nhiều. Cô không biết xử sự làm sao với sinh mạng nhỏ trong bụng. Là của cô và Khoa Nam. Trong đầu Bảo Yến rối bời, cô không muốn về nhà. Cô sợ với giáp mặt với Tuệ Lâm bằng đôi mắt sưng mọng vì nước mắt. Nhưng nếu cả Tuệ Lâm mà Yến cũng giấu thì cô phải giải quyết như thế nào bây giờ. Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập trong đầu làm Yến như muốn phát điên...

Duy làm việc mệt mỏi, anh thấy trên TV đã bắt đầu có những nước bắn pháo hoa mừng năm mới. Lại thêm một năm nữa trôi qua, đang nghĩ vu vơ thì cú điện thoại của Tiến Mạnh gọi đến:

- Tối nay có kế hoạch không bạn ?
- Không. Công việc chồng chất.
- Đến nhà tớ cùng đón năm mới nhé !
- VN không được chơi pháo đâu.
- Có nhiều cách đón khác nhau cơ mà. Ăn vận thật đẹp vào !

- Để làm gì hả ?

- Có bất ngờ đấy.

Tuệ Lâm cũng nhận được lời mời. Cô đâu ngại gì lời nói của Đoàn Duy nữa, Lâm đến sớm hơn và cùng Khiết Nhã chuẩn bị thức ăn. Tiến Mạnh thì đang lau ly uống rượu, cả ba trò chuyện rôm rả. Tiến Mạnh nói :

- Lúc trước ở Mỹ, em thường đón năm mới bên gia đình à ?

- Thường thì như thế. Nhưng cách đây 2 năm thì em đón năm mới bên bạn bè ... và bên anh ấy !

- Người yêu của em hả ?

Lâm chỉ nhoẻn cười :

76. Chương 76

- Nhưng anh ấy đã mất không lâu sau lần đón năm mới cuối cùng bên em...

- Anh... Anh xin lỗi ...

Mạnh và Nhã ngạc nhiên nhìn Lâm. Cô chỉ nhoẻn cười :

- Không có gì đâu ạ ! Chuyện cũng qua rồi !

- Đó là lý do em về Việt Nam hả ?

Khiết Nhã hỏi. Tuệ Lâm gật đầu :

- Có lẽ vậy. Nhưng cũng vì thế mà em được quen biết em chị. Có lẽ là có duyên anh chị nhỉ ?

Tiến Mạnh phá ra cười lớn :

- Cũng vì thế mà quen biết Lý Đoàn Duy !

Lâm tắt cười ngay khi nhắc tới cái tên ấy. Nhìn đồng hồ cũng đã hơn 11 giờ, Tiến Mạnh vẫn chưa thấy Đoàn Duy đến. Anh tìm cố :

- Thôi anh lên lầu tắm ! Lát mình có trò chơi ngay thôi mà !

Mạnh chạy lên phòng và gọi điện thoại cho Đoàn Duy. Anh chàng vừa mới mua quà cầm tay xong :

- Chuyện gì thế?

- Không đến à ?

- Mới 11 giờ.

- Chỗ cậu tới nhà Khiết Nhã không gần đâu. Tiết kiệm thời gian đi !

- Mà tại sao tớ phải tới chứ ?

- Cậu không tới thì cậu tự bắn vào chân mình đấy. Nói bao nhiêu đó đủ rồi !

Nghe giọng Tiến Mạnh có vẻ bức dọc. Duy nhăn mặt ôm hộp quà và bó hoa ra xe :

- Chẳng lẽ lại đi tay không ? Thằng này điên thật.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Khiết Nhã và Tuệ Lâm đem một ít trái cây ra ngoài phía hồ bơi cùng tâm sự. Khiết Nhã thấy Lâm hơi buồn. Nhã hỏi :

- Anh Mạnh vô tình khơi lại nỗi đau của em à ?

- Không. Em đã có thể mỉm cười tức là em có thể vượt qua.

- Vậy là em không vui vì chuyện khác.

- Vâng.

- Có thể chia sẻ với chị không?... À mà chờ chị một chút, chị quên lấy nước rồi !

Đợi một khoảng lâu, Lâm nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau. Lại có tiếng gì đó gần giống như âm thanh đặt ly nước xuống. Cô nói :

- Thật ra đâu phải em muốn từ chối... Nhưng em vẫn chưa xác định được em thực sự thích hay chỉ vì em quá nhớ người quá cố. Vì thực sự Đoàn Duy hoàn hảo như anh ấy vậy. Những tưởng em sẽ không bao giờ tìm được một người như thế nữa. Em từng nhớ Duy đã ôm em vào lòng khi vô tình biết được nỗi đau của em, cái ôm đó làm trái tim em ấm lại sau bao ngày hiu quạnh vì thiếu vắng anh ấy trên cõi đời này. Ngay lúc đó em biết, Duy đối với em thực sự rất khác. Khác với cảm giác lúc đi chơi cùng anh Mạnh nhiều.

Tiếng bước chân ấy như nhích lại, Tuệ Lâm lại tiếp tục :

- Em nghĩ... chỉ là cá nhân em nghĩ mà thôi... em nghĩ anh ấy đứng chờ em đêm hôm đó. Nhưng tại sao anh ấy không nói thẳng lúc gọi điện thoại cho em mà lại úp mở như vậy. Anh ta có biết em đã mong chờ sự xuất hiện của anh ta lúc phải chứng kiến cảnh mù mẫn của anh chị như thế nào không ? Em thực sự thất vọng khi những lúc đó không có Đoàn Duy bên cạnh. Thực sự thì có những thứ không nên nói thẳng, nhưng anh ta có cần phải đối xử với em như một đứa thiếu năng hay không vậy ? Giẫm nát bó hoa để làm gì chứ ? Dành mặt em sao ? Có biết em nâng niu như thế nào một bông hoa duy nhất không bị gót giày anh ta giẫm đạp? Và nếu hôm nay anh ta thực sự ở đây thì em chắc chắn rằng em sẽ ...

Tuệ Lâm xoay người lại và há hốc mồm hoảng hốt vì người sau lưng cô không phải là Khiết Nhã mà là Đoàn Duy. Đoàn Duy mặt lạnh như băng, xoạc tay vào túi và đứng nhìn cô chăm chú không chớp mắt. Tuệ Lâm mắt ươn ướt Đoàn Duy, anh hỏi :

- Bây giờ tôi đã ở đây rồi. Em sẽ làm gì tôi vậy ?

Không cần Tuệ Lâm trả lời, Duy lại kéo cô vào lòng và đặt một nụ hôn đắm đuối. Lâm cũng hôn đáp trả nồng nhiệt không kém. Một nụ hôn chủ động và tỉnh táo lần đầu tiên giữa hai người, họ hôn nhau rất lâu. Lúc buông ra, trao nhau cái nhìn âu yếm, Tuệ Lâm hỏi :

- Tại sao anh không nói trước

77. Chương 77

- Tại sao em không nói trước ?

Duy hỏi lại, Tuệ Lâm lắc đầu :

- Con gái không ai nói những lời này.

- Nếu em để anh biết sớm hơn. Anh sẽ làm như thế này nhiều hơn rồi !

- Làm gì ?

- Như thế này này ...

Bế hẳn Tuệ Lâm lên và xoay cô vài vòng, tiếng cười giòn giã của Tuệ Lâm phát lên...

- Thả em xuống. Chóng mặt quá đi !

Duy trượt chân làm cả hai ngã xuống nền cỏ xanh mát dịu. Bó hoa Duy đem tới cũng được đặt cạnh đó, lại là hoa hồng trắng, Duy trao cho Tuệ Lâm. Cô nhoẻn cười nhìn Đoàn Duy, giọng Duy dịu dàng và ấm áp :

- Mình yêu nhau em nhé !

Hôn... hôn và hôn là những gì diễn ra sau đó. Những âm thanh bắn pháo hoa mà Mạnh đã công phu làm cùng những cây pháo hoa nhỏ đã tạm thời bị gác lại không diễn ra rầm rộ như dự kiến bởi đã phải nhường sân lại cho cặp đôi vừa mới yêu tha hồ trao nhau những giai điệu đắm say và lãng mạn.

Lâm và Duy đã tìm thấy nhau, tìm thấy tình yêu mới cho chính bản thân họ. Nhưng yêu nhau chỉ mới là bước khởi đầu cho đoạn đường rất dài và gian nan của cả hai phía trước.

78. Chương 78

Chap 23 :

Ngày đầu tiên của năm mới, cũng là ngày đầu tiên Duy và Lâm chính thức hẹn hò. Lái xe đưa cô về tới nhà, Duy vẫn quyến luyến ôm hôn Tuệ Lâm. Cô e thẹn nép vào Duy :

- Đủ rồi anh à ...
- Chẳng muốn rời em tí nào ...
- Về nhà gọi cho em nhé !
- Ừ.

Vẫn dính chặt nhau cho đến lúc Bảo Yến loạn choạng đụng vào hai người. Lâm giật mình đẩy Duy ra và đỡ Bảo Yến :

- Yến, trời đất, sao cậu lại say đến mức này thế ?
- Thế là cậu và hoàng tử lại thành đôi rồi.
- Ừ ... Ừ ... Để tớ đưa cậu vào trong.

Duy nhìn theo rồi hỏi :

- Bạn em không sao chứ ?
- Ổn mà. Anh về đi !

Đỡ Bảo Yến vào trong phòng, thật ra thì giới trẻ hiện nay rất dễ biết họ vui hay buồn. Có một điểm chung, rượu là thứ đầu tiên khi họ có được niềm vui hay nỗi buồn đó. Rượu khi đã trôi qua cổ họng, sau vài phút, sẽ cho họ cảm giác nóng bừng rồi sau đó là lâng lâng ở một trạng thái không trọng lượng. Bay bổng và nhẹ nhàng. Và, trong cơn say ấy, những người bên cạnh sẽ biết họ thực sự vui hay buồn. Là Bảo Yến đây. Bảo Yến dù vẫn là một dân chơi thứ thiệt uống khó bao giờ say nhưng những lần về muộn gần đây, cô đều say ngất, không còn biết gì nữa. Bảo Yến trở sốt và ới rất nhiều. Tuệ Lâm lo lắng lắm, gọi điện qua bên Mỹ ngay...

- Hey...
- Anh hai, là em đây !
- Anh biết.
- Anh ngủ chưa vậy ?
- Sắp.
- Thật ra giữa anh và Yến có chuyện gì ?
- Có gì đâu.
- Tức là vẫn bình thường.
- Ừ. Bình thường trở lại rồi.
- Anh không hỏi thăm Bảo Yến sao ?
- Anh rất bận. Không cần em quan tâm mấy chuyện này. Còn gì nữa không ?
- Mẹ khỏe không ?
- Khỏe. Không có gì anh cúp máy nhé !

Rõ ràng là đã có chuyện. Nhưng cả Bảo Yến lẫn Khoa Nam đều không nói ra làm Lâm cảm thấy bức mình khi phải đứng giữa cả hai. Nhưng cô không còn rảnh rỗi để đi lo chuyện bao đồng, trước là chuyện của Mạnh và Nhã, giờ tới chuyện này. Nhưng không phải vì Lâm không muốn bận tâm, bởi vì cô có lí do của riêng mình. Cuộc sống của Lâm giờ có thêm một lý do để bận rộn, đó là tình yêu của cô và Đoàn Duy đã đâm hoa nảy nở. Họ chỉ mới yêu, nhưng vượt qua bức tường khoảng cách, họ đã yêu, say đắm và nồng nàn hơn cả những đôi đã yêu nhau kéo dài qua tháng năm vậy. Bảo Yến bắt đầu nhận ra sự yếu đuối mà cô nghĩ cô chưa bao giờ trải qua. Từ nhỏ đã là con cưng của một cặp vợ chồng có tiền tâm trong xã hội, Yến được bao bọc trong nhung lụa nhưng công việc của ba mẹ buộc cô và ba mẹ luôn có một khoảng cách xa xôi. Bây giờ lớn lên cũng vậy, những lúc như thế này, nếu Yến cầm điện thoại báo tin thì từ Hà Nội, họ có bay về ngay hay không. Nghĩ như thế Yến cảm thấy rất buồn. Thời gian du học 2 năm ở Mỹ, cô tình cờ quen biết Khoa Nam và cách nói chuyện ngọt ngào của anh làm Yến phần nào cảm thấy bớt cô đơn. Nhưng đúng là “tình chỉ đẹp khi còn dang dở”, Nam đã không như trước kia, và đó cũng là lúc Yến nghĩ mỗi tình của họ chắc chỉ đẹp khi mới bắt đầu. Một lời nói chia tay, một lời nói đồng ý và sau 1 tuần lễ thì xuất hiện một sinh mạng bé bỏng. Rõ ràng cả Yến và Nam đều không lường trước được điều này.

79. Chương 79

Ở Mỹ, có vẻ ngoài bảnh bao nên Nam không lúc nào đi chơi mà không có bóng hồng bên cạnh. Một phần Nam trắng hoa hơn cũng sau lần chia tay với Bảo Yến. Nhiều lúc rất muốn gọi điện hỏi thăm nhưng vì tự ái, Nam không làm được. Vừa nắm tay một cô nàng ra khỏi hộp đêm, lên xe, cô nàng táy máy làm rơi quả địa cầu thủy tinh trên xe...

- Oh Sorry... Trông nó xấu quá !

- Bỏ xuống đi !

- Nó không đẹp. Em sẽ tặng anh cái khác. Cái quả cầu này chỉ đáng vứt đi !

Nghe hết câu, mắt Nam nhưng muốn tóe lửa vì tức giận liếc nhìn làm cô nàng cảm thấy sợ hãi, anh chàng thẳng xe lại rồi giật quả địa cầu, không nói bất cứ lời nào mà chỉ lặng lẽ bước xuống và mở cửa xe ra :

- Xuống xe đi !

- Sao vậy ?

- Tôi bảo cô xuống xe.

- Vì quả cầu bé xíu mà anh đuổi em à ?

- Cô có biết vật này rất quan trọng với tôi hay không hả ?

- Khoa Nam, xin lỗi !

- Đi xuống ! Tôi bảo cô xuống xe, có nghe không ?

Cô nàng nhục nhã miễn cưỡng bước xuống. Nam lên xe và bỏ đi. Vừa lái xe anh vừa nắm chặt quả địa cầu trên tay, ngày Bảo Yến về Việt Nam, trên đường lái xe đưa cô ra sân bay, Bảo Yến đã thứ này lên xe Khoa Nam và nói đây là thứ sẽ khiến anh nhớ đến cô lúc cô không còn ở đây nữa. Nam biết rằng đó là người con gái đã thực sự ở sâu trong tim anh, giờ mới nhận ra Yến quan trọng với anh biết dường nào...

Yến đang ngồi trên Taxi, cô nhận được cú điện thoại với một dãy số dài. Ngẫm nghĩ một chút, Yến bắt máy nhưng không trả lời và đầu máy bên kia cũng không cất tiếng nói. Yến không tắt máy mà vẫn cứ để đó. Cứ như thế, phải mất một hồi lâu ở bên kia mới chịu cúp máy. Yến cũng không thèm quan tâm. Dù gì cũng đang mang trong người đứa con bé bỏng, dù có quyết định thế nào thì Yến cũng muốn rời xa trường học một thời gian. Hôm nay Yến đến trường nộp hồ sơ bảo lưu kết quả học tập và bắt đầu nghỉ phép. Tuệ Lâm đi ăn cùng Đoàn Duy, không ngồi đối diện mà cả hai ngồi sát bên nhau. Một đĩa beefsteak được đặt ra trước, Duy liền giành lấy. Tuệ Lâm hơi ngạc nhiên, thì ra anh còn muốn tự tay dứt cho Tuệ Lâm ăn nữa ...

- Nào, há miệng ra đi !

- Anh nghĩ em là con nít hả ?
- Ngoan nào !
- Chịu thôi, anh làm mọi người chú ý chúng ta.
- Anh chỉ quan trọng sự vui vẻ. Suy cho cùng những ánh mắt dò xét những hành động của chúng ta thì cũng chỉ xuất phát từ ghen tị thôi. Đúng không nào ?
- Dù có như vậy thì anh cũng ... ý tứ một chút chứ.
- Nhưng em phải ăn.

Trước thái độ cương quyết của Duy, Lâm nhõn cười ăn miếng thịt ngon lành. Nó trở nên đậm đà hơn rất nhiều nhờ cử chỉ của Đoàn Duy. Yêu nhau thì mọi thứ trên cuộc đời trở nên đẹp như thế đấy. Dành tất cả thời gian rảnh rỗi cho người yêu, Duy mới dần sống lại được cảm giác yêu đời như thế này. Nắm tay nhau nhìn hoàng hôn buông xuống trên cầu Sài Gòn, Lâm nói :

- Em thấy anh rất thích bờ sông.
- Anh thích trải niềm buồn vui của anh với những dòng nước, con thuyền. Nhưng Sài Gòn không giống Hamburg, ở đó, những buổi chiều, sự nhộn nhịp không lấn áp được những nét lãng mạn và quyến rũ của thành phố ấy.
- Anh có vẻ đã coi Hamburg là quê hương thứ hai của anh.
- Anh luôn coi nước Đức là một phần cuộc sống của mình. Có lẽ vì từ nhỏ anh đã có một gia đình, gọi là hạnh phúc nhưng từ hạnh phúc ấy không nằm trong ý nghĩa trọn vẹn của nó.
- Em không hiểu ...
- Anh được ba mẹ yêu thương. Nhưng, những tình thương ... anh cảm nhận, ba anh không thực sự yêu mẹ anh, mẹ anh không thực sự yêu anh đúng cách một tình thương của người mang anh trong bụng chín tháng mười ngày. Họ rất yêu thương anh nhưng ... từ nhỏ anh luôn bị một luồng sinh khí giả tạo thổi vào tâm trí khi đón nhận những tình yêu thương đó. Đặc biệt là mẹ !

Lâm đặt nhẹ tay lên vai Duy và vuốt má anh một cách âu yếm như để giảm đi sự căng thẳng tâm lý của người yêu. Duy mỉm cười đón nhận tình cảm ấy :

- Còn em thì sao ?

80. Chương 80

- San Francisco và tất cả những kí ức tuổi thơ của em đều tốt đẹp.
- Em sinh ra và lớn lên bên đó, sao nói tiếng Việt sỏi thế ?
- Mình muốn là được thôi.
- Bây giờ, anh chỉ có duy nhất một thứ tình cảm thật ...

Lâm nghiêng đầu nhìn Đoàn Duy, anh kéo nhẹ Tuệ Lâm vào lòng và ghé sát vào tai cô :

- Chính là tình yêu đến từ em.

Diễn tả mãi sẽ gây cảm giác nhàm chán, nhưng Duy và Lâm còn cách nào để dùng từ ngữ diễn tả những cung bậc tình yêu tuyệt vời đang nảy nở trong lòng họ. Đạo này Duy về nhà muộn cũng chỉ vì lí do ấy. Nhưng tình yêu mới đã làm Duy tạm thời đặt những việc trọng đại sang một bên. Duy cho rằng điều đó không có gì là sai, bởi vì hấp tấp thì chẳng làm được gì mà vun đắp cho tình yêu thêm nảy nở tí nữa thì nơi đó sẽ là điểm tựa duy nhất còn lại cho anh đâu mai này có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa.

Chào tạm biệt Duy ở đầu ngõ, hôm nay xe không vào được tới trong vì một công trình sửa chữa. Lái xe một đoạn chưa xa, trông thấy những cây kem ốc quế bày bán, nhớ ra người yêu rất thích kem, Duy không ngại quay xe lại...

Lâm đi tung tăng tới trước cửa nhà thì thấy một người đàn ông đứng sau lù lù trước cổng nhà cô. Lâm hơi ớn, nhưng cô vẫn bước lại ...

- Ông là ai? Sao lại đứng trước nhà này...

- Không còn nhận ra ta là ai sao hả nhóc con?

Người đàn ông giọng ồm ồm quay lại và cởi kính đen bấm trợn ra. Một chút ngỡ ngàng làm Tuệ Lâm choáng váng :

- Bác Kiên. Là bác hả ?

- Tưởng con đã quên bác rồi chứ.

- Làm sao mà quên được. Con không nhớ là anh em của ba, vẫn còn bác ở Việt Nam.

Lâm sà vào lòng ông Kiên và cả hai cười nói vui vẻ. Duy đứng chết lặng ở phía sau bức tường, lặng lẽ xách túi kem quay trở ra.

- Mọi quan hệ của họ là gì? Trông cô ấy thân thiết với hẳn quá ! Ôi trời ơi, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp khó tin như vậy? Không thể nào là Huỳnh Tuệ Lâm, người con gái mình yêu. Mình điên mất !

Tâm trạng bấn loạn theo Duy suốt con đường từ đây về đến nhà. Lại một đêm thêm trần trọc và khó ngủ.

Ngay lúc Duy nâng tầm quan trọng của Tuệ Lâm lên cao đối với cuộc sống của anh thì cũng chính là lúc Duy biết được một sự thật trớ trêu - Lâm và Trần Kiên có một mối quan hệ thân thuộc. Phải làm sao? Phải làm sao?

Tút... Tút ... Tút ...

Âm thanh của máy bận réo liên tục. Hai chiếc điện thoại được đặt vào hai lỗ tai của hai người. Cả hai đều lần lượt bấm số của đối phương để rồi đều nhận được những âm thanh không hề muốn nghe ấy. Là Yến và Nam. Cả hai trút hơi thở nào lòng nhìn chiếc điện thoại nghĩ rằng dấu chấm hết đã thực sự đến với tình yêu. Một người đang ở nơi xa, một người ở nơi đây. Liệu bước đường tình có thể khiến họ ngoảnh lại?

Trùng hợp là cái chi? Nó có thể đến từ hai người những tưởng xa tít mù khơi mà lại kéo về bên nhau. Và trùng hợp đôi khi lại là bước ngoặt của một sự việc nào đó khiến mọi chuyện trở nên rối tung.

81. Chương 81

Chap 24 :

Một buổi sáng, bà Mai, mẹ của Tuệ Lâm và Khoa Nam ngồi chờ sẵn anh chàng. Nam đã đi cả đêm qua và vẫn chưa về, loạng choạng mở cửa nhà, bà Mai lạnh lùng :

- Nam , ngồi xuống !

- Hey, Mom !

- Ngồi xuống, mẹ cần nói chuyện với con.

- Khi khác đi mẹ, con mệt lắm rồi.

- Câu này mẹ đã lập đi lập lại nửa tháng nay rồi. Hôm nay mẹ không để con hện nữa.

- Nhưng con rất mệt.

- Mẹ cũng phải nghe.

- Chuyện gì nữa ạ ?

Bà Mai liếc mắt nhìn Nam , anh thậm chí mở mắt còn chưa ra. Nam cười nhạt :

- Nếu lại chuyện cưới xin thì thôi con đi ngủ. Con không muốn !

- Tuệ Lâm không còn ở Mỹ, đúng không?

- Sao ạ ?
 - Tuệ Lâm, em con, nó đã đi Việt Nam gần nửa năm nay rồi đúng không?
 - Chuyện này ...
 - Đừng nói với mẹ là con không biết. Mẹ đã tỏ ra tin tưởng khi giao em cho con quản lí để mẹ tập trung với công việc làm ăn của gia đình. Chuyến đi Việt Nam của con có phải là đến cung cấp viện trợ cho nó không?
 - Mẹ ơi, nghe con nói được không?
 - Nếu bác Kiên không nói với mẹ thì đến giờ này mẹ vẫn tin tưởng con. Không thể tin được ! Giờ anh chị đủ lòng đủ cánh hết rồi, hết đứa nhỏ rồi tới đứa lớn gạt tôi này ông ơi !
- Nam thở dài nhìn lên trần nhà với cái giọng than vãn nghe ứt cả tai. Nam nói :
- Nó đã lớn rồi. Mẹ bao bọc nó mãi đâu có được !
 - Em con từ bé đã quen nuôi chiều lại chưa bỏ cái tính bướng bỉnh khó gần. Mẹ không tin là nó chưa gây chuyện lớn ở bên đó vốn lạ nước lạ cái.
 - Nó chẳng những rất ngoan mà con rất nên người nữa mẹ ạ ! Nếu không thì con là người lười Lâm về đầu tiên chứ không chờ mẹ đâu.
- Nam đứng dậy và bỏ đi. Bà Mai nói :
- Nam , đứng lại ! Còn chuyện thứ hai mẹ chưa nói !
 - Con biết nội dung thứ hai mẹ định nói. Câu trả lời của con vẫn thế thôi !
 - Con có quyền lựa chọn. Mẹ không kén chọn bất cứ cô gái nào, nhưng con mà không tự chọn, tới lúc mẹ chọn thì con đừng có trách.
- Phát ngán với những ngôn từ đó. Con gái ở Mỹ đâu phải khó tìm, nhưng vấn đề là Khoa Nam không thực sự có niềm tin với hôn nhân. Yêu nhau thì đã sao chứ ? Anh vẫn đang nặng tình với cô nàng Bảo Yến kia mà. Nam nghe nói mãi mà ngủ ở sofa mặc cho những lời bà Mai đập chất chứa vào lỗ tai.
- Duy ngồi ngoài xe chờ đã lâu, Tuệ Lâm tò mò bước ra dò xét :
- Anh Duy, sao anh tới mà không gọi cho em? Sao? Không muốn gặp em hả ?
 - Đâu có. Làm sao mà anh không muốn gặp em. Nhớ em lắm đó chứ !

82. Chương 82

- Vậy thì anh nói đi ! Tại sao lại ngồi chờ ở đây mà không gọi cho em sớm hơn ?
 - Em trở nên ghen tuông từ khi nào vậy ? Thôi lên xe đi ! Đi tiếp rồi nói.
- Lái xe đi một đoạn, Duy nói :
- Chỉ là không muốn em phải rút thời gian của mình vì anh thôi. Anh có thể chờ em mà.
 - Chờ là chờ trong bao lâu ?
 - Bao lâu cũng được. Miễn là em chắc rằng em đừng từ bỏ anh. Thì lúc nào anh cũng có thể chờ em. Bao lâu cũng được !
- Tuệ Lâm đột ngột nhận được tin nhắn và cô nói :
- Anh Duy, quay xe lại đi !
 - Đi đâu vậy ?
 - Theo em tới một chỗ.

Duy và Lâm dừng chân ở một nhà hàng, cả hai khoác tay nhau tình tứ bước vào một chỗ đặt sẵn. Duy đứng sững lại khi Trần Kiên ngồi ở đó và nở một nụ cười khó ưa với anh. Anh vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh trước vẻ mặt vui thú của Tuệ Lâm :

- Bác Kiên, đây là anh Đoàn Duy, người yêu của con !
- Là bác của em hả ?

Tuệ Lâm gật đầu. Đoàn Duy nhìn ông Kiên :

- Chú Kiên, trùng hợp quá !
- Hai người quen biết nhau à ?
- Phải.

Duy gật đầu và ngồi xuống, nhanh tay kéo ghế cho Tuệ Lâm. Ông Kiên thấp giọng :

- Bác phải gọi bạn trai cháu là ông chủ đây.
- Thế hai người làm việc chung đó ư ?
- Ủ. Chú Kiên dưới quyền của anh. Nhưng chú là một trụ cột của công ty anh đó.

Từ trụ cột Duy nhấn mạnh rồi không ngừng nhìn ông Kiên. Suốt buổi ăn một chút gượng gạo đã bị xóa tan bởi tiếng cười giòn giã của Tuệ Lâm. Lúc Tuệ Lâm đi vào toilet, Duy và Trần Kiên mới để lộ rõ không khí thật sự của bữa ăn trưa đó. Ông Kiên nói :

- Có phải con đã biết quan hệ của chú và con bé nên con đã tiến tới không?
- Không hề biết. Cho đến trước bữa ăn này !
- Vậy con định thế nào khi con đã biết mối quan hệ của chú và Tuệ Lâm. Con lúc nào cũng muốn loại trừ chú như cái gai trong mắt con, trong khi cháu ruột chú lại là người yêu của con. Khó xử cho con quá nhỉ, giám đốc trẻ ?
- Ông yên tâm !

Duy mím môi uống cạn ly rượu vang rồi chếp miệng :

- Bạn gái của tôi là do tôi chọn, tất nhiên là tôi hoàn toàn tin tưởng và yêu cô ấy rất nhiều. Người cảnh cáo nên phải là tôi mới đúng, tôi cấm ông làm gì phá hoại chuyện tình cảm giữa tôi và cô ấy ! Đừng dựa trên danh nghĩa là bác ruột thì muốn làm gì thì làm. Tôi cảnh cáo ông đấy !
- Vậy thì tôi cũng cấm cậu xen giữa mối quan hệ giữa Ngọc Quế và tôi.
- Hóa ra ông chịu ra mặt bởi vì mẹ tôi tôn trọng ý kiến của tôi mà lánh mặt ông đó à ?
- Nó là đứa cháu vẫn còn ngây thơ và cậu nghĩ nó sẽ tin ai hơn ? Bước tiến tới giữa cậu và nó phải nhờ sự lánh mặt của tôi trong đêm sinh nhật của Ngọc Quế. Nếu lúc đó tôi để Tuệ Lâm phát hiện thì có lẽ đến giờ này mối quan hệ của hai đứa không tiến triển tốt đẹp đâu.
- Ông thủ đoạn đến từng centimet, Trần Kiên ạ !

Cuộc tranh cãi dừng lại cho đến khi Tuệ Lâm bước ra và vịn chặt bàn tay phải. Duy lo lắng :

- Chuyện gì vậy em ?
- Lúc này một người gấp gấp đóng cửa. Không để ý tay em vẫn còn bám trên mép !
- Không sao chứ ? Đưa em đi bác sĩ nhé !

83. Chương 83

- Không cần đâu. Chỉ bị sưng một chút thôi mà. Mình ăn tiếp đi anh !

Ông Trần Kiên mỉm cười :

- Lâm, con đang sống với bạn hả ?

- Dạ. Đó là bạn con quen ở Mỹ.

- Thôi con về ở cạnh bác, bác sẽ chăm sóc cho con chu đáo hơn.

- Để con suy nghĩ lại.

Duy nắm chặt lấy tay người yêu lúc cùng cô đi dạo. Duy nói:

- Em suy nghĩ sao ?

- Chuyện gì ?

- Việc chú Kiên muốn em sống gần chú ấy.

- Em nghĩ cũng là một việc tốt.

- Em vốn ghét sự quẩn thúc kia mà.

- Thật ra chú Kiên rất tốt. Anh đã bị vẽ ngoài của chú ấy đánh lừa rồi đấy. Em biết anh lo cho em, sự lạnh lùng bên ngoài chỉ làm chú ấy thêm hấp dẫn phái nữ mà thôi.

- Anh không có ý đó. Anh tôn trọng quyết định của em mà.

- Em thật tình cũng chưa muốn về. Bảo Yến dạo này lạ lắm !

- Ủ. Dù thế nào thì anh cũng ủng hộ em.

Duy bắt đầu lo sợ, quả thực anh không ngần ngại khi phải xử thẳng Trần Kiên nhưng hắn lại đang nắm tay và chiếm được lợi thế từ cả hai người phụ nữ quan trọng của anh. Chính là bạn gái và mẹ. Đó là lí do Duy chùn bước trước lời khiêu chiến từ Trần Kiên. Tài chính công ty lúc này không hiểu tại sao lại ổn thỏa và êm đẹp không hề có chút biến động, Duy không tin trong một thời gian ngắn anh có thể khôi phục nó nhanh như thế. Có cảm giác như công ty khó khăn hay vững mạnh là tùy thuộc vào Trần Kiên vui hay buồn. Duy thấy mình buồn quá, anh chẳng làm được điều như đã hứa với ba. Nghĩ ngợi một lát, Duy tìm đến Tiến Mạnh. Cả hai đi uống cà phê, Duy kể lại mọi chuyện, Tiến Mạnh có vẻ đồng tình :

- Đây có phải là gã đó không? Liên quan đến cái chết của ba cậu ...

- Chính là hắn.

- Cậu cần gì ở tớ ?

- Cậu có thể dẹp bỏ cái đam mê GPS của cậu qua một bên không?

- Để làm gì ? Làm thám tử hả ?

- Không phải. Chỉ có cậu đủ tin cậy để giúp tớ quản công ty thôi.

- Cậu điên hả ? Không được đâu.

- Sao lại không? Cậu hoàn toàn có khả năng như thế.

- Nhưng để làm gì chứ.

- Có một số chuyện, sao này tớ sẽ nói cho cậu nghe. Nhưng cậu hãy giúp tớ, chỉ một thời gian thôi.

Thấy lời nói chí tình của Duy làm Mạnh cũng một chút xiêu lòng. Anh chàng gật đầu. Ngay sáng ngày hôm sau, cuộc họp ban quản trị đã được tiến hành. Đoàn Duy đồng ý :

- Để tăng mức độ khẳng định và đạt hiệu quả cao. Tôi quyết định chọn thêm một thư ký riêng, sẽ là thư ký thứ hai sau cô Phương Anh. Nhưng chức vụ này thì hoàn toàn khác, người này có thể thay tôi quyết định

và sẽ làm theo ý kiến chỉ đạo của tôi từ xa. Người này do chính tôi lựa chọn, hôm nay sẽ ra mắt quý vị. Đây, là Tiến Mạnh, thư ký của tôi.

Ánh mắt Trần Kiên tỏ vẻ đã đoán trước được ý đồ của Duy nhưng anh không quan tâm điều đó. Tiến Mạnh đứng dậy và có đôi lời phát biểu :

- Đây là một thử thách mới, tôi sẽ đương đầu với nó để giúp bạn tôi, là Đoàn Duy. Chúc hợp tác tốt !

- Chúc hợp tác tốt !

Một thử thách mới, đương đầu mới. Mạnh và Duy bắt tay nhau dưới ánh mắt cay nghiệt từ Trần Kiên đem lại. Nhưng, khi chiến đấu, đã có thêm một người bạn đồng hành thì cuộc chiến ấy sẽ trở nên nhẹ nhàng đi rất nhiều. Đặc biệt khi bên ta có người mà ta tin tưởng.

84. Chương 84

Chap 25 :

Một đêm không ngủ được. Nam ngồi dậy và mở Yahoo, anh không có thói quen xài Yahoo cho tới khi gặp Yến. Nick của Yến không sáng, nhưng Nam vẫn cứ gửi tin offline :

- Anh biết bên Việt Nam là buổi chiều, nhưng nick của em không sáng có nghĩa là em không muốn gặp một ai đó. Anh nghĩ đó là anh, có phải vậy không?

- Anh biết có nói gì thì em cũng nghĩ anh là người bạc tình. Nhưng em cũng hiểu mà, lúc anh giận lên thì anh đâu phải là anh nữa.

- Anh đã sai khi ngu ngốc nói lời chia tay với em. Vì từ đó đến nay, anh không ngừng nhớ em, và nhận ra anh yêu em rất nhiều.

- Phải chi có em bên cạnh, vùi lấp nỗi cô đơn của anh thì hay biết mấy. Yến, cho anh xin lỗi ! Xin lỗi, Bảo Yến từng là của anh.

Nam cúi nhanh hàng nước mắt khi phát hiện nó rơi trên phím laptop. Nhưng anh không hay Bảo Yến đang invisible, cô cũng im lặng mà lặng lẽ lau nước mắt. Gập laptop lại, Bảo Yến ra về. Cô vẫn còn yêu Nam nhiều lắm, còn em bé của hai người nữa. Hôm nay đi mua thức ăn, Lâm nghĩ ngợi gì đó rồi lựa chọn rất nhiều thứ về và bắt đầu nấu nướng. Tuệ Lâm cũng trở tài nấu món Việt dù không thực sự ngon và bắt mắt, gọi điện thoại cho Duy. Anh nghe rất gấp :

- Gì vậy em ?

- Chờm nào anh xong ?

- Anh cũng không biết, hôm nay anh bận lắm.

- Chờm nào xong anh tới nhà em được không ?

- Ủ. Anh sẽ ghé !

Duy tắt máy và tiếp tục cùng Mạnh lục lọi hồ sơ mà cả hai đã thu gom lại trong cả tuần nay về Trần Kiên và bà Ngô Ngọc Quế. Tiến Mạnh nói :

- Rõ ràng không sai mà, tìm mãi cũng ra gã thám tử mà ba cậu từng thuê để theo dõi họ. Họ có gian tình từ rất lâu rồi. Chỉ chờ lúc ba cậu qua đời là công khai mối quan hệ thôi.

- Vậy họ đã là một cặp tình nhân từ rất lâu sao ? Trời ơi, tội cho ba của tớ... Ước gì tớ có thể biết vì sao ông ấy chết...

- Cũng dễ thôi. Ba cậu là một đại gia thực phẩm, thế nào thì cái vụ tai nạn ấy sẽ được ghi lại rành mạch. Tớ sẽ cố tìm. Mà sao điện thoại cậu reo mãi thế ?

- Thôi để tớ tắt máy. Hôm nay nhất quyết phải tìm ra cho bằng được.

Duy lạnh lùng tắt máy không nghĩ đến Tuệ Lâm đã kỳ vọng anh sẽ đến để thưởng thức những món ăn mà cô nấu, chờ đến gần sáng thì mọi thứ đã nguội lạnh, có món cũng đã hư. Mà vẫn chẳng có bất cứ một tin nhắn hay cuộc gọi nhờ nào đến từ máy của Duy. Lâm có đôi chút thất vọng nhưng vẫn tự an ủi mình chắc là Duy bận nên quên, tuy nhiên, không thể giấu được nỗi buồn trên gương mặt xinh xắn và hay nở nụ cười vốn có. Bảo Yến thức dậy sớm, trông thấy Tuệ Lâm dọn dẹp rồi hỏi :

- Ủa ? Sao lại đổ thức ăn hết vậy ?
- Người ta không tới.
- Tiếc thế. Sao không gọi tớ xuống ăn ?
- Ai mà biết cậu có ở nhà. Lúc này cậu thoát ần thoát hiện cứ như là ma ấy.
- Đừng mĩa mai bạn bè kiểu đó chứ. Buồn chi mấy thứ đàn ông đó?
- Tớ không có buồn.
- Cậu giấu ai chứ không giấu được tớ.
- Người buồn là cậu thì đúng hơn. Có phải cậu và anh Khoa Nam đã chia tay nhau rồi không?
- Chuyện của bọn này không nhất thiết cậu phải biết đâu.
- Nhưng vấn đề là đứa bé trong bụng cậu cần biết điều đó.

Yến nghe thế sững sờ nhìn Tuệ Lâm, cô nàng cũng không muốn giấu bạn và nói thẳng. Yến giận dữ :

85. Chương 85

- Cậu theo dõi tớ hả ?
- Xin lỗi cậu. Hôm nọ tớ tìm thuốc lúc cậu sốt, tớ đã trông thấy kết quả siêu âm. Tớ cũng biết tác giả không phải ai khác mà là anh trai tớ.
- Cậu thôi ngay. Đây là chuyện của tớ. Không cần cậu quan tâm !
- Yến, đừng quyết định đại dột mà.
- Cậu im đi. Tớ không muốn nhắc tới vấn đề này nữa. Tớ sẽ xử lý với cậu và sự im lặng của cậu là điều tớ mong chờ nhất. OK !
- Tớ chỉ im lặng tới mức thấp nhất có thể. Nhưng cậu phải hứa với tớ một điều !
- Điều gì chứ ?
- Đừng có những quyết định ác độc với em bé nha.

Bảo Yến cười khẩy rồi nói trong ầm uất :

- Cậu nhân từ quá nhỉ ! Nhưng tớ thì không. Tớ chưa có chồng, vừa chia tay với bạn trai, và những lí do như thế thì cậu nghĩ có nên giữ lại đứa nhỏ không? Đó là quyết định của tớ.
- Cậu chẳng lẽ lại vô tình đến thế sao ?
- Không ai tốt cả.

Mạnh và Duy ra khỏi công ty khi kim đồng hồ đã điểm 7 tiếng. Cả đêm qua hai anh chàng đã ngủ lại ở công ty và những chiếc ghế làm lưng cả hai sắp gãy. Duy nói :

- Cảm ơn cậu ! Cậu đã giúp tớ rất nhiều.
- Có gì đâu. Hôm nay không làm phiền nữa nhé. Tớ đã bỏ lỡ tối thứ 7 bên vợ sắp cưới rồi. Tớ không thể lỡ thêm ngày chủ nhật đâu.
- Cũng được.

- Mà nè ...

- Chuyện gì nữa ?

Tiến Mạnh nháy mắt dí dỏm :

- Có nhớ hôm qua cuộc điện thoại cuối cùng cậu nhận được là của ai không?

- Tuệ Lâm. Có chuyện gì hả ?

- Đúng là kinh nghiệm yêu đương của cậu kém quá. Tối thứ 7 mà gọi điện thoại cho cậu thì chắc chắn phải có điều gì đó đặc biệt. Mà cậu lại lạnh lùng tắt nguồn, tớ nghĩ cậu có một ngày chủ nhật không dễ dàng rồi đấy.

Duy đến lúc này mới nhớ ra và mở nguồn gọi điện thoại cho Tuệ Lâm. Nhưng lại là lúc cô đang tắm nên không nghe máy, Duy tưởng Tuệ Lâm giận nên tức tốc lái xe đến nhà cô và gõ cửa ầm ỹ. Bảo Yến ra mở cửa :

- Chào anh !

- Lâm có nhà không em?

- Ở trên phòng.

- Cảm ơn nhé.

Duy tông cửa vào đang lúc Tuệ Lâm đi ra, trông thấy Duy Tuệ Lâm la toáng lên vì lúc đó cô không một mảnh vải che thân đang chuẩn bị mặc quần áo. Vẫn cái tật cũ dù đang mang dép đi trong nhà, Tuệ Lâm quẳng liên tục hai chiếc vào mặt Duy rồi chạy miết vào phòng :

- Sao anh lại chạy tới ồ vậy ?

- Tuệ Lâm, anh xin lỗi. Hôm qua anh quên gọi cho em. Công việc bận quá ! Anh hứa sẽ không có lần sau.

- Anh đi ra ngoài đi.

- Anh sẽ không đi nếu em không đồng ý tha thứ cho anh.

- Bảo anh đi ra ngoài đi.

- Có tha thứ hay không? Anh sẽ đứng mãi ở đây đó.

- Nhưng tha thứ thì cũng phải chờ em mặc quần áo vào cái đã. Bộ đồ em mặc đang ở trên giường đấy ! Khăn bông em đã làm ướt rồi sao mà ra lấy.

- Vậy thì nếu không tha thứ, anh sẽ đứng mãi ở đây đấy !

- Em có giận anh đâu. Tha thứ là tha thứ cái gì ?

- Vậy hả ?

- Có đưa đồ cho em mặc không ?

86. Chương 86

- Oh ... Vậy anh sẽ ra ngoài.

Duy bước ra ngoài và chờ trong vài phút, lát sau Tuệ Lâm mở cửa ra, chưa kịp nói gì thì nụ hôn của Đoàn Duy đã làm xua tan tất cả. Đặt Tuệ Lâm xuống giường và nhẹ nhàng hôn lên má, lên tóc và lên mũi cô, Lâm véo mũi anh :

- Hôn gì mà lấm thế !

- Anh đền bù ngày hôm qua thôi mà.

- Có biết ngày hôm qua người ta định tạo bất ngờ cho anh không ?

- Sorry mà. Sẽ không có mấy lần thất hứa vậy nữa đâu.
- Anh đã nói sẽ không làm em thất vọng nữa đó nha. Anh đừng quên lời nói đó !
- Anh sẽ cố gắng thực hiện thật tốt. Được không em?
- Chỉ muốn hôn anh ngay lúc này thôi.

Bảo Yến tình cờ đi ngang, cánh cửa đóng không chặt làm cô vô tình thấy được cảnh tình tứ của Lâm và Duy. Yến chỉ nhoẻn cười và rời khỏi nhà. Bà Quế và ông Kiên đang bí mật gặp gỡ tại nhà ông Kiên, bà Quế vừa tới đã hăm hực quăng xấp ảnh, Trần Kiên ngạc nhiên ngồi xuống nhìn, đó là những tấm ảnh của ông và Tuệ Lâm trong những lần đi chung. Ông Kiên hỏi :

- Chuyện gì vậy em?
- Con bé này có quan hệ gì với anh? Sao anh lại thân mật với con bé thế ?
- Em ghen hả?
- Anh biết em tức giận hoàn toàn không phải vì ghen mà.
- Nó chỉ là cháu gái của anh.
- Cháu gái? Có cần thiết phải vậy không? Em chẳng biết anh có cháu gái nào cả.
- Nó gọi anh là bác nhưng thực sự là con gái của chị gái anh. Nó ở Mỹ về, em biết cô bé này mà.
- Em không tin đây chỉ là đứa cháu gái của anh. Em có cảm giác rất thân quen với nó.
- Chỉ vì em có ấn tượng tốt với cô bé mà thôi. Không phải là đứa trẻ em nghĩ đâu.
- Em không tin rằng đứa con của em đã chết. Em chỉ cần xét nghiệm ADN là biết ngay thôi.
- Anh cấm em đấy !

Trần Kiên siết chặt đôi vai bà Quế mắt long sòng sọc đầy những ngọn lửa thù hận :

- Chúng ta ngồi chung một thuyền. Anh cấm em làm điều đó. Nó đang là mối nhử Lý Đoàn Duy, em biết không?
 - Đừng để em biết sự thật anh giấu con ở đâu.
 - Anh nói nó đã chết rồi thì em cứ tin là nó đã chết rồi đi. Bây giờ em cũng đang có một đứa con trai, em còn đòi gì nữa.
 - Em đã dối lòng mình nhiều năm qua rồi, em phải sống với một người mà em không hề thương yêu, phải nuôi một đứa con mà em không mang nặng đẻ đau. Em là phụ nữ, em không mang trái tim lạnh lùng và sắt đá như anh.
 - Em hãy tự hỏi ai mang cho em những đau đớn đó. Là anh hay là chính Lý Gia Đoàn.
 - Cả hai người. Vì cuộc chiến day dứt của hai người mà tôi trở thành người đáng thương như thế này đây.
- Bà Quế trong cơn bức xúc đã chạy ra khỏi nhà Trần Kiên rồi va phải vào một chiếc Taxi đang bon bon lao tới. Bà bị hất mạnh về phía trước, Trần Kiên chạy ra và hoảng loạn :
- Quế, Quế à, tỉnh lại đi ! Ngọc Quế !

87. Chương 87

Duy vẫn đang ngồi nhìn ngắm Tuệ Lâm làm bánh donut, Duy đánh trứng không đều nên trông bánh không đẹp. Duy nói :

- Em biết nhiều thứ đấy chứ.
- Biết lúc nào anh cũng nghĩ em tệ hại rồi.

- Đâu có.

- Anh Duy, điện thoại của anh.

Duy chạy lại túi áo lấy điện thoại ra, tắc lưỡi khi đó là số máy của Trần Kiên :

- Có chuyện gì vậy ?

- Tới bệnh viện nhanh đi, Ngọc Quế xảy ra chuyện rồi !

- Mẹ tôi xảy ra chuyện gì?

- Tai nạn. Tới nhanh đi !

Duy nghe xong nói gấp :

- Lâm, mẹ anh bị tai nạn. Anh phải đi gấp !

- Em đi với anh.

- Thôi đi, chưa biết mọi chuyện ra sao. Có gì anh sẽ nhắn tin địa chỉ cho em.

- Được rồi.

Duy lái xe chạy thẳng vào bệnh viện, bà Quế cũng vừa được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu. Duy hỏi bác sĩ :

- Mẹ tôi có sao không bác sĩ ?

- Chấn thương nhẹ ở vùng đầu nhưng không tụ máu bầm. Yên tâm ! Ngoài ra chỉ là mấy vết xơ xác.

- Được rồi, cảm ơn !

Bác sĩ và y tá vừa đẩy băng ca đi, Duy đã xách áo ông Kiên xô vào tường tức tối :

- Ông làm gì bà ấy thế hả ?

- Mẹ cậu tự lao ra đường.

- Tôi đã nói rồi, tôi cấm ông làm tổn hại tới hai người mà. Ông quên rồi hả?

- Tôi nhắc lại một lần nữa. Tôi lo lắng không kém gì cậu đâu. Biết mà lo lắng đúng chỗ của cậu đi. Đừng ăn nói với tôi kiểu đó.

Xô Duy lại một cái, ông Kiên bỏ đi. Duy không vô thăm mẹ mà đi đăng ký chuyển phòng VIP. Anh chàng bực dọc vì không làm được gì Trần Kiên. Chợt nhớ tới câu lo lắng đúng chỗ. Duy chạy tới hỏi bác sĩ vừa mới phẫu thuật cho bà Quế xong :

- Cho hỏi...

- Anh là con trai của nạn nhân tôi mới phẫu thuật đó à ?

- Vâng. Tôi muốn hỏi bác sĩ ...

- Chuyện gì ?

- Mẹ tôi mang nhóm máu gì?

- À, hồ sơ ở đây ghi, bà mang nhóm máu A.

- Nhóm A à?

- Sao vậy?

- Tôi mang nhóm máu B, nhưng ba tôi lại mang nhóm máu A. Theo tôi nhớ thì nếu ba mẹ cùng mang nhóm máu A thì con không thể nào là nhóm B được.

- Anh nên kiểm tra kỹ lại. Anh có kiến thức đấy ! Nhưng, chưa kiểm tra bằng máy móc và hệ thống thì chưa nói trước được điều gì. Nhưng nếu điều anh suy luận là đúng thì anh chỉ có thể là con của một trong hai người, hoặc là cha anh, hoặc là mẹ anh.

Vậy là không phải không có cơ sở, Duy nhớ như in nhóm máu của ông Đoàn là nhóm máu A bởi anh đã lật hồ sơ bệnh án cũng như kết quả mổ tử thi để koi nhờ tài liệu mà Mạnh bí mật lấy được lúc anh mới trở về Việt Nam. Nhưng bà Quế lại mang nhóm máu A. Vậy khả năng Duy không phải là con của bà càng lớn hơn.

Anh vuốt mặt một cái để tỉnh táo hơn và mở cửa phòng. Bà Quế trông thấy Duy mừng rỡ :

- Ôi, con trai đã tới rồi.
- Mẹ khỏe chứ ạ ?
- Trông con mệt mỏi quá.
- Đạo này con thức nhiều.

Duy không biết anh phải kéo dài việc này đến bao lâu. Nhưng tại sao phải là anh? Ngày càng có nhiều sự thật mà có nằm mơ cũng nghĩ không ra. Bầu trời u ám ngoài kia giống hệt tâm trạng của Duy vậy !

88. Chương 88

Chap 26

Duy đưa Tuệ Lâm đến bệnh viện, đây quả là một cô bạn gái tử tế và dễ thương. Chỉ mới hơn nửa tháng yêu nhau mà Duy đã bắt đầu nghĩ tới những chuyện xa vời với cô nàng. Tuệ Lâm nói :

- Em không giỏi nấu thức ăn tẩm bổ, nên đành tìm mua vậy.
- Em tới là mẹ anh đã quý em rồi.

Duy bật cười kéo Tuệ Lâm vào tặng cô một nụ hôn lém lỉnh. Mở cửa bước vào thì bà Quế và Trần Kiên đang tranh luận điều gì đó vừa xong, Duy giả vờ không biết chuyện gì và nói :

- Mẹ, chú Kiên. Con đưa Lâm đến thăm mẹ nè !
- Tuệ Lâm, cô rất là mong con đấy.
- Sao cô lại mong con ạ? Điều này làm con bất ngờ đó chứ.

Ông Kiên đỡ lửa ngay :

- Mẹ của Duy muốn con làm con dâu đấy mà.
- Ô bác... Sao bác lại nói vậy?
- Tuệ Lâm, đúng là như thế mà.

Bà Quế mỉm cười nắm nhẹ tay cô, mặt Tuệ Lâm ửng đỏ. Tiến Mạnh và Khiết Nhã vừa đi thăm bà của Nhã ở viện dưỡng lão về, bà có vẻ rất hài lòng anh chàng cháu rể. Điều đó có vẻ như một động lực thúc đẩy đám cưới của cả hai thêm đến gần hơn. Tiến Mạnh nói :

- Anh nghĩ chúng ta nên mời Lâm và Duy làm phù dâu phù rể.
- Họ có chịu không đấy !
- Tuần sau chúng ta đi thử đồ cưới nhé !
- Gấp quá vậy.
- Anh nôn nóng ngày em trở thành bà Phạm lắm rồi. Đừng bắt anh phải đợi thêm nữa.

Đưa Tuệ Lâm về nhà, Duy nói :

- Tuần sau, anh dành cho em kỳ nghỉ ngắn ở Đà Lạt nhé.
- Đà Lạt? Chuyện gì vậy anh?

- Thật tình thì, không hoàn toàn là kỳ nghỉ. Nhưng anh và em vẫn chưa có chuyến đi chơi xa nào. Nên anh muốn vậy thôi mà...
 - Vậy thì trong tuần này ít nhất anh phải dành cho em 2 ngày để đi mua sắm. Dạo này các shop có loại áo đôi rất đẹp đấy.
 - Áo đôi hả?
 - Anh chưa từng mặc sao?
 - Trong tủ quần áo của anh đếm chưa được chục cái áo pull màu sắc. Anh chỉ chuộng 3 màu trắng, xám và đen thôi.
 - Thảo nào ấn tượng đầu tiên em dành cho anh, anh cứ như là ác ma ấy.
 - Bây giờ còn không nhỉ?
 - Bây giờ anh đã hóa thành hoàng tử rồi.
 - Anh không muốn làm hoàng tử đâu. Hoàng tử vẫn còn rất trẻ con. Anh muốn làm vua cơ.
 - Tham lam quá đi !
- Duy và Lâm ấm áp trong vòng tay nhau một chút trước khi về nhà. Hôm nay, bà Quế đã khỏe hơn nhưng chân vẫn còn đau nên chưa thể đi được. Tuệ Lâm đến thăm bà một mình mà không báo cho Duy biết trước. Thấy cô nàng tỉ mỉ, bà Quế còn thương cô hơn cả một đứa bạn gái của cậu con trai. Bà Quế hỏi :
- Con được bao nhiêu tuổi rồi ?
 - Dạ, 25 ạ !

89. Chương 89

- Con sinh ra ở Mỹ sao nói tiếng Việt sôi thế?
 - Cô không phải là người đầu tiên hỏi con như thế. Nhưng con có đi học tiếng Việt, 1 phần con cũng nói tiếng Việt.
 - Con có quan hệ thế nào với anh Kiên?
 - Bác Kiên là em trai của mẹ con. Con không quen xưng hô là cậu.
 - Con rất dễ thương. Cô cũng từng ước có 1 đứa con gái như con vậy. Da trắng, mắt hai mí tròn xoe và có mái tóc nâu. Con có mái tóc nâu giống cô lắm đấy.
 - Con cũng trông thấy như thế. Nhưng lúc đầu con cứ nghĩ là cô nhuộm chứ.
 - Nay Lâm, giày của con bị tuột dây kìa.
- Lúc Tuệ Lâm cúi xuống cột giày, bà Quế đã nhanh chóng bứt 1 sợi tóc của cô. Lâm không để ý và đáp lại nụ cười của bà Quế khi ngược đầu lên. Bà Quế giấu cọng tóc đó. Đúng là bà rất muốn biết thực sự Trần Kiên đã giấu đứa con bé bỏng ngày xưa đi đâu. Giờ lại tự tìm đến. Cùng nhau đi lên Đà Lạt mộng mơ, Duy và Lâm đi rất nhiều nơi và chụp rất nhiều hình ảnh...
- Đà Lạt lãng mạn lắm phải không anh?
 - Em có muốn chúng ta đám cưới ở đây không?
 - Em chưa nghĩ tới. Chúng ta chỉ mới quen nhau 85 ngày thôi.
 - Trải qua Lễ tình nhân không có gì nổi bật cho em, em không giận anh chứ?
 - Hôm đó anh bận mà. Bù lại anh chưa bao giờ làm em buồn. Em chỉ cần bao nhiêu đó là đủ rồi.
 - Anh có một đề nghị này cho em.

- Anh cứ nói.

Tuệ Lâm nhìn Đoàn Duy, anh nói :

- Em hãy tham gia một khóa học quản trị kinh doanh ngắn hạn ở đại học RMIT. Sau đó vào Lý Đoàn làm việc cùng với anh.

- Em vẫn đang khác quốc tịch với anh đấy. Lúc khăn gói sang chỗ này em đâu có nghĩ sẽ ở lại đây !

- Chuyện đó không ảnh hưởng gì. Chỉ là anh muốn gặp em mỗi ngày thôi.

- Em sẽ nghĩ lại sau chuyến đi này.

- Ok !

Sáng hôm sau, Tuệ Lâm thức dậy thì giường bên cạnh đã trống trơn, Duy để lại một mảnh giấy nhỏ :

- Xin lỗi em, không thể ăn sáng cùng em. Anh có việc. Và anh không muốn phá vỡ giấc mơ của một thiên thần. Anh sẽ về sớm.

Tuệ Lâm tủm tỉm cười trước những lời nói ngọt ngào đó. Cô choàng một chiếc khăn lụa rồi ung dung đi dạo phố buổi sáng. Trời hôm nay không đẹp nhưng lại rất mát mẻ, Tuệ Lâm đi mua dạo quanh Vườn hoa thành phố, đi dạo một mình và chụp ảnh mãi cũng chán. Cô gọi điện thoại cho Bảo Yến :

- Chào cậu !

- Ủa? Đi chơi với người yêu mà còn nhớ tớ sao?

- Đừng mĩa mai như thế chứ.

- Có chuyện gì thế?

- Cậu đang làm gì vậy?

- Ở nhà. Suy nghĩ.

- Có gì thì cũng chờ tớ về mới giải quyết nhé.

- Tớ biết mà. Thôi đi chơi tiếp đi !

- Tớ sẽ mua quà cho cậu.

90. Chương 90

Tuệ Lâm đi tung tăng rồi trông thấy một ông già ăn xin ngồi ở một góc phía đối diện vườn hoa thành phố. Trông ông có vẻ là một lão ăn xin nhưng hơi khác lạ và có ánh mắt rất kì bí nhìn cô. Lâm cũng hơi hiếu kỳ, bước lại gần và đặt một tờ polime còn mới vào cái hộp phía trước mặt ông. Ông nhìn Lâm bằng đôi mắt đã đờ sát lạnh hơn lúc nãy nhưng vẫn còn rất ... ớn. Lâm hỏi :

- Sao ông lại nhìn con như vậy?

- Cô có muốn xem tướng không?

- Ông muốn xem cho con hả?

- Cô là người duy nhất nghĩ tôi là ăn xin.

- Ồ... cho con xin lỗi. Con thấy ông giống... con vô ý quá.

- Nhưng không sao. Vì cô là người đặc biệt nhất trong sáng ngày hôm nay, lúc nãy sở dĩ tôi nhìn cô như thế là tôi đang nhìn tướng của cô đấy.

Tuệ Lâm nghiêng đầu nghe ông già nói. Ông chậm rãi :

- Cô đang có một tình yêu rất hạnh phúc, nhưng đến một ngày cô một là sẽ phải tạm biệt nó trong niềm đau hoặc là vẫn gặm nhấm nó trong những chuỗi ngày đau khổ. Với người đàn ông cô yêu, đó cũng là một

sự dần vật. Cô có một gia đình thực sự hạnh phúc nhưng chưa chắc đó là gia đình thực sự của cô. Nơi mà cô thực sự muốn đến và muốn gắn bó lâu dài, gia đình thực sự của cô nằm ở nơi đó. Hiện tại, gương mặt của cô lộ rõ tất cả các điểm của sự hạnh phúc, nhưng đó chỉ mới là bước khởi đầu. Và tôi có thể nói, khi tiết Đà Lạt ngày hôm nay như một sự tượng trưng cho tình yêu và gia đình của cô trong nay mai.

Lâm nghe xong, có chút lo lắng nhưng cô chỉ mỉm cười :

- Con không tin vào chuyện bói toán đâu ông ơi.
- Đó là xem tướng số.
- Vậy sao ông biết con có người yêu? Hoặc nhờ con là cô nhi thì sao?
- Cô không tin thì thôi. Nhưng nếu tôi nói sai thì cô đã không hỏi câu vừa hỏi mà đã phần nộ chửi lại tôi rồi. Thôi, cô không tin thì tôi không ép cô phải tin.
- Dù sao thì cũng cảm ơn ông và xin lỗi ông vì đã hiểu nhầm ông là ăn xin.
- Tôi không trách cô. Nhưng cô là một cô gái đặc biệt, tôi định chọn cô làm người cuối cùng để tôi xem tướng trước khi đi xa ấy chứ.
- Vậy thì con cảm ơn ông !

Lâm nhìn đồng hồ thì cũng đã trưa, cô thả bộ dọc về khách sạn. Đoàn Duy lại tìm đến nhà ông Vỹ Liêm, lần này thì ông đã có vẻ yếu hơn rất nhiều. Ông không thể tự mở cửa nữa mà đã có một người giúp việc, Duy bước vào, ông Liêm đã không còn thái độ như trước kia với Duy, đối lại, nó trù mến và đầy cử chỉ yêu thương. Duy nói :

- Chào ông !
- Cậu lại tới nữa à?
- Ông ơi, cháu có việc muốn hỏi !
- Đã bảo đừng thắc mắc về đứa con gái xấu số của tôi nữa rồi kia mà.
- Ông ơi, cháu chỉ hỏi ông một điều này nữa thôi. Cháu tin là, cháu chỉ có thể tìm được câu trả lời từ ông thôi.
- Là chuyện gì ?

Duy cố gắng thật bình tĩnh, nhìn ông Liêm bằng ánh mắt cương quyết rồi hỏi :

- Có phải mẹ cháu, mang nhóm máu B hoặc nhóm máu AB không?
- Sao cậu lại hỏi chuyện này?
- Ông ơi, cháu không có ý xấu. Nhưng cháu cần câu trả lời.
- Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi của cậu?
- Vì ông là người duy nhất có thể trả lời cháu câu hỏi này. Cháu không còn biết ai là người thân của Nguyễn Hoàng Lan nữa. Và điều cháu đang làm cũng có lợi cho ông. Cháu đang đi tìm đứa cháu ngoại nuôi của ông đấy !

Ông Liêm nghe thế mừng vui lắm. Nhưng ông vẫn tỏ vẻ lạnh lùng :

- Vì sao cậu dám chắc đứa trẻ đó vẫn còn sống?
- Cháu chưa có câu trả lời. Nhưng xin ông hãy cho cháu biết, có phải là thật không ? Cháu không tìm được trong chiếc hộp mà ông đưa cháu tài liệu liên quan đến sức khỏe của bà Nguyễn Hoàng Lan.

91. Chương 91

Duy nhìn ông Liêm, rồi anh lại quỳ gối xuống trước mặt ông và nói :

- Xin ông đây ! Hãy trả lời cháu đi ! Có được không ?

Ông Liêm rất bất ngờ trước Đoàn Duy, sự chân thành nơi anh đã làm ông cảm động. Ông chỉ im lặng và nói :

- Nó thuộc nhóm máu AB.

Duy phải đặt tay lên ngực vì xúc động. Anh đã dần tìm ra lời giải của những điều bí ẩn. Duy không chào ông Vỹ Liêm mà bước ra về với đầu óc trống rỗng. Có nghĩa là anh không phải là con ruột của bà Quế. Vì sao Duy loại trừ khả năng không phải là con của ông Đoàn? Linh cảm cho anh biết điều đó. Duy không thể kiểm tra và xác nhận bằng máy móc nữa bởi những người mà anh hoài nghi là cha mẹ ruột của mình giờ đã không còn trên cõi đời này nữa. Và chỉ có những người đang che giấu sự thật mới biết rõ điều này.

Anh trở về khách sạn khi trời đã tối. Tuệ Lâm vẫn chờ anh trên phòng, thấy Duy trở về, Tuệ Lâm hỏi :

- Anh đi đâu mà tắt máy cả ngày vậy?

- Công việc đột xuất. Anh quên khuấy là đi cùng em ! Thôi bây giờ mình cùng đi chơi ! Có được không?

- Cũng muộn rồi. Mai phải về Sài Gòn sớm. Thôi anh và em ăn tối tại phòng rồi nghỉ sớm nha.

- Không giận anh chứ?

- Vì công việc mà.

Bữa tối thịnh soạn được đặt trước mặt Duy và Lâm. Cả hai ăn chậm rãi và trao cho nhau những cái nhìn tình tứ, Tuệ Lâm nói :

- Anh có biết hôm nay có điều gì đặc biệt khi em đi chơi một mình không?

- Điều gì?

- Có một ông già, em nghĩ ông ấy là ăn xin. Ông ấy đã nói với em rất nhiều điều ... Trong đó có cả tình yêu của chúng ta nữa đó

- Ông ấy nói gì?

- Ông ấy nói chúng ta chỉ có sự khởi đầu đẹp. Còn lúc sau thì rất lộn độn.

Duy bật cười :

- Em tin như vậy à?

- Không hẳn. Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Không có gì.

- Thế mà anh cứ nghĩ em nghe xong sẽ quăng thẳng hai chiếc giày vào mặt ông già đó chứ. Điều vô lí thế mà em cũng tin à?

- Vậy anh có chắc sẽ yêu em suốt đời không?

- Chắc. Anh chắc chắn !

Duy nói tỉnh bơ. Thử hỏi làm sao Tuệ Lâm không nghĩ đó là chuyện đùa, nhưng cô chỉ mỉm cười và lấy khăn lau miệng cho anh rồi nói :

- Em sẽ ghi nhớ câu này của anh.

- Vậy thì em cũng nên ghi nhớ thêm một câu nữa : Mặc dù bất cứ ai có nói gì về tương lai của chúng ta, thì em không được phép tin ai khác ngoài anh. Chỉ có anh và em quyết định nó tiếp tục hay đứng lại.

- Sao anh nghiêm túc vậy?

- Để chứng minh cho em thấy anh rất nghiêm túc với tình yêu này.

Buổi tối, cả hai cùng lấy kính viễn vọng để ngắm sao trời. Ngồi tựa đầu bên nhau, tự nhiên Tuệ Lâm cất tiếng nói :

- Nếu được như vậy thì em sẽ cảm ơn Chúa, đã ban cho em một thiên sứ tình yêu !

- Anh không phải thiên sứ. Anh chỉ là Đoàn Duy. Một người phàm xác thịt mà thôi. Chúa chỉ ban cho em một người phàm xác thịt yêu em mà thôi.

- Vậy thì em cũng mong rằng Chúa sẽ luôn đặt người ấy ở bên em suốt đời, cho dù có trải qua bất cứ gian lao sóng gió nào đi chăng nữa. Được không anh?

Duy không trả lời, chỉ xiết chặt Tuệ Lâm hơn. Sáng hôm sau, cả hai trên đường về, chào tạm biệt Đà Lạt. Lúc chạy ngang con đường hôm qua, Lâm đã không thấy ông già ấy nữa. Điều đó làm cô cảm thấy bất an. Phải chăng những dự báo không cơ sở ấy lại là một điềm báo trước thật sự? Ông già kia đã nói chỉ xem cho cô rồi không xuất hiện nữa. Lâm thở dài lo âu, quay sang nhìn Đoàn Duy. Lúc anh nghiêm túc làm việc gì, trông anh lạnh lùng đến đáng sợ. Mà từ lúc hôm qua trở về khách sạn muộn, Duy đã nhiều lúc lạnh lùng như thế. Chuyện gì sắp xảy đến với đôi tình nhân này đây????????????????

92. Chương 92

Chap 27:

Bà Quế một buổi sáng đang trong tâm trạng rất tốt ngồi thưởng thức đĩa thức ăn ngon lành. Điện thoại reo lên, bà Quế nói :

- Đã có kết quả rồi phải không?

- Phải.

- Tôi sẽ đến.

Nhận được kết quả từ tay bác sĩ, bà Quế trở về với sự thỏa mãn trên gương mặt xinh đẹp mỹ miều, vậy là kết quả thực sự đã có. Bà đang suy nghĩ tại sao năm xưa mình lại có thể dễ dàng tin Trần Kiên, rằng việc đưa con đã mất sau khi ra đời là thật. Bởi bà đã hôn mê hơn ba ngày mới tỉnh lại. Giả tâm trả thù của con người này quá lớn khiến càng lúc bà càng mất niềm tin bởi đây không phải là động cơ hai người làm những chuyện không nên có. Vừa lúc đó, Tuệ Lâm và Đoàn Duy trở về nhà sau chuyến đi ở Đà Lạt, bà Quế vui hẳn khi Lâm có mặt ở đó...

- Con mua tặng cô khăn lên này !

- Con mua gì thì cô cũng thích.

- Mẹ à, trong mấy ngày con đi, chú Kiên có báo cáo mấy thứ con giao với mẹ không?

- À, có. Mà con đem Tiến Mạnh vào công ty khi nào mà không ẹ hay thế?

- Con nghĩ chuyện đó thì đâu có gì to tát đâu mẹ. Mạnh là bạn thân của con.

- Con không tin tưởng gì ai mà phải lôi thằng Mạnh vào?

- Con không nghĩ như vậy. Mà bây giờ con đang là chủ tịch, thì con có quyền. Có phải không ạ?

- Nếu con xem con trên quyền của mẹ.

- Nếu con xem con trên quyền của mẹ, con đã đuổi những người con muốn đuổi lâu rồi.

Tuệ Lâm ngó người ra trước cuộc đối thoại giữa hai mẹ con. Duy thấy như vậy nên kéo tay cô bạn gái và nói :

- Em trao quà ẹ anh xong rồi, anh đưa em về nhé !

- Ô ... Nhưng mà ...
- Không nhưng gì hết. Anh sẽ nói chuyện với em sau.
- Vậy anh đưa em tới M&N, em muốn trao quà cho chị Nhã.
- Ok

Duy dắt Tuệ Lâm đi trước ánh mắt giận dữ của bà Quế. Khoa Nam đã trở về Việt Nam sau khi bí mật nhận được một email, Bảo Yến hơn hở ra mở cửa vì Tuệ Lâm nói sẽ về vào sáng sớm...

- Quà của tớ đâu?

Cô đứng chết lặng khi Khoa Nam sức hiện sừng sững trước mặt cô. Yến lùi lại vài bước, Khoa Nam đóng cửa lại rồi cả hai vào nhà, lên phòng riêng của cô. Khoa Nam nói :

- Anh không cần ai nói hết. Anh chỉ cần chính miệng em nói thôi !
- Tôi không có gì để nói với anh cả.
- Nói cho anh biết, em đã có thai với anh đúng không?
- Không có.
- Em thừa biết phải làm sao anh mới quay về đây mà. Không lẽ đến giờ phút này em vẫn còn muốn che giấu điều đó với anh ư ?
- Chúng ta đã chia tay. Chuyện đó có thật hay không thì cũng không có bất cứ liên quan nào đến anh. Chia tay, tức là hết !
- Yến, anh rất thật lòng. Anh chịu trách nhiệm này ! Em đừng có nghĩ ...
- Anh chịu trách nhiệm hả ? Ai cần chứ. Tôi không nghĩ là tôi cần cái chịu trách nhiệm mà anh nói.
- Không phải. Ý anh là ...

93. Chương 93

- Bảo Yến, em phải hiểu là anh không chỉ đơn giản phải chịu trách nhiệm.
- Tôi không cần gì ở anh. Không cần gì hết !
- Vậy tình yêu của anh. Chẳng lẽ em cũng không cần nó ?

Làn môi mỏng nở một nụ cười như mỉa, Yến cố không để mình khóc, cô quay lại nhìn Khoa Nam trước khi đẩy anh ra khỏi cửa :

- Tôi không phải là người đặt dấu chấm hết cho thứ anh vừa nói.
- Em gọi tình cảm của chúng ta bằng chữ “thứ” sao?

Yến chỉ im lặng mà không nói gì cả. Nam đứng yên một hồi rồi hít một hơi dài, có lẽ vừa lau nước mắt. Anh nói :

- Vậy thôi được rồi ! Anh không làm phiền em nữa.

Nam vừa đi ra tới đầu phố thì Tuệ Lâm cũng vừa bước xuống Taxi. Hai anh em tròn mắt nhìn nhau rồi dắt nhau đi ăn sáng. Kể lại mọi chuyện, Tuệ Lâm nói :

- Biết vậy em đã không nói ra mọi chuyện qua e-mail.
- Đâu có thay đổi được gì.
- Biết đâu được. Mà lần này anh về, chủ đích của anh chỉ là nhận trách nhiệm thôi. Hay còn vì lí do nào khác?

Khoa Nam cúi kính nhìn cô em gái Tuệ Lâm rồi thở dài rút trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ xíu. Tuệ Lâm bật lên xem thử, thì ra đó là một chiếc nhẫn kim cương. Tuệ Lâm mỉm cười :

- Biết ngay mà ! Nhẫn cầu hôn !
- Thôi bỏ đi ! Dù gì thì anh cũng đã bị cự tuyệt.
- Nhưng lần này Yến quả thực là hơi lạnh nhạt đó. Xưa nay cậu ấy cũng tình cảm lắm kia mà.
- Anh cũng không rõ nữa.
- Phải chi anh đưa chiếc nhẫn này ra trước lúc Yến biết cậu ấy có thai thì đỡ hơn. Ít ra cậu ấy sẽ không nghĩ rằng anh chỉ vì trách nhiệm mà xua đuổi anh thẳng cẳng.
- Anh không cần nhờ e-mail của em đâu. Anh dự định về 1 tháng để cầu hôn và thuyết phục Yến qua Mỹ ra mắt mẹ chứ bộ. Em cũng biết giờ này ở bên Mỹ tuyết vẫn chưa tan, đâu có làm ăn được gì. Mấy nhà hàng của gia đình chúng ta dự định đóng cửa đến hết tháng này luôn đấy.
- Em cũng không biết phải giúp anh bằng cách nào. Nhưng anh hãy nhanh lên ! Bụng của Yến bắt đầu lớn rồi. Dù sao đó cũng là con của anh, cháu gọi em bằng cô đấy.
- Còn em với thằng kia thì sao ?
- Thằng nào?

Khoa Nam cười khinh khỉnh nhìn Tuệ Lâm đỏ mặt...

- Lúc trước anh thấy có thằng đưa đón em về.
- Bữa nào đi. Em sẽ cho anh thấy mặt.
- Vậy thôi về nhà coi sóc bà bầu hộ anh. Anh đi tìm khách sạn nằm một chút, ê mờ quá !
- Được rồi.
- Sao không còn cảnh hề thấy mặt anh là chìa tay xin tiền như còn ở Mỹ vậy nhỉ?
- Em về Việt Nam có việc làm, người ta trả lương đấy. Với lại em đâu tốn tiền như trước.
- Có người tình lo hết chứ gì.
- Ghét anh quá đi ! Thôi em về.
- Ừ.

94. Chương 94

Đoàn Duy dường như ngày càng tin tưởng rằng mình chính là đứa trẻ may mắn đã không lìa đời trước bàn tay độc ác và nham hiểm của Trần Kiên cùng bà mẹ hồ Ngọc Quế. Duy không hiểu tại sao bà lại đóng kịch hay như thế, có thể nuôi đứa con của người khác. Nhưng nội tâm của anh bị giày xé dữ dội, nếu nói thẳng ra mà sự thật không như thế thì mẹ con sẽ mãi mãi có khoảng cách. Và Duy cũng từng nhớ rằng lúc nhỏ mỗi khi nhìn thấy vết sẹo nhỏ trên bụng của mẹ, nó nằm ngay giữa và lúc đó anh chưa phân biệt được, nhưng Duy tin đó là vết mổ để lấy em bé ra. Anh thở dài ôm chặt đầu ngán ngẩm nhìn tấm ảnh gia đình của mình và đồng hồ sơ chồng chất. Cuộc sống của Duy giờ đây quẩn chặt lấy bởi hai từ “căng thẳng” và “trả thù”. Nhưng mỗi hận thù đó vẫn chỉ nằm trong vòng nghi vấn, bởi vì ít nhất người đó cũng là người mà Duy đã từng gọi tiếng mẹ trong suốt gần 30 năm nay. Bước sang năm mới đã vài tháng, có nghĩa là bây giờ anh đã 27 tuổi. Tuổi trẻ không còn bao lâu nữa rồi.

Lâu rồi Duy không thấp nén hương cho ông Đoàn. Anh đứng ở đó vài phút rồi lại mở cửa phòng làm việc của ông và bước vào đó. Chỗ này vẫn được lau chùi sạch sẽ không một hạt bụi, rồi anh đi lòng vòng. Phòng làm việc của ông Đoàn luôn là nơi Duy thích khám phá. Anh vẫn có thói quen đó và lục lọi khắp nơi. Lại một lần nữa Duy trông thấy một điều khá lạ. Luôn luôn, tượng nhân sư bằng vàng rỗng đặt đối diện bàn làm việc của ông Đoàn luôn nằm hơi lệch 1 bên. Để ý kỹ thì mới thấy dường như có vật gì che giấu bên

dưới. Tò mò bước lại và hé mở, Duy hết sức ngạc nhiên khi che giấu bên dưới khác hẳn thật là một cây súng lục ngắn và nhỏ. Duy còn cho rằng là đồ chơi, nhưng khi mở ra thử, toàn là đạn thật. Còn cả thấy 5 viên. 2 viên đã không còn nữa. Duy nhìn mặt suy nghĩ đôi chút rồi bí mật lấy cây súng về phòng. Anh tự nói với mình : “Cảm ơn ba linh thiêng đã cho con tìm thấy nó. Con sẽ dùng những viên đạn còn lại để trả thù cho ba mẹ. Ba mẹ thật sự của con !”.

Bảo Yến đi mua sắm một mình, cô dự định sẽ về thăm ba mẹ vài ngày ở Hà Nội. Yến nghĩ rằng những lúc này là cô cần họ hơn hết. Tuệ Lâm nói :

- Tớ sẽ bị đuổi việc mất !
- Vì những cuộc gọi của tớ sao?
- Tất nhiên rồi.
- Cậu có cả một đại công tử chật ních tiền trong két sắt, sợ gì đói khổ?
- Đã kéo nhau vào nhà thờ trao nhẫn đầu mà cậu nói vậy. Với lại, kéo vào đó thì cũng chưa chắc sẽ gắn bó với nhau trọn đời.
- Sao vậy? Sao lại nói thế? Chưa tin hẳn vào tình yêu đẹp như cổ tích đó hả?
- Không. Chỉ là... nhiều khi đẹp quá và sợ không chấp nhận nổi khi phải mất nó thôi. Anh Duy rất là yêu tớ, đến nỗi, tớ không tin rằng mình lại may mắn có được một tình yêu như vậy.
- Có phải hoàng tử đã làm cậu quên đi tất cả tình yêu quá cố?
- Có lẽ thế.

- Quan trọng là phải tin tưởng nhau. Nếu không muốn có những cuộc chia tay đáng tiếc.

Yến nói rất bình thản làm Tuệ Lâm cũng phải ngạc nhiên. Cả hai rời khỏi siêu thị, với mấy túi đồ, Tuệ Lâm lo lắng :

- Hay là gọi chiếc Taxi...
- Thôi. Được mà. Bụng vẫn còn nhỏ, tớ không chậm chạp như cậu tưởng đâu. Nhưng mà ...
- Nhưng mà cái gì ?
- Có cảm giác là mấy ngày nay luôn bị ai đó theo dõi không ?
- Thôi đi ! Cứ nghĩ là cậu đẹp nên có đàn ông theo nhìn. Vậy đi !
- Chỉ nói thôi mà.

Yến chờ thấy hơi lâu, cô bước ra gần bờ sông một chút, gió thổi thật mát. Vượt qua một cái, ở gần đó, mọi người xúm nhau tụ lại, có tiếng kêu cứu thì ra cũng có một bà bầu rơi xuống nước. Trong lúc mọi người còn phân vân với dòng nước lạnh thì đã có một anh chàng nhảy xuống. Lúc lên bờ, vẻ mặt lo lắng cũng hiện rõ, anh chàng ôm chặt cô gái. Rồi cuối cùng điều cô nghi ngờ cũng đã tự lộ diện,

- Em làm anh sợ quá !

Khoa Nam bỗng cô gái lên rồi mới xem kỹ lại :

95. Chương 95

- Anh là ai ?
- Không phải là Yến !

Rồi cô nàng ấy mở mắt ra và xô anh làm anh chàng ngã ngối. Anh chồng của cô nàng đỡ đứng dậy, Khoa Nam nhìn mặt :

- Xin lỗi !

- Không sao. Nhầm người thôi mà.
- Chăm sóc vợ anh tốt hơn đi nhé !
- Tôi biết rồi.

Đám đông từ từ bỏ đi hết. Chỉ còn mình Khoa Nam đứng đó với bộ đồ ướt nhẹp, như cảm giác được có người vẫn còn đứng, Khoa Nam quay lại và trông thấy Bảo Yến. Anh không nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, chạy đến ôm chặt cô. Yến cũng chỉ đứng im và nói :

- Anh đã theo tôi trong mấy ngày nay sao?
- Phải.
- Để làm gì ?
- Chỉ cần trông thấy em an toàn.
- Bây giờ tôi đã không sao. Anh không cần phải làm như thế !

Khoa Nam ngừng lại và không ôm cô nữa.

- Chỉ cần em biết một điều, rằng không phải đơn giản chỉ vì thực hiện trách nhiệm. Anh đặt con tim mình vào việc làm của những ngày gần đây. Thế thôi !

Anh chỉ nhoẻn cười và đội mũ lưỡi trai vào rồi bỏ đi. Yến nghe tim mình đập dữ dội, cô đã dần cảm nhận được chuyện anh làm không phải là một Khoa Nam lạnh lùng và độc đoán trước kia nữa. Tuệ Lâm bước ra, giả vờ như không thấy rồi hỏi :

- Sao lại đứng thất thần thế ?
- Đâu có gì. Về thôi !

Đoàn Duy từ khi hé lộ được vài chi tiết về cái chết bí ẩn của cha cùng bí mật thân thế của mình. Anh đã trở nên khác trước một chút, thậm chí vì công việc Duy có thể tắt máy và bỏ qua những cuộc hẹn với Tuệ Lâm rồi sau đó đổ thừa công việc. Không dễ để tìm một cô bạn gái biết thông cảm nên Duy đã bị tư thù che mờ đi mà quên mất vun đắp cho tình yêu và hạnh phúc của cuộc đời. Thấy chuông báo tin nhắn cứ ồ ạt xuất hiện mà Đoàn Duy vẫn dán chăm chăm vào máy tài liệu, Tiến Mạnh nói :

- Để tớ coi cho ! Đi với Tuệ Lâm đi !
- Không xong vụ này không đi đâu cả.
- Duy à, công việc có thể chờ cậu nhưng tình yêu thì không cho phép cậu muộn màng đâu.
- Cậu làm gì mà khẩn trương thế? Muốn về à? Đi đi !
- Cậu nói gì mà kỳ vậy? Mấy hôm nay tớ thấy cậu kỳ cục lắm đó. Ít nhất cũng nói một tiếng vì sao vắng mặt chứ.
- Tớ có cách giải quyết của riêng tớ. Mặc xác tớ đi !
- Cậu nói vậy thì tớ không bàn nữa. Mặc công lại cãi cò.
- Nếu im lặng được thì tiếp tục ngồi đây giúp tớ. Nếu không thì làm gì mà cậu muốn làm đi.

Tuệ Lâm thì ngồi một mình, đốt hết que diêm này đến que diêm khác để chờ người yêu tại quán kem Fanny mà cô thích. Kỷ niệm 3 tháng quen nhau được cô tưởng tượng sẽ lung linh và lãng mạn hơn rất nhiều, nhưng đằng này thì nó lại trở nên nhạt nhẽo và cô đơn lắm. Ngồi đến 12 giờ đêm chẵn, cô đứng dậy ra về vì quán phải đóng cửa.

Sức chịu đựng là có hạn. Những người khi yêu phải biết điều đó. Và sự thông cảm không thể mãi cảm thông cho những lần lỗi hẹn không lí do mãi được. Tình yêu vừa chớm nở nhưng không biết gìn giữ thì sẽ rất mau héo tàn.

96. Chương 96

Chap 28:

Cả tuần không gặp mặt, chỉ nhắn tin qua quýt. Có vẻ như mọi chuyện đã bắt đầu theo chiều hướng đi xuống. Sau 3 tháng yêu nhau, tình cảm cả hai đã không còn như trước. Nghe lời người yêu, Tuệ Lâm đã từ bỏ công việc lương cao đúng sở thích ở M&N để vào đại học RMIT. Thời gian đi học cũng làm cô rảnh rỗi nhiều hơn. Cô và Bảo Yến đang ngồi ở nhà, Yến ngồi xem TV còn Tuệ Lâm gọt đĩa trái cây, nào là me, xoài xanh và ổi, Tuệ Lâm nhìn Yến ăn một cách ngon lành mà e ngại :

- Chưa vậy mà cũng ăn được hả?
 - Chứ sao. Ngon lắm đấy !
 - Thèm chua. Mẹ tớ không thích cháu gái đâu. Anh trai tớ là con trai đầu lòng đấy.
 - Tớ đã đồng ý cho anh cậu bên mảng lại gần cơ à? Còn nào mẹ chồng nào cháu trai ... Thôi khỏi đi !
 - Nhưng đã chịu nhận một cái ôm còn gì.
 - A... gạt tớ. Vậy là hôm nọ đã chứng kiến !
 - Điện thoại hôm ấy hết pin. Chứ thôi là tớ không tha cảnh mùi mẫn ấy đâu. Phải không cháu cưng ?
- Vừa nói Lâm vừa vỗ vào bụng Yến. Lập tức cô nàng ngồi bật dậy rồi thở phì một cái...
- Ôi trời ...
 - Chuyện gì vậy ?
 - Có cảm giác... Nhóc con vừa đạp tớ !
 - Có vậy thôi à?
 - Không đâu. Cảm giác đó lạ lắm !

Tiếng chuông cửa vang lên, cả hai dừng đùa giỡn, Lâm ra mở cửa. Mở cửa đi vào, Yến vẫn đang mải mê với đoạn tình cảm của bộ phim, nghe có tiếng bước chân lạ, Yến quay lại thì thấy Khoa Nam đứng sừng sững sau lưng. Cô giật mình rơi cả remote trên tay :

- Sao anh lại đến đây?
- Em khoan hãy đuổi anh. Cho anh nói cái này đi !
- Đây là nhà tôi mà.
- Đúng. Nhà của ... mẹ của con anh.
- Tôi nói nó là con anh hồi nào?
- Nhưng anh biết em ngủ với anh mới có nó.

Yến tức tím cả mặt :

- Thôi cái giọng nham nhở đó đi !
- Anh có nói sai đâu.
- Im đi !

Cô giận dữ bỏ vào phòng riêng và khóa cửa lại nhanh không để Khoa Nam chạy theo. Sau vài cái gõ cửa liên tục, Nam bắt đầu ngồi phía trước cửa phòng mà giải bày tâm tư :

- Anh biết dù anh có nói gì thì em cũng không thể chấp nhận anh sau khi anh nói chúng ta chia tay. Và cũng xin em đừng nghĩ chỉ vì cái thai trong bụng em mà anh quay về đây. Hôm nay anh đến đây, chỉ muốn em biết rằng, trong suốt những ngày về Mỹ, anh không ngừng nhớ em. Anh thậm chí suýt quên mất rằng, quả cầu thủy tinh của em vẫn luôn nằm trên xe của anh. Hôm nọ anh suýt mất nó, và anh biết rằng, đã

đến lúc phải làm những chuyện mình nên làm. Là quay về tìm em, và giữ chặt em bên cạnh anh. Như anh đã gìn giữ quả cầu thủy tinh mà em để lại trong suốt ngần ấy năm. Yến à ... làm thế nào để em hiểu anh đây !

Tuệ Lâm ngồi nhìn ông anh tỏ tình mà bật cười. Rồi như để dùng chiêu cuối cùng, Khoa Nam lấy trong túi áo cái hộp mà Tuệ Lâm đã trông thấy hôm nọ. Anh đặt xuống ngay mép cửa và nói :

- Thật ra thì lần này quay về anh có một thứ ...

Lời nói bị cắt bởi cánh cửa phòng thành linh mở, mà chiếc nhẫn vẫn còn nằm đó. Anh chàng vội vàng hét to :

97. Chương 97

- Đứng ... trời ... Nhẫn của tôi...

Bàn tay của Nam nằm gọn trong mép cửa, anh chàng rít lên vì đau. Bảo Yến lộ đầu ra trông thấy hốt hoảng đẩy cửa nhưng tay Nam đã bị kẹt không đẩy được. Tuệ Lâm nghe tiếng la ó liền chạy lên :

- Anh hai, anh hai ... sao anh nằm đây vậy ?

- Tay anh bị kẹt. Giúp anh với !

- Yến, đẩy cửa ngược vào đi !

Bảo Yến luống cuống đẩy cửa vào trong và Tuệ Lâm rút tay Khoa Nam ra, bàn tay rướm rướm máu và không cử động được các khớp xương, có lẽ đã bị gãy ngón tay. Yến vội vã chạy ra rồi xô cả Tuệ Lâm mà nắm lấy bàn tay của anh...

- Anh đưa tay vào đó làm gì vậy? Tay anh chảy máu rồi. Anh đau không?

Khoa Nam chỉ lắc đầu rồi cố dùng bàn tay còn lại, mở chiếc hộp ra. Chiếc nhẫn kim cương hiện ra trước mắt Bảo Yến. Nam gượng cười :

- Không thể để chiếc nhẫn anh đã mất cả tháng trời để thiết kế hư hỏng được. Dành cho em ! Người anh yêu nhất !

Yến giàn giụa nước mắt kéo Khoa Nam vào lòng. Tấm chân tình của Nam đã rung động được trái tim ấy. Nam như ngất đi vì cơn đau đớn. Đến 2 ngón tay bị gãy và bàn tay phải bó bột. Tuệ Lâm và Bảo Yến nhìn nhau, tiếng chuông điện thoại của Tuệ Lâm reo lên, Yến thấy sắc mặt của Tuệ Lâm biết ngay số máy đó là của ai. Cô gạt đầu :

- Thôi, để tớ trông anh Nam. Cậu đi với hoàng tử đi !

- Đến lúc cậu nên thôi gọi anh ấy là hoàng tử.

- Ghen à?

- Không.

Tuệ Lâm ra khỏi phòng bệnh và nghe :

- Chào !

- Em đó hả ?

- Phải.

- Cả tuần rồi chúng ta không gặp nhau. Anh đến đón em tối nay nhé !

- Cũng được.

- Em không thắc mắc gì sao ?

- Có gì tối nói.

- Tối gấp nhé !

Duy tắt máy và thở dài vì nghĩ Tuệ Lâm không giận. Cô cũng trút hơi thở nặng nề vì không biết hờn trách Duy theo kiểu nào đây. Khoa Nam tỉnh dậy với bàn tay cứng đờ, anh đang nhìn nó chăm chú thì Bảo Yến bước vào, cả hai nhìn nhau trêu mếu. Nắm nhẹ lấy tay Nam, Yến nói :

- Còn đau không?

- Anh biết em biết cách làm cho anh đỡ đau mà.

Yến phì cười nắm lấy bàn tay bị thương hôn lên liền mấy nụ hôn. Anh mím môi :

- Như thế này chịu đau cũng được.

- Anh trẻ con quá đi !

- Sao ? Hết giận anh rồi đúng không?

Yến nhìn Nam một chút rồi gật đầu. Anh ngồi dậy ôm chặt lấy Yến và len lén lấy chiếc khăn vẫn giữ trong người ra đeo vào tay cô. Yến nói :

- Không cần em đồng ý sao? Anh tự tiện lắm đấy !

- Thôi mà mẹ của baby !

- Anh chưa về gặp ba mẹ em

- Được rồi. Tay anh đỡ hơn 1 tý chúng ta sẽ đi.

- Hứa đó !

- Hôn anh đi ! Anh sẽ giữ lời.

Cả hai ôm ấp nhau cười tình tứ. Còn buổi tối hôm đó, Đoàn Duy đưa Tuệ Lâm đến một nhà hàng sang trọng và lãng mạn. Chỉ có mỗi hai người, Đoàn Duy nói :

- Mấy tuần qua anh hơi bận, nên không dành thời gian cho em.

- Anh bận gì?

- Công việc.

98. Chương 98

- Vậy thì có gì đâu đáng trách. Anh nhỉ?

- Cũng đâu giống trách móc anh đâu? Hả cưng.

Lâm khẽ gật. Cô nàng có vẻ chú ý những món ăn nhiều hơn cả lời nói của Duy. Anh cũng nhận ra điều đó nhưng vẫn cố lãng sang đề tài khác :

- Anh có kể ẹ nghe về bánh Donut của em. Mẹ anh rất hào hứng !

- Sao? Cô Quế thích hả ?

- Ừ. Vậy thì hôm nào em sẽ làm mời cô ấy ăn.

Ăn uống xong, Lâm và Duy đi tản bộ cả một đoạn đường dài. Gió dưới sông thổi lên mang lại cảm giác lạnh lạnh làm cả hai muốn đứng gần nhau thêm. Đột ngột xiết chặt Lâm từ phía sau bằng cái ôm ngọt ngào, Duy thì thầm :

- Anh xin lỗi !

Tuệ Lâm chỉ im lặng. Duy lại tiếp tục :

- Anh biết khi em im lặng là em không trách anh nhưng em có hờn dỗi anh đôi chút. Nhưng có một số chuyện mà nếu như không nhờ nó thì anh sẽ không trở về Việt Nam, không gặp được em. Cho nên, hãy

hiếu cho anh. Sau này anh sẽ nói cho em biết mọi chuyện nhưng bây giờ thì chưa. Có một điều mà anh rất muốn em biết và cũng xin em đừng quên. Là anh rất trân trọng em và tình yêu của chúng ta.

Lâm nghe xong, cô quay lại và tựa đầu vào vai Duy và nhẹ nhàng vuốt má anh ...

- Em thông cảm cho anh thêm một lần, nhưng không có nghĩa là em sẽ có nhiều lần như vậy nữa.
- Anh hứa với em. Sẽ không như vậy nữa !

Cả hai quần chặt lấy nhau và trao nhau những tình cảm thiết tha như để đền bù cho nhau những cảm giác 1 tuần qua cả hai thiếu thốn. Những nụ hôn lãng mạn được thể hiện xuyên màn đêm lấp lánh những vì tinh tú soi sáng mỗi tình đẹp như pha lê ở nhân gian.

99. Chương 99

Chap 29:

Bà Quế thất thần khi thấy ông Kiên xất xốc đi thẳng vào dinh thự nhà bà mà không nói gì chỉ lẳng lẳng đi lên phòng và lục tung mọi thứ. Bà Quế chạy theo :

- Trần Kiên, anh làm gì vậy? Thăng Duy vẫn còn ngủ ở nhà đó.
- Tôi chỉ đến lấy những thứ tôi cần lấy.
- Nhà này còn cái gì để anh nhắm nhe nữa? Anh đã loại trừ được thứ gai trong mắt anh đâu mà đòi lấy thứ cần lấy.
- Tôi không nói gia sản của nhà họ Lý.
- Anh muốn gì?

Ông Kiên lạnh lùng :

- Bảng xét nghiệm ADN của Huỳnh Tuệ Lâm.
- Anh lấy để làm gì? Em đã biết hết rồi. Em còn chưa hỏi tội anh tại sao lại gạt em trong suốt gần 10 năm. Anh đang bị thù hận làm che mờ tất cả những gì tốt đẹp của anh ngày xưa rồi.
- Bây giờ em biết thì làm được cái gì? Nên nhớ, mọi người chỉ biết em có duy nhất 1 thằng con trai là Lý Đoàn Duy. Hơn nữa, cậu ta lại đang cặp với Huỳnh Tuệ Lâm đấy. Em làm thế nào mà để hai đứa trẻ nghĩ chúng là anh em thì hư mọi chuyện. Hay em muốn nói ra hết mọi chuyện?
- Tôi không biết...

Bà Quế bối rối. Nhưng bà quyết không đưa bản xét nghiệm ADN của Tuệ Lâm cho ông Kiên. Trần Kiên đã trông thấy và hai người đang có một cuộc tranh giành quyết liệt. Trần Kiên nói :

- Quế, đừng cố chấp ! Hổng mất việc lớn đấy !
- Không việc lớn nào ngoài việc tôi đã tìm được đứa con gái mà tôi mong chờ bấy lâu nay.
- Tại sao vậy? Nếu việc này kết thúc, chúng ta cần lấy lại những gì thuộc về chúng ta thì mặc sức cho em nhận lại máu mủ.
- Trần Kiên, đó cũng là con của anh. Anh không thương nó sao?
- Thương con cũng phải có lí trí. Anh không thương nó thì làm sao gửi nó cho gia đình chị gái của anh dưỡng dục, là một thiếu nữ xinh đẹp và ngoan ngoãn như nó.
- Vậy sao anh không để nó ở lại Việt Nam, ít ra em còn ...
- Em không phải là em nếu có đứa con bên cạnh. Em rất dễ bị tình cảm lấn át ! Đưa cho anh giữ, bản xét nghiệm này không thể để lộ liễu được.

Duy đang ngáy ngủ, anh chàng nghe tiếng cãi vã um sùm, tò mò chạy xuống xem thử thì thấy ông Kiên và bà Quế đang đứng đối diện nhau ngoài ban công. Duy chạy ra và hỏi :

- Mẹ, lại có chuyện gì vậy?
- Không. Không có gì. Còn sớm mà, con vào ngủ tiếp đi !

Câu này Duy nghe không lạ. Ít nhất là những ngày còn nhỏ xíu, lúc ba đi vắng, Duy thường mất ngủ vì những tiếng động lạ ở phòng bên cạnh. Và vẫn là câu “con ngủ tiếp đi” của bà Quế. Một số kí ức lại hiện về trong tâm trí chàng trai...

Tin nhắn Duy nhận được, anh chạy xe đến chỗ Tuệ Lâm. Có cả Bảo Yến và Khoa Nam ở đó, Duy bắt tay chào Khoa Nam và nói :

- Chào mọi người !
- Chàng đây hả?

Nam liếc mắt nhìn rồi cười dí dỏm với Tuệ Lâm, Duy ngạc nhiên :

- Anh Duy, đây là bạn trai của Bảo Yến, cũng là anh trai của em.
- Ồ, thế hả?

100. Chương 100

Duy hào hứng :

- Chào anh ! Tôi là Duy.
- Huỳnh Khoa Nam.
- Anh từ Mỹ về chơi à?
- Về đây cầu hôn đấy chứ !

Yến đỏ mặt thụi nhẹ vào người Nam. Anh chàng gấp cho cô một ít thức ăn, trao cho nhau hàng loạt hành động lo lắng lẫn nhau. Tuệ Lâm hỏi :

- Rồi hai người hẹn em đến đây không chỉ để em giới thiệu bạn trai phải không?
- Đúng đó. Em à, em nói kế hoạch của chúng ta đi.

Yến tiếp lời Nam :

- Sáng mai bọn tớ sẽ đi Hà Nội ra mắt ba mẹ tớ. Anh Nam sẽ bàn chuyện cưới xin với ba mẹ tớ, sau đó anh Nam sẽ đưa tớ về Mỹ ra mắt gia đình và bọn tớ định sau khi em bé ra đời mới đám cưới.
- Cậu không có phản đối gì trước quyết định này à?
- Tớ chẳng muốn cái áo cưới của tớ rộng như áo bầu đâu.
- Tùy cậu thôi.

Lúc Duy vừa rời khỏi toilet thì Nam cũng bước vào. Cả hai nhìn nhau, Nam mở lời :

- Duy này, tối nay cậu có hứng thú đi bar với tôi không?
- Cũng được. Anh ở khách sạn nào?
- Tất nhiên là ở nhà của Bảo Yến.
- Được. 10 giờ tối tôi sẽ chờ trước cửa.

Duy nhún vai, tối đến, đúng giờ, Duy đưa Nam tới một trong những hộp đêm ồn ào nhất Sài Gòn. Tiếng nhạc vỗ âm âm đau cả tim, cả hai chỉ uống rượu và nhìn gái đẹp khiêu vũ, uống một cách chậm rãi, thì

thoảng liếc nhìn đối phương như để khám phá vậy. Đột nhiên, một cô nàng, nhìn sơ đã biết làm nghề gì, gương mặt không khả ai nhưng sở hữu những đường cong cực bồng mắt. Cô ngồi giữa Duy và Nam, cô nàng tỏ ra muốn quyến rũ Duy hơn :

- Anh có thể mời em một ly được không?
- Em uống gì?
- Giống anh.
- Ok. Anh bồi, 1 ly martini.

Nam nhếch mép cười rồi bỏ đi như để trả lại bầu không khí cho hai người. Duy chỉ lạnh lùng nhìn theo những màn khiêu vũ ngoài sân mà không chú tâm lắm đến cô gái. Cô nàng hỏi :

- Anh tên gì?
- Duy.
- Em là Kiều My.
- Ủ.
- Anh không muốn biết thêm gì về em sao?
- Không.
- Anh có biết em là ai không?
- Em vừa giới thiệu cơ mà.
- Em nổi tiếng nhất cái bar này. Anh may mắn hôm nay mới được em ngồi cùng đây !

Nam quay trở lại, Duy nhìn anh và nói :

- Nhưng anh đã có bạn gái. Cô ấy còn là em gái của anh này ! Anh ta muốn em bao nhiêu tiền để quyến rũ anh vậy? Anh sẽ trả cho em gấp đôi để mua lại sự yên tĩnh.

101. Chương 101

- Thôi đi ! Tôi không cần tiền của hai người. Tôi không phải là món hàng muốn làm gì thì làm đâu nhé !
Cô nàng giận dữ bỏ đi. Đi chơi đến gần sáng, Duy mới lòi Nam về. Dừng trước cửa nhà, xách áo anh chàng lên và Duy cảnh cáo :
 - Đừng dùng chiêu đó với tôi !
 - Tôi chỉ có 1 đứa em gái, tôi cần phải chắc chắn nó ở đây an toàn.
 - Tôi không bảo anh phải tin tôi, nhưng đối với tôi, Tuệ Lâm quan trọng hơn mọi thứ trên đời. Và tôi yêu cầu anh đừng bỏ phí công sức làm những chuyện như thế nữa.
 - Tôi đã biết được điều tôi cần biết.
- Duy đi chơi về muộn nhưng cũng không quên gọi cho người yêu :
- Em ngủ chưa?
 - Vẫn chưa. Còn anh?
 - Anh vừa đi chơi về.
 - Đi bar uống rượu với gái hả?
 - Em biết chuyện đó gần như là không thể tránh khỏi mà.
 - Cho nên mới gọi điện tạ lỗi với em chứ gì.

- Không có gì để tạ lỗi hết. Anh sẽ chẳng làm chuyện gì có lỗi với em.
- Anh có vẻ còn tỉnh táo.
- Ủ. Anh đâu có uống nhiều.
- Vậy thôi chúc anh ngủ ngon.

Duy dừng cuộc nói chuyện với Lâm sau khi nghe có tiếng động lạ, bà Quế rời khỏi phòng rất nhanh sau khi một hồi chuông điện thoại vang lên. Duy lén lút chạy theo và nghe bóng gió :

- Em sẽ đưa bằng ADN cho anh, với điều kiện anh không được đột ngột đưa nó biến mất khỏi mắt em.

Duy nhúu mày, lại bằng ADN gì nữa. Nếu Duy không phải là con bà thì tội tình gì mà bà Quế lại phải đi kiểm tra ADN...

Sáng hôm sau, Tuệ Lâm đến nhà Duy khá sớm. Bà Quế vui ra mặt khi thấy Tuệ Lâm đến :

- Con đã tới rồi đó hả?
- Chào cô.
- Duy đâu có dặn trước hôm nay con sẽ tới nhỉ. Làm cô không chuẩn bị gì hết !
- Con đã chuẩn bị rồi. Hôm nay con làm bánh Donut cho cô ăn nhé !
- Duy nó vẫn chưa thức. Để cô gọi nó dậy làm bánh cùng cháu.
- Thôi để cháu.

Vào phòng Duy thì thấy anh vẫn ngủ khò, Lâm nghịch ngợm lấy tay búng mũi anh. Thấy Duy không phản ứng, Lâm tiếp tục búng thêm một phát nhưng lần này đã bị Duy quật xuống nằm cạnh anh. Duy hỏi :

- Dám búng mũi anh hả?
- Dậy đi heo lười.
- Sao hôm nay có kế hoạch mà không nói gì với anh vậy?
- Anh nói mẹ anh thích ăn Donut mà.
- Vậy hóa ra hôm nay đến lấy lòng mẹ anh ư?
- Thôi, dậy đi mà !
- Hôm qua anh làm việc đến 2 giờ sáng đấy.
- Nhưng hôm nay anh không thể ngủ nướng.
- Mai mốt về chung một nhà, nhất định phải đền cho anh đấy.
- Đền cái gì cơ?

Lâm ngồi bật dậy. Thấy Duy vẫn nhắm chặt mắt, cô hỏi :

- Bây giờ có chịu dậy không?

102. Chương 102

- Hôn anh đi !
- Anh vẫn chưa súc miệng đó.
- Anh xài kem Colgate đó. Có thể giữ hương thơm tới tận sáng hôm sau.
- Thôi được rồi, nhưng hứa là phải dậy ngay đó !
- Hứa.

Lâm cúi xuống đặt lên môi Duy một nụ hôn nhẹ nhàng và lãng mạn, anh chàng mở mắt ra và mỉm cười hôn lên má cô người yêu :

- Em hôn rất tuyệt !
- Thôi được rồi ! 10 phút nữa em muốn thấy anh dưới nhà.
- OK !

Duy đánh răng và cạo râu, anh vì vụ huyết sáo và không may một vết xước nhỏ bị dao cạo râu gây ra. Anh chàng xuyết xoa tự đi tìm băng cá nhân dán vào. Duy soi gương và chải chuốt lại mái tóc rồi nói vu vơ :

- Khi không sáng lại bị trầy xước, điềm báo gì đây nhỉ?
- Anh Duy ơi ...

Tiếng gọi của cô bạn gái vọng lên, Duy mặc nhanh chiếc áo pull cộc tay khỏe khoắn chạy nhanh xuống nhà. Bà Quế nói :

- Con đánh trứng và nhồi bột và tất cả những thứ này vào thành hỗn hợp đi.
- Chứ không phải thức dậy là ăn rồi sao?
- Không.
- Thế còn mẹ?
- Mẹ ngồi coi TV.
- Thôi đi mẹ. Đừng có đùa.

Bà Quế ra khỏi nhà bếp. Duy quay sang nhìn Lâm đang tự trộn đều các thứ lại với nhau, anh mỉm cười kéo tay cô ra khỏi máy đánh trứng và tự tay làm một cách điêu luyện. Lâm tròn mắt ngạc nhiên :

- Anh biết làm bánh sao?
- Anh chưa nói với em, ước mơ lúc nhỏ của anh là ông chủ một cửa hàng bánh mì à?
- Em chưa từng nghe.
- Dù lúc trước ở Đức anh có một văn phòng bán linh kiện điện tử, nhưng đó chỉ là hợp tác với bạn thôi. Anh định có đủ vốn sẽ thực hiện ước mơ của anh.
- Anh có ước mơ cũng thú vị nhỉ?
- Cho nên, tài đánh bột của em vẫn còn nghiệp dư quá, làm sao Donut chinh phục mẹ anh cái gì cũng đòi hỏi thập toàn thập mỹ được.
- Vậy anh có biết làm Donut không?
- Có biết thì hôm nay cũng không phải là ngày anh trở tài. Trả lại cho em, xong rồi đấy !

Bột trở nên rất mịn chứng tỏ tay đánh bột này rất lành nghề. Lâm nhồi nhồi nặn nặn một hồi cũng được vài cái bánh vòng tròn ra hồn. Duy ngồi đó gõ lộp cộp trên bàn nhìn từng công đoạn của người yêu thỉnh thoảng mỉm cười. Lâm đang say sưa làm bất cẩn một giọt dầu văng trúng tay cô :

- Ui da...
- Cái gì vậy?

103. Chương 103

- Dầu văng trúng em rồi.
- Để xem ... Ôi trời ơi ! Đỏ ửng lên cả rồi.
- God, bánh khét kia kìa !

Lâm chạy xấp chạy ngửa lại và hứng thêm vài giọt dầu văng nữa, cô nàng ầm ức khóc. Duy tắt lửa và quay lại nhìn Tuệ Lâm, anh lấy kem thoa lên mấy vết bỏng và nói :

- Đừng khóc nữa. Có anh ở đây mà !

Quả thực Duy đã trổ tài năng làm bánh của anh, chỉ phút chốc, mấy cái bánh hơi khét kia đã được áo lên 1 lớp chocolate tuyệt diệu và có cả kẹo màu trông hấp dẫn vô cùng. Duy đưa đĩa bánh Donut đủ màu nhìn Tuệ Lâm :

- Sao hả? Có vừa ý không?

- Đâu phải của em làm ...

- Thôi mà. Em vẫn phân biệt anh với em sao? Thôi, tới giờ ăn trưa rồi. Lên bàn ăn, em không nói anh không nói, sao mẹ biết có anh giúp em.

Đĩa bánh Donut đặt chính giữa nổi bật xung quanh hàng loạt món sơn hào hải vị. Bà Quế trông thấy mấy vết bỏng cũng lo lắng không kém gì Đoàn Duy...

- Sao lại bắt cần thế hả con?

- Không sao đâu cô. Anh Duy đã thoa thuốc cho con rồi !

- Thôi mẹ đừng lo, ăn cơm đi !

- Lâm, ăn đi con!

- Cậu chủ, món cậu gọi đây !

Duy hí hửng với đĩa hạt dẻ nóng bừng. Anh chàng đưa một nắm cho bà Quế :

- Mẹ, lúc ở Đức đây là món khoái khẩu của con.

- Con quên là mẹ cực dị ứng với hạt dẻ và lạc à ?

Duy bật cười quay sang Tuệ Lâm, cô nàng cũng che miệng lại :

- Em mà ăn thứ này thì bị tiêu chảy đấy. Em kỵ nó từ lúc dậy thì tới giờ !

- Hai người lạ đó nha. Sao lại cùng kỵ món anh khoái khẩu vậy?

- Em có biết đâu.

- Cô còn kinh hơn cả con. Thứ này hủy diệt hết những vitamin trong mấy lọ kem dưỡng da đắt tiền bạn cô tặng. Cô không dám đụng tới dù chỉ một hạt.

- Con và cô hợp nhau quá.

Bữa ăn kết thúc trong vui vẻ và tiếng cười. Đến chiều thì Tuệ Lâm được Đoàn Duy đưa về nhà. Anh chàng cười hí hửng :

- Thế mai mốt anh phải mời em ăn hạt dẻ nhiều vào mới được.

- Thôi đi nha. Chọc em hoài.

- Vào nhà nhanh đi ! Tối rồi !

- Cũng được.

- Chào em yêu !

- Chào anh yêu !

Làm sao có thể thiếu một nụ hôn nồng cháy tạm biệt nhau. Duy về tới nhà thì trời cũng đã tối muộn, bà Quế chuẩn bị đi ra ngoài như thường lệ vào tối cuối tuần. Bà hỏi:

- Đưa con bé về nhà rồi hả?

- Mẹ đi chơi sao?

- Ủ. Còn con?
- Con nghỉ sớm. Mai lại đi làm !
- Vậy ở nhà nhé !
- Chúc mẹ đi vui vẻ.

Duy vừa thay quần áo ra thì anh lại thấy chột dạ, vào toilet được một hồi. Duy chọn đại một tờ báo, đập vào mắt anh là dòng chữ, bệnh dị ứng có thể do di truyền. Duy chỉ đọc qua loa vì anh không có thói quen ngồi lâu trong toilet. Ngồi làm việc tới tận khuya, vươn vai đứng dậy chuẩn bị lên giường ngủ. Như nhớ ra chuyện gì, chợt Duy chạy thật nhanh vào toilet tìm lại tờ báo đó. Rồi anh lên mạng và search google thử dòng chữ “dị ứng có tính di truyền”. Hàng loạt kết quả hiện ra trước mắt Duy, nhưng đập vào mắt anh là dòng chữ :

- Dị ứng thực phẩm có tính di truyền, theo thống kê, nếu trong nhà có cha hoặc mẹ bị dị ứng thì 20% - 30% con cái cũng có khả năng dị ứng, nếu cả cha và mẹ đều dị ứng thì tỷ lệ này ở con cái lên đến 50% - 60%.

Lại thêm một sự trùng hợp đến lạ lùng. Duy nắm chặt tay vì vừa phải hiện ra một bí mật khiến anh run rẩy...

- Sao lại có chuyện trùng hợp đến lạ kỳ như thế? Lẽ nào lại là ... Không. Không thể nào ! Không phải cô ấy !

Tâm trí Duy lại bấn loạn vì những suy nghĩ hiện ra trong đầu. Anh ôm chặt đầu như muốn quăng cái điện thoại đi khi hiện lên đó là số máy của Tuệ Lâm. Duy bối rối tắt máy.

Vì anh đang sợ.

Sợ một điều khủng khiếp.

Đe dọa đến tình yêu của anh.

104. Chương 104

Chap 30:

Duy lại thỉnh thoảng biến mất rồi đột ngột xuất hiện trước mặt Lâm với một lí do nào đó. Nhưng Lâm là một cô người yêu tuyệt vời, luôn biết thông cảm và hiểu Duy. Duy ngồi nhìn Tiến Mạnh ngoe nguẩy với xấp thiệp cưới sang trọng trên tay, anh chàng lắc đầu :

- Phô trương quá rồi đấy !
- Đời người chỉ có một lần mà bạn.
- Chắc chỉ một chứ ?
- Xem thường tớ vừa thôi chứ. Chung thủy lắm đấy !
- Cũng phải thôi ...

Duy chép miệng hớp một ngụm cà phê và tiếp tục dán mắt vào laptop khi đang cùng mạnh ngồi trong một quán cà phê khá lãng mạn. Anh chàng tiếp tục :

- Sở hữu một cô vợ như Khiết Nhã thì cậu chẳng lấy lí do gì để đi lãng nhăng.
- Vậy lí do gì theo cậu đàn ông sẽ không đi lãng nhăng?
- Giỏi giang, thành đạt và sở hữu một sắc đẹp quyến rũ như hoa hậu.
- Thế thì cậu nghĩ tớ sẽ chung thủy với Nhã chỉ vì cô ấy có những ưu điểm đó à?
- Cậu đừng kể ra là vì Trang Khiết Nhã sở hữu một gia tài kếch sù của ba mẹ nuôi à nha !
- Cậu thật nông cạn, Duy à !

Tiến Mạnh buông lời nghe khá nhạt tai xen lẫn chút điệu thất vọng cho cậu bạn thân. Duy vẫn nhìn Mạnh như để chờ đợi câu trả lời. Mạnh nói :

- Đúng là tớ may mắn khi mới cưới được Nhã có thể xem là thập toàn thập mỹ như vậy. Nhưng điều quan trọng hơn tất cả mọi ưu điểm của cô ấy để khiến tớ không phản bội hôn nhân chính là tình yêu tớ dành cho Nhã. Vì yêu, nên sẽ không làm bất cứ thứ gì có thể làm sứt mẻ tình yêu đó. Tớ không chỉ sợ mà còn biết quý trọng và giữ gìn, không giống như cậu.

- Tớ làm sao?

Duy nhếch miệng cười đều, Mạnh nói :

- Cậu kể ra được nhiều ưu điểm của Khiết Nhã thì xét những ưu điểm ấy, Tuệ Lâm xứng đáng là một thiên thần. Trong trắng, đáng yêu, biết lắng nghe và thông cảm. Tự hỏi lại đi, cậu đã bao nhiêu lần thất hứa sau gần 4 tháng yêu nhau? Tớ đếm được đấy.

- Ý cậu định đề cập chuyện gì đây?

- Duy à, có lẽ tớ không hiểu cậu. Tại sao cậu quá ngu ngơ dần thân vào một mối tình mà tớ đã cảnh báo với cậu là sẽ vất vả với nàng Phương Thy và lại nhạt nhòa với một cô bạn gái xứng đáng với cậu hơn Phương Thy rất nhiều.

- Không phải chuyện của cậu. Tớ yêu Tuệ Lâm nhiều bao nhiêu thì cô ấy biết.

- Cậu đã từng mất người yêu mà cậu đặt niềm tin nhiều nhất, điều đó khó chịu thế nào chắc tớ không cần phải giải thích. Nhưng nếu cậu để mất thêm lần này, chắc chắn cậu sẽ hối hận suốt đời đấy. Tớ chơi với cậu từ nhỏ tới lớn, bạn của cậu tớ biết không sót một ai, và tớ biết ai là người cậu cần, Duy ạ !

105. Chương 105

Tiến Mạnh vỗ vai Đoàn Duy rồi đặt tấm thiệp hồng trước mặt anh...

- Tớ mong không lâu sau sẽ đến lượt cậu và Tuệ Lâm.

Duy im lặng nhìn tấm thiệp khắc tên Phạm Nguyễn Tiến Mạnh và Trang Khiết Nhã. Hai cái tên trở nên đẹp đẽ nằm bên cạnh nhau. Duy cũng từng ao ước có tên mình ở trong đây. Nhưng bây giờ ngay cả thân thể của mình vẫn còn đang là một điều bí ẩn, tại sao anh lại chọn đúng ngay cô gái có mối liên hệ mật thiết trong vòng xoay bí ẩn của cái chết của cha làm người yêu. Chỉ từ một sự thắc mắc mà bây giờ Duy đã moi ra thêm được cả một bản thắc mắc dài ngoằng. Anh chỉ mới 27 tuổi nhưng đầu óc đã già đi trông thấy hơn một năm qua vì những chuyện như thế này đây. Cũng như mọi ngày, đón Tuệ Lâm tan học rồi cả hai vì vụ tối tận khuya mới về. Cùng nhau nhìn những tảng lục bình trôi trên sông Sài Gòn, Lâm tựa đầu vào vai Duy còn anh thì khoác tay lên vai cô thỉnh thoảng lại âu yếm đặt một nụ hôn lên tóc, lên má...

- Ước mơ sau này của em là gì?

Duy phá bầu không gian im lặng. Tuệ Lâm hơi ngạc nhiên, rồi cô mỉm cười:

- Mãi như thế này !

- Chỉ đơn giản thế thôi à?

- Nhiều khi chỉ có một ước muốn đơn sơ như thế mà cũng khó tìm đấy chứ.

- Có lẽ vậy.

- Mẹ anh có chê bánh Donut không?

- Không. Mẹ anh rất quý em kia mà ! Nhiều lúc mẹ còn xem em là con gái ấy chứ.

- Em cũng thích vậy. Mẹ em thì rất nghiêm, không thân thiện và tâm sự với em nhiều như mẹ của anh.

- Đúng rồi... Sao mà không thân được...

Duy lẩm bẩm. Tuệ Lâm đột ngột ngồi dậy rồi xoay mặt Duy lại đối diện với cô và hỏi :

- Tới lượt anh !
- Làm gì?
- Nói cho em biết, anh có ước mơ gì cho tương lai !
- Em muốn nghe thật à?
- Tất nhiên.

Duy mỉm cười :

- Sau khi mọi chuyện xong xuôi, anh chỉ muốn quay về nơi yên bình để sinh sống. Có thể anh không về Đức nữa nhưng anh sẽ đến một nơi nào đó đẹp, có bến cảng hoặc cao nguyên, để anh có thể đón bình minh bên thiên nhiên lãng mạn. Ở nơi đó, sẽ có một tiệm bánh và anh là ông chủ của tiệm bánh ấy.
- Vậy ra anh vẫn muốn thực hiện giấc mơ làm bánh của mình à?
- Em có muốn gắn bó với một người chỉ có đồng lương của một ông chủ tiệm bánh không?
- Em sẽ làm bà chủ tiệm bánh. Em sẽ bưng cà phê và bánh cho khách hàng.

Lâm mỉm cười khi được Duy ôm vào lòng. Anh nhẹ nhàng :

- Anh ước gì chúng ta có thể thực hiện được điều đó ngay lúc này.
- Việc của anh còn lâu lắm mới xong hả?
- Ừ. Chính anh còn không biết khi nào nó kết thúc.

Lặng lẽ trút một hơi thở dài nào nề, Duy không biết rồi những giấc mơ màu hồng trong một tình yêu màu hồng này sẽ trôi dạt về đâu.

106. Chương 106

Vì Yến đã theo Nam về Mỹ nên Tuệ Lâm cũng đồng ý về sống gần Trần Kiên. Duy rất khó chịu về chuyện này nhưng anh không thể làm gì được bởi những động tịnh nào sẽ gây bất lợi cho chính anh. Duy nôn nóng muốn trả thù nhưng anh không cam lòng mất đi Tuệ Lâm, Duy biết rằng hi sinh tình yêu là điều anh có thể làm được nhưng điều đó tuyệt nhiên anh không bao giờ muốn nó xảy ra một lần nữa. Con người không thể sống mà không có tình yêu.

Hi sinh tình yêu hay trả thù cho ba mẹ ????

Tâm trí một chàng trai đang bị những tác nhân lớn trong đời giằng xé dữ dội. Về ngoài bình tĩnh cốt chỉ để che giấu đi tâm tư cô đơn mà thôi.

Trong khi đó, tại nhà Trần Kiên :

- Con có ý định tiến tới lâu dài với Lý Đoàn Duy không?
- Bác ơi, bọn con chỉ mới quen nhau thôi mà.
- Cũng phải có suy nghĩ gì cho tương lai chứ. Con đâu còn trẻ nữa.
- Con cũng không biết. Anh ấy rất tốt, con chỉ biết như vậy.
- Con yêu nó thật nhiều chứ?
- Dạ. Có gì sao bác ?
- Không. Bác chỉ hỏi vậy thôi.

Trong tâm trí Trần Kiên, mối thù lớn ngày xưa đã làm người đàn ông tài giỏi và giàu nghị lực này bị khoảng tối che khuất mặt sáng. Vì trả thù, ông đã một phút nhấn tâm nữ đem đứa con gái bé bỏng sang tận nước Mỹ xa xôi để mong người phụ nữ hợp tác với mình không thể có thêm phút yếu lòng nào nữa. Tận sâu trong lòng, Trần Kiên vẫn rất yêu thương đứa con gái này và ông cũng đang phân vân. Cô đang quá hạnh

phúc với tình yêu, chữ “dạ” mà Tuệ Lâm đáp lại khi hỏi về tình yêu với Đoàn Duy khiến Trần Kiên chững lại. Nếu một ngày bất dứa con gái phải chọn lựa giữa tình yêu và oan gia thù hận, lẽ nào chính ông đã cướp đi tình yêu của con gái. Nhưng chủ động giản hòa thì Trần Kiên không thể nào làm được. Từ lúc Lý Đoàn Duy trở về, ông Kiên mới tìm được đối thủ thực sự của mình, trong mắt ông, Đoàn Duy thầu đáo, khó đoán khó lường và đặt biệt luôn gây những nguy hiểm bất ngờ cho ông. Hơn hẳn ba của anh là Lý Gia Đoàn. Vì những hận thù quá lớn lao mà cả ông lẫn Đoàn Duy đều không thể chùn bước trước tình cảm. Đàn ông không thể xử sự theo tình cảm được.

Chuyện rồi có lúc cũng phải kết thúc. Dù chiến thắng có nghiêng về bên nào thì chắc chắn bên còn lại sẽ rất đau. Ông Kiên nghĩ ngợi, nhìn Tuệ Lâm đang ăn ngon lành đĩa thức ăn, ông chỉ khẽ vuốt mái tóc cô nhìn trùu mến.

107. Chương 107

Chap 31

- Này cô bạn gì ơi !

Tuệ Lâm quay lại nhìn, đó là một anh chàng có gương mặt khá baby đang nhoẻn cười đưa cho cô cây bút chì. Tuệ Lâm tròn mắt :

- Cảm ơn.

- Cô đã làm rớt bút hơn 3 lần trong 10 phút.

- Anh theo dõi từng hành động của tôi hả?

- Không. Chỉ là tiếng bút chì va chạm với sàn làm dòng suy nghĩ đang tập trung của tôi bị chi phối.

- Thật hả?

- Tiếp tục nghe giảng đi.

Bài giảng kết thúc, lúc vừa ra khỏi cửa lớp thì cả hai lại một lần nữa chạm mặt nhau, lần này là lúc Lâm vô tình làm rơi điện thoại của anh chàng đó lúc dòng người đang chen chúc. Anh chàng đó lại mỉm cười :

- Có duyên thật đấy !

- Điện thoại của anh không sao chứ?

- Chắc là không.

Nhận được tin nhắn của Duy, lại là chữ busy to oánh cùng với những icon trái tim mà càng lúc Lâm càng cảm thấy nó trở nên bình thường. Thấy anh chàng kia bước đi lặng lẽ và lằm lũi nhìn cái điện thoại, Tuệ Lâm gọi lớn :

- Này anh gì ơi !

Anh chàng kia quay lại, Lâm mỉm cười :

- Tôi mời anh một ly kem. Coi như để xin lỗi anh !

- Kem hả ?

- Là kem Fanny. Loại kem tôi yêu thích nhất !

- Cũng được.

Một cảnh tượng lạ lùng, anh chàng trông ngổ ngổ kia thì chạy xe đạp Martin trong khi Tuệ Lâm vì vụ trên chiếc Vespa LX sang trọng của Bảo Yến để lại. Vào đến quán kem Fanny, trông anh chàng rất lạ lẫm, cứ nhìn hai ly kem rồi hỏi :

- Cô ăn toàn thứ đắt tiền này à?

- Có bao nhiêu đâu. Anh sao thế?

- Tôi chỉ là sinh viên nghèo. Lên Sài Gòn học mấy năm rồi mà tôi chỉ biết mỗi cơm bụi và cà phê cóc.
- Thế cà phê cóc là gì?
- Không hợp với những tiểu thư như cô đâu. Thật ra gia cảnh cũng không tới nỗi, nhưng để vào RMIT, tôi buộc phải chọn kiếp sinh viên như vậy.
- Lâm nhoẻn cười nhìn anh chàng, anh ta gãi đầu và nếm thử những viên kem đủ màu sắc. Trông gương mặt anh ta thật thích thú, có lẽ vì đây là lần đầu tiên được ăn ...
- Woah... Ngon vậy !
- Đây là loại kem tôi thích nhất. Từ nhỏ, món khoái khẩu nhất của tôi vẫn là kem.
- Mà cô tên gì? Học chung đã lâu mà tôi vẫn chưa biết.
- Huỳnh Tuệ Lâm.
- Tên đẹp lắm. Tôi là Huy Hoàng.
- Điện thoại của anh thực sự không bị gì thật chứ?
- Tôi cũng không biết... Nhưng cô không cần bận tâm. Tôi ở trọ ở một chỗ sửa điện thoại mà.
- Có gì thì cứ nói với tôi nhé.
- Cũng được. Cho tôi số điện thoại của cô đi.
- Ok!

108. Chương 108

Viết số điện thoại lên tay của anh chàng Huy Hoàng , sau đó anh chàng vội bỏ đi vì cho là đã tới giờ học khác. Lâm mỉm cười nhìn theo và chợt theo dòng suy nghĩ, tại sao lúc trước, Lâm đã làm Duy ướt và anh chỉ lạnh lùng miệt hạ nhân cách của cô trong khi cái điện thoại quan trọng hơn bộ cánh rất nhiều đối với một sinh viên như Hoàng mà anh vẫn có thể tươi cười dù Lâm biết có vẻ như nó đã không ổn. Lại một buổi chiều vắng Duy, Lâm đi shopping một mình, cô ghé một cửa hàng điện thoại và ngắm thử. Lâm trông thấy chiếc điện thoại giống hệt điện thoại của anh chàng Huy Hoàng nên đã nhanh tay chọn mua. Mạnh và Duy đang ngồi bên quán cà phê ở tầng một phía đối diện cửa hàng điện thoại mà Tuệ Lâm đi mua để bàn việc với đối tác. Trong lúc giải lao chờ ông khách đi nghe điện thoại, Mạnh chỉ tay :

- Ô kìa ... Tuệ Lâm phải không?
- Cái gì? Cậu nói ai?
- Bạn gái cậu chứ ai. Đang ở cửa hàng điện thoại bên kia kìa !
- Thấy rồi.
- Cần điện thoại sao không nói với cậu nhỉ?
- Tuệ Lâm không có thói quen sở hữu mấy thứ này nhiều hơn một cái. Cách đây một tháng cô ấy còn khoe điện thoại mới mua kia mà.
- Chắc là do hư.
- Thôi tiếp tục đi.

Duy tự lúi mình vào công việc nhưng mắt anh vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn sang và trông có vẻ chú ý cái nhìn hí hửng của Tuệ Lâm với chiếc điện thoại đang được gói cẩn thận...

Vừa tấp tểp sau một trận mây mưa với người phụ nữ diễm kiều Ngọc Quế, đi ngang phòng thờ của Lý Gia Đoàn, Trần Kiên bước vào và lặng lẽ thắp một nén hương nguyền lạnh :

- Lý Gia Đoàn, có nằm mơ cậu cũng không bao giờ nghĩ tới ngày này phải không? Tôi đang đứng trong nhà của cậu, nằm trên chiếc giường của cậu và ngủ với chính bà vợ của cậu. Sắp tới đây, tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn cũng sẽ nằm trong tay tôi. Thằng con trai của cậu tuy không dễ chơi nhưng cậu nên hối hận đi, đã đặt niềm tin vào một đứa không có quyết định lâu dài sẽ gắn bó với gia nghiệp cả đời gầy dựng của cậu. Nó luôn muốn chuyện này kết thúc thật nhanh để được ra đi với hạnh phúc của nó.

Kề sát vào di ảnh của ông Lý Gia Đoàn, ánh mắt đầy hận thù và căm giận, ông Kiên thều thào :

- Nó sẽ bị đứa con gái của tôi mê hoặc và bỏ tất cả những thứ mà nó cho là phù du. Cậu đã chiếm tất cả mọi thứ của tôi, nhưng người phụ nữ mà cậu cố giành giật từ tay tôi mãi mãi không thuộc về cậu. Tôi phải lấy lại những thứ của tôi.

Ông Kiên giật mình quay lại vì một tiếng động lạ, ông hết sức hốt hoảng khi bà cụ già ngồi xe lăn xuất hiện ngay phía mép cửa sau lưng ông. Bà Quế giật mình chạy ra khi nghe có tiếng đổ vỡ, ông Kiên tái mặt :

- Sao bà ta lại ở đây?

- Anh lạ chưa, xưa nay bà ấy vẫn ở cạnh phòng này mà. Anh nói đi toilet, sao lại vào đây?

- Không có gì...

- Yên tâm đi ! Bà ta không nói được. Có nghe được những gì anh nói thì cũng như không thôi.

Nói rồi bà Quế đẩy xe lăn đưa bà về phòng rồi bảo cô y tá riêng lên sẵn sóc đỡ bà lên giường. Ông Kiên xuống nhà và nói :

- Em có muốn mọi chuyện mau kết thúc không?

- Em thuộc về anh. Quyết định nằm ở anh. Nhưng em không muốn phải sống xa con gái của chúng ta nữa.

109. Chương 109

- Nhanh thôi. Anh đang tìm cách khiến Lý Đoàn Duy từ bỏ. Nó vẫn xiết chặt mọi thứ trong công ty làm anh không làm được gì. Em có thể làm gì để chi phối nó không?

- Em không biết. Em không hiểu nó.

- Điều có thể khiến nó chi phối chỉ có thể là Huỳnh Tuệ Lâm, con chúng ta.

- Anh định làm gì?

- Hay là thúc ép bọn nó cưới nhau.

- Với tư tưởng của thằng đó, thúc ép là chuyện không thể nào.

- Để anh suy nghĩ, thôi em vào đi.

- Chào anh.

Tình hình làm ăn của công ty thực phẩm Lý Đoàn vẫn chỉ nằm ở mức trung bình khá, điều đó làm Duy không khỏi băn khoăn bởi nếu việc nhỏ chưa thành thì làm sao có thể làm yên tâm làm việc lớn hơn. Anh lái xe đến tìm cô bạn gái Tuệ Lâm, người mở cửa lại là Trần Kiên. Duy mím môi chào :

- Chú Kiên !

- Tìm Tuệ Lâm hả?

- Tôi không rảnh để tới tìm chú vào giờ này.

- Đây là lời để xin phép phụ huynh dắt bạn gái đi chơi vào 9 giờ rưỡi tối sao?

- Ông là phụ huynh của cô ấy hả?

- Ít nhất là ở cái đất Việt Nam, đừng quên, bạn gái cậu rất nghe lời tôi. Nó đã là một cô bé ngoan từ lúc lọt lòng, cậu có dám cá với tôi, nếu tôi không đồng ý thì nó sẽ trở ra và tìm cách từ chối cậu không?

- Tôi thách ông đó.

Ông Kiên cười ha hả, tiến lại gần và sửa cravat của Duy lại cho ngay ngắn giọng lạnh lùng :

- Có giỏi thì mau mau mà giữ kỷ nó. Nếu không sẽ hối hận đấy ! Biết chưa.

Thình lình ông kéo xiết cravat vào làm Duy nghệt thở, ông đắc chí bỏ đi vào nhà còn Duy thì loay hoay với chiếc cravat bị thắt chặt. Tuệ Lâm bước ra :

- Anh, em xong rồi.

- Ừ ! Đi thôi.

- Chờ em không lâu chứ?

- Sao em lại hỏi vậy? Sợ anh trách móc gì sao?

- Đâu có gì. Thôi mình đi !

Lâm và Duy cùng nhau đi tới một vũ trường, lâu rồi cả hai không cùng nhau đi tới những nơi náo nhiệt thế này. Gọi rượu và say sưa theo điệu nhạc, cả hai cuốn mình vào những điệu nhảy cuồng say và đắm đuối bên nhau. Duy cảm thấy hân diện, anh sở hữu cô bạn gái mà trên dưới cả chục thằng đàn ông đứng bên cạnh phải ngược nhìn. Nắm tay cô vào chỗ ngồi, Duy hỏi :

- Em có biết là hôm nay em đẹp lắm không?

- Sao lại nói những lời như vậy với em?

- Em không thấy có rất nhiều người nhìn em à.

- Vậy anh có muốn thế không?

- Tất nhiên là có.

110. Chương 110

- Cũng lâu rồi tụi mình không cùng nhau tới đây.

- Em có nhớ, lần đầu tiên anh gặp em ở nơi như thế này, đã xảy ra việc gì không?

Lâm nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu :

- Nghĩ lại mà rộn người... Em không hiểu sao hôm đó em bạo gan như vậy.

- Lúc say mà, đâu có biết được.

- Nhưng anh nghĩ sao mà lại đưa em về khách sạn mà không làm gì em?

Duy nhếch mép cười :

- Anh không phải loại người đó.

- Loại nào?

- Thấy đẹp là chỉ biết nghĩ tới chuyện ấy.

Tuệ Lâm không hiểu lắm ẩn ý của Duy, nhưng cô chỉ nhòa người hôn anh như để cảm ơn lời nói đó. Chợt, một tiếng nói phía sau lưng :

- Huỳnh Tuệ Lâm ! Là cô đây mà !

Duy bực mình khi nụ hôn cháy bỏng của anh bị cắt quãng, Tuệ Lâm không hỏi bất ngờ khi đứng phía sau cô là anh chàng Huy Hoàng mới đi ăn kem lúc sáng. Anh chàng trong một trang phục bồi bàn vẫn tươi cười với Tuệ Lâm. Đoàn Duy cứng giọng :

- Anh là ai thế ?

- Đây là bạn học của em.

- Mới đây mà em đã kết bạn à ?

- Phải. Chúng tôi thân nhau lắm. Cô ấy còn rủ tôi đi ăn kem.

Duy quay lại nhìn Lâm, trông người yêu có vẻ hơi căng thẳng, Lâm khéo léo :

- Gặp anh ở trường nhé !

- Cũng được.

Anh chàng vừa bỏ đi, Duy đã bực mình ra mặt :

- Anh không biết người bạn này của em đấy.

- Chỉ mới quen.

- Mới quen mà đã mời đi ăn kem à?

- Yếu đã đi Mỹ, em chưa có cơ hội tìm bạn mới. Còn anh thì suốt ngày bận rộn. Việc mời một ly kem chỉ là một sự tình cờ còn việc em đang cô đơn thì nó không còn là tình cờ nữa.

Tuệ Lâm bức xúc bỏ ra ngoài trước, Duy ngồi trong đó một lúc rồi đuổi theo. Thấy cô đang đứng, không khóc thành lời mà nước mắt rơi tức tức, Duy bước lại gần :

- Anh xin lỗi.

- Anh có lỗi chi đâu.

- Anh không biết là mình đã có quá ít thời gian cho em.

- Phải chi anh biết điều này sớm hơn thì chúng ta đâu có cãi nhau. Hổng mất một đêm vui vẻ !

- Thôi mà, anh không như thế nữa.

- Em chỉ coi tất cả mọi người là bạn. Vì em đã có anh ! Em đã yêu rồi thì không gì làm em có thể xao nhãng. Em rất tập trung ! Anh đừng nghĩ em là loại đó.

- Ok Ok ! Có một điều anh muốn em biết.

Lâm ngược lên nhìn Duy, anh kéo cô vào lòng và ôm cô như không muốn rời. Duy thì thắm vào tai cô người yêu bé bỏng :

- Anh yêu em rất nhiều. Và anh không bao giờ muốn mất em !

- Anh sẽ không bao giờ mất em nếu ngày nào anh còn nói với em câu nói này.

Đôi khi, lời nói chỉ là một âm thanh phát ra từ cửa miệng, gió có thể lay động nó bay đi mất. Nhưng lời nói chân thành từ con tim của một đôi trái tim thuộc về nhau thì đôi khi những lời nói đó sẽ tồn tại trong tâm trí cả hai mãi mãi. Ngày hôm ấy, vòng tay ôm lấy nhau. Duy nhớ. Lâm cũng nhớ. Những lời nói, mang âm thanh hứa hẹn một màu hồng hạnh phúc đậm vào những cung bậc tình yêu ngọt ngào đâu có lúc thăng lúc trầm thì giai điệu yêu thương vẫn đang gây từng nhịp êm đềm trong hai tâm hồn hạnh phúc đó.

111. Chương 111

Chap 32:

Hoàng tìm đến Lâm ở phòng ăn, anh tặng cô một phần bánh plan trông rất ngon miệng, Tuệ Lâm nghiêng đầu cười dí dỏm :

- Mời tôi hả?

- Là của cô phải không?

Tuệ Lâm tròn mắt, Hoàng đặt chiếc điện thoại di động mới tinh trước mặt cô. Hoàng ngồi xuống và hỏi :

- Tại sao cô lại làm như vậy?

- Vì tôi biết điện thoại của anh không cứu được nữa rồi.

- Có hay không thì tôi cũng không muốn cô làm như vậy.

- Hoàng, anh không cần phải quan trọng hóa vấn đề. Xem như tôi tặng anh.

Anh chàng cau có nhăn mặt và đặt xuống, Tuệ Lâm cũng tỏ vẻ ái ngại :

- Anh đừng cương quyết như thế. Chỉ làm tôi thêm áy náy thôi. Anh không còn gì để liên lạc thì tôi làm sao có thể yên tâm. Thứ này tôi không thiếu, tôi không mất nhiều tiền cho nó đâu.

- Cô làm thế thì ...

- Xem như nhờ có nó mà anh có được số liên lạc của tôi.

Điều này có vẻ hợp lí, mắt Hoàng như sáng lên khi kiểm tra thử và đã có số điện thoại Tuệ Lâm nằm trong đó. Nhưng anh vẫn làm ra vẻ nghiêm trang :

- Tôi chỉ mượn thôi đó.

- Ừ. Thì mượn.

- Vậy thì ăn cái bánh tôi mời cô đi.

- Trông ngon đấy chứ.

Lâm chỉ kém Duy một tuổi và bằng tuổi với Hoàng, nhưng sự nghiêm nghị của Duy làm anh trông có vẻ chững chạc, trưởng thành hơn so với anh chàng có nụ cười rất baby đang ngồi đối diện với Lâm.

Trong khi đó, Mạnh và Duy đang ngồi trong phòng riêng của Duy. Thấy Mạnh cứ cười cười nhìn cặp nhân cưới anh vừa lấy ở tiệm về mà không tập trung với công việc, Duy nói :

- Giải quyết cho xong đồng hồ sơ này đi. Ngày mai chúng ta đi !

- Đi đâu?

- Tới nơi ba tớ bị tai nạn.

- Để làm gì? Gần nửa năm rồi.

- Mặc kệ tớ.

- Duy à, cậu nên tìm những điều hiện hữu hơn. Nơi đó chẳng còn gì cho cậu tìm đi. 12 ngày nữa là tớ làm chú rể rồi, cậu cũng là rể phụ. Không nên để chuyện không hay xảy ra trước ngày vui của tớ chứ.

- Hay là cậu lo cho đám cưới của cậu?

- Cả cho tớ lẫn cho cậu !

- Mặc xác cậu, ngày mai 7 giờ tớ khởi hành đấy.

- Lâm thì sao? Cậu không nói điều này với cô ấy à ?

- Việc gì phải nói.

- Duy à, cậu đã mất Phương Thy như thế nào tớ nghĩ ắt hẳn cậu chưa quên.

- Đừng có đem cái chuyện đó ra giáo dục tớ nữa, cậu nghĩ cậu là sát thủ tình trường thì muốn lên lớp tớ giờ nào cũng được hả?

- Đừng nghĩ vậy chứ. Tớ chỉ không muốn ...

- Không muốn tớ mất Tuệ Lâm chứ gì. Cậu có Khiết Nhã rồi còn tiếc bạn gái của tớ hả? Muốn giành phải không?

112. Chương 112

- Lý Đoàn Duy tớ yêu cầu cậu bình tĩnh lại..

Duy bực tức bỏ ra ngoài. Anh đã dần tìm được manh mối nên rất nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong vụ tai nạn đó. Vụ tai nạn ghi được ghi chép lại, chiếc xe Bentley màu đen lao thẳng vào chân núi. Nạn nhân bị chấn thương sọ não và tai nạn vào ban đêm nên không cấp cứu kịp gây ra cái chết. Đúng là muốn đến đó để tìm lại sự việc thì không dễ. Mất hai ngày để tìm đúng nơi ông Đoàn bị tai nạn, vết về lại vụ tai nạn vẫn còn mờ mờ. Duy đã một mình lái xe đến đó mà không rủ Tiến Mạnh vì giận lẫy, nhìn xung quanh thì chỉ có duy nhất một căn nhà tạm bợ. Bước vào nhà xem thử, Duy nhìn thấy một cô gái và một ông già. Anh lễ phép chào :

- Chào cả nhà !

- Anh tìm ai đây?

- Tôi từ xa đến đây... Chẳng hay hai người đã sống ở đây lâu chưa?

- Đây là căn nhà của hai ông cháu chúng tôi. Chẳng hay anh muốn biết gì? Lại muốn tìm hiểu mấy chuyện hồn ma xung quanh đây ư?

- Không phải... Cách đây sáu tháng, bên kia đường, đối diện căn lều của hai ông cháu, hai người có nhớ vụ tai nạn xe hơi nào giữa đêm khuya không?

- Tai nạn xe hơi... Nghe mơ hồ quá ông nhỉ?

Duy lấy trong ba lô ra hình ảnh tai nạn của vụ xe hơi. Cả ông già và cô gái đều ngỡ ngơ ra rồi đồng loạt hét lên :

- Đúng là chiếc xe hơi này ...

- Sao? Hai người nhớ gì hả?

Duy mừng như muốn khóc hăm hở hỏi, cô gái kể lại :

- Chúng tôi đã nghe tiếng thắng xe từ rất xa...

- Rất xa hả?

- Phải.

Ông già vuốt râu và nói :

- Lúc đó tôi vẫn đang gài bẫy những con thú rừng hay lang thang ở đây, tôi nghe tiếng kêu cứu từ rất xa, nhưng tôi không hiểu ở trên xe sao lại kêu cứu. Và đến lúc chiếc xe ấy lao đến mỗi lúc một gần, tôi nhận ra vẻ mặt hốt hoảng của một người đàn ông. Và sau đó ... là những hình ảnh như thế này !

- Sao hai người không cứu ba tôi?

- Chúng tôi không nghĩ ông ấy còn sống. Máu ra rất nhiều, gần như là toàn bộ khuôn mặt, tôi cố đến gần và soi đèn. Và thế là chúng tôi cùng về nhà lớn.

- Sao hai người không gọi cảnh sát tới?

- Chúng tôi không tưởng tượng vụ này lắm.

- Ba tôi vẫn còn sống... Sao hai người nhẫn tâm vậy?... Nếu hai người đem ông ấy ra kịp thì có lẽ ông ấy vẫn còn sống ...

Duy phần nộ rơi nước mắt quát nạt hai ông cháu. Hai người đó cũng tỏ vẻ áy náy, Duy lặng lẽ bước ra khỏi nhà. Lúc chuẩn bị vào xe, cô gái chạy theo và nói :

- Anh ơi ...

Duy quay lại và như vẫn còn giận vì sự vô tình của hai ông cháu. Cô gái lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khóa và nói :

- Đây là thứ duy nhất tôi có thể trao lại cho anh.
- Cái gì đây?
- Nó vươn trên cổ ông ấy.
- Vậy là cô vẫn muốn cướp đồ của người chết hả?
- Không. Tôi chỉ ...

113. Chương 113

- Ác độc !

Duy giật lấy chiếc chìa khóa rồi vào xe lái đi thật nhanh. Anh chạy ra miền trung du xa xôi này chỉ để đổi lại những lời nói vô tình từ những người biết đâu có thể níu kéo ba anh lại trên cõi đời này. Duy không muốn khóc như nước mắt cứ tuôn như mưa trên suốt đường về. Nửa đêm, Duy về đến thành phố. Như không còn quan tâm đến ánh mắt dò xét của Trần Kiên, Tuệ Lâm mở cửa, cô hết sức bất ngờ khi thấy Duy nức nở trước mặt cô. Ôm chặt lấy Duy, Lâm hỏi :

- Chuyện gì vậy anh?
- Anh không ngờ... Anh không ngờ ...
- Anh Duy... Có chuyện gì vậy?
- Anh ... Anh chỉ muốn khóc...
- Có em đây mà. Anh không sao chứ anh yêu? Ôi trời ơi... sao người anh toàn mùi rượu. Anh lái xe khi có mùi rượu bia hả?
- Em chỉ cần im lặng. Anh muốn bờ vai của em.

Lâm không hiểu chuyện gì nhưng cô vẫn làm theo ý của Đoàn Duy. Đêm đó, Duy đã ngủ ngon lành trên vai Lâm, cô vẫn ngồi yên, trằn trọc cả đêm không ngủ được. Không phải vì chuyện thiếu thời gian dành cho nhau, nhưng Duy càng ngày càng gầy đi, gương mặt vẫn giữ y nguyên thói lạnh lùng nhưng trông nó mệt mỏi nhiều đi rồi. Sáng, Duy giật mình thức dậy, thấy Lâm vẫn mở mắt , cô quay lại nhìn anh :

- Anh ngủ có ngon không?
- Em đã ở đây cả đêm qua à?
- Anh yêu cầu thế mà. Quên rồi sao?
- Mai mốt anh có những yêu cầu vớ vẩn thế nữa thì em cũng có quyền không chấp nhận mà.

Duy ngồi dậy và mặc áo khoác vào, cả hai rời khỏi bãi cỏ xanh vào lúc sớm mai. Lâm chỉ im lặng khi cả hai cũng tản bộ về nhà. Về đến trước cửa nhà Lâm, Duy nói :

- Hôm qua anh có chuyện không vui. Xin lỗi vì đã làm phiền em.
- Em cũng không biết nữa ...
- Ý em là gì?

Lâm cười mà như mếu, cô nói giọng buồn buồn :

- Ngay cả với em mà anh cũng khách sáo như vậy. Thực tình em không giải thích được đối với anh em là thứ gì?
- Em là người yêu của anh.
- Phải không? Hả ... Ngay cả bản thân anh mà anh còn chăm sóc không nổi. Em không biết anh đang bị cuốn vào vấn đề quan trọng gì đó. Nhưng nếu anh cứ một mình ôm lấy mà không chia sẻ với bất cứ ai thì

anh cũng sẽ chết dần chết mòn vì nó thôi. Đừng nói đến chuyện vun đắp yêu thương kéo dài mối quan hệ của chúng ta thêm lâu hơn. Anh suy nghĩ lại những gì em nói đi.

- Em muốn chia tay anh hả?

114. Chương 114

- Em không. Nhưng nếu anh cứ tiếp tục thế này... Thì có lẽ đấy !

Lâm bỏ vào nhà, Duy cũng cúi kính đứng lăm bầm vài tiếng rồi bỏ ra về. Những lời nói ầm ứ của Tuệ Lâm không làm Duy quên mối thù và cái chết oan ứ của cha. Anh đã phân nào tin mình chính là đứa con trai của ca sĩ phòng trà Hoàng Lan kiều diễm ngày xưa và những cái chết vẫn còn là ẩn số của họ không cho phép Duy xao lãng bởi những tác động bên ngoài. Đối với anh hiện tại, Tuệ Lâm quan trọng, nhưng trả thù là quan trọng hơn. Duy không bao giờ bên câu đó ở trong đầu.

Được và mất. Ta được gì nếu một trong hai điều đó thuộc về ta. Không phải. Cả hai đều thuộc về ta. Đúng hơn là hai thứ đó đều vẫn sẽ là của Duy. Theo đuổi những manh mối lúc mờ lúc tỏ, kiên trì và dai dẳng, thế nào có ngày anh cũng tìm ra được câu trả lời. Nhưng rồi đến lúc đó, liệu anh có còn người con gái anh yêu?

Tuệ Lâm ngồi buồn bã một mình, cô biết những ngày đẹp đẽ toàn những áng mây hồng đã đi qua và tình yêu đang đứng trước giai đoạn căng thẳng. Một phút sai lầm sẽ làm Lâm mất đi những tháng ngày màu hồng mà không dễ tìm lại được sau những ngày tháng tối tăm nhất của cuộc đời. Nhưng nếu chọn Duy và bất chấp tính khí bất thường của anh, Lâm sẽ được điều cô muốn. Bù lại có phải tự chuốt ỉnh những đêm mệt mỏi trong tư tưởng thế này đây.

Vượt mặt cho tỉnh táo, Lâm thấy điện thoại báo tin nhắn.

- Bánh Flan. Kem Fanny.Beefsteak...Tôi cho cô chọn một món đấy ! Hôm qua tôi vừa có lương, tôi mời cô.

Dòng tin nhắn dễ thương mà Huy Hoàng gửi đến lúc 5:59 phút sáng. Lâm nhoẻn cười và thầm tủi thân Đoàn Duy chưa bao giờ cho cô những dòng tin nhắn ngọt ngào như vậy....

Huy Hoàng vẫn đang chạy bộ vòng quanh công viên cùng những đứa bạn cùng phòng trọ, bất thành linh điện thoại rung làm anh dừng lại. Hoàng mỉm cười đọc tin nhắn :

- Bánh Flan.

115. Chương 115

Chap 33:

Mạnh và Nhã có lần đi thử áo cưới cuối cùng, chỉ còn đúng 10 ngày nữa thì cả hai sẽ dắt tay nhau vào nhà thờ. Trên đường lái xe đến studio, Mạnh hỏi :

- Có nên đưa bà em tới tiệc cưới của chúng ta?

- Em cũng đang băn khoăn. Không đưa bà tới thì sợ bà lại buồn vì nghĩ em hắt hủi, nhưng em lại lo căn bệnh tim của bà ...

- Hay là ta cứ đưa bà tới, anh sẽ thuê y tá theo chăm sóc bà.

- Anh ... Anh không bận tâm về việc bà em...

- Biết sao được. Vợ yêu của anh lớn lên và xinh đẹp như thế này là nhờ một tay của bà nuôi nấng cơ mà. Anh phải đền ơn bà chứ. Ba mẹ anh không có quan trọng chuyện đó đâu.

- Anh ... Anh nhìn kia

Tiến Mạnh đột ngột thắng xe lại, theo tay Nhã, Mạnh nhìn sang bên kia đường, một tiệm bánh trang trí đầy màu sắc. Mạnh ngạc nhiên :

- Em muốn ăn bánh hả? Là bánh gì để anh mua.
 - Không. Em không phải chỉ tiệm bánh. Là người ngồi trong kia kìa !
 - Nhìn cái gì? Người quen à?
 - Rất quen là đằng khác. Anh nhìn cặp nam nữ ngồi ngay phía ngoài luôn đi !
- Cả hai cố nhìn cho thật kỹ để chắc chắn nhìn không lầm, rồi Mạnh lại hét to :
- Là Tuệ Lâm đây mà ...
 - Và vấn đề người đối diện không phải là Đoàn Duy.
 - Lại chuyện gì nữa đây! Có nên qua chào hỏi không nhỉ?
 - Thôi đi đi ... Biết đâu chỉ là bạn bè !
 - Bạn bè thì đâu có ngồi bàn tình nhân làm gì.
 - Bàn tình nhân? Có nữa hả?
 - Trông cô nàng có vẻ rất hứng thú. Xem kìa, đúng là cái điệu bộ như lúc ngồi quán kem Fanny với anh rồi.
 - Trễ giờ rồi, anh chỉ xin phép nghỉ có nửa ngày. Anh mà bị đuổi việc em sẽ đổi ý đấy, không lấy anh nữa đâu !
 - Thôi thôi biết rồi. Anh đi ngay đây !
- Duy đang làm việc như mọi ngày bình thường ở công ty. Anh làm việc tập trung đến nỗi quên mất giờ giấc, đến công ty lúc 8 giờ sáng mà nhìn lại cũng đã gần 2 giờ chiều. Duy nhận được cuộc gọi của bác sĩ chữa trị cho bà Quế, cả hai hẹn nhau ở một quán cà phê.
- Sức khỏe của mẹ tôi có gì không ổn à ?
 - Đây là kết quả kiểm tra của bà. Có lẽ bà đã cao tuổi nhưng vẫn chưa giảm dùng chất có cồn và thuốc lá. Bà đã gần bước qua tuổi 60, anh nên khuyên bà giảm sử dụng những chất gây hại cho sức khỏe đó. Đây là kết quả kiểm tra tổng quát mới nhất của bà.
 - Cảm ơn anh. À mà cho tôi hỏi, muốn kiểm tra có phải là mẹ con ruột hay không, tôi phải làm cách nào?
 - Ý anh là sao?
 - Tôi có thể dùng mẫu tóc của hai người để xác nhận ADN không?
 - Lần trước hình như anh có thắc mắc gì về nhóm máu. Lần này anh định kiểm tra à?
 - Phải.
 - Vậy thì cứ gửi mẫu tóc cho tôi, hoặc là móng, hoặc nước vãi.
 - Tôi muốn chuyện này nằm trong bí mật. Tôi sẽ cho người gửi đến.
 - OK !

116. Chương 116

Tuệ Lâm là cái tên đầu tiên Duy nghĩ đến. Hiểu rằng mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa nếu Duy và Lâm cùng chung một dòng máu. Và anh muốn biết rõ mọi chuyện trước khi quá muộn không quay lại được nữa. Đoàn Duy vẫn chưa hết bức rứt về cái chết của ba nhưng anh hiểu rằng anh không thể vì thế mà bỏ quên Tuệ Lâm. Nghĩ đến cô người yêu đã mấy ngày không gặp, Duy đến tiệm hoa chọn một bó hoa thật đẹp và đến trường đón cô người yêu tan học. Trông thấy Tuệ Lâm bước ra từ cổng cười nói vui vẻ với anh chàng trông khá quen mặt, Duy bước ra và gọi lớn :

- Lâm !

Lâm ngừng cười, cô nhìn Duy rồi nói nhỏ gì đó với anh bạn đi chiếc xe đạp Martin @. Duy nói :

- Vào xe đi em !
- Sao anh lại đến đây?
- Anh không thể đón người yêu của mình về mà không báo trước sao?
- Em không có ý đó.

Rồi Lâm bối rối ngồi vào xe khi Duy đã mở cửa chờ sẵn. Hoàng ngẩng ngơ nhìn theo rồi nhận lại được ánh mắt cảnh cáo của Đoàn Duy. Duy lái xe đưa Lâm đến một cao ốc rồi dắt cô lên sân thượng. Ở nơi này dường như có thể nhìn ngắm cả thành phố, Duy tặng cho cô bó hoa hồng tươi thắm và nói :

- Nếu anh không thể dành nhiều thời gian cho em. Liệu anh có mất em không?
- Em nghĩ đó không phải là điều anh không làm được.
- Em hãy trả lời anh đi chứ, có hay là không?
- Em không biết.

Lâm nhìn Duy, mặt anh buồn rười rượi nhưng Duy vẫn cố nở nụ cười gượng. Cả hai đứng đó không lâu rồi Duy đưa Lâm về nhà. Đột ngột anh ôm cô vào lòng :

- Anh nhớ em !
- Anh à ...
- Hãy giữ yên như thế này một lúc.

Lâm cũng im lặng, Duy nói :

- Anh không có nhiều thời gian dành cho em, nhưng lí do của anh thì không đủ làm em chấp nhận. Thế nên anh muốn em vào Đại học để có kinh nghiệm vào công ty làm việc ở cạnh anh. Nhưng anh không chắc rằng sau khóa học này anh có còn được ôm em đường đường chính chính như thế này không. Sự bận rộn không thể đẩy chúng ta xa nhau nhiều như lúc hai trái tim ta không thuộc về nhau nữa. Điều đó chưa xảy ra nhưng anh thấy có lẽ nó cũng gần đến rồi ! Anh không muốn mất em nhưng anh cũng không có cách gì giữ em nếu một khi em đã muốn rời xa anh. Nhưng, anh yêu em là thật lòng. Tin anh !
- Em vẫn yêu anh. Nhưng, xin hãy vì em mà đừng làm những chuyện dại dột. Không ai muốn mất nhau trong hai chúng ta anh à ! Em cũng yêu anh nhiều lắm.

Duy ngạc nhiên nhìn Lâm, rồi như không chờ anh nói thêm điều gì, Lâm đã chủ động đặt lên môi Duy một nụ hôn. Nụ hôn rất nhẹ nhàng nhưng cực kỳ lãng mạn. Nó như thấu tóm mọi ưu phiền trước kia trở về một vấn đề nhỏ nhoi có thể giải quyết rất êm xuôi và ổn thỏa. Và Duy với Lâm lại lao vào nhau say đắm như trước kia. Duy lại không muốn Lâm trở vào nhà mà đưa cô tới một nơi xa khác, căn biệt thự màu xanh dương rất đẹp. Nó vừa được xây cất xong và nhanh chóng trở thành căn biệt thự đẹp nhất ở đây. Và vẫn như phong cảnh ưa thích của Duy, mặt sau của biệt thự là bờ sông hiền hòa. Lâm ngạc nhiên :

- Nơi này đẹp quá ! Ước gì được sống ở đây nhỉ?

117. Chương 117

- Sao lại không?
- Đùng đùng đột như thế.
- Em nhìn kỹ đi. Chủ căn biệt thự này là ai?

Nói rồi Duy chạy ra và kéo tấm màn che xuống, Tuệ Lâm hết sức ngạc nhiên khi hai chữ cái D và L quấn chặt nhau hiện ra. Anh chàng mỉm cười :

- Bất ngờ chưa?

Không chờ Duy nói thêm, Lâm kéo tay anh vào. Thiết kế hoàn toàn theo phong cách châu Âu ở mặt trong và căn biệt thự nổi bật nhất là căn bếp đầy đủ tiện nghi với căn phòng ngủ lớn tuyệt vời như một khách sạn năm sao. Lâm nằm xuống và nói :

- Anh mua bao nhiêu thế?
- Cũng không biết. Anh chỉ nhờ bạn học bên Đức thiết kế bản vẽ. Rồi tự cho xây cất !
- Căn nhà anh đang ở chưa đủ lớn sao? Mua thêm căn này...
- Sau khi kết hôn. Anh sẽ không ở nhà đó nữa. Từ lâu anh đã muốn độc lập ở riêng cùng ba mẹ rồi. Dù thế nào, với lối sống của mẹ, anh nghĩ bà ấy cũng không muốn sống cô đơn suốt quãng đời còn lại. Anh sẽ để lại ẹ căn nhà rồi mang di ảnh của ba đến đây ngày đêm nhang khói.
- Nơi này hơi xa thành phố đấy.
- Quan trọng là sự yên bình.

Rồi Duy nằm xuống bên cạnh Lâm, từ từ hôn cô. Tiếng chuông điện thoại không đúng lúc lại reo khi hai bờ môi sắp chạm vào nhau. Lâm đẩy nhẹ Duy ra rồi nghe điện thoại :

- Bác Kiên, là con đây !
- Con đang ở đâu mà giờ này chưa về thế?
- Dạ, bạn con ... bạn con mừng tân gia ạ !
- Chờm nào con về ...
- Chờm nào hả ? Dạ ... Để coi ...

Tuệ Lâm quay lại nhìn Duy vẻ mặt bối rối, anh chàng nhú mào, khẽ lắc đầu đầy ảm ỉm. Tuệ Lâm nhìn Duy rồi nói nhanh :

- Ngày mai con sẽ về ! Bạn rủ con ở lại ngủ một đêm ạ !
- Có xa không? Ngày mai chú đến rước.
- Dạ khỏi. Con đi cùng nhiều bạn lắm.

Duy mỉm cười nhìn Lâm khi cô tắt điện thoại, anh nói :

- Hiểu ý anh hả?
- Nếu không muốn em về, phải làm một việc em yêu cầu.
- Sao? Việc gì ?
- Em đang đói.

Duy chỉ cười mỉm rồi đứng dậy và đi. Lâm cũng đi theo, cô ngồi trên sofa và quay ngược lại nhìn Duy cắt, tĩa, ướp thức ăn, nấu chín, lúc anh làm thức ăn trông cũng quyến rũ ra phết, thỉnh thoảng là cái liếc nhìn và nụ cười nhạt nhưng thể hiện sự tập trung cao độ. Trông thấy Tuệ Lâm nhìn mình không chớp mắt, Duy hỏi :

- Trông anh lạ lắm sao?
- Anh có biết vì sao phụ nữ dễ bị quyến rũ bởi những người đàn ông giỏi nấu ăn không?
- Vì họ sẽ không bao giờ bị đói bởi đàn ông nấu ăn giỏi tất nhiên là rất yêu việc nấu nướng.

Lâm hào hứng :

- Có vậy mà anh cũng nghĩ ra sao? Anh tài giỏi thật.
- Thế em đang bị quyến rũ bởi anh đó hả?
- Còn lâu. Em chỉ bị quyến rũ bởi những món ăn anh nấu mà thôi.

Những món ăn luôn Duy chế biến luôn đạt đến sự hoàn mỹ của nó. Lâm vừa ăn vừa nhìn Duy, anh thỉnh thoảng lại lạnh lùng nhưng trái tim anh đã ấm hơn rất nhiều. Duy nói :

- Em ăn xong, anh sẽ dắt em đến một nơi !

118. Chương 118

- Đi đâu vậy?

- Thì em ăn hết đi.

- Thức ăn rất ngon. Thế anh có biết nấu những món ăn Việt Nam không?

- Anh chưa từng thử. Nhưng em biết được bao nhiêu món ăn Việt chứ...

- Đi ăn với Yến riết rồi cũng quen mà.

- Anh cũng không quen lắm với món ăn Việt, nhưng vì em, anh sẽ thử. Chúng ta có thể không cùng trưởng thành ở Việt Nam, nhưng hạnh phúc của chúng ta được bắt đầu và hình thành ở nơi đây. Và anh muốn gắn bó với nơi này suốt đời, ở bên em. Không đi đâu nữa hết ! Em có muốn như vậy không?

Tuệ Lâm nhoen cười gật đầu đặt tay lên bàn tay của Duy và tựa đầu vào vai anh. Dắt Lâm lên sân thượng, Duy yêu cầu người yêu nhắm mắt lại. Lâm nói :

- Anh làm em tò mò ghê !

- Xong rồi, giờ thì em có thể mở mắt !

Lâm không còn tin vào mắt mình khi mí mắt của cô được mở ra. Một tiệm kem Fanny mini trước mặt cô, đủ màu đủ sắc, đủ mùi vị mà Lâm thích. Những viên kem ngọt lịm và lạnh đến tê người, Lâm vừa ăn vừa cười hạnh phúc :

- Cũng là ý tưởng của anh phải không?

- Em yêu anh nhất trên đời. Kem Fanny là của em ! Em sẽ ăn hết nó đêm nay !

- Từ từ nào, nghẹn đấy. Anh dứt em ăn nhé !

Sự ngọt ngào và lãng mạn của Duy đã xua tan gần như tất cả bóng mây bao phủ đe dọa mối tình ấy. Lâm đã không ngủ thiếp đi trong sự vui vẻ và hạnh phúc trong vòng tay Duy. Cả hai vẫn giữ cho nhau những ý tứ và khoảng cách nhất định dù lối sống phóng khoáng phương Tây đã ảnh hưởng cặp đôi này rất nhiều. Bồng Lâm vào giường và kéo chăn cẩn thận cho cô, vuốt nhẹ mái tóc mềm, Duy thì thầm :

- Anh muốn duy trì hạnh phúc này, và hãy hiểu cho anh, việc này chỉ vì tình yêu của chúng ta.

Tay hơi run, Duy bứt nhẹ một cọng tóc của Tuệ Lâm rồi nhanh cho nó vào túi nylon. Sau đó anh liền đặt lên má cô một nụ hôn là Lâm dịu lại và tiếp tục chìm sâu trong giấc ngủ chắc hẳn có quá nhiều mộng đẹp sau những gì đã được trải qua ngày hôm nay.

119. Chương 119

Chap 34:

Duy trở về nhà, thay quần áo và chuẩn bị đi làm. Đi ngang phòng bà Quế, thấy bà đang chải tóc và trang điểm, anh bước vào :

- Chào mẹ !

- Con đi cả đêm qua đó hả?

- Vâng.

Nhận ra một vài tiếng ho nhẹ, Duy nói :

- Mẹ bệnh à?
- Chỉ cảm một chút thôi. Mà mẹ nghe nói con vừa cho xây cất căn biệt thự với số tiền không nhỏ ở ngoại ô. Có đúng như vậy không ?
- Dạ có.
- Nhà mình đâu có thiếu chỗ. Cũng đâu còn ai mà con phải muốn dọn ra riêng hả con.
- Duy nhìn bà Quế, bà không vui ra mặt. Anh chỉ bình thản đáp :
- Con không có ý nghĩ đó. Nhưng ý định ra riêng đã được con dự định từ lâu rồi ạ.
- Rồi con sẽ bỏ mẹ đơn độc ở đây à?
- Có những mối quan hệ của mẹ mà nếu có con thì sẽ làm mẹ thêm vướng bận. Bởi mẹ vẫn còn trách nhiệm với gia đình họ Lý. Con có thể không thích nhưng điều đó không phải là tốt cho con nên con nghĩ con không có quyền. Nhưng giờ thì ba cũng đã mất, ngày bà nội đi cũng không còn xa. Căn nhà này coi như là món quà con tặng lại mẹ, để mẹ có thể tự do với những mối quan hệ mà mẹ cảm thấy vui vẻ trong khoảng thời gian sau này.
- Con không cần bận tâm điều đó. Mẹ đâu có ý định sẽ ...
- Xem như lần này là lần con nghĩ ẹ đi.
- Vậy ... lúc nào con sẽ dọn ra?
- Còn lâu mà mẹ. Căn nhà đó con không ở một mình đâu, con sẽ dọn ra khi nào con kết hôn. Sau đó con sẽ dời linh vị của ba về đó.
- Vậy là con đã có những bước chuẩn bị sẵn rồi đó hả?
- Chỉ mới là dự định ban đầu. Đâu có gì là chắc chắn. Vợ con còn chưa cưới, mẹ lo gì.
- Vào toilet lấy hộ mẹ hộp kem dưỡng da.
- Được ạ !
- Duy vào toilet, hộp kem để ngay thành bồn tắm. Lấy cái hộp xong, anh để ý thấy vài cọng tóc còn rơi dính lại trong áo khoác bà treo trên móc. Duy nhếch mép cười :
- Vận may giúp mình, không cần phải lén lút lấy những thứ này. Sao hên thế nhỉ?
- Đưa cho bà hộp kem dưỡng da, Duy lễ phép :
- Chào mẹ con đi làm !
- Ủ. Chào con !
- Bỏ mẫu tóc thứ hai vào một túi nylon khác. Duy cẩn thận cất nó đi rồi lái xe đến công ty, trông thấy Trần Kiên vừa bước ra khỏi xe với gương mặt rất yêu đời đang huyết sáo bước đi. Duy cười đắc chí :
- Chờ đi Trần Kiên ! Nhất định tôi sẽ tìm ra lời giải của những câu đố từ ông. Giờ chỉ còn mẫu tóc của ông nữa thôi !
- Duy bước ra khỏi xe, Tiến Mạnh trông thấy Đoàn Duy rồi kéo áo lại :
- Nè !
- Chuyện gì vậy?
- Đạo này cậu thoát ần thoát hiện, kỳ vậy !
- Không có gì đâu. Tối nay rủ cậu đi uống rượu đền lại, được chưa?
- Nói năng gì lạ thế. Xưa nay điểm hẹn đi chơi của chúng ta có phải là mấy chỗ đó đâu.
- Thì cứ đi.

Duy sửa lại cravat cho bạn thân rồi vào phòng làm việc. Tuệ Lâm vào trường thì Huy Hoàng đã chờ cô sẵn, Lâm mỉm cười :

- Chờ tôi lâu chưa?

120. Chương 120

- Cô có vẻ thích được người khác chờ đợi.

- Ý anh là sao?

- Hôm qua bạn trai của cô cũng đợi cô mà.

- Sao anh biết anh ấy là bạn trai của tôi?

- Đâu phải tôi gặp anh ấy lần đầu.

Huy Hoàng nhìn Lâm, cô chỉ mỉm cười với tách trà sữa và một ít bánh quy. Anh chàng nhìn cô có vẻ khác hơn lúc mới quen, Hoàng hỏi :

- Cô và người yêu của cô quen nhau lâu chưa?

- Khoảng 5 tháng.

- Vậy là cũng chưa lâu.

- Còn anh?

- À... Tôi không có người yêu.

- Chưa từng có mảnh tình vắt vai nào à?

- Thực sự là vậy. Một là không thích tôi. Hai là tôi không thích.

- Cũng éo le nhỉ?

- Cô có bạn trai của cô không?

Tuệ Lâm nhìn Huy Hoàng khá lâu rồi bật cười. Huy Hoàng tròn mắt :

- Sao không trả lời? Có gì khó nói hả?

- Anh hỏi lạ quá ! Không yêu thì quen nhau làm gì?

- Nhiều khi chỉ là vui chơi qua đường. Trông anh ta có vẻ là con nhà giàu, mà những thiếu gia con nhà giàu ít xem trọng tình yêu.

- Anh ấu trĩ quá rồi đấy. Đừng gom những anh chàng con nhà giàu vào một nhóm hư hỏng như vậy.

- Cô đang bênh vực tội xấu người yêu của cô đó hả? Làm sao cô biết được sau lưng cô anh ta không ôm ấp người con gái khác?

- Anh nghĩ sao thì tùy. Anh ấy không phải là một thiếu gia chỉ biết đốt tiền của gia đình mà là đang kiếm tiền cho gia đình. Với lại, nếu không nhờ lời động viên và khuyến khích của anh ấy thì tôi sẽ không có mặt ở RMIT, sẽ không có cơ hội được biết một anh bạn đặc biệt như anh. Điều kiện vật chất là điều không tồn tại giữa hai chúng tôi. Đừng cố dồn vào tâm trí tôi những suy nghĩ không đúng về anh ấy.

Trò chuyện với Huy Hoàng mà mắt Lâm cứ dán chặt vào những tin nhắn với Duy. Huy Hoàng chỉ cười gượng vì nếu bỏ đi Lâm sẽ nghĩ rằng anh là một thằng ngốc đang cố làm chuyện không đâu vào đâu. Cả hai vẫn đi cùng nhau như một đôi bạn tri kỉ, lúc tan trường, vẫn có người ngoắc Tuệ Lâm và cô phải dừng cuộc nói chuyện với Huy Hoàng. Huy Hoàng chau mày :

- Bạn cô toàn đi xe hơi ư?

- Anh đổ kỵ vì điều đó hả?

- Không. Tôi chỉ hỏi.

- Thôi. Mai gặp !

Khiết Nhã tươi cười mở cửa xe cho Tuệ Lâm rồi cả hai cùng đi về. Cùng nhau đi siêu thị rồi Khiết Nhã đưa Tuệ Lâm về tham quan tổ ấm mới của cô và Tiến Mạnh, căn nhà đã được bố trí tiện nghi đầy đủ. Ảnh cưới được đặt ngay trong phòng khách, cả hai trông thật tuyệt vời khi đứng bên nhau. Khiết Nhã hỏi :

- Căn nhà trông thế nào?

- Chị đã nghe ai khen là rất đẹp chưa?

- Anh Mạnh chứ ai. Vì đó là do anh ấy chọn mà.

Nhã và Lâm bật cười nhìn nhau. Rồi Khiết Nhã lại hỏi :

- Anh chàng Martin đó là ai?

- Bạn thôi. Chị nghĩ đi đâu vậy?

- Chị gặp em đi cùng cậu ta không phải lần đầu tiên đâu nhé. Đạo lộ quá không sợ ông bạn thân của chị ghen à?

- Trông anh ấy cũng không có vẻ gì là vui khi thấy em đi chung với Hoàng. Nhưng quan trọng là anh ấy tin em.

- Sao? Chuẩn bị quần áo chưa?

121. Chương 121

- Vẫn chưa.

- Lo gì, có một người yêu chu đáo nhất sẵn sàng lo cho em mọi thứ kia mà.

- Không như trước đâu chị. Giờ anh ấy bận lắm. Khác hẳn lúc mới về nước.

- Tính cách của Duy trong nóng ngoài lạnh, không nên để sự lạnh lùng của cậu ấy đánh lừa. Đừng bắt cậu ấy phải biểu cảm, trước hết hãy đặt tâm trạng của cậu ấy vào trái tim em, rồi em sẽ hiểu cậu ấy hơn.

Lâm chỉ cười mỉm, cô tiến lại gần, chỗ Khiết Nhã đang nệm nệm chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Tuệ Lâm nói thấp giọng :

- Mới hôm qua, anh Duy cũng đã dắt em đến một nơi.

- Ở đâu vậy?

- Một căn biệt thự màu xanh xinh đẹp ở ngoại ô. Chỗ mà anh ấy nói sau khi kết hôn sẽ về đó ở ! Chị nghĩ... người đó có phải là em không?

Nhã ngạc nhiên quay lại nhìn Lâm :

- Em đùa hả? Sao lại hỏi vậy?

- Em cũng không biết nữa. Em thấy lo lo làm sao ấy !

- Không phải là lạ. Nhất là, Duy chưa bao giờ đặt tình yêu lên làm những hi sinh hàng đầu.. Chị biết rằng, nói điều này với em là hoàn toàn không nên. Nhưng, để thay đổi được Duy, em chỉ có thể dùng tình yêu của em mà thôi. Và, em là người tình thứ 2, chị nghĩ cũng có lẽ là người Duy yêu nhất.

- Chỉ là chị nghĩ thôi. Em đâu có bắt ngờ gì khi chị nói như vậy. Vì chính em cũng cảm nhận được điều đó mà.

- Thôi mà em. Đừng suy nghĩ nhiều. Ít ra Duy đã có định hướng tương lai với em rồi đó.

- Ý chị nói là căn nhà đó hả?

- Không ai tự dừng lại muốn mua căn nhà sống riêng với ba mẹ đâu em.

Nhận được tin nhắn của vợ chưa cưới, Mạnh tủm tỉm cười rồi chạy theo khi thấy Duy đã bước vào thang máy...

- Này, sao gấp thế?

- Trần Kiên chờ ở bar. Có tham gia không?

- Nhã vừa nhắn tin, người tình của cậu cũng đang ở đấy.

- Thế hả?

- Trông có vẻ không quan tâm nhiều nhỉ?

- Đang làm việc. Yêu ra yêu, làm ra làm.

Duy lạnh lùng tắt máy rồi cả hai lái xe thẳng đến quán bar. Đúng là Trần Kiên đã chờ sẵn với rất nhiều những cô nàng bốc lửa ngồi trong một phòng kín. Tiến Mạnh lùi bước :

- Có bấy đây !

- Sợ hả?

- Tớ sắp cưới. Khiến chết hay sao?

- Coi như là tiệc độc thân cuối cùng đi. Muốn tớ đơn độc chiến đấu sao?

Duy và Mạnh bước vào, Trần Kiên hào hứng:

- Có cả cậu Mạnh đây à? Vào đây, càng đông càng vui chứ sao !

- Sao gọi lắm thế chú Kiên?

- Cậu Mạnh đâu cần lo, hôm nay là chủ tịch của chúng ta khao mà.

Duy chỉ nhếch mép cười và nói :

- Cho anh vài chai wishky đi em !

Duy gọi rượu và uống với Trần Kiên vài ly. Duy nói :

- Chú Kiên, để con nói trước, mấy tháng nay giữa chúng ta có những hiềm khích không đáng có. Dù sao một ngày không xa chúng ta cũng thành người một nhà, chú nghĩ con và chú có nên cùng nhau làm một ly không?

- Nếu con muốn.

122. Chương 122

Cả hai uống, Trần Kiên uống rất nhiệt tình trong khi Duy cứ khéo đổ ra ngoài. Tiến Mạnh vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ ngồi giữa hai người mà rót rượu. Duy có vẻ hơi khó chịu với những cô nàng đeo sát bên cạnh, đến nỗi muốn ngồi vào lòng anh. Trần Kiên cũng bận rộn với một vài cô phía đối diện, Mạnh thì cứ liên tục tháo tay mấy cô xuống :

- Thôi nào, tôi là gay ! Không ích lợi gì với tôi đâu.

- Cái gì ? Gay à ?

Trần Kiên nhướn cười :

- Cậu yên tâm, đây là cuộc vui chơi của những người đàn ông. Cậu xem, tôi và chủ tịch của chúng ta vẫn đang vui vẻ nè.

Duy chỉ cười mỉm và tiếp tục rót rượu, Duy nói :

- Con đang có ý định trong tương lai với cháu gái chú. Chú có chịu chấp nhận đứa cháu rể như con không?

- À, tất nhiên là có chứ.
- Chú say rồi à?
- Có lẽ.

Thực sự Trần Kiên không say mà là trúng thuốc ngủ do Duy bí mật bỏ vào ly rượu, chưa gì hết ông đã nằm say lả lốc, Duy nói :

- Dắt tất cả ra ngoài và thanh toán đi. Tớ có việc !
- Đừng nói gài ổng ghi điểm với mẹ cậu nhé !
- Không. Chuyện khác.

Cả thấy là 8 cô nhân viên phục vụ, Tiến Mạnh nghiêng môi thanh toán mấy chai rượu và tiền boa cho các cô nàng đó. Đoàn Duy ngồi trong phòng, thấy Trần Kiên đã ngủ say, anh lại tiếp tục lấy ra một túi nylon và khéo léo lấy một sợi tóc từ đầu Trần Kiên và bỏ vào đó. Duy nhếch mép cười và bỏ ra ngoài :

- Trần Kiên, tôi đang trên đường tìm kiếm lời giải của ông đây !

Duy và Mạnh về chung xe, Tiến Mạnh hỏi :

- Cậu làm gì lúc tớ thanh toán.
- Không phải việc của cậu.
- Làm việc gì thì cũng nên nghĩ tới hậu quả của nó. Chắc cậu chưa quên lý do mất Phương Thy chứ?
- Cậu nói với tớ lần thứ bao nhiêu rồi?
- Và vấn đề là tớ không biết phải nói đến bao nhiêu lần vì cậu chưa bao giờ hiểu.
- Trả thù là điều duy nhất tớ muốn làm trong lúc này. Cho dù phải mất đi tất cả !
- Kể cả Tuệ Lâm sao?

Duy im lặng, anh nhún ga và chạy tăng tốc. Mạnh một mực đòi dừng xe. Xuống trước cửa nhà, trước khi vào, Mạnh vẫn ôn tồn :

- Nên quý trọng những người ở bên cạnh cậu, trước khi cậu phải gục xuống trách mình không giữ được ai dù chỉ là một người.

Lời nói của Tiến Mạnh không làm Duy đổi thay được suy nghĩ trong đầu lúc này. Duy bí mật lái xe đến bệnh viện và đi vào bằng cửa sau, gặp trực tiếp bác sĩ điều trị của bà Quế. Duy đặt trên bàn 4 bao nylon và nói :

- Đây là 4 mẫu tóc tôi đã làm dấu A, B, C, D. Hãy lần lượt kiểm tra hết và tìm ra mối quan hệ huyết thống trùng khớp giữa những mẫu này. Cho tôi kết quả trong thời gian tốt nhất !
- Được.

Lái xe đến trước cửa nhà Trần Kiên, thấy Tuệ Lâm vẫn ngồi học bài. Duy rất muốn ôm lấy cô vì nhớ, Duy nắm chặt vô lăng :

- Hãy chờ anh. Kiên nhẫn chờ anh. Anh không thể yên tâm sống trong niềm hạnh phúc vô bờ với em chừng nào mối uẩn khúc quanh cái chết của ba mẹ anh vẫn chưa có lời giải thích đáng.

123. Chương 123

Chap 35:

Trần Kiên thức dậy, giật mình khi thấy ông đang nằm trong một khách sạn và bên cạnh là cô tiếp viên ngày hôm qua. Trần Kiên giật mình :

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Anh say như chết. Đồng nghiệp của anh cho tôi một ít tiền boa và bảo dẫn ông đến đây nghỉ ngơi.
- Rồi chúng ta?
- Tôi làm nghề gì chắc ông cũng biết rồi mà. Nhưng không sao. Tiền bạc mua được sự im lặng của tôi.
- Hôm qua tôi uống đâu có nhiều...
- Vậy thì phải hỏi hai tên kia mời ông uống thứ gì. Cũng trễ rồi đây ! Về nhanh nếu không muốn vợ con phát hiện tận ổ.

Trần Kiên bối rối cùng cô nàng bước lên Taxi, ông đang nghĩ tới việc Đoàn Duy hay Tiến Mạnh có kế hoạch gì. Trên suốt quãng đường về từ khách sạn, ông không nói lời nào. Cho xe về tới đầu hẻm, ông Kiên bước xuống, cô nàng mở cửa sổ xe ra và nói :

- Anh có mái tóc rất đẹp. Hôm qua có một trong hai cổ tình bứt tóc anh đấy.
- Cái gì? Bứt tóc?
- Tôi thấy anh là gã trai quyến rũ nên cho anh một thông tin mật vậy thôi. Đây là số ảnh vô tình chụp lại được đây ! Nhớ tôi nhé !

Một nụ hôn chủ động từ cô nàng Trần Kiên bước vào nhà, thấy Tuệ Lâm chuẩn bị dắt xe ra đi học. Cô nàng lễ phép :

- Bác, bác đi cả đêm qua đó sao?
- Ủ. Hôm nay tự đi học hả?
- Con cũng có xe mà bác. Anh ấy đâu rảnh rồi để đưa đón con suốt.

Tuệ Lâm và Duy vẫn có những ngày tháng êm đẹp bên nhau, vừa cùng nhau đi sắm đồ chuẩn bị dự lễ cưới của Mạnh và Nhã. Tuệ Lâm hỏi :

- Sao anh làm phù rể mà anh lại không muốn em làm phù dâu?
- Không thể để người yêu của anh làm vai phụ cho người khác.
- Họ là bạn của hai chúng ta.
- Thế em có biết, làm phù dâu quá 3 lần thì sẽ ế không?
- Hả? Có chuyện đó hả?
- Vậy em đã làm phù dâu bao nhiêu lần rồi?
- 2 lần. Bạn bên Mỹ ...
- 1 lần nữa là sẽ ế đấy !
- Thật hả?

Mặt Tuệ Lâm biến sắc, Duy vẫn lái xe với gương mặt lạnh. Tuy nhiên, anh nắm lấy tay Tuệ Lâm đặt vào lòng mình. Lâm chỉ mỉm cười nhìn Duy rồi đột ngột hôn lên má anh. Cả hai lái xe đến biệt thự Duy Lâm, vẫn cùng nhau vui vẻ trao nhau những nụ hôn, những tiếng cười. Ngồi cạnh nhau xem TV, Tuệ Lâm hỏi :

- Anh à, bây giờ chúng ta chơi trò hỏi thật lòng nhé !
- Là sao?
- Có đồng xu, mặt hình và mặt số. Em tung lên, ai chọn đúng sẽ phải bị hỏi trước. Chọn đi ! Hình hay số?
- Số.

124. Chương 124

Mặt hình là mặt nằm trên, và Tuệ Lâm nhìn Duy. Anh vẫn điềm đạm ngồi bắt chéo chân uống cà phê. Tuệ Lâm hỏi :

- Vì sao anh lại yêu em?
- Vì em là người anh yêu. Ngốc thật !
- Tới lượt anh hỏi em. Hỏi đi !
- Vì sao em lại yêu anh?

Tuệ Lâm xoay mặt Duy đối diện với mình và nói:

- Anh cho em cảm giác tuyệt vời nhất của tình yêu. Và vì em cũng yêu anh nữa !

Đoàn Duy chỉ mỉm cười nhìn Tuệ Lâm, tách cà phê nóng có lẽ gây hứng thú với anh chàng nhiều hơn trò chơi này. Tuệ Lâm lại tiếp tục hỏi :

- Khi chúng ta đang yêu nhau. Điều anh lo lắng nhất là gì?
- Điều gì đó khủng khiếp đối với tình yêu 2 chúng ta.
- Anh à, nếu sau này chúng ta buộc phải chia tay nhau. Theo anh nguyên nhân lớn nhất là gì?
- Không còn tin tưởng nhau nữa.
- Chỉ một lí do đó thôi sao anh?
- Có rất nhiều. Nhưng anh ghét sự lừa dối.
- Vậy anh có tin rằng em đang lừa dối anh không?

Duy lắc đầu âu yếm nựng má Tuệ Lâm. Nhẹ nhàng kéo cô vào sát người anh, Duy thở dài, hơi thở mang âm vị của một chút lo âu...

- Điều anh lo âu nhất trong cuộc sống này chính là đột ngột một ngày anh buộc phải mất em. Nếu mà điều đó có thật xảy ra thì anh cũng không biết phải làm thế nào nữa..."

Trần Kiên ngồi ở nhà một mình, ông đang cố vận óc nghĩ đến việc Duy làm gì vào đêm qua. Hay chỉ là một hành động ngẫu nhiên. Tiến Mạnh ngủ đến gần trưa mới dậy, anh gọi điện thoại cho Khiết Nhã :

- Chào em !
- Anh đi đâu cả đêm qua thế? Hứa đi ăn tối với em mà.
- Sorry... Anh đi với sếp.
- Đi vũ trường lãnh nhăng à?
- Không. Anh thậm chí không say cơ mà.
- Thế sao giờ này mới điện thoại lại cho em?
- O ... thì máy anh hết pin...
- Khôn hồn thì đừng có gạ em. Vẫn còn vài ngày để em đổi ý đấy !
- Thôi mà em yêu ...

Trần Kiên không tìm được lời giải thích bèn tìm cách theo dõi nhất cử nhất động của Mạnh và Duy. Đang trong lúc đi vào bể tắm thì tình cờ đi ngang phòng Đoàn Duy, cửa khép không kín, cú điện thoại đã làm lộ tất cả :

- Sao? Đã có bản kết quả xét nghiệm rồi sao? Được rồi. Đừng mang tới. Tôi sẽ cho người tới đó !

Trần Kiên trong một phút bối rối đã cố gắng giữ lại bình tĩnh và quay về phòng mình. Sau đó ông không rời mắt khỏi căn phòng của Đoàn Duy, chỉ có duy nhất Tiến Mạnh là người vào đó. Trần Kiên bí mật quay vào và gọi điện thoại :

- Theo dõi thằng chạy chiếc Ducati sắp xuống tới. Cố tóm lấy thứ mà nó sẽ đi nhận trong chốc lát. Không hoàn thành thì đi luôn đi đừng về nữa.

Trần Kiên giật sột ruột lái xe về và kéo bà Quế vào phòng rồi nói :

- Không xong rồi !

- Chuyện gì thế?

- Có vẻ như nó đang tìm cách ...

125. Chương 125

- Anh nói gì em không hiểu

- Đạo này thằng Duy có gì lạ không?

- Em thấy cũng bình thường. Lại có chuyện gì xảy ra nữa sao?

- Anh nghĩ nó bắt đầu nghi ngờ nó huyết thống của anh, em và nó... Có lẽ là cả con bé Tuệ Lâm cũng bị nó kéo đi làm xét nghiệm hết rồi.

- Cái gì? Xét nghiệm gì nữa?

- ADN.

- Trời ơi... Sao nó lại có thể cả gan như vậy? Không thể như thế được ... Nếu thực sự như vậy thì nó sẽ đẩy em ra đường mất.

- Em sợ đẩy ra đường còn anh thì sợ chúng ta sẽ phải đối mặt với tù tội nếu thằng nhãi đó tìm ra mọi thứ mà chúng ta hết sức che giấu.

- Giờ chúng ta phải chặn nó lại.

- Chúng ta chỉ còn một cách làm nó chùn bước.

- Nó rất giống ba nó, làm gì cũng phải làm cho được mới dừng. Nó rất liều !

- Cha con nhà họ Lý đều có máu liều như nhau. Nhưng cả hai đều có những điểm yếu cực kỳ lộ liễu.

Bà Quế vẫn không hiểu lắm lời Trần Kiên nói, ông cười đắc chí :

- Ngày xưa anh đã dùng em để đạp đổ Lý Gia Đoàn. Thì bây giờ anh có Huỳnh Tuệ Lâm để đánh thắng Lý Đoàn Duy.

- Tuệ Lâm? Anh điên hả? Nó là con gái của chúng ta.

- Lý Đoàn Duy không mạnh động đâu. Em phải làm theo ý anh nếu không muốn hai chúng ta cùng chết.

- Tại sao anh không thể bỏ cái tư thù đó vậy? Lý Gia Đoàn đâu còn nữa ...

- Nhưng mầm mống của hấn vẫn còn đây tức là họ Trần của anh chưa ngày nào có thể ngẩng cao đầu.

- Anh à, chúng ta dừng lại đi. Em không muốn chúng ta sống trong tội lỗi nữa đâu.

- Chúng ta không có tội. Đó là họ tự chuốc lấy mà thôi !

- Giờ chúng ta phải làm gì?

- Yên tâm, anh đã có những kế hoạch ban đầu rồi.

Tiến Mạnh đi lấy kết quả theo như lời Đoàn Duy. Anh chàng hí hửng bước ra khỏi bệnh viện thì bất ngờ bị đánh rất mạnh từ phía sau. Mạnh đến nỗi anh chàng không kịp trở tay mà ngã gục xuống sàn, Mạnh thoi

thóp mở mắt nhìn và chỉ kịp thấy bản kết quả xét nghiệm đã bị giật khỏi tay anh. Khiết Nhã đang ngồi làm việc trong công ty, cô thư ký bước vào :

- Giám đốc, có bưu phẩm ạ !

- Cứ để đó cho tôi.

Khiết Nhã mở ra thì trông thấy toàn những ảnh Mạnh đi uống rượu hôm nọ. Một tay hai ba cô gái, lại còn cười rất tươi. Cô giận đến tím mặt, đang gọi điện thoại cho Tiến Mạnh nhưng không có ai trả lời. Vừa lúc đó, điện thoại từ bệnh viện đã gọi tới :

- Chào. Cô có phải là Khiết Nhã.

126. Chương 126

- Phải. Là tôi đây !

- Cô có quen người nào là anh Phạm Nguyễn Tiến Mạnh không?

- Gây ra lỗi sợ tôi không nhận điện thoại hả? Nói anh ấy đừng có gọi cho tôi nữa.

- Xin lỗi nhưng tôi e là những uẩn khúc giữa hai người chưa thể giải quyết ngay.

- Tại sao chứ? Anh ta hèn nhất tới nỗi không bắt điện thoại hả?

- Không phải. Anh ấy đang trong phòng cấp cứu. Anh ấy bị tấn công trọng thương. Và anh ấy chỉ gọi tên cô nên tôi tìm trong danh bạ điện thoại mà điện cho cô đấy.

- Cái gì? Bị tấn công? Có nặng không?

- Tôi chỉ là tài xế Taxi, tôi không biết. Cô tới nhanh đi !

Nhã dù đang giận đến run rẩy vẫn cố gắng chạy nhanh nhất có thể đến tìm anh. Vừa đi cô vừa gọi điện thoại cho Đoàn Duy. Duy nghe thế cũng hốt hải chạy tới, Duy vừa tới nơi thì đèn đã phòng cấp cứu đã tắt. Tiến Mạnh với cái đầu băng kín được đẩy ra, Duy hỏi :

- Mạnh, ai đã làm cậu như thế?

- Không biết nữa... Ôi trời ơi ... Đầu tớ nhức quá !

- Thế ... thứ đó đâu rồi?

- Nguyên nhân tớ bị đánh thế này đây.

- Cái gì? Bị cướp à?

Duy tức tối đâm thật mạnh vào tường, tay anh ứa máu. Khiết Nhã đẩy Tiến Mạnh vào phòng, thấy mặt cô lạnh tanh, Mạnh hỏi :

- Em à, không có gì chứ?

- Không.

- Anh suýt chết đấy.

- Anh giật bỏ người ta bị đánh thế đó hả?

- Em nói gì kỳ vậy. Anh giật bỏ ai?

- Đây nè, anh xem kỹ đi !

Nhã vừa nói vừa quăng xấp ảnh mà cô vừa nhận được ra. Tiến Mạnh lấy thử một tấm xem rồi nói :

- Vì thứ này mà em cáu với anh đó hả?

- Anh thừa biết em đại kỵ những chỗ ô uế như thế mà.

- Anh chỉ đi với Duy. Vì công việc mà.
 - Đàn ông các anh chỉ có chỗ này là làm việc được thôi hả?
 - Vậy em không tin tưởng anh sao?
 - Một nách hai ba cô, hôn hít đủ trò, có cả vũ nữ múa cột phục vụ. Quá sang còn gì ! Em tin anh hả? Lấy gì để tin đây? Anh suy nghĩ kĩ lại những gì anh làm đi. Anh vẫn chưa chịu nhận lỗi hả?
 - Anh nhắc lại một lần, anh không có làm gì có lỗi với em hết.
- Đoàn Duy bước vào làm cuộc cãi vã giữa hai người dừng lại. Mạnh nói :
- Đoàn Duy, vì cậu mà tớ phải dính cái án đi lãng nhăng đấy !
 - Duy không có lỗi. Vấn đề là anh không trung thực.
 - Anh có lỗi gì đâu mà nhận.
 - Được thôi. Nếu anh vẫn không nhận lỗi thì em nghĩ đám cưới chưa thể diễn ra đâu.
 - Em lấy đám cưới của chúng ta ra làm chỗ để em trút giận ư?
 - Em hết sức nghiêm túc với câu nói đó.
 - OK ! Nếu em muốn vậy. Anh cũng không ham muốn cưới một người vợ không có một chút niềm tin dành cho anh đâu.
- Duy cắn Nhã lại :
- Khiết Nhã, tớ chưa nói gì mà. Để tớ giải thích cái đã !
 - Cậu chỉ bênh vực anh ấy thôi. Coi chừng tớ méc Tuệ Lâm thì cậu không xong đâu.
- Nhã bỏ đi. Duy định quay lại thì Tiến Mạnh cũng nằm quay mặt vào trong và úp gối lên đầu. Duy thở dài :
- Xin lỗi cậu ! Tớ không nghĩ mọi chuyện xấu như thế. Tớ sẽ cố giải thích ...
 - Khỏi. Tớ chỉ cần cậu thức tỉnh thôi. Cái chuyện trả thù giờ có còn quá quan trọng với cậu hay không? Nó đã khiến cái đầu tớ suýt vỡ và đám cưới của tớ giờ cũng bị hoãn lại vô thời hạn rồi đấy. Cậu cứ như thế này thì không chỉ mình tớ nổi giận với cậu đâu.
- Duy buồn bã nghe những lời lẽ nặng nề của bạn rồi ra về. Anh ngược lên bầu trời đầy sao, mắt ướt ướt...
- Ba... Ai cũng muốn con dừng lại. Tại sao con không tìm được ai ủng hộ con tìm ra lời giải cho cái chết của ba mẹ? Chẳng lẽ con làm như thế là sai hay sao? Cả đứa bạn thân nhất của con giờ cũng nổi giận... Con phải chịu bại dưới tay Trần Kiên hả ba?

127. Chương 127

Chap 36:

Bản kết quả xét nghiệm đã được giao tới tay Trần Kiên, gã đàn em nói :

- Chúng tôi đã làm việc rất gọn. Không một ai thấy chúng tôi.
- Thế còn gã bác sĩ?
- Cũng bị thương gần như thế. Nhưng không kéo dài lâu vì như lời ông nói, chúng tôi không sát hại bất cứ mạng sống của ai.
- Được. Tiền của các người. Đi đi ! Lo mà chuẩn bị kế hoạch tiếp theo.

Bọn người đó vừa bước vào xe, bà Quế đã chạy vào, Trần Kiên nhanh tay giấu đi bản kết quả xét nghiệm. Tuệ Lâm nghe tin Tiến Mạnh bị tai nạn nên vào thăm thì cũng là lúc anh xuất viện, Tiến Mạnh buồn bã khi phải gọi điện thoại và hoãn đám cưới. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh và chị có chuyện gì, sao phải hoãn lại đám cưới?
- Khó nói lắm. Quan trọng nhất là cô ấy không tin anh.
- Hai người cần phải nói rõ với nhau chứ.
- Anh không biết phải nói gì. Khi mà có nhân chứng giải thích lí do thì cô ấy cũng không tin.
- Có cần em nói với chị ấy không? Anh Duy có kể cho em nghe rồi mà.
- Thôi khỏi. Hôm nay em đi chơi với anh nhé !
- Đi đâu?
- Đi thì biết.

Bà cụ, bà của Khiết Nhã được về vài ngày để dự lễ cưới của cô cháu gái. Nhưng trông đồ đạc trong nhà đã được xếp gọn, áo cưới đã xếp vào trong ngăn tủ, nữ trang thì cất vào hộp. Nhã bước ra trong trang phục công sở. Bà ngạc nhiên :

- Còn việc gì phải mua sắm nữa à?
- Thưa bà con đi làm.
- Sao lại đi làm? Chẳng phải ngày mốt là tới đám cưới rồi sao?
- Dạ ... Thưa bà ...
- Lại có chuyện gì nữa vậy?
- Dạ ... tụi con quyết định hoãn đám cưới.
- Hai đứa làm gì kỳ vậy? ... Sao lại hoãn?
- Tụi con nghĩ chưa đến lúc phải đám cưới.
- Thế chưa đến lúc đám cưới thì dắt nhau đi thử áo cưới, chọn khách sạn, đặt thiệp mời làm gì?
- Nhưng hoãn lại đâu có mất tiền đâu ạ...
- Vấn đề là hai đứa tụi bây không có lập trường. Nếu xác định vẫn phải tìm hiểu lâu hơn thì cần gì phải gấp rút kết hôn như thế?
- Bà ơi, để con yên đi ! Con đã mất ngủ cả đêm qua rồi.
- Thiệt là tình.

Nhã bước ra ngoài, sau khi cãi nhau đến khản cả giọng với Mạnh thì Nhã cũng ngủ không được. Hôm nay cô trang điểm hơi đậm để che đi quầng thâm và đôi mắt sưng mọng. Tiến Mạnh dắt Tuệ Lâm đi ăn kem, cô vẫn thấy kem là mê tít còn Mạnh thì cứ ngồi nhìn ly kem tan chảy. Anh nói :

- Nhã không chịu hiểu anh.
- Anh đừng lo. Chị ấy rất lí trí, thật tình thì đâu ai muốn chồng sắp cưới của mình vào những chỗ nhạy cảm đó đâu anh.
- Em có nghĩ là anh làm những chuyện đó không? Tại sao cùng là con gái, Đoàn Duy có thể đi tự do không có bất cứ sự trách móc nào từ em còn Nhã thì ...

Tuệ Lâm chỉ cười hiền và nói :

- Có gì lạ đâu ạ. Chị và anh sắp gần bó với nhau cả đời, còn em và anh Duy thì chưa có gì hết. Thậm chí bây giờ, thấy anh ấy đi cùng người con gái khác, em cũng không có cảm giác ghen tí nào đâu.

- Duy mà nghe vậy là cậu ấy hiểu lắm đó.

128. Chương 128

- Em chỉ nói những gì mình nghĩ thôi.

Cả hai cùng nhau đi chơi đến tối muộn, Tiến Mạnh về lại nhà cũ. Tiến Mạnh đã ngà ngà vì có uống vài chia bia. Anh nói :

- Cảm ơn em đã đi chơi với anh !

- Anh về nhà cũ ngủ thế này có ổn không?

- Không sao đâu. Thôi em về đi !

- Chào anh nhé !

Tuệ Lâm trở lại Taxi, cô vừa mở cửa bước vào thì đã bị một nhóm người lạ mặt bắt lên chiếc xe khác. Lâm la hoảng hốt nhưng không ai cứu cô được vì bọn người ấy quá đông và khỏe mạnh. Lâm đã bị bắt cóc ngay sau khi Tiến Mạnh quay trở vào nên anh không hề hay biết...

Đoàn Duy gọi điện thoại cho Tuệ Lâm mấy lần nhưng cô đều không trả lời. Duy chỉ nghĩ là cô ngủ quên. Rồi anh cũng đi ngủ...

Sáng hôm sau, Duy ăn sáng và thấy không có chuẩn bị phần cho bà Quế. Duy hỏi cô giúp việc:

- Mẹ tôi ra ngoài rồi hả?

- Bà không về từ tối qua.

- Mẹ có nói bà đi đâu không?

- Dạ thưa cậu, bà không có nói ạ !

Duy vẫn gọi điện thoại cho Lâm, lần này thì gọi không được. Anh bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức Duy lái xe chạy đến trường đại học, quả nhiên Tuệ Lâm không có mặt ở đó. Duy bắt đầu cảm thấy lo lắng cả về sự mất tích đáng ngờ của bà Quế. Họ đang ở đâu????????

Tại một kho gạo cũ kỹ ở Long An, Tuệ Lâm giật mình tỉnh lại. Trông cô có vẻ hơi sợ sệt nhìn những tên to bự đứng cạnh. Lâm hỏi :

- Tại sao các người lại bắt tôi? Ai là người đứng sau vụ này?

Trần Kiên ung dung bước ra, Tuệ Lâm ngạc nhiên :

- Bác... Bác ơi, cứu cháu đi !

Trông thấy bà Quế cũng bước ra và nhìn cô với ánh mắt khác lạ, Lâm lắp bắp :

- Cô, sao cô cũng ở đây? Thực sự là chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Con à, hôm nay chúng ta muốn bắt con đến đây cố chỉ để làm con hiểu vấn đề mà thôi.

- Vấn đề gì?

- Thân thể của con.

- Bác ơi, thân thể của con còn gì uẩn khúc nữa ạ?

Đoàn Duy vừa định lái xe đến tìm cảnh sát nhưng anh đã nhận được một tin nhắn khá lạ, là một địa chỉ kèm theo một tin nhắn sắc mùi dọa nạt “Có hơi cảnh sát, đừng mong gặp lại Huỳnh Tuệ Lâm”. Đọc xong tin nhắn này thì Duy đã biết người đứng phía sau vụ bắt cóc này là ai, Duy không màng tới tính mạng và lấy xe chạy thật nhanh đến đúng địa chỉ đó. Duy lần mò theo và đi vào lối mòn dẫn đến kho gạo cũ nơi Tuệ Lâm bị bắt. Tuệ Lâm được cởi trói và được trao bản kết quả xét nghiệm ADN của cô. Ông Kiên nói :

- Trước khi con mở ra, ta muốn con xem đoạn clip này !

Lâm hướng mắt vào TV, là clip quay bằng điện thoại và cô nhận ra người trong đoạn clip là bà Mai, mẹ cô ở bên Mỹ. Lâm ngạc nhiên :

- Là mẹ ...

Bà Mai giọng chậm rãi :

- Tuệ Lâm, lúc mẹ biết con quyết định ở lại Việt Nam, trong đầu mẹ ý nghĩ đầu tiên chính là cản bước con vì không muốn những điều con không nên biết sẽ bị con tìm hiểu. Nhưng, có vẻ như mẹ không thể làm được điều đó vì mẹ không thể cho phép mình ngăn bước không để con tìm lại những người thực sự sinh thành ra con. Con không phải là con ruột của mẹ và ba, đừng khóc khi nghe mẹ nói điều đó vì tình thương của ba mẹ dành cho con không thua gì Khoa Nam, thậm chí chúng ta còn cảm thấy thật hạnh phúc khi có được một công chúa bé bỏng ngày ba con trao tận tay và dặn kỹ phải chăm sóc con thật tốt. Con à, hãy biết dừng cảm đối mặt thực tế dù những người con sẽ nhận lại là bất cứ ai. Ngoan nhé, con gái yêu nhất của mẹ !

Tuệ Lâm hơi bất ngờ rồi cô lại nhìn bà Quế và ông Kiên, bà Quế nước mắt ứa nhòa chạy đến bên Tuệ Lâm và ôm chặt cô vào lòng...

129. Chương 129

- Con gái của mẹ, mẹ nhớ con nhiều lắm !

- Cô ... sao cô nói kỳ vậy?

Tuệ Lâm đẩy bà Quế ra, Trần Kiên đứng gần hơn, dịu giọng xuống:

- Lâm, con hãy bình tĩnh nghe ba mẹ nói...

- Ba mẹ ... hai người nói gì vậy?

- Hai người đã sinh thành nên con mà mẹ Mai của con nói tới chính là ta và Ngọc Quế. Chính ta là người một tay ẵm con sang Mỹ lúc con 3 tháng tuổi và người chăm sóc con suốt 26 năm qua chính là vợ chồng chị gái của ta, Thanh Mai và Kerry Huỳnh.

Trần Kiên nói với vẻ mặt thật nhất từ trước đến giờ làm Tuệ Lâm không thể không tin. Cô rút bản kết quả xét nghiệm ra rồi khóc nức nở khi đối chiếu bằng xét nghiệm ADN của cô, Trần Kiên và bà Quế. Lâm lùi sát lại bức tường ôm chặt đầu :

- Không... Không... Tôi không biết gì hết. Cha mẹ tôi là Alan và Thanh Mai Huỳnh. Tôi họ Huỳnh, tôi là Huỳnh Tuệ Lâm là con của họ. Tôi không có họ hàng nào ở Việt Nam hết.

- Con ơi, con phải bình tĩnh. Ba mẹ sẽ kể cho con nghe mọi chuyện

Bà Quế tiến lại gần, Tuệ Lâm xô đổ mọi thứ cự tuyệt :

- Sao bà lại có thể làm như vậy? Bà là mẹ của anh Duy mà. Tại sao bà có anh Duy rồi lại còn sinh ra tôi? Lại còn chúc phúc cho hai chúng tôi là thế nào? Bà thấy điều đó là vui hả?

- Sở dĩ mẹ con rất mến con và muốn hai con thành đôi vì con chỉ có thể là con của mẹ. Còn Lý Đoàn Duy thì không phải.

Duy đang chạy thật nhanh và cố tìm lối vào kho gạo đang bị hai tên to con đứng giám sát ở cửa chính. Trần Kiên bước ra cửa sổ và đã trông thấy Đoàn Duy, cười nhếch mép thật nhanh rồi ông cố tình đứng sát phía ngoài để Duy nghe thấy giọng nói của mình :

- Giữa gia đình chúng ta và gia đình họ Lý có một mối ân oán sâu nặng mà không thể nào giải thích ngay. Nhưng con phải hiểu, tình yêu ba mẹ dành cho nhau là thật còn việc mẹ con về làm dâu nhà họ Lý chỉ là bị ép buộc mà thôi.

- Tôi không tin. Làm gì có chuyện vô lí như vậy?

- Vì Ngọc Quế cũng không phải là người duy nhất của Lý Gia Đoàn, hẳn chiếm lấy mẹ con chỉ vì muốn thắng được ba.

- Ông không được lãng mạ ba của anh Duy.

- Vậy thì ta nên lãng mạ chính mình sao? Tuệ Lâm, con phải hiểu rằng, hấn là tên nguy quân tử. Lý Đoàn Duy nếu biết đượ c con là con gái của ba mẹ, hấn cũng sẽ không buông tha cho con đâu - hấn cố tìm ra uẩn khúc trong cái chết của ba hấn.

Tuệ Lâm cố hết sức rướn người dậy và bỏ chạy. Bà Quế định đuổi theo nhưng đã bị ông Kiên níu lại :

- Đừng, cứ để nó chạy !

130. Chương 130

Trong khi Duy vẫn cố đứng bên dưới và nghe ngóng thì thấy Tuệ Lâm bật cửa chạy ra, anh giật mình chạy đuổi theo. Tuệ Lâm ra tới đầu đường và đón Taxi về thẳng thành phố. Có lẽ vì cô không thấy chiếc xe của Duy đậu sát bên đường, Duy chạy ra tới thì cô đã lên xe đi mất...

Tuệ Lâm về nhà, vẫn còn không tin vào những gì tai nghe mắt thấy lúc này. Cô sợ đến phát khóc. Nghe tiếng chuông cửa, phải gần nửa tiếng sau Tuệ Lâm mới chịu mở cửa. Cô ôm chặt Đoàn Duy, anh hỏi :

- Em làm sao thế?

- Không có gì.

- Cả ngày hôm nay em đi đâu vậy? Em không có sao phải không?

- Em chỉ đi dã ngoại với bạn thôi.

- Dã ngoại ... Sao em không báo với anh?

Ánh mắt bối rối của Tuệ Lâm không giấu được Đoàn Duy, có lẽ vì cô nói dối không giỏi. Lâm nhoẻn cười đặt hai tay lên má anh :

- Sao lại thế được? ... Vậy là anh đã tìm em khắp nơi hả?

- Ừ.

- Anh có lo lắng không?

- Tất nhiên rồi. Lần sau không được như thế nữa nhé !

- Được rồi. Em sẽ cẩn thận hơn, điện thoại có làm mất em cũng phải báo với anh bằng email. OK ?

Rồi cô lại ngã vào lòng Duy, mắt anh đắm đắm hướng về bên ngoài...

- Lạ quá, sao cô ấy lại giấu mình? Lẽ nào đã có những chuyện Tuệ Lâm đã biết ...

Ông Kiên đưa bà Quế về nhà, bà nói :

- Anh nghĩ con có chấp nhận chúng ta không?

- Anh không quan tâm điều đó.

- Ý anh là sao? ... Không lẽ anh đưa nó tới đó để nó biết và thù hận anh hơn à?

- Một vở kịch đã kết thúc trong hoàn hảo. Lý Đoàn Duy đã thấy những thứ không nên thấy,... Sau này chúng ta sẽ dễ làm việc hơn rất nhiều.

- Trần Kiên anh điên rồi ! Kể cả chuyện tình thân máu mủ mà anh cũng có thể dựng nên màn kịch được sao?

Bà Quế bước xuống xe và bước vào nhà.

Trần Kiên trở về nhà trong sự hài lòng vì đã làm được thành công những bước đầu tiên trong kế hoạch chi phối sự trả thù của Lý Đoàn Duy. Điều đó liệu có ảnh hưởng tới Đoàn Duy khi anh đã bắt đầu gieo những nghi ngờ lên Tuệ Lâm bởi cô đã giấu anh về chuyện bị bắt cóc. Tương lai của họ rồi sẽ về đâu?

131. Chương 131

Chap 37:

Tiến Mạnh vừa thức giấc, cái giường đầy bụi làm anh ngủ chẳng ngon chút nào. Thấy có vài cú điện thoại nhờ nhưng không cuộc gọi nào đến từ số máy của Khiết Nhã, anh chàng cay cú quăng điện thoại rồi đi đánh răng. Khiết Nhã cũng vừa thức dậy, cùng một tâm trạng, quăng điện thoại và đi vào nhà vệ sinh vì không thấy số máy muốn thấy. Nếu không có gì thay đổi, hôm nay, vào giờ này, cả hai đang chần chu tại phòng chờ và chuẩn bị dặt tay nhau vào nhà thờ làm lễ cưới theo nghi thức Thiên Chúa Giáo. Tiến Mạnh tặc lưỡi nhìn bộ đồ vest trắng mà lẽ ra anh đã mặc vào hôm nay rồi chuẩn bị đi ra. Vừa dặt xe ra đường, đã nhận được điện thoại :

- Gì vậy chú Phát?
- Bản kế hoạch chú giao cho con làm xong chưa?
- Xong lâu rồi mà.
- Sao không đem cho chú?
- Con quên mất. Con để ở nhà. Mà có quan trọng không chú?
- Sao không quan trọng. Hôm nay cần gấp đó. 1 tiếng nữa có mặt.

Để ở nhà mới, căn nhà mà Nhã và Mạnh đã dọn về sống cùng nhau hơn 2 tháng trước khi cưới. Đồ đạc và phòng làm việc cũng đã dọn về đó tất cả. Tiến Mạnh không còn cách nào khác, gọi điện thoại cho Tuệ Lâm cũng không được nên đành về nhà lấy. Mạnh mở chìa khóa vào, không phải Khiết Nhã mà là bà của cô đang ngồi ăn sáng. Tiến Mạnh lễ phép :

- Con chào bà !
- Ủa? Con về đưa Khiết Nhã đi đó hả?
- Đi đâu ạ?
- Chứ không phải tổ chức lễ cưới sao?
- Dạ ... con...

Mạnh đứng gãi đầu rồi tiến vào phòng làm việc, đi ngang phòng ngủ, anh chợt thấy tiếc khi nguyên bộ drap đỏ rực, hình cưới cũng đã treo lên, căn phòng đầy đủ những chữ báo hỷ giờ phải tạm gác lại hết. Đứng chần chừ đó một hồi thì thấy Nhã trong trang phục áo ngủ vừa bước ra từ phòng tắm với mái tóc còn ướt sũng. Trông thấy Mạnh, Khiết Nhã nhìn đăm đăm, nhưng giống như là không muốn tiếp đón anh nhiều hơn là nhớ anh. Mạnh chép miệng :

- Lấy bản kế hoạch.

Khiết Nhã chỉ nhướn mày rồi tiến lại bàn trang điểm. Vừa lúc đó bà ngoại bước vào :

- Thôi sẵn bữa, hai đứa ra dùng bữa sáng với bà. Thức ăn bà làm ngon lắm !
- Bà...
- Con đó, lớn rồi. Đừng có mãi pha trò như vậy. Mạnh, ở lại ăn sáng với bà nhé !
- Dạ, cũng được.

Lâu rồi mới được ăn món ăn của bà nấu, Nhã ăn rất ngon miệng nhưng cô không hề hé môi nói chuyện với ai. Tiến Mạnh cũng thấy hơi ngại, bà ngoại nói :

- Hai đứa lớn hết rồi, bà không nói nhiều nữa. Nhưng phải biết tin tưởng và thông cảm cho nhau thì mới mong mà gần bó lâu dài được. Các con phải hiểu, phải lắng nghe cho nhau. Trước tiên phải đặt sự tin tưởng lên đầu rồi sau đó mới đối mặt với sự việc dù đối phương có lỗi hay không. Tuổi trẻ các con, yêu đằm đuối cũng có mà giận hờn cũng lắm lúc mang lại điều trái ngang. Chiến tranh lạnh như thế là không

hay đâu. Bà già rồi, đâu còn được ngồi đây nói chuyện cho hai đứa nghe nhiều lần nữa. Hai đứa này giờ có nghe gì không đấy?

Tiến Mạnh ngược lên nhìn Khiết Nhã, cô chỉ cúi gầm mặt đứng dậy quay phắt đi :

- Con no rồi. Con đi làm nha bà !

Mạnh định chạy theo nói gì đó nhưng anh lồm lũi bước ra và cũng bỏ bữa :

- Bà ơi, con đi nha.

132. Chương 132

- Sao lại đi?

- Dạ, con về công ty làm việc.

- Mạnh à, ngồi đây nghe bà nói lý do vì sao nó bức xúc như vậy khi con ... đi vào những chỗ đó.

Tiến Mạnh ngồi xuống, bà nhìn vào tấm ảnh gia đình lúc đó Khiết Nhã còn rất nhỏ. Chỉ khoảng 1,2 tuổi mà thôi. Bế cô là một người đàn ông lịch lãm và bên cạnh là một gương mặt mỹ miều, dễ dàng nhận ra Khiết Nhã là bản sao của người phụ nữ này. Bà nói :

- Cũng vì một chút giận hờn nhau từ vụ một quán bar mà tội nó đã khiến đứa cháu gái tội nghiệp của ta mồ côi suốt hơn 25 năm nay.

- Có chuyện gì xảy ra ạ?

- Con gái bà là hoa khôi của trường đại học, nó nhanh chóng lọt vào mắt xanh của một đại thiếu gia, trong một lần theo gia đình làm đại diện cho quỹ từ thiện tài trợ học bổng cho học sinh xuất sắc. Tội nó nhanh chóng yêu nhau và tiến đến hôn nhân thuận buồm xuôi gió. Rồi Khiết Nhã ra đời, việc làm ăn của ba nó ngày càng phát còn mẹ nó thì yên vị là vợ hiền mẹ tốt. Tuy nhiên, bản chất ăn chơi đã thấm vào trong máu con rể bà, nó yêu vợ, thương con nhưng chơi bời là thứ không thể nào từ bỏ. Trong thời gian kiêng cử vợ sinh, nó đã đi lăng nhăng, rồi một thời gian sau bị phát hiện, dù không tới mức nặng, chỉ là hôn hít, nhảy nhót ngoài quán bar, con gái ta phát hiện và hai đứa đã tranh cãi kịch liệt lúc đang ngồi trên xe hơi. Rồi tai nạn xảy ra, chiếc xe lao thẳng vào một chiếc xe khác khi lao vào đường ngược chiều. Con gái ta bất hạnh đã chết tại chỗ, còn con rể ta cũng ra đi vài ngày sau đó. Bỏ lại cho ta đứa cháu gái mới tròn 22 tháng tuổi.

Mạnh suýt rớt nước mắt khi nghe câu chuyện đau lòng đó. Anh mới thấu hiểu vì sao Khiết Nhã lại kỵ những nơi đèn mờ như vậy. Bà nói :

- Ta đã cố giấu nhưng gia đình bên nội của nó đã cho nó biết sự thật, nó đã trở nên ức chế và thù ghét những gì liên quan đến quán bar và vũ trường từ đó. Khiết Nhã trưởng thành trong sự đáng thương của một đứa mồ côi và mang nỗi uất ức phải chịu bất hạnh bởi những thói quen của con nhà giàu. Nó sống tự lập từ năm 18 tuổi, sang Anh du học mà không cần đến sự giúp đỡ nào từ gia đình nội ngoại, chỉ trợ cấp cho nó học phí mà thôi.

- Con biết phải làm gì rồi ạ. Nhưng thực sự đêm đó con bị gài, con không làm mấy điều không hay như vậy đâu. Bà hãy tin con.

- Nhã tin con mới là điều quan trọng.

Mạnh lặng lẽ bước ra ngoài, trong đầu có nhiều ý nghĩ. Anh nhoen cười và lái xe tới công ty thật nhanh. Đoàn Duy và Tuệ Lâm đi cùng nhau. Đi ngang một tiệm giày, đang ngồi trên xe mà Tuệ Lâm vẫn nhòai người ra xem những đôi giày thể thao đủ màu sắc. Duy hỏi :

- Em vận thích hả?

- Anh hỏi gì?

- Giày.

133. Chương 133

- Đó là đam mê từ nhỏ của em mà. Ở Mỹ em không dưới mấy chục đôi giày đâu. Em không mua nó chỉ để mang, em còn xem đó là những đồ vật quý báu mà em may mắn chọn được.

Đi hết vòng xoay, Duy đảo xe lại và dừng xe trước tiệm giày đó. Tuệ Lâm ngạc nhiên nhìn anh :

- Không phải mình về biệt thự xem anh làm bánh à? Bột cũng đã mua hết rồi.

Duy chỉ nhoẻn cười mở cửa xe và kéo tay Tuệ Lâm vào tiệm giày rồi nói :

- Đừng quên anh thích em vì cái sở thích lạ lẫm này. Không có gì quan trọng hơn là làm người yêu của anh vui. Vào thôi !

Tuệ Lâm nhoẻn cười xiết nhẹ tay Duy. Cả hai đứng chọn lựa một hồi, Duy trông thấy đôi giày cặp. Anh mỉm cười nhớ lại ở trên xe mình vẫn còn một đôi. Duy nói :

- Em nhớ anh đã từng mua cho em một đôi giày không?

- Rồi sao?

- Đó là giày cặp.

- Thế hả?

- Lúc đó em chọn, anh không muốn nhìn thấy em tiếc nuối nên đã mua luôn đôi còn lại. Thế mà lại hay, bây giờ chúng ta có cơ hội mang giày cùng nhau rồi.

- Nhưng anh suốt ngày toàn áo vest, giày tây, đâu có lúc nào mang giày thể thao.

- Miễn là em thích.

Tuệ Lâm mỉm cười dắt tay Duy đi ra và nói :

- Vậy thì, hôm nay em chẳng muốn chọn đôi giày nào ngoài đôi giày anh đã mua cho em.

- Thế nó đâu rồi?

- Ở nhà.

Tuệ Lâm và Duy trở lại căn biệt thự Duy Lâm, cô phụ anh nhào bột và đánh trứng, Duy nhìn Tuệ Lâm rồi hỏi :

- Em có chuyện gì giấu anh phải không?

- Ô ... đâu có. Tại sao anh lại hỏi vậy?

- Anh đã thấy một điều khác lạ từ em.

- Anh nói gì thế, em vẫn là em mà.

Duy tiến tới gần Tuệ Lâm và dí sát cô vào tủ lạnh, mũi hai người chạm vào nhau, tim Tuệ Lâm đập thình thịch vì lo sợ. Duy nhẹ nhàng rút trong túi áo của cô ra chiếc điện thoại mới :

- Sao đổi điện thoại mà không nói với anh?

- Hả ... ý anh là ...

Duy cười hăng hắc, Tuệ Lâm véo mũi anh nheo mắt :

- Làm em sợ hết hồn. Điện thoại không hợp thời trang nữa thì đổi thôi.

- Chứ em nghĩ anh hỏi em cái gì? Bộ có bí mật gì định giấu anh thật sao?

- Làm gì có. Giải đa nghi !

Duy quay trở vào và cho nhân vào bột, anh quay vào lò nướng bánh mà lòng thầm suy nghĩ :

- Rõ ràng là cô ấy rất lo về chuyện đó. Tại sao vậy? Lễ nào mọi chuyện đã sáng tỏ cả rồi. Vẫn cố giấu vì cái gì chứ? Cố che giấu hay bị ép làm như thế?

Duy đang nướng bánh thì nhận được cú điện thoại của Tiến Mạnh :

- Đang ở đâu?

- Nhà.

- Giúp tớ một việc được không?

- Việc gì?

- Làm đám cưới.

- Hả?

134. Chương 134

Ngày trôi qua thật chậm, Khiết Nhã ngồi âu sầu trên bàn làm việc cố để thời gian trôi đi nhanh hơn. Lễ ra đây phải là ngày đẹp nhất mà cô không muốn thời gian đi nhanh chút nào, tại giờ mọi chuyện lại thay đổi nhanh như vậy? Chẳng lẽ vì sự cố chấp mà cô phải chuốc lấy ưu phiền cho chính mình.

- Chào giám đốc, em về nhé !

- Có hứng thú đi cà phê với chị không?

- Thôi ạ, em có hẹn anh ấy rồi. Dịp khác giám đốc nhé !

- Ừ. Chúc em vui.

Cô nhân viên cuối cùng cũng tắt đèn ra về, Khiết Nhã cố nán lại thêm một chút rồi cũng phải ra về thôi. Cũng gần 10h còn gì, nghĩ gì đó trước khi nhắm ga, Khiết Nhã chạy xe đến chỗ nơi mà cô và Mạnh đã chọn để tổ chức làm đám cưới. Một lễ cưới ngoài trời, được trang trí đầy đủ những nhân vật hoạt hình theo phong cách Walt Disney. Mọi thứ vẫn còn ở đó, tại sao nó lại không thể diễn ra? Nhã nghĩ thế rồi uất ức gục đầu vào vô lăng mà khóc tức tưởi. Chợt, một giọng nói ngọt ngào vọng ra từ đâu đó quanh thảm cỏ xanh:

- Tại sao con khóc?

Nhã ngạc nhiên. Cô bước ra vì nghĩ rằng câu hỏi đó dành ỉnh. Rồi như cũng không còn là chính cô, Nhã tưởng rằng có ông Bụt thật. Cô nức nở :

- Không còn đám cưới nào nữa rồi.

- Tại sao lại không?

- Vì những quyết định sai lầm.

- Mọi thứ không bao giờ là quá muộn. Đặc biệt là tình yêu và sự tin tưởng.

Rồi những tiếng nổ thú vị vang lên, một màn pháo hoa rực sáng hiện ra trước mắt Khiết Nhã, Tiến Mạnh bước ra với bộ áo vest chín chu, đó là bộ trang phục cưới của anh. Nhã ngớ người :

- Ô ...

- Mọi chuyện không bao giờ là quá muộn.

- Vậy ra này giờ đó là anh à?

- Phải.

- Đồ đáng ghét. Ngay cả giờ phút này mà anh cũng có thể đùa giỡn sao? Đáng ghét !

Nhã định quay lưng bỏ đi thì Tiến Mạnh đã kéo tay cô lại, anh nói :

- Anh xin lỗi.

- Anh không có lỗi gì hết.
- Nếu anh biết sớm hơn về chuyện đó ... Nhã à, anh cam đoan mọi chuyện sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Em nên biết rằng, Tiến Mạnh này yêu em đến mức sẽ không làm chuyện gì mà em cảm thấy không thích dù đó có đúng hay là sai. Anh luôn muốn mang cho em một tình yêu đầy ắp tiếng cười và tháng ngày nào cũng là ngày tháng hạnh phúc của em. Anh nghĩ chúng ta đã trải qua một lượng gian truân và thử thách có thể gọi là đủ để tiến đến một cuộc hôn nhân lâu dài. Đã có lúc em nghi ngờ anh, đã có lúc anh nghĩ sai về em nhưng điều đó không thay đổi được tình yêu chúng ta dành cho nhau đậm sâu như thế nào. Và đó chính là chiếc chìa khóa quan trọng nhất để em và anh vượt qua tất cả...

Khiết Nhã đứng lắng nghe mà ứa nước mắt vì cảm động. Tiến Mạnh ôm cô vào lòng và thủ thỉ :

- Anh yêu em nhiều lắm !
- Em không biết anh và em sẽ như thế này hôm nay ...
- Mọi chuyện không có gì là quá muộn.

Mạnh và Nhã quay lại nhìn từ phía sau, Đoàn Duy và Tuệ Lâm mỉm cười. Lâm kéo tay Khiết Nhã lại và nói nhỏ:

- Vào đây đi chị, áo cưới của chị xong rồi. Em đã mang tới !
- Hả ????

Cả hai kéo nhau đi. Đoàn Duy quay lại nhìn Tuệ Lâm và Khiết Nhã đang chạy vào phòng thay đồ, Mạnh vỗ vai :

- Không nghĩ rằng cậu làm được nhiều như thế này đâu. Cảm ơn bạn tốt !
- Đến cho cái đầu suýt vỡ của cậu hôm nọ.
- Sao hay thế?
- Hứa hẹn với họ vài điều,...
- Cảm ơn.
- Không có chi.

135. Chương 135

Bản nhạc quen thuộc cất lên, Khiết Nhã bước ra với trang phục váy cưới trắng đẹp tuyệt vời, cô chỉ kịp trang điểm nhẹ lại. Linh mục cũng đã có mặt và đi cùng bà ngoại của Khiết Nhã. Đoàn Duy đang chỉnh lại máy ảnh và mọi thứ sắp bắt đầu, Khiết Nhã và Tiến Mạnh nắm lấy tay nhau :

- Hôm nay các con đứng trước Chúa và trao nhau lời hứa để đi đến một cuộc sống mới là đời sống hôn nhân gia đình ...

Bản nhạc quen thuộc cất lên, Linh mục đang đọc còn Duy tranh thủ chụp cho Lâm vài tấm. Anh nói :

- Em đẹp không kém gì cô dâu.
- Chỉ giỏi nịnh. Hôm nay em không phải là nhân vật chính đâu.
- Em luôn là nhân vật chính của anh. Trong mọi ngày.

Một lời nói ngọt ngào Duy dành cho Lâm thay nụ hôn lãng mạn đến mức ghen tị như Nhã và Mạnh trao cho nhau. Tiến Mạnh đọc lời hứa :

- Tôi là Phạm Nguyễn Tiến Mạnh, muốn lấy Trang Khiết Nhã làm vợ, sẽ nguyện yêu thương, tôn trọng và chung thủy với em trong suốt cuộc đời anh.
- Tôi là Trang Khiết Nhã, muốn lấy Phạm Nguyễn Tiến Mạnh làm chồng, sẽ nguyện yêu thương, tôn trọng và chung thủy với anh trong suốt cuộc đời của em.

Duy tiến đến và mở chiếc hộp chứa một cặp nhẫn, nhận được nụ cười duyên từ Khiết Nhã. Linh mục tiếp tục đồng dạng :

- Hai con hãy trao nhau bằng chứng tình yêu trước Chúa !

Nhã cứ mãi cười làm Mạnh cũng hơi bối rối, có lẽ vì cả hai quá hạnh phúc. Anh hơi run :

- Em hãy nhận lấy chiếc nhẫn này, làm bằng chứng tình yêu của anh.

Chiếc nhẫn vừa vặn được đeo vào tay Nhã, một cử chỉ lãng mạn tiếp theo là Mạnh đặt nụ hôn của mình lên tay cô vợ yêu quý làm cô nàng hạnh phúc không thể tả. Nhã lấy chiếc nhẫn từ tay Đoàn Duy và bình tĩnh :

- Anh hãy nhận lấy chiếc nhẫn này để làm bằng chứng tình yêu của em.

Chiếc nhẫn chưa kịp đẩy vào sát ngón áp út và không đợi Linh mục mời gọi. Mạnh đã lao vào Nhã và ôm hôn cô đắm đuối. Duy bật công tắc và thêm một tràng pháo hoa khác lại tiếp tục được bắn. Nhã nhoẻn cười :

- Bà ơi, cháu kết hôn rồi nhé !

Mọi người đã có một buổi tiệc rượu ngắn, vào tối muộn, đưa Nhã và Mạnh ra sân bay, Đoàn Duy đưa ra một tour du lịch VIP ở Bali-Indonesia. Duy nói :

- Quà cưới như thế này không tồi chứ hai bạn.

- Cậu giúp tớ có một đám cưới như thế là quá đủ rồi.

Mạnh siết chặt Đoàn Duy đầy thân mật, Khiết Nhã nắm lấy tay bà :

136. Chương 136

- Bà ơi, hôm nay con vui lắm.

- Con rất đẹp. Con biết không?

- Cảm ơn bà đã chăm sóc vợ con. Con hứa sẽ tiếp tục chăm sóc và nuôi nấng cô ấy, thậm chí còn giỏi hơn bà.

Mạnh dí dỏm. Tuệ Lâm nói nhẹ nhàng :

- Anh chị cứ đi, bọn em sẽ đưa bà về tận nơi.

- Thôi tới giờ rồi. Đi nhanh đi !

Bà ngoại ra lệnh, cả hai cùng nhau tiến vào sân bay và bắt đầu tuần trăng mật. Sau khi đưa bà của Mạnh và Nhã về nhà, Duy cũng đưa Tuệ Lâm về nhà, nhưng trông cô vẫn có vẻ dè dặt và nặng nề đòi dừng lại ở ngay trước đầu hẻm :

- Sao vậy?

- Em tự vào được.

- Không. Anh phải đưa em vào.

- Thôi mà. Em tự vào được rồi.

- Chuyện gì thế?

- Tiếng xe của anh, bác Kiên không thích đâu, khuya rồi mà. Anh cứ dắt em đi mãi thế này !

Duy không nói gì hết và chỉ hôn tạm biệt Tuệ Lâm, cô rón rén mở cửa xe và mất hút trong hẻm tối. Duy đang mãi mê suy nghĩ, anh vừa định khởi động và lái xe đi thì thấy bóng ai như Tuệ Lâm lại quay trở ra bằng chiếc xe máy. Duy đuổi theo Tuệ Lâm cả một đoạn dài và hết sức ngạc nhiên ...

Tuệ Lâm đã bước vào một căn nhà trọ ọp ẹp, len lén bước theo và nhìn qua cửa sổ, không còn tin nổi vào mắt mình, căn phòng trọ giá rẻ bèo, không thể nào một tiểu thư như Tuệ Lâm có thể ở được trong con mắt

tướng tượng của Duy. Nhưng anh không kịp xông vào và giận dữ vì có một giọng nam lạ bước ra ngồi xuống cạnh hộp cơm của Tuệ Lâm :

- Cô về muộn quá đấy ! Mai mốt coi chừng cả hai bị đuổi à coi.

Duy nhớ rất rõ gương mặt này, chính là gã đã chào Lâm thân mật trong quán bar lúc cô đi cùng anh. Duy tức tối bỏ đi và nghĩ rằng mình đang bị người yêu chơi một vở nặng...

137. Chương 137

Chap 38:

Duy như điên loạn vì tức giận, anh nhấn ga vượt đèn đỏ, qua mặt cả công an giao thông và chỉ chịu dừng lại khi đã bị đón lại từ trạm tiếp theo. Trở ra từ đồn cảnh sát, Duy bực bội hỏi Thành Phát, kế toán của công ty :

- Sao mà biết tôi bị “vịn” thế?

- Bà chủ gọi điện thoại bảo tôi đến lấy xe đưa cậu về.

- Tiền đóng phạt không phải là vấn đề nhưng anh suýt bị treo bằng lái đấy, cũng may là không có rượu. Ở đây đâu phải bên Đức, sao nhấn ga dữ vậy?

- Muốn lướt gió tí ấy mà.

- Mất mạng như chơi đấy. Đường phố Sài Gòn mà nhấn ga kiểu đó còn toàn thân là may.

- Về thôi.

Con BMW Z4 quá cứng đã bị giam, Duy đành sử dụng chiếc Hyundai Santa Fe hằm hớ để đi lại. Từ đó trở về sau Duy có cách nhìn khác về Lâm, anh đã nghĩ rằng Lâm ngày càng có những điều che giấu anh nhiều hơn. Chỉ có một điều vẫn chưa hề thay đổi, Duy vẫn yêu Lâm dù giờ đây anh không còn tin Lâm nhiều nữa. Duy cũng thừa hiểu thiếu tin tưởng nhau luôn là chìa khóa chính cho những cuộc chia tay. Duy bắt đầu theo dõi Tuệ Lâm, anh hay trở nên gắt gỏng với người yêu. Tuệ Lâm cũng cảm thấy hơi ngột ngạt, và đó cũng là lí do cô xuất hiện cạnh Huy Hoàng nhiều hơn. Cùng Hoàng ngồi tại quán kem Fanny Lâm yêu thích, trông Huy Hoàng giờ không còn như xưa, anh chín chu và trông không còn là chàng sinh viên lụm thuộm, nhếch nhác như lúc đầu gặp gỡ. Tuệ Lâm hỏi :

- 25 tuổi, lẽ ra đã có thể ra việc rồi.

- Cho là tôi muốn ở lại gần bố với trường học đi.

- Cho là ... vậy là không hẳn vậy hả?

- Tôi có vẻ đã được cô chú ý nhiều hơn rồi đúng không? Điều đó làm tôi cảm thấy thú vị đấy.

- Chúng ta là bạn. Và bây giờ tôi đang nhờ cậy anh, tôi chẳng biết gì về anh ngoài việc anh tên là Huy Hoàng, học cùng khóa với tôi.

- Tôi có đẹp trai không?

Tuệ Lâm ngạc nhiên nhìn Huy Hoàng, cô chỉ gật nhẹ rồi phá ra cười :

- Đùa đấy ! Tại sao lại hỏi tôi như vậy?

- Chỉ là hỏi thôi mà.

- Muốn có người yêu hay sao?

- Tôi muốn yêu cô đấy.

- Tôi có người yêu rồi.

- Chỉ vì cô có người yêu rồi thì tôi không có quyền được yêu cô hả?

Lâm lắc đầu và đôi mắt cô ánh lên khi đưa viên múống kem vào miệng. Huy Hoàng gương mặt đăm chiêu :

- Có phải vì tôi chỉ ở nhà trọ ọp ẹp, đi xe đạp Martin và chỉ có thể đưa cô đến những nơi này thay vì xe hơi, biệt thự và những món quà đắt tiền của gã bạn trai nhà giàu của cô mà cô chọn hẳn phải không?

- Huy Hoàng, đừng đùa giỡn lại đi. Tôi thấy anh căng thẳng đấy !

Đang lúc này có Huy Hoàng xen vào là điều cực kỳ không hay, giữa lúc tình cảm của Duy và Lâm đang đi vào một khúc cua thì có kẻ thứ ba xen vào. Huy Hoàng nói :

- Những gì cô đã thấy nhiều lúc không phải là như vậy đâu !

Huy Hoàng đứng dậy và bỏ về. Tuệ Lâm cũng hơi lấy làm ngạc nhiên vì thái độ của người bạn mà cô xem là thân thiết. Vừa về đến trước đầu đường và trở về căn nhà trọ ọp ẹp, Tuệ Lâm đã bị bắt lên xe và Trần Kiên đang ngồi sẵn trong đó. Tuệ Lâm gắt gỏng :

- Ông bắt tôi để làm gì? Cho dù ông có nói gì thì tôi cũng không muốn nghe. Tôi không muốn nghe gì cả.

138. Chương 138

- Con có quyền không nghe nhưng con không thể từ chối gốc gác của mình. Rằng cha mẹ ruột của con là ai? Con không thể giấu mãi điều đó.

- Con yêu Lý Đoàn Duy đến nỗi không muốn mất nó nên đã từ chối nhận lại ba mẹ ư? Gia thế thực sự của con và nó nếu Lý Đoàn Duy biết được sự thật thì nó cũng sẽ từ bỏ con mà thôi.

- Ông muốn tôi làm gì để buông tha tôi và anh ấy đây? Tôi không có cha mẹ nào ở Việt Nam hết, tôi vẫn là Huỳnh Tuệ Lâm, con của ba Alan và mẹ Thanh Mai.

- Huỳnh Tuệ Lâm, con là con của ba mẹ.

- Tôi không muốn nghe. Im đi !

Ông Kiên vung tay suýt đánh cô vì tội cứng đầu nhưng nghĩ gì đó rồi ông lại dịu xuống. Giọng ông trở nên trầm lại...

- Mẹ con không khỏe. Ta chỉ đến nói với con vậy thôi.

Tuệ Lâm bước xuống xe mà lòng thì suy nghĩ mong lung. Cô gọi điện thoại cho Đoàn Duy :

- Anh đó hả?

- Ừ. Chuyện gì vậy em?

- Hôm nay anh có bận gì không?

- Có. Anh đang ở Vũng Tàu.

- Anh đi đâu ngoài đó vậy?

- Công việc của anh.

- Anh không nói gì với em hả?

- Anh thấy đâu có cần thiết.

- Anh nói vậy đó hả? Rồi em không hỏi anh cũng sẽ không nói phải không?

- Vậy nếu anh không hỏi thì em cũng sẽ không nói em bỏ nhà cao cửa rộng để dọn tới sống chung với thằng bạn một sách của em cho vui nhà vui cửa phải không?

- Anh nói gì nghe lạ vậy?

- Muốn người ta không biết trừ khi em đừng làm. Em bắt đầu làm anh cảm thấy chán vì trò bắt cá hai tay rồi đấy.

- Anh nói gì kỳ vậy? Em có bắt cá hai tay lúc nào đâu?
 - Muốn nhà trọ ở chung mà cho là mình nghiêm chỉnh hả? Anh không trách em. Vì em có lối sống phóng khoáng của người Mỹ, nhưng anh không chấp nhận yêu một lúc 2 người như vậy.
 - Anh xem thường em vừa thôi nhé. Giữ cho em một chút tôn trọng đi ! Không phải ai cũng như anh nghĩ đâu.
- Duy tắt máy. Lâm bực dọc cúi kính tắt luôn điện thoại. Nghĩ gì đó. Cô mua tào đến nhà thăm bà Quế. Bà mở mắt ra nhìn Tuệ Lâm, giọng yếu ớt :
- Lâm, con đến rồi đó hả?
 - Cô ... không sao chứ?
 - Đỡ nhiều rồi. Cảm ơn con đã tới.
 - Cô uống thuốc chưa?
 - Vừa uống xong.
 - Anh Duy không biết cô bệnh hả?
 - Gần một tuần nay nó không ngủ ở nhà. Hoặc là chỉ về để thay quần áo rồi lại đi tiếp.
 - Chắc ở công ty bận nhiều việc.
 - Cô không nghĩ vậy, nó không muốn thấy cô đó chứ. Cô cũng không biết nó dự định làm gì... chắc có lẽ nó sắp đuổi cô ra khỏi nhà rồi.
- Tuệ Lâm nhìn bà Quế thở dài trong lo lắng và u sầu. Bà Quế nhìn Tuệ Lâm, vuốt ve cô rồi nở nụ cười trìu mến, lần đầu tiên Lâm cảm thấy lòng mình như ấm lại. Cô không còn có cảm giác muốn lánh xa bà và ông Kiên như mọi khi nữa. Bà Quế nhắm nhẹ lấy tay Tuệ Lâm và nói :
- Tuệ Lâm, sức khỏe của mẹ đã không còn được tốt... Trước khi Đoàn Duy tìm ra mọi thắc mắc của nó. Mẹ muốn con biết sự thật, của câu chuyện xảy ra hơn 25 năm trước...
 - Con ...

139. Chương 139

- Lâm, sức khỏe của mẹ không còn duy trì đủ sự minh mẫn để có thể kể hết cho con nghe. Hãy để mẹ kể khi mẹ còn có thể. Nghe xong, rồi con hãy hờn trách mẹ cũng được.
- Bà Quế ho sặc sụa, bà bắt đầu câu chuyện :
- Mẹ và Trần Kiên là một đôi thanh mai trúc mã, cả hai đã có đính ước ngay từ lúc lên ba, và cả hai lớn lên bên nhau. Trần Kiên khi đó là con trai của một công ty kinh doanh bánh kẹo Kim Trần. Rồi những tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra êm đềm thì sự xuất hiện của Lý Gia Đoàn đã là thay đổi lớn cuộc đời của mẹ và Trần Kiên. Mẹ không phủ nhận ông ta là một gã đẹp trai và giàu có lại ga lăng và có tài quyến rũ phụ nữ. Nhưng mẹ đã có người yêu. Mẹ tin chắc không bao giờ xiêu lòng trước ông ta.
 - Hai người vẫn trở thành vợ chồng đó thôi.
- Tuệ Lâm dè bĩu, giọng điệu không mấy hòa nhập với nỗi lòng của bà Quế. Bà vẫn tiếp tục:
- Khi đó gia đình họ Lý chỉ chuyên kinh doanh về hàng nhập khẩu, và Lý Gia Đoàn muốn cướp mẹ từ tay Trần Kiên chỉ đơn giản bởi ông ta đã thua Trần Kiên trong một cuộc thi bắn súng và trở thành đội trưởng của hội bắn súng ở trường Đại Học. Con biết ông ta đã cướp bằng cách như thế nào không?
 - Làm sao mà con biết được chuyện của người lớn?
 - Cướp theo cách dễ tiện nhất mà mẹ từng thấy.

Bà Quế vẫn đang trong tâm trạng phẫn nộ mỗi khi nhắc lại chuyện. Giọng bà như khỏe thêm sau một tràn ho dài :

- Lợi dụng bề thế gia đình, ông ta đã cố ép liên tục mấy vụ làm ăn lớn của Kim Trần đi đến ngõ cụt. Và hẳn đã gọi Trần Kiên ra, chỉ có một điều có thể giúp Kim Trần lấy lại vốn và thoát khỏi cửa phá sản.

- Là gì?

- Bất Trần Kiên phải hủy bỏ đính ước với mẹ và kết hôn với hắn.

- Cái gì? Chuyện đó là thật ư?

Tuệ Lâm cao giọng, bà Quế mắt vẫn mở to và nhìn chăm chăm vào ảnh cưới của bà và ông Đoàn ở trên tường. Tuệ Lâm hỏi:

- Rồi ... ba ... à ...Trần... à không ... bác Kiên đồng ý như thế à?

- Không. Trần Kiên không bao giờ đồng ý dù cơ nghiệp gia đình có đi vào phá sản. Người đã chủ động đến tìm Lý Gia Đoàn chính là mẹ. Mẹ không muốn người mẹ yêu vì yêu mẹ mà phải mất mát quá nhiều như vậy. Rồi mẹ đồng ý. Đám cưới diễn ra. Dĩ nhiên mẹ cũng chỉ là món hàng hờ như bao cô gái đã từng qua đêm với Lý Gia Đoàn. Những tháng ngày hôn nhân là một chuỗi ngày đau khổ, nằm chung giường với một người mà tâm hồn thì nhớ đến người khác.

- Cho tôi hỏi ...

- Sao?

- Anh Duy ...

- À, mẹ sắp kể đây ... Gã trai đa tình đó chỉ thực sự gục ngã trước Nguyễn Hoàng Lan, cô ca sĩ phòng trà mà hắn đã gặp và yêu ở Đà Lạt, theo lời Trần Kiên kể. Con có biết ba của con đã phải chịu nhục nhã như thế nào không? Từ là một đối thủ rồi phải âm thầm chấp nhận làm kẻ bại trận, nhìn người mình yêu lên xe hoa với một kẻ không ra gì, phải đi theo hắn làm việc cật lực như một robot rồi nhìn hắn ngoại tình mà chỉ biết giả vờ như bình thường. Lý Gia Đoàn đã biến chúng tôi thành những kẻ sống dở chết dở như thế đấy. Cả ba và mẹ nặng nề trong nỗi đau về mặt tinh thần và chỉ biết vụng trộm bên nhau mỗi khi có thể. Và có được con chính là niềm hạnh phúc duy nhất trong gần ấy thời gian đau khổ của ba mẹ.

Lâm nhìn bà Quế ảm ức kể lể. Ngừng một chút để lấy lại hơi thở, bất ngờ bà nhận được tờ khăn giấy từ tay Tuệ Lâm và nhận được cái mỉm cười cảm thông từ cô. Bà Quế như có sinh khí thêm để tiếp tục câu chuyện :

140. Chương 140

- Hắn không hề biết bào thai trong bụng mẹ không phải là của hắn và con may mắn được tẩm bổ toàn của ngon vật lạ trong khi đứa con thực sự của hắn thì vẫn sống những ngày tháng cơ cực trong bụng mẹ nó ở Đà Lạt lạnh lẽo và xa xôi. Một điều mẹ cảm nhận được từ Lý Gia Đoàn khác một con thú vật, đó chính là hắn rất yêu đứa con của hắn. Hắn trở nên gần gũi với mẹ rất nhiều từ khi biết được có con...

- Chuyện gì đã xảy ra? Làm thế nào hai chúng tôi được trao đổi với nhau để Lý Gia Đoàn vẫn có thể ở gần được đứa con ruột thịt của ông?

- Hắn buộc phải ra nước ngoài trong 20 ngày. Lúc đó ngày sinh con đã cận kề trong khi ở Đà Lạt thì ba con đã bí mật bắt cóc Nguyễn Hoàng Lan vì cô ta đã sinh Lý Đoàn Duy cách đó ít ngày. Mẹ đứt ruột chỉ được nhìn con vài lần trước khi rơi vào trạng thái hôn mê và con đã được ba đưa sang Mỹ mà ba đã dối mẹ rằng con đã chết. Sau đó Lý Đoàn Duy được đưa về Sài Gòn. Sự trao đổi thành công đến hoàn hảo.

Tuệ Lâm nhìn bà Quế rồi đưa cho bà một ly nước khi thấy cơn ho lại kéo đến và mỗi ngày thêm nặng hơn :

- Cô có thể ngừng lại. Cô ho nhiều quá !

- Mẹ mệt quá. Mẹ không kể tiếp với con được nữa rồi...

- Đừng cố gắng quá sức. Cô nghỉ ngơi đi ! Con về nhà.

Bà Quế ngẩng nhìn Tuệ Lâm thêm một chút, vuốt ve cô vài cái đầy âu yếm và tràn ngập thương yêu. Bà nói :

- Chuyện vẫn chưa kết thúc ...

- Con biết. Nhưng cô phải nghỉ. Hôm nay bao nhiêu đó đủ rồi...

- Con có đến tìm cô nữa không?

Lâm khẽ gật đầu. Cô quay về và nghĩ ngợi những chuyện cô nghe được. Âm thanh khá quen thuộc vang lên, đó là tiếng chuông báo hết pin vang lên. Có lẽ vì cô đã ghi âm đoạn audio thu lại giọng kể của bà Quế quá lâu. Hơn 1 tiếng đồng hồ ngồi nghe kể là cô đã ghi âm hết. Về đến nhà, Lâm bắt đầu ghi lại ra một đĩa CD, nắn nót viết lên mặt đĩa :

“- Chiếc đĩa này có thể là vật gắn kết chúng ta lại nếu bỏ qua mọi chuyện của quá khứ... Hoặc sẽ đưa tình yêu chúng ta tan vào mây khói. Gửi lại anh yêu !”

Lâm đã thâm cảm nhận được cái ngày không hay ấy đến ngày một gần hơn, cô lo lắng ngược nhìn ra ngoài bầu trời xanh đầy nắng bỗng chốc nhạt màu bởi một cơn gió nhẹ lướt ngang kéo đám mây đen từ xa tiến lại ...

141. Chương 141

Chap 39:

Bà Quế với căn bệnh lao phổi ngày càng nặng, bà đã thuê một bác sĩ riêng túc trực ở nhà bà. Trần Kiên cũng thường xuyên lui tới, bà Quế nói :

- Em đã nói cho con bé nghe gần như là phân nửa câu chuyện.

- Tại sao em lại làm vậy?

- Em không nghĩ căn bệnh của em sẽ khỏi. Em sợ một ngày nào đó em phải ra đi mà không làm cho con hiểu tại sao bị kịch lại xảy ra như vậy. Rồi lại thêm định mệnh trở trêu khiến nó và Lý Đoàn Duy trở thành một đôi.

- Em phải cố lên. Chúng ta vẫn chưa có ngày nào hạnh phúc trọn vẹn kia mà.

- Em và anh là một đôi có duyên không phận. Từ đầu tới cuối lần sau này chúng ta dù có thể nào vẫn là một đôi không bao giờ có hạnh phúc trọn vẹn. Điều trọn vẹn duy nhất giữa hai chúng ta chính là đứa con gái.

- Anh biết. Nó vẫn đang cố xa lánh anh.

- Tuệ Lâm là một đứa hiểu chuyện. Hôm đó không ít thì nhiều, em chắc chắn nó đã thay đổi suy nghĩ một chút về chúng ta.

- Nhưng nó không hề chấp nhận anh.

- Hãy từ từ. Còn kế hoạch của anh tới đâu rồi?

- Nó vẫn quá tập trung và nghiêm chỉnh với công việc. Không có cách nào làm nó xao lãng để thực hiện đòn chí mạng buộc nó phải giao quyền quyết định cho anh.

- Anh định làm gì với tập đoàn Lý Đoàn?

- Rồi em sẽ biết.

- Sao anh lại đưa bà nội thằng Duy vào viện dưỡng lão mà không báo cho em hay?

- Người anh muốn trả thù là Lý Gia Đoàn và nơi anh muốn san bằng là tập đoàn thực phẩm chứ không phải bà lão ấy. Anh không muốn bà ấy chứng kiến những điều ảnh hưởng tới sức khỏe của bà.

- Anh luôn tốt.
- Và em là người duy nhất nói với anh câu đó.

Ông Kiên nắm lấy tay bà Quế và đặt lên đó một nụ hôn dài. Bà Quế mỉm cười tựa đầu vào vai ông và cả hai cùng thưởng thức bản nhạc Carless Wishper thật âm áp và lãng mạn...

Trời tối ...

Duy vừa về tới Sài Gòn, anh muốn tìm một ai đó chia sẻ nhưng chẳng biết tìm đến ai. Với Tuệ Lâm thì lúc này không nên gặp thì hay hơn. Vì Duy không muốn tình hình cả hai càng ngày càng xấu. Tuệ Lâm cũng đang lảng tránh Huy Hoàng vì chuyện anh thích cô ngày càng được công khai. Duy nghĩ gì thì nghĩ nhưng anh cũng cảm thấy ray rứt. Duy uống hết chai bia rồi chạy đến khu nhà trọ và đi bộ vào vì ở đây xe hơi chạy vào không lọt. Tuệ Lâm đang ngồi miên man nhìn laptop, thấy Duy xuất hiện bên cửa sổ, cô nhìn một lúc rồi mở cửa ra. Duy gãi đầu :

- Anh không được mời vào sao?
- Dĩ nhiên là được.

Duy cởi giày ra và ngồi tréo chân như Tuệ Lâm, có vẻ kiêu ngạo trong không gian chật hẹp thế này anh không quen. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh về khi nào thế?
- Về hồi chiều.
- Sao anh tới đây khuya vậy?
- Khoan hãy nói chuyện đó. Lâm à, nghe này ...

Duy xiết nhẹ tay Lâm, chần chừ chút xíu, anh nói :

- Không muốn ở gần Trần Kiên nữa ... thì vẫn có nhà của anh - biệt thự Duy Lâm của chúng ta... Em có thể ở đó mà.

142. Chương 142

- Ý anh là gì?
- Anh không quen ở những nơi chật hẹp thế này, và anh cũng không muốn người anh quan tâm và yêu thương phải sống cảnh như vậy. Nhìn em như thế này lòng anh khó chịu lắm !
- Anh không muốn người khác thấy bạn gái anh ở trong hoàn cảnh như thế này vì anh sợ mất mặt anh hả?
- Ý anh không phải vậy ... Lâm... Anh không muốn chúng ta cãi nhau.
- Nếu anh tin em và Huy Hoàng không có gì thì anh đã không đến đây và bảo em đến chỗ khác ở.
- Anh không có lí do gì để không tin em. Anh chỉ muốn em sống tốt.
- Cuộc sống ở đây rất tốt. Em thích nơi này ! Nếu em nói thế thì anh có đồng ý để em ở lại chỗ này không?
- Tuệ Lâm, nơi đây không thuộc về em.
- Anh để cho cô ấy yên đi !

Tiếng nói khác xen lẫn vào làm cuộc tranh cãi của Duy và Lâm ngừng lại. Huy Hoàng xuất hiện và làm căn nhà thêm chật hơn. Tuệ Lâm không biết phải làm thế nào, đành quay mặt vào trong. Hoàng nghiêm trang nhìn Đoàn Duy :

- Anh chỉ là bạn trai của cô ấy, anh không có quyền ép cô ấy rời xa nơi cô ấy muốn sống.
- Không phải chuyện của cậu.
- Là chuyện của tôi đó. Chuyện của Tuệ Lâm tức là chuyện của tôi. Tôi yêu cô ấy !

- Cái gì ?

Đoàn Duy trợn ngược mắt còn Tuệ Lâm thì há mồm ngạc nhiên, chỉ có Huy Hoàng thì vẫn tỉnh bơ với câu nói của mình. Tuệ Lâm nhăn mặt :

- Anh làm gì vậy?

- Tôi đã rất nghiêm túc. Tôi nghiêm túc thích cô.

- Hai người làm cái trò gì vậy? Công khai yêu nhau luôn rồi đó à? Thảo nào em lại một mực từ chối anh.

Tuệ Lâm chẳng biết phải làm thế nào. Đoàn Duy chỉ nhìn cô thật nhanh rồi bỏ đi, Tuệ Lâm đã chạy theo và kéo tay anh lại :

- Anh à, mọi chuyện không phải như vậy. Anh chưa nghe em giải thích mà. Anh không thể nghe chuyện từ một phía như vậy !

- Chẳng phải em nói em thích ở đây sao?

- Nhưng không liên quan đến ...

- Không liên quan đến ai hết. Là tại anh. Anh bỏ. Được chưa?

Mắt Duy căng ra đến hết mức và ép những giọt nước từ mí mắt rơi ra. Tuệ Lâm khấn khoản :

- Chẳng lẽ anh nghĩ em như vậy sao?

- Anh không thể tin được tại sao em lại đùa giỡn với tình cảm của anh như vậy. Anh đã làm gì có lỗi khi yêu em chứ? Anh thừa nhận mình có những việc riêng mà đôi lúc xem nhẹ chuyện tình yêu nhưng anh biết nó rất quan trọng và rất tôn trọng tình yêu này. Tại sao em lại nỡ giẫm đạp con tim đã từng quá đau của anh như vậy?

- Anh đã không tin em thì dẫu em có nói gì cũng như vậy thôi. Em không còn gì để giải thích hết. Cho dù có, em nghĩ em chỉ có thể nói hai từ ...“chia tay” !

Cả hai rướm rướm nước mắt nhìn nhau, Duy mím môi cảm nhận vị mặn đắng của hai hàng lệ rơi. Duy hít một hơi thật sâu rồi đáp ngắn gọn :

- Ok ! Mình chia tay !

Tuệ Lâm quay trở vào và Đoàn Duy quay trở ra. Hai người hai lối đi ngược hướng và cả hai không ai muốn quay lại, Duy khóc - Lâm khóc còn nhiều hơn, cả hai đều đau bởi lời nói vừa thốt ra. Duy không biết phải đi đâu và về đâu. Tuệ Lâm đứng trước cửa nhà, gục đầu vào cột điện khóc nức nở. Xuất hiện trước mặt cô, Huy Hoàng nhìn cô bằng ánh mắt trĩu mến và cảm thương, đôi lông mày rậm nhú lại ngồi xuống bên cạnh Tuệ Lâm, kéo cô vào lòng và nói :

- Đừng khóc ! Có tôi ở bên cạnh em mà !

- Tại sao anh lại nói những lời đó?

143. Chương 143

- Vì tôi không thể giấu được tình cảm của mình. Tôi đã chờ và tôi sẽ không bao giờ nói nếu cô vẫn vui vẻ bên người yêu nhưng tôi không hề thấy cô vui. Tôi đã cho chính mình, cho cô và cho tình cảm của tôi một thời gian nhất định để chờ cô. Và vết nứt mỗi ngày thêm sâu, tôi đã quyết định tiến một bước để kéo cô ra khỏi nỗi đau trước khi cô phải đau quá nhiều.

- Tôi không cần sự bao dung đó của anh.

- Đó không phải là sự bao dung. Là tình yêu Tuệ Lâm ạ !

Đặt hai tay lên má Tuệ Lâm, Huy Hoàng từ từ cúi đầu xuống, khi hai đôi môi gần chạm vào nhau thì Tuệ Lâm đã thức tỉnh và xô Huy Hoàng ra rồi bỏ chạy thật nhanh. Cô vừa chạy vừa khóc. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra làm Lâm như muốn nghẹt thở, cổ vịn chặt ngực để ngăn cho con tim đừng đập mạnh

nữa. Lắm để tâm hồn và thể xác trôi theo đôi chân vô định cứ bước đi mà không xác định được hướng đi và đích đến trong màn đêm nhộn nhịp, rực rỡ ánh đèn đủ màu sắc của thành phố không ngủ...

Đoàn Duy nằm dài trên sofa trong phòng riêng của anh tại công ty với một đĩa mồi nhắm và chai rượu Tây. Duy đã uống đến gần cạn và anh bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Nhưng mỗi lần mắt nhắm lại là nước mắt lại cứ theo khóe mi chảy ra. Tại sao Duy lại khóc? Duy đã không cho phép mình khóc thêm một lần nào nữa rồi cơ mà. Anh có thể mạnh mẽ với mọi thứ, chỉ là vẫn yếu đuối với tình yêu, từ bấy lâu nay vẫn cứ như vậy. Trần Kiên chứng kiến cảnh đó, mừng thầm :

- “Đứa con gái của ta tài thật. Có thể biến mi từ một cục đá cứng cáp trở thành một mớ bông gòn mềm nhũn như thế. Thời cơ đã đến rồi. Lý Gia Đoàn ! Để xem tôi sẽ trả đũa những việc của ông ngày xưa đã gây ra cho gia đình tôi như thế nào? Ở trên đó, ông nên tự hào về đứa con trai si tình của ông và chờ xem tương lai của Tập đoàn Lý Đoàn sẽ đi về đâu.”

Đoàn Duy trở về nhà, đã lâu rồi anh không quay về nơi này. Bà Quế vừa ăn sáng xong và chuẩn bị uống thuốc, trông bà tiêu tụy đi nhiều và mất hẳn cái vẻ quyền rũ, quý phái ngày xưa. Duy ngâm mình trong phòng tắm khá lâu, anh lại thay bộ vest khác và chuẩn bị đi làm. Đoàn Duy ngồi xuống, trông thấy ly nước của bà đã cạn, anh đi rót thêm cho bà và kéo đĩa bánh mì lại, phết bơ lia lia lên. Bà Quế nhìn Đoàn Duy rồi hỏi :

- Con dạo này vắng nhà nhiều quá !
- Dạ.
- Bạn thế thì có nhớ quan tâm tới người yêu không?

144. Chương 144

- Lúc trước thì có. Giờ thì không cần nữa ạ !
 - Sao thế? Hai đứa cãi nhau sao?
 - Nghiêm trọng hơn cãi nhau nhiều mẹ ơi.
 - Có chuyện gì thế?
 - Hôm qua bọn con vừa chia tay nhau.
 - Cái gì mà chia tay? Lý do gì thế?
 - Có gì đâu mẹ. Không hợp thì không quen nhau nữa. Chuyện đó thường mà.
 - Sao lại không hợp? Con lại dở thói ương bướng nữa chứ gì?
 - Mẹ nghĩ mẹ hiểu con lắm sao? Mẹ nghĩ mẹ tường tận Tuệ Lâm lắm à? Con thì không nghĩ như thế.
- Bà Quế thở dài giọng buồn buồn :
- Càng ngày con chẳng còn xem mẹ ra gì, cả lời nói của mẹ nữa.
 - Con xin lỗi nếu lời nói của con làm mẹ nghĩ vậy.
 - Con đâu có lỗi gì.
 - Mẹ cố gắng giữ gìn sức khỏe. Có thời gian con sẽ về thăm mẹ nhiều hơn. Bây giờ thì ngoài công việc ra, con đâu còn dành thời gian cho ai nữa.
 - Lái xe an toàn con nhé !
 - Dạ !

Đã có một dạo Duy nghĩ bà Quế luôn hờ hững với những suy nghĩ, cảm nhận và những gì Duy cần ở một người mẹ. Tuy nhiên, có lẽ anh đã sai. Dù sự thật rằng anh không phải là con ruột của bà nhưng Duy cũng có những kỷ niệm được mẹ túc trực bên giường suốt đêm khi bị sốt, những lần Duy cười hết cỡ khi được

mua món đồ chơi anh yêu thích hay khóc lóc trên vai mẹ khi bị ăn hiếp ở trường. Không có những kỷ niệm như thế với cha nhưng với bà Quế giờ Duy nghĩ lại anh không thiếu những điều đó. Duy từng cho rằng bà chưa tự tay nấu cho anh dù chỉ là một tô mì gói nhưng bà Quế đã không ngại đường xa tự lái xe đi mua cho anh loại bánh anh thích dù địa chỉ hơn 40km vào lúc khuya. Nghĩ lại Duy thấy mình đôi lúc như một thằng ngốc vô tâm. Anh đã bị cái suy nghĩ đó ăn mòn sau một thời gian dài sống một mình, cô đơn nơi xứ người quên mất cảm giác gia đình, cảm giác bên mẹ. Duy cũng có mẹ, được mẹ thương yêu. Cảm giác hồi tưởng thật là dễ chịu !

145. Chương 145

Chap 40:

Duy một mình đi dạo bước quanh khu trung tâm Parkson nhộn nhịp hoành tráng những ánh đèn sáng rực rỡ. Nếu là trước kia thì anh đã tay trong tay đi bước cùng Tuệ Lâm cười nói hả hê rồi xách nặng trĩu những túi hàng. Nhưng giờ, chỉ còn lại một mình, và Duy không biết mua gì hết. Anh thở dài với những chuyện vừa xảy ra tối hôm qua ...

Thấm thoát đã gần hết 3 tháng học tại RMIT, hôm nay Tuệ Lâm không đến trường, cô đang ở nhà của Bảo Yến để trốn tránh mọi người. Dù sao nơi nguy hiểm cũng là nơi an toàn nhất. Tình cờ online gặp nick của Bảo Yến sáng lên. Tuệ Lâm mở webcam :

- Chào bạn hiền !
- Hey Lâm, có nhớ tớ không?
- Nên gọi cậu là chị dâu hay vẫn xưng hô như thế này nhỉ?
- Gọi là chị dâu đi. Bọn này đã đi đăng ký kết hôn rồi. Ngay sau khi Jason ra đời đấy !
- Sinh rồi sao? Nhanh thế?
- Tớ bị sinh non. Jason ra đời sớm 1 tháng, phải nằm lòng kính suốt đấy. Vừa được xuất viện mấy hôm nay thôi. Chờ tí tớ đẩy nôi lại cho cậu xem Jason nhé !
- Màn hình webcam rõ nét cậu bé đáng yêu nằm trong nôi ngủ khì, Bảo Yến hạnh phúc khoe con với Tuệ Lâm. Cô hỏi :
- Chắc anh trai tớ đi làm về là vui đầu vào hôn hít thằng bé hả?
- Chắc chắn là thế rồi. Cả ông bà nội cũng rất chăm trông Jason hộ tớ.
- Sao không đặt cho nó một cái tên Việt Nam?
- Cái đó thì hỏi anh trai cậu đi. À, mà sao lâu quá không gọi điện thoại qua hỏi thăm tớ gì hết vậy?
- Bên này nhiều chuyện lắm. Với lại tớ cũng trở lại trường đại học.
- Thế hả? Định sống lâu dài ở Việt Nam luôn sao?
- Cũng không biết. Nhà bên Mỹ vẫn còn phòng cho tớ mà.
- Còn. Dĩ nhiên còn. Tại tớ nghe ba mẹ nói chuyện với nhau lúc cả nhà ăn tối, ba có hỏi nhưng mẹ nói cứ để cậu ở Việt Nam.
- Ừ.
- Sao mà muốn về. Bên đó có hoàng tử sẵn sàng lo lắng chăm sóc còn gì. Không phải vì có Jason mà ba mẹ không muốn có thêm cháu ngoại đâu nha.
- Vậy đó hả? Cảm ơn nha.

Tiếng cậu nhóc nhỏ Jason khóc òa làm Bảo Yến cuống quýt gấp laptop lại. Tuệ Lâm nhoẻn cười cho tai phone vào và kéo rèm ra ngắm cảnh. Cô đã như thế trong suốt mấy hôm nay. Chia tay với Duy và sự đường đột của Hoàng làm Lâm rơi vào trạng thái khủng hoảng tinh thần. Cô sợ phải đối mặt với cả hai người.

Duy đi dạo lòng vòng, cho tới cửa thì bắt gặp một cặp móc khóa đôi giày rất đẹp. Không biết tự lúc nào Duy cũng có hứng thú với giày, ảnh hưởng từ Tuệ Lâm. Duy mãi đứng miên man ngắm nhìn, rồi anh ngược lên định mua :

- Bao nhiêu vậy ?

Trông cô bán hàng rất quen, có nước da hơi ngăm và tóc thắt bím. Duy nhìn một lúc rồi cô bán hàng mỉm cười :

- Chào anh, chắc anh chưa quên tôi chứ?

- Tôi đã gặp cô ở đâu rồi đúng không?

- Lần trước gặp nhau có vẻ không đáng nhớ cho lắm.

146. Chương 146

- Ý cô là ...

Cô nàng e thẹn, mặt hơi ửng lên vì gượng :

- Anh đã ghé và hỏi ông cháu tôi về vụ tai nạn của ba anh đó. Anh không nhớ sao?

- Ra cô là cô gái đó à?

- Phải.

Duy nhớn cười thật nhanh, cô nàng nói :

- Tôi sắp xong việc rồi. Anh có phiền chờ tôi để tôi có thể giải thích không?

- Cũng được. Tối nay tôi rảnh mà.

Cô nàng vẫn giữ được nét truyền thống của người dân tộc Tây Nguyên, đã lâu rồi người ngồi bên cạnh Duy trên xe không phải là cô gái khác ngoài Lâm. Duy đưa cô nàng tới một quán cà phê, Duy hỏi :

- Cô làm việc ở Sài Gòn à?

- Tôi vừa làm vừa học.

- Tôi là Đoàn Duy. Còn cô?

- Tên tôi là Lam Nhung.

Duy mỉm cười nhìn Nhung, cô nói :

- Thật ra trước kia tôi đã cố giải thích ... Chuyện đó là ngoài ý muốn.

- Thôi bỏ đi. Dù gì thì chuyện cũng qua rồi. Tôi biết lỗi không phải ở hai ông cháu của cô.

- Anh có vẻ khá hơn lần đầu tôi gặp anh.

- Cũng lâu rồi mà.

- Anh thích đôi giày đó hả?

- Có lẽ.

Duy cứ giữ khư khư trên tay cặp móc khóa. Lam Nhung cũng nhìn nó rồi nói :

- Tôi cũng cảm thấy nó đẹp, nhưng từ lúc trưng bày, ai cũng đi ngang, nhìn nó bằng ánh mắt hồ hởi rồi lại bỏ đi. Tôi thấy giá thành của nó cũng đâu quá đắt đỏ. Có lẽ vì chúng chỉ dành ột cặp tình nhân.

- Một cặp tình nhân có cùng sở thích là hứng thú với giày.

- Hoặc là nó chờ anh tới mua.

- Cô cũng hóm hỉnh lắm đó.

- Một đức tính cần thiết khi làm nhân viên bán hàng mà. Tôi phải nỗ lực rất nhiều để có được công việc này đây. Còn anh? Anh làm gì?
- Khi nào có dịp tôi sẽ mời cô tham quan nơi tôi làm việc. Bây giờ tôi phải về !
- Được rồi.
- Tôi đưa cô về.
- Thôi tôi đi cùng bạn.
- Vậy tôi về nhé !

Tuệ Lâm không biết phải làm gì với cái chứng chỉ mình nhận được, bởi vì cô tham gia khóa học này chỉ để cùng Đoàn Duy làm việc nhưng sự việc chưa đi tới đâu thì bây giờ hai người đã phải chia đôi lối đi. Buồn thì có buồn nhưng Lâm không làm được gì hết. Cô đâu thể rút lại lời đã nói ra...

Bước đi lang thang quanh trường đại học, cố tìm một gốc cây ngồi để hóng mát. Gốc cây khá khuất vì có lẽ Lâm không muốn ai tìm được mình. Đang miên man suy nghĩ về Duy, về Hoàng, về chuyện quá khứ giữa hai gia đình Lý-Trần và về tình yêu vừa mới tan vỡ. Một giọt nước mắt khẽ rơi khi Lâm nhìn vào hình nền điện thoại, hình Duy âu yếm hôn cô. Cố lau nhanh nước mắt không để nó cứ dầm dề mà chảy mãi.

147. Chương 147

Ở đằng sau cô, một bóng dáng cao ráo và khảnh mảnh đứng lặng lẽ và nhìn cô bằng cặp mắt thương xót y như rằng muốn chạy đến thật nhanh để ôm chặt lấy cô mong rằng có thể làm dịu nhẹ cơn đau ở trong tim hơn. Đó không phải là Đoàn Duy. Mà là một Huy Hoàng - mang danh là kẻ thứ ba nhưng lại quan tâm đến cảm nhận của Lâm nhiều hơn ai hết. Nhưng quyết định của Hoàng chỉ là đứng đó nhìn Tuệ Lâm như để không gian này đỡ cô đơn hơn mà thôi. Anh đứng tựa vào gốc cây thỉnh thoảng lại quay lại nhìn Tuệ Lâm. Hoàng cũng yêu Lâm nhưng có lẽ cô chưa bao giờ nghĩ về tình yêu đó, dù chỉ là một giây phút nào.

Mãi miết với những ảnh hưởng tác động bên ngoài, mấy tháng nay Duy bỏ bê công ty và hậu quả là những doanh thu bết bát, những phần nản chất chồng chất đóng. Chia tay với Lâm hóa ra lại khiến Duy tập trung cho công việc nhiều hơn. Đã 1 tuần kể từ đêm hôm đó, Duy gần như cự tuyệt với Lâm bởi lời chia tay vô tình cô dành cho anh. Duy quay về với công việc, một con thiêu thân của công việc đã làm là lao đầu vào đến khi nào thở đứt quãng mới ngất ra mà thôi. Dừng công việc để cố quên đi chuyện đau lòng, một giải pháp không hay ho gì nhưng có lẽ đó là thứ duy nhất anh có thể làm được trong lúc này.

Buổi tối, Duy không tìm được bạn đi uống rượu nên anh đành quay về nhà. Xe vẫn còn bị giam ở đồn cảnh sát mà Duy cũng không màn tới chẳng muốn lấy ra sớm vì chiếc xe hai chỗ ấy giờ đây đâu còn ai ngồi bên cạnh Duy nữa đâu. Duy trở về nhà, bà Quế đã ngủ nên anh chỉ tới đóng cửa sổ lại và kéo chăn lên khuất kín cổ cho bà mà thôi. Duy trở về phòng, anh ngồi một mình tựa đầu vào chân giường, lại khui rượu ra và nhấm nháp những cái bánh donut. Những cái bánh một thời đã dịu ngọt bên những cung bậc êm đềm thuở hôm nào. Duy chợt thấy cái hộp dưới gầm tủ áo, là cái hộp trước khi về Đức Phương Thy đã giao cho anh. Duy mở điện thoại và gọi cho Phương Thy :

- Chào em
- Lâu quá không gặp anh !
- Anh gọi cho em lúc này, Đồng Tuấn Phi không ghen chứ?
- Có lẽ sẽ ghen. Nếu em kể. Còn bây giờ thì chưa.
- Em có hạnh phúc không?
- Rất nhiều. Còn anh?
- Đã từng. Và giờ thì không còn.
- Sao?

- Anh đang ngồi bên cái hộp mà em giao cho anh trước khi em rời Việt Nam.
- Em dám cá là anh quăng nó trong một xô xĩnh nào đến trước lúc gọi cho em anh mới mở ra.
- Ủ. Đoán hay đó.
- Anh luôn như vậy.
- Vì anh không muốn vương vấn gì về em.
- Chẳng phải em đã nói với anh nếu mở nó ra anh sẽ biết tại sao chúng ta chia tay sao?
- Anh không muốn biết.
- Anh luôn cố chấp.
- Nếu em nói vậy.
- Anh đã mở ra chưa?
- Sắp.
- Vậy anh đoán đi, trong đó có gì?
- Anh không biết nữa. Có lẽ là những gì anh đã tặng em, liên quan đến chúng ta mà em không muốn Đồng Tuấn Phi bắt gặp.
- Anh thử mở nó ra đi.

Duy mở ra. Và không như anh nghĩ, không phải là cặp nhẫn, những món quà mà Duy tặng Thy. Đó là một chiếc áo len đan dang dở, một sợi dây tay được thắt thủ công và những khung hình làm bằng giấy, đẹp nhất là chiếc nón len nhưng nó cũng đã bị sút chỉ tùm lum. Nhưng dường như tất cả vẫn còn đang dang dở và chẳng cái nào xong. Phải mất một hồi lâu Duy mới trả lời điện thoại :

148. Chương 148

- Tại sao ... anh chưa bao giờ thấy những thứ này?
- Anh đã từng một lần thấy chúng. Anh có tin không?
- Ý em là ...
- Những ngày còn là sinh viên, em đâu thể mua sắm gì làm quà sinh nhật cho anh được. Em còn phải trang trải học phí và sinh hoạt, nhưng những thứ này, em nghĩ là nó mang chân thành của em nhiều hơn là những hiện vật được trao đổi bằng tiền. Em đều một lần khoe nó với anh trước khi nhận được cái nhìn băng quơ rồi em lại bỏ qua và không làm nữa.
- Anh ... không biết.
- Vì anh không bao giờ cần phải biết. Đó là lí do chúng ta chia tay. Em không thể yêu một người ngoài những gì có lợi cho anh ra thì anh không quan tâm gì cả. Anh không hề quan tâm cảm nhận của em. Thậm chí em vui hay em buồn thì anh cũng chẳng mảy may đoái hoài tới. Đó là lúc em ngã vào tay anh Phi, vì ít nhất vòng tay ấy mang lại hơi ấm cho em. Làm con tim của em trở nên có sức sống trở lại, đập mãnh liệt trở lại. Và anh không làm được điều đó !
- Nếu việc đó đã từng xảy ra như vậy. Thì bây giờ anh xin lỗi !
- Em muốn anh dành lời xin lỗi này làm lời hứa cho những mối tình sau. Anh có nét hút hồn người khác nhưng anh cũng rất dễ làm người khác rời xa anh bởi cái vô tâm của anh.

Đoàn Duy tắt điện thoại. Anh mím môi cảm nhận vị mặn đắng của nước mắt. Rồi anh xếp mọi thứ lại và đem ra sau vườn nhà đốt đi. Duy nằm dài ở đó, ngắm trời, ngắm đất, ngắm sao... Và thiếp đi trong cơn mê hòa lẫn cả buồn, vui, lạnh, nóng, say, tỉnh cả nước mưa và nước mắt

149. Chương 149

Chap 41:

Trần Kiên đang đi đánh golf cùng một người bạn thân. Ông nói :

- Ông có chắc lời ông nói ?
- Chỉ còn là thời gian. Rồi tôi sẽ ép nó buộc phải bán lại cho ông.
- Ông không cần làm chủ cái tập đoàn đồ sộ đó mà muốn bán ngay cho tôi khi chiếm được à?
- Thực sự Lý Gia Đoàn không có phúc, chỉ có một mụn con trai mà nó không bao giờ chú tâm tới cái thứ mà ba nó cả đời dùng sinh mạng để giữ gìn. Cái tập đoàn đồ sộ ấy một khi đã rơi vào tay tôi hoặc ông thì nó cũng như cái xác không hồn mà thôi.
- Nếu ông thực sự làm được điều đó. Lý Đoàn mà được sáp nhập vào tập đoàn Ánh Sáng của tôi, đây thực sự là một bước đột phá mới của thực phẩm Việt Nam.

Hai người đàn ông cạ ly với nhau và tiết ra nụ cười đắc chí cùng nhìn về một phi vụ làm ăn mà nếu thành công thì đó sẽ là một bước ngoặt của ngành thực phẩm Việt Nam...

Đoàn Duy như ngày càng đi vào đường cùng khi không thể cứu cánh công ty. Hợp đồng thì mỗi ngày có thêm một đối tác từ chối, nợ nần thì chồng chất, nhân viên từ lãnh đạo tới công nhân, từ những người có lòng tin nhất giờ cũng bắt đầu tính đường tháo chạy bởi công ty đang trên đà phá sản là điều ai cũng nhận ra. Một tương lai màu xám hiện ra trước mặt Duy, anh như bị stress với công việc mà ngay từ lúc đầu nó đã ép Duy lao vào. Cộng thêm chuyện lao đao với Tuệ Lâm khiến Duy không thể nào có được sự tập trung cần thiết, nhất là khi Tiến Mạnh vẫn chưa chịu về sau gần một tháng trăng mặt dù Duy chỉ cho anh nghỉ một tuần.

Tuệ Lâm mở mắt ra, dù chuyện gì có xảy ra thì ngày mai trời vẫn sáng, cô không thể cứ vật vờ trong nỗi đau thất tình mãi thế này được. Cô sửa soạn quần áo và đến trường đại học RMIT lấy chứng chỉ đào tạo. Huy Hoàng đứng chờ cô ở cửa, anh nhìn Tuệ Lâm, cô cũng nhìn lại :

- What?
- Tôi đã chờ em mấy ngày nay.
- Điều đó ...
- Em không cần phải bận tâm vì đó là chủ đích của tôi. Tuệ Lâm, nghe này, tôi yêu em bằng một tình yêu mãnh liệt và chân thành, không gượng ép, mà chỉ có đợi chờ và hi vọng. Và điều tôi mong chờ nhất bây giờ ở em không phải là hãy chấp nhận tôi, mà là phải bước vào một cuộc sống mới, bỏ quên mối tình vừa mới tan vỡ. Được không?

Tuệ Lâm không nói gì, cô chỉ một mồi tựa đầu vào vai Huy Hoàng khẽ nhắm mắt lại. Anh cũng đứng yên để có thể được siết cô lâu hơn một chút. Bờ vai này như rộng và êm ái hơn, làm Lâm có thể yên tâm tựa vào.

Khiết Nhã và Tiến Mạnh sau khi du hí đã đời mới bắt đầu chịu quay trở lại Sài Gòn. Căn nhà như chật chội thêm bởi hàng đồ đạc cả hai lôi về từ nhiều nơi đã đến thăm. Tiến Mạnh nói :

- Lần này anh cắt đứt khoảng trắng mặt của chúng ta, hứa có dịp sẽ đền bù cho em xứng đáng.
- Nhanh nhanh nhé !
- Sao em lại gấp như thế?
- Em còn phải nhanh chóng làm mẹ nữa. Em không còn trẻ nữa đâu.
- Với anh em lúc nào cũng trẻ đẹp.
- Anh biết miệng anh đầy mùi mật ong không?
- Anh luôn dùng nó mỗi khi muốn dụ dỗ em mà.

- Dám chọc em hả ?

150. Chương 150

- Quà chúng ta chuẩn bị cho họ thế này ... có được không em?

- Toàn là quà cặp. Anh nghĩ xem chẳng lẽ họ không hiểu chúng ta muốn nói gì?

- Chừng nào hẹn họ tới lấy?

- Em không biết. Giờ thì em chỉ muốn ngủ một giấc dài thật dài thôi.

Đoàn Duy tìm vui bên những cuộc nhậu nhẹt, nhảy nhót thâu đêm, thậm chí có những đêm anh sử dụng những chất cấm để hi vọng với chút nỗi buồn nào đó. Mọi chuyện sẽ diễn ra ổn hơn nếu bỏ hoa hồng đỏ thắm của Duy tới trước vài chục phút, anh đã không chứng kiến cảnh Lâm òa khóc tựa vào vai Hoàng. Sau khi hiểu được lí do vì sao mất Phương Thy, Duy không muốn có bất cứ thêm làm lỡ nào khác và muốn níu kéo mối tình với Tuệ Lâm. Nhưng điều đó đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hết thật rồi. Trong cơn mê đắng, ánh mắt đờ đẫn của Duy gặp lại Lam Nhung, không ngờ cô cũng là một tay chơi có hạng ở đây. Lam Nhung hỏi :

- Anh làm gì ở đây?

- Giống như cô.

- Tôi đến đây để tìm đại gia.

- Vậy thì tôi đến đây tìm gái đẹp.

- Vậy là chúng ta đang tìm đến nhau.

- Yes ...

- Let's dancing ...

Duy lao vào nhảy điên cuồng và đó cũng là trạng thái lúc anh kéo Lam Nhung vào khách sạn. Đó cũng là một hệ lụy tất yếu không có gì lạ. Lăn ra ngủ khi sau khi mọi việc đã xong, Lam Nhung nằm bên Duy, vuốt ve anh :

- Thì ra, anh cũng dễ dàng bị quyến rũ như ai khác thôi, anh chàng đẹp trai ạ !

Lam Nhung bắt đầu lấy điện thoại ra và chỉnh chế độ tự chụp. Không hiểu thủ đoạn của cô là gì nhưng đó có lẽ không phải là ý tốt. Trong khi đó, Tuệ Lâm vừa kết thúc bữa tối với Huy Hoàng bằng một ly kem Fanny. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh cũng bắt đầu thích kem Fanny rồi phải không?

- Thật ra xưa nay tôi chưa từng chú ý đến thứ này. Chứ không hẳn là tôi không có cơ hội tiếp xúc.

Nhìn trời cũng đã tối, lại có gió, Huy Hoàng thấy Lâm co ro với những cơn gió mạnh, anh cởi áo khoác ra và áp lên vai cô. Anh nói :

- Có ấm không?

- Lúc này mà ngồi xe đạp thì hơi bị lạnh.

- Vậy thì không đi xe đạp. Để nó lại ở đây !

- Anh đùa với tôi hả? Chúng ta đi chung tới đây, anh bỏ xe đạp lại thì chúng ta về bằng cái gì? Giờ này đường hòng đón được chiếc Taxi coi cho được.

- Ai bảo sẽ đi Taxi nào?

Huy Hoàng hất đầu ột ông đứng tuổi đứng bên kia đường, một lát sau, chiếc xe Porsche Panamera mới cẩu đổ trước mặt cả hai. Tuệ Lâm cười sảng sặc :

- Không cần dùng cả tháng lương để mướn xe hơi làm tôi vui đâu.
- Lên xe đi ! Còn nhiều điều em phải tìm hiểu tôi lắm !

Tuệ Lâm nhận lời và leo lên xe. Huy Hoàng lái xe rất chuyên nghiệp, không giống như là anh chàng lập bập chạy xe mướn. Lâm nói :

- Sao? Còn muốn tôi tìm hiểu gì nữa đây?
- Đã đến lúc tôi cho em biết thân phận thực sự của tôi rồi, babe !

Đột ngột nhấn ga mạnh và chiếc xe lao vùn vụt vào màn đêm. Một hồi sau khá lâu, Lâm đã cảm nhận được gió biển, cô cố mở mắt thật to vì ánh sáng trước mặt cô quá chói. Ngược lên nhìn, trông nó như một tòa lâu đài thực sự với những ánh đèn rực rỡ. Có cả đài phun nước ở sảnh, Tuệ Lâm nheo mắt :

- Đây là đâu?
- Chào mừng em đến với căn nhà thực sự của anh.
- Cái gì? Nhà ?

151. Chương 151

- Anh đóng kịch hay quá hả?

Trong khi Lâm còn mắt tròn mắt dẹt nhìn Hoàng và căn biệt thự to đùng. Một đoàn người hầu, giúp việc đi đầu là ông quản gia đã bước ra :

- Chào mừng cậu chủ về nhà !

Huy Hoàng gật đầu rồi nắm tay Tuệ Lâm kéo vào. Không lạ lẫm gì cảnh giàu sang nhưng độ hấp dẫn, mỹ miều lên đến tuyệt vời của tòa biệt thự này lớn đến nỗi lấn át hết đi sự quen thuộc đó. Cô chạy khắp nơi để thăm quan và chú ý đến căn phòng lớn nhất. Đây là căn biệt thự hướng ra biển, từ ban công căn phòng đó có thể ngắm được biển khơi. Tuệ Lâm quay sang nhìn anh chàng đang nhắm nháp ly whisky :

- Tôi đang xem phim Boys over Flowers sao ?
- Nếu đây thực sự là một bối cảnh của bộ phim thần tượng đó. Tôi tự tin nói với em, tôi là Goo Jun Pyo của Việt Nam.
- Thực sự thì anh là ai?
- Tôi vẫn là Nguyễn Huy Hoàng.
- Anh dùng lớp vỏ bọc sinh viên nghèo để tiếp cận tôi à?
- Không. Đơn giản là tôi thích phiêu lưu. Chơi đã rồi thì quay về nhà thôi.

Tuệ Lâm không thể hiểu con người đang đứng trước mặt cô, bỗng chốc anh ta lại là một đại thiếu gia giàu có. Nhưng cô không còn tâm trí để suy nghĩ mong lung, bởi vì cảnh đẹp ở đây đã làm cô quên mất mọi sự thắc mắc rồi.

Ly rượu đã cạn, Tuệ Lâm ngủ gật trên ban công. Huy Hoàng xốc bẻ cô vào trong, đặt cô lên chiếc giường rộng của anh rồi khẽ đắp chăn. Đóng cửa sổ lại, Huy Hoàng nhìn Tuệ Lâm rồi thỉnh thoảng lại mỉm cười :

- Tôi không phải là người thích tranh giành. Nhưng thực sự giữa tôi và Lý Đoàn Duy đã bắt đầu có một cuộc chiến. Hắn không muốn mất em còn tôi thì rất muốn chiếm được trái tim em. Lý Đoàn Duy hãy nên tự trách mình vì sao để tuột mất em, bởi vì một khi tôi thích cái gì thì tôi sẽ không bao giờ buông ra và từ bỏ. Tôi thích em. Điên cuồng. Thiên sử ạ !

152. Chương 152

Chap 42:

Đoàn Duy tỉnh lại và anh hốt hoảng trong không gian hiện ra trước mắt. Nụ cười trong giấc mơ của Duy vẫn chưa tắt vì anh vừa nghĩ về Tuệ Lâm trong giấc mơ. Nhưng bên cạnh anh, nằm gọn trong lòng anh lại là Lam Nhung. Duy trốn vào toilet rất lâu, khi bước ra thì Lam Nhung đã mặc xong quần áo vào. Cô bật cười nhìn Duy :

- Anh có vẻ là tay chơi không chuyên nghiệp nhỉ?

- Ý cô là sao?

- Chẳng có gì cả ... lỡ tôi dính thì sao?

- Cô muốn gì đây?

- Đùa thôi anh chàng đẹp trai. Chuyện hôm qua là chuyện hôm qua, hôm nay đã là một ngày khác. Chúng ta đã có một đêm vui vẻ. Nhưng nó đã diễn ra rồi.

Vuốt má Duy đầy tình tứ rồi cô nàng rời khỏi khách sạn. Đoàn Duy ôm chặt đầu thất vọng với những gì đã diễn ra. Muốn xả stress bằng cách chơi thuốc cấm nhưng Duy lại không lường trước hậu quả như thế này. Anh ngồi đó rất lâu, cho tới khi nhận được cú điện thoại của Tiến Mạnh...

Tuệ Lâm sau khi ngủ một giấc dài, cô và Huy Hoàng đã về tới thành phố. Nhận được tin nhắn của Khiết Nhã, cô nói :

- Đừng đưa tôi về nhà !

- Cô đi đâu?

- Có việc. Cứ chạy tiếp.

- OK !

Xe của Tuệ Lâm và Huy Hoàng vừa rẽ vào ngõ thì đã va chạm với một chiếc xe hơi khác. Xe của Hoàng dính một vết xước dài trông xấu xí vô cùng. Và bên chiếc xe đối diện không phải ai khác chính là Đoàn Duy. Huy Hoàng tức giận :

- Muốn chơi nhau hả? Xuống xe !

Đoàn Duy mặt mày vẫn còn xanh xao, hốc hác, bước ra đối mặt với Huy Hoàng. Anh trông thấy Tuệ Lâm ngồi trong xe. Duy nhìn Huy Hoàng, anh chàng mĩa mai :

- Sao? Thích dùng lại đồ cũ của người khác hả?

- Anh xem cô ấy là cỏ rác, nhưng tôi xem cô ấy là báu vật.

- Cảm động thế đó hả? Sao không nói trước. Lý Đoàn Duy này rất rộng lượng. Không bao giờ hẹp hòi.

- Đồ khốn !

Đoàn Duy nhận thẳng một cú đánh của Huy Hoàng làm Tuệ Lâm phải ở trong xe chạy ra can ngăn. Cô kéo Huy Hoàng lại :

- Anh điên hả? Sao lại đánh anh ấy?

- Anh ta coi thường em. Cái đó là xúc phạm đến anh !

- Mặc kệ đi. Tôi không quan tâm đâu ! Anh ta muốn nói gì, điều đó không còn liên quan đến tôi nữa.

Rồi Tuệ Lâm liếc nhìn Đoàn Duy một cái, xong cô nắm kéo tay Huy Hoàng và cả hai trở vào xe. Đoàn Duy đứng nhìn theo một đoạn, rồi anh mới trở vào xe đi tiếp. Tiến Mạnh ra mở cửa khi nghe tiếng chuông, anh thấy Tuệ Lâm, rồi tươi cười :

- Lâu rồi không gặp em !

- Cả tháng nay còn gì. Anh đen đi nhiều đó !
- Toàn biến, núi ... anh có ở trong mát ngày nào đâu. Bắt đền chị Nhã của em đây !

153. Chương 153

- Chị ấy đâu rồi? Em cũng nhớ chị lắm đó.
- Ở trong nhà kia ... Mà Đoàn Duy đâu?
- À ... bọn em không đi chung.

Tiến Mạnh nhíu mày suy nghĩ, tại sao lại không đi chung. Lúc anh định đóng cửa lại thì Đoàn Duy cũng ló tốt vô tới. Nhưng trông bộ dạng thì hơi khó coi một chút, với cái môi sưng vù máu vẫn còn rỉ, Tiến Mạnh hết hoảng:

- Mới đi đánh giặc về hay sao mà bộ dạng tồi tàn vậy?
- Không có gì.
- Vào nhà đi !

Tuệ Lâm nhìn Đoàn Duy, cô cũng hơi xót, không ngờ Huy Hoàng đánh Duy mạnh như thế. Khiết Nhã vào phòng lôi ra một túi quà thật to. Tiến Mạnh nói :

- Thấy vợ chồng anh tốt bụng với hai người chưa? Chọn cả một vali quà riêng cho hai người đó.
- Toàn là quà đôi sao?

Tuệ Lâm nhăn nhó. Khiết Nhã hỏi :

- Bộ em không muốn hả?
- Ý em không phải vậy...
- Nè, hai người xem coi có thích không?

Kéo dây kéo ra một cách nặng nề, không món quà nào có thể chia ra được. Từ áo cặp, nón cặp, đến nhẫn cặp, dây chuyền cặp,... toàn là những đồ thủ công. Khiết Nhã hồ hởi mở một cái hộp ra, Tuệ Lâm và Đoàn Duy tròn mắt nhìn hai con búp bê mặc trang phục màu đỏ. Duy hỏi :

- Là cái gì vậy?
- Đây là món quà mà vợ tớ nhất quyết phải mua về tặng hai người đó.
- Là cái gì ?
- Búp bê mặc trang phục cưới cổ truyền của người Thái Lan.

Khiết Nhã nói :

- Người bán nói với tớ, những con búp bê này thường được mua tặng những cặp đôi đang yêu, sắp cưới nhau. Chúng tớ vừa cưới rồi thì tớ mua về tặng hai cậu. Chắc cũng sắp rồi phải không?

Đoàn Duy nghe xong, mặt hơi tái lại. Tuệ Lâm đứng dậy :

- Xin lỗi, em phải nghe điện thoại !

Cô vội vã bước ra cửa, cả ba nhìn theo. Thấy hai vợ chồng người bạn nhìn mình, Duy cũng đứng dậy :

- Tớ cần nhà vệ sinh !

Lúc Tuệ Lâm bước vào thì thấy Đoàn Duy đang soi gương cố lau vết máu bằng tay áo. Mặt anh thính thoảng nhăn lại vì đau, cô chỉ nhìn một lát rồi lấy khăn mềm của mình lau cho Duy. Cô nói :

- Sao lúc anh ấy đánh, anh không né ?

- Nó đánh anh như thế em có vui chút nào không?
- Sao lại nói như thế?
- Anh nghĩ vậy !

Đoàn Duy trở ra trước, Khiết Nhã và Tiến Mạnh liền kéo anh lại và hỏi :

- Sao vậy? Nãy giờ thấy hai người rất lạ.
- Có gì lục đục trong một tháng tớ và anh Mạnh đi du lịch hả?
- Có lẽ chúng tôi không nhận quà của hai bạn được.
- Đúng vậy ! Không thể được.

Huy Hoàng đột ngột bước vào, nắm lấy tay Tuệ Lâm. Đoàn Duy ngạc nhiên, Tiến Mạnh hỏi :

- Sao vào nhà người khác trái phép thế hả?
- Là em mở cửa cho anh ấy. Xin lỗi anh chị !
- Tuệ Lâm ! Chuyện gì xảy ra vậy ?

154. Chương 154

Đoàn Duy nhìn đến ngó người ra, Tuệ Lâm ấp úng :

- Em và anh Duy không còn là một đôi nữa. Bây giờ, anh Hoàng mới là bạn trai của em.
- Cái gì? Bạn trai hả ?

Đoàn Duy suýt rơi nước mắt, cô nhìn thấy Duy như vậy rồi bỏ chạy. Huy Hoàng cũng chạy theo. Đoàn Duy thì như một xác chết thất thần ra về. Anh lang thang như người điên, về tới nhà thì nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày. Rồi tình cờ TV có tường thuật buổi đấu giá từ thiện, Đoàn Duy nhìn thấy ai như gã đi cùng Tuệ Lâm. Sáng hôm sau, vào công ty, ông Vĩnh vào hỏi thăm sức khỏe của bà Quế :

- Mẹ con không sao chứ?
- Dạ sức khỏe mẹ ổn định rồi ạ. Cảm ơn chú !
- Đây là nhân sâm, con đem về nói chú gửi ẹ nhé.
- Con cảm ơn chú ! Mà chú ơi, cho con hỏi ...
- Sao?
- Chú có biết đứa nào tên là Nguyễn Huy Hoàng, người thừa kế của tập đoàn Ánh Sáng không?
- Có chứ.

Ông Vĩnh tiến lại và ngồi xuống ghế đối mặt với Duy. Ông nói :

- Tập đoàn Ánh Sáng cũng là một tập đoàn thực phẩm nhưng nó lại nổi tiếng nhờ sự bành trướng khác thường. Đó chính là việc nuốt chửng những tập đoàn thực phẩm khác để tạo nên một thế lực lớn mạnh có cơ sở cả những nước châu Âu, châu Mỹ. Hiện tại chủ tịch đang là Nguyễn Gia Hào, và Nguyễn Huy Hoàng chính là con trai của ông ta. Lúc còn sống, đối thủ ba con e ngại nhất chính là đại tập đoàn này.
- Đối thủ trực tiếp à? Thế hẳn có mục tiêu nuốt chửng luôn Lý Đoàn không?
- Với cái đà này thì ta e rằng điều đó có thể xảy ra.

Ông Vĩnh bước ra ngoài. Đoàn Duy nhìn tấm ảnh của anh và Tuệ Lâm chụp chung rồi nắm lấy nó và quăng mạnh vào tường, khung ảnh vỡ vụn. Tấm ảnh rớt ra, nước mắt của Duy rơi rớt trong ánh mắt căm hận. Ánh mắt phẫn nộ dán chặt vào tâm trí một kẻ thất tình sắp trở thành kẻ thất bại toàn diện. Bóp chặt tấm ảnh, Duy nói trong cơn tức giận tột đỉnh :

- Bắt cá hai tay ... Bỏ tôi để đi theo thằng sắp chà đạp tôi... Huỳnh Tuệ Lâm, là em ép tôi phải chống lại em. Bắt tôi phải trả thù. Chờ đó ! Tôi không dễ để các người qua mặt. Chờ đó ! Nguyễn Huy Hoàng - Huỳnh Tuệ Lâm !

Duy đã biến đau thương thành thù hận. Đôi mắt anh như hằn sâu thêm những vết thù hận làm Duy trông thật đáng sợ. Anh đã quá đau và nỗi đau ấy dường như không còn tồn tại với thể xác. Và, khi thù hận đã lên đến đỉnh cao của nó thì không có gì là không thể. Duy có thể rất yêu Tuệ Lâm nhưng tình yêu đó có lẽ đã bị thù hận vượt qua mất rồi.

Trong đầu Duy

Lúc này đây

Chỉ tồn tại

Hai chữ

Thù

Và Hận

155. Chương 150

- Quà chúng ta chuẩn bị cho họ thế này ... có được không em?
- Toàn là quà cáp. Anh nghĩ xem chẳng lẽ họ không hiểu chúng ta muốn nói gì?
- Chừng nào hẹn họ tới lấy?
- Em không biết. Giờ thì em chỉ muốn ngủ một giấc dài thật dài thôi.

Đoàn Duy tìm vui bên những cuộc nhậu nhẹt, nhảy nhót thâu đêm, thậm chí có những đêm anh sử dụng những chất cấm để hi vọng với chút nỗi buồn nào đó. Mọi chuyện sẽ diễn ra ổn hơn nếu bố hoa hồng đỏ thắm của Duy tới trước vài chục phút, anh đã không chứng kiến cảnh Lâm òa khóc tựa vào vai Hoàng. Sau khi hiểu được lí do vì sao mất Phương Thy, Duy không muốn có bất cứ thêm lắm lời nào khác và muốn níu kéo mối tình với Tuệ Lâm. Nhưng điều đó đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hết thật rồi. Trong cơn mê đắng, ánh mắt đờ đẫn của Duy gặp lại Lam Nhung, không ngờ cô cũng là một tay chơi có hạng ở đây. Lam Nhung hỏi :

- Anh làm gì ở đây?
- Giống như cô.
- Tôi đến đây để tìm đại gia.
- Vậy thì tôi đến đây tìm gái đẹp.
- Vậy là chúng ta đang tìm đến nhau.
- Yes ...
- Let's dancing ...

Duy lao vào nhảy điên cuồng và đó cũng là trạng thái lúc anh kéo Lam Nhung vào khách sạn. Đó cũng là một hệ lụy tất yếu không có gì lạ. Lăn ra ngủ khi sau khi mọi việc đã xong, Lam Nhung nằm bên Duy, vuốt ve anh :

- Thì ra, anh cũng dễ dàng bị quyến rũ như ai khác thôi, anh chàng đẹp trai ạ !

Lam Nhung bắt đầu lấy điện thoại ra và chỉnh chế độ tự chụp. Không hiểu thủ đoạn của cô là gì nhưng đó có lẽ không phải là ý tốt. Trong khi đó, Tuệ Lâm vừa kết thúc bữa tối với Huy Hoàng bằng một ly kem Fanny. Tuệ Lâm hỏi :

- Anh cũng bắt đầu thích kem Fanny rồi phải không?

- Thật ra xưa nay tôi chưa từng chú ý đến thứ này. Chứ không hẳn là tôi không có cơ hội tiếp xúc.

Nhìn trời cũng đã tối, lại có giông, Huy Hoàng thấy Lâm co ro với những cơn gió mạnh, anh cởi áo khoác ra và áp lên vai cô. Anh nói :

- Có ấm không?

- Lúc này mà ngồi xe đạp thì hơi bị lạnh.

- Vậy thì không đi xe đạp. Để nó lại ở đây !

- Anh đùa với tôi hả? Chúng ta đi chung tới đây, anh bỏ xe đạp lại thì chúng ta về bằng cái gì? Giờ này đường hòng đón được chiếc Taxi coi cho được.

- Ai bảo sẽ đi Taxi nào?

Huy Hoàng hất đầu ột ông đứng tuổi đứng bên kia đường, một lát sau, chiếc xe Porsche Panamera mới cẩu đồ trước mặt cả hai. Tuệ Lâm cười sằng sặc :

- Không cần dùng cả tháng lương để mượn xe hơi làm tôi vui đâu.

- Lên xe đi ! Còn nhiều điều em phải tìm hiểu tôi lắm !

Tuệ Lâm nhận lời và leo lên xe. Huy Hoàng lái xe rất chuyên nghiệp, không giống như là anh chàng lập bập chạy xe mượn. Lâm nói :

- Sao? Còn muốn tôi tìm hiểu gì nữa đây?

- Đã đến lúc tôi cho em biết thân phận thực sự của tôi rồi, babe !

Đột ngột nhấn ga mạnh và chiếc xe lao vùn vụt vào màn đêm. Một hồi sau khá lâu, Lâm đã cảm nhận được gió biển, cô cố mở mắt thật to vì ánh sáng trước mặt cô quá chói. Ngược lên nhìn, trông nó như một tòa lâu đài thực sự với những ánh đèn rực rỡ. Có cả đài phun nước ở sảnh, Tuệ Lâm nheo mắt :

- Đây là đâu?

- Chào mừng em đến với căn nhà thực sự của anh.

- Cái gì? Nhà ?

156. Chương 151

- Anh đóng kịch hay quá hả?

Trong khi Lâm còn mắt tròn mắt dẹt nhìn Hoàng và căn biệt thự to đùng. Một đoàn người hầu, giúp việc đi đầu là ông quản gia đã bước ra :

- Chào mừng cậu chủ về nhà !

Huy Hoàng gạt đầu rồi nắm tay Tuệ Lâm kéo vào. Không lạ lẫm gì cảnh giàu sang nhưng độ hấp dẫn, mỹ miều lên đến tuyệt vời của tòa biệt thự này lớn đến nỗi lấn át hết đi sự quen thuộc đó. Cô chạy khắp nơi để thăm quan và chú ý đến căn phòng lớn nhất. Đây là căn biệt thự hướng ra biển, từ ban công căn phòng đó có thể ngắm được biển khơi. Tuệ Lâm quay sang nhìn anh chàng đang nhắm nháp ly whisky :

- Tôi đang xem phim Boys over Flowers sao ?

- Nếu đây thực sự là một bối cảnh của bộ phim thần tượng đó. Tôi tự tin nói với em, tôi là Goo Jun Pyo của Việt Nam.

- Thực sự thì anh là ai?

- Tôi vẫn là Nguyễn Huy Hoàng.

- Anh dùng lớp vỏ bọc sinh viên nghèo để tiếp cận tôi à?

- Không. Đơn giản là tôi thích phiêu lưu. Chơi đã rồi thì quay về nhà thôi.

Tuệ Lâm không thể hiểu con người đang đứng trước mặt cô, bỗng chốc anh ta lại là một đại thiếu gia giàu có. Nhưng cô không còn tâm trí để suy nghĩ mong lung, bởi vì cảnh đẹp ở đây đã làm cô quên mất mọi sự thắc mắc rồi.

Ly rượu đã cạn, Tuệ Lâm ngủ gật trên ban công. Huy Hoàng xốc bể cô vào trong, đặt cô lên chiếc giường rộng của anh rồi khẽ đắp chăn. Đóng cửa sổ lại, Huy Hoàng nhìn Tuệ Lâm rồi thỉnh thoảng lại mỉm cười :

- Tôi không phải là người thích tranh giành. Nhưng thực sự giữa tôi và Lý Đoàn Duy đã bắt đầu có một cuộc chiến. Hắn không muốn mất em còn tôi thì rất muốn chiếm được trái tim em. Lý Đoàn Duy hãy nên tự trách mình vì sao để tuột mất em, bởi vì một khi tôi thích cái gì thì tôi sẽ không bao giờ buông ra và từ bỏ. Tôi thích em. Điên cuồng. Thiên sử ạ !

157. Chương 152

Chap 42:

Đoàn Duy tỉnh lại và anh hốt hoảng trong không gian hiện ra trước mắt. Nụ cười trong giấc mơ của Duy vẫn chưa tắt vì anh vừa nghĩ về Tuệ Lâm trong giấc mơ. Nhưng bên cạnh anh, nằm gọn trong lòng anh lại là Lam Nhung. Duy trốn vào toilet rất lâu, khi bước ra thì Lam Nhung đã mặc xong quần áo vào. Cô bật cười nhìn Duy :

- Anh có vẻ là tay chơi không chuyên nghiệp nhỉ?

- Ý cô là sao?

- Chẳng có gì cả ... lỡ tôi dính thì sao?

- Cô muốn gì đây?

- Đùa thôi anh chàng đẹp trai. Chuyện hôm qua là chuyện hôm qua, hôm nay đã là một ngày khác. Chúng ta đã có một đêm vui vẻ. Nhưng nó đã diễn ra rồi.

Vượt má Duy đầy tình tứ rồi cô nàng rời khỏi khách sạn. Đoàn Duy ôm chặt đầu thất vọng với những gì đã diễn ra. Muốn xả stress bằng cách chơi thuốc cấm nhưng Duy lại không lường trước hậu quả như thế này. Anh ngồi đó rất lâu, cho tới khi nhận được cú điện thoại của Tiến Mạnh...

Tuệ Lâm sau khi ngủ một giấc dài, cô và Huy Hoàng đã về tới thành phố. Nhận được tin nhắn của Khiết Nhã, cô nói :

- Đừng đưa tôi về nhà !

- Cô đi đâu?

- Có việc. Cứ chạy tiếp.

- OK !

Xe của Tuệ Lâm và Huy Hoàng vừa rẽ vào ngõ thì đã va chạm với một chiếc xe hơi khác. Xe của Hoàng dính một vết xước dài trông xấu xí vô cùng. Và bên chiếc xe đối diện không phải ai khác chính là Đoàn Duy. Huy Hoàng tức giận :

- Muốn chơi nhau hả? Xuống xe !

Đoàn Duy mặt mày vẫn còn xanh xao, hốc hác, bước ra đối mặt với Huy Hoàng. Anh trông thấy Tuệ Lâm ngồi trong xe. Duy nhìn Huy Hoàng, anh chàng mỉa mai :

- Sao? Thích dùng lại đồ cũ của người khác hả?

- Anh xem cô ấy là cỏ rác, nhưng tôi xem cô ấy là báu vật.

- Cảm động thế đó hả? Sao không nói trước. Lý Đoàn Duy này rất rộng lượng. Không bao giờ hẹp hòi.

- Đồ khốn !

Đoàn Duy nhận thẳng một cú đánh của Huy Hoàng làm Tuệ Lâm phải ở trong xe chạy ra can ngăn. Cô kéo Huy Hoàng lại :

- Anh điên hả? Sao lại đánh anh ấy?
- Anh ta coi thường em. Cái đó là xúc phạm đến anh !
- Mặc kệ đi. Tôi không quan tâm đâu ! Anh ta muốn nói gì, điều đó không còn liên quan đến tôi nữa.

Rồi Tuệ Lâm liếc nhìn Đoàn Duy một cái, xong cô nắm kéo tay Huy Hoàng và cả hai trở vào xe. Đoàn Duy đứng nhìn theo một đoạn, rồi anh mới trở vào xe đi tiếp. Tiến Mạnh ra mở cửa khi nghe tiếng chuông, anh thấy Tuệ Lâm, rồi tươi cười :

- Lâu rồi không gặp em !
- Cả tháng nay còn gì. Anh đen đi nhiều đó !
- Toàn biển, núi ... anh có ở trong mát ngày nào đâu. Bắt đền chị Nhã của em đấy !

158. Chương 153

- Chị ấy đâu rồi? Em cũng nhớ chị lắm đó.
- Ở trong nhà kia ... Mà Đoàn Duy đâu?
- À ... bọn em không đi chung.

Tiến Mạnh nhúu mày suy nghĩ, tại sao lại không đi chung. Lúc anh định đóng cửa lại thì Đoàn Duy cũng lóe vọt vô tới. Nhưng trông bộ dạng thì hơi khó coi một chút, với cái môi sưng vù máu vẫn còn rỉ, Tiến Mạnh hết hoảng:

- Mới đi đánh giặc về hay sao mà bộ dạng tồi tàn vậy?
- Không có gì.
- Vào nhà đi !

Tuệ Lâm nhìn Đoàn Duy, cô cũng hơi xót, không ngờ Huy Hoàng đánh Duy mạnh như thế. Khiết Nhã vào phòng lôi ra một túi quà thật to. Tiến Mạnh nói :

- Thấy vợ chồng anh tốt bụng với hai người chưa? Chọn cả một vali quà riêng cho hai người đó.
- Toàn là quà đôi sao?

Tuệ Lâm nhăn nhó. Khiết Nhã hỏi :

- Bộ em không muốn hả?
- Ý em không phải vậy...
- Nè, hai người xem coi có thích không?

Kéo dây kéo ra một cách nặng nề, không món quà nào có thể chia ra được. Từ áo cặp, nón cặp, đến khăn cặp, dây chuyền cặp,... toàn là những đồ thủ công. Khiết Nhã hồ hởi mở một cái hộp ra, Tuệ Lâm và Đoàn Duy tròn mắt nhìn hai con búp bê mặc trang phục màu đỏ. Duy hỏi :

- Là cái gì vậy?
- Đây là món quà mà vợ tớ nhất quyết phải mua về tặng hai người đó.
- Là cái gì ?
- Búp bê mặc trang phục cưới cổ truyền của người Thái Lan.

Khiết Nhã nói :

- Người bán nói với tớ, những con búp bê này thường được mua tặng những cặp đôi đang yêu, sắp cưới nhau. Chúng tớ vừa cưới rồi thì tớ mua về tặng hai cậu. Chắc cũng sắp rồi phải không?

Đoàn Duy nghe xong, mặt hơi tái lại. Tuệ Lâm đứng dậy :

- Xin lỗi, em phải nghe điện thoại !

Cô vội vã bước ra cửa, cả ba nhìn theo. Thấy hai vợ chồng người bạn nhìn mình, Duy cũng đứng dậy :

- Tớ cần nhà vệ sinh !

Lúc Tuệ Lâm bước vào thì thấy Đoàn Duy đang soi gương cố lau vết máu bằng tay áo. Mặt anh thỉnh thoảng nhăn lại vì đau, cô chỉ nhìn một lát rồi lấy khăn mềm của mình lau cho Duy. Cô nói :

- Sao lúc anh ấy đánh, anh không né ?

- Nó đánh anh như thế em có vui chút nào không?

- Sao lại nói như thế?

- Anh nghĩ vậy !

Đoàn Duy trở ra trước, Khiết Nhã và Tiến Mạnh liền kéo anh lại và hỏi :

- Sao vậy? Nãy giờ thấy hai người rất lạ.

- Có gì lục đục trong một tháng tớ và anh Mạnh đi du lịch hả?

- Có lẽ chúng tôi không nhận quà của hai bạn được.

- Đúng vậy ! Không thể được.

Huy Hoàng đột ngột bước vào, nắm lấy tay Tuệ Lâm. Đoàn Duy ngạc nhiên, Tiến Mạnh hỏi :

- Sao vào nhà người khác trái phép thế hả?

- Là em mở cửa cho anh ấy. Xin lỗi anh chị !

- Tuệ Lâm ! Chuyện gì xảy ra vậy ?

159. Chương 154

Đoàn Duy nhìn đến ngớ người ra, Tuệ Lâm ấp úng :

- Em và anh Duy không còn là một đôi nữa. Bây giờ, anh Hoàng mới là bạn trai của em.

- Cái gì? Bạn trai hả ?

Đoàn Duy suýt rơi nước mắt, cô nhìn thấy Duy như vậy rồi bỏ chạy. Huy Hoàng cũng chạy theo. Đoàn Duy thì như một xác chết thất thần ra về. Anh lang thang như người điên, về tới nhà thì nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày. Rồi tình cờ TV có tường thuật buổi đấu giá từ thiện, Đoàn Duy nhìn thấy ai như gã đi cùng Tuệ Lâm. Sáng hôm sau, vào công ty, ông Vĩnh vào hỏi thăm sức khỏe của bà Quế :

- Mẹ con không sao chứ?

- Dạ sức khỏe mẹ ổn định rồi ạ. Cảm ơn chú !

- Đây là nhân sâm, con đem về nói chú gửi ẹ nhé.

- Con cảm ơn chú ! Mà chú ơi, cho con hỏi ...

- Sao?

- Chú có biết đứa nào tên là Nguyễn Huy Hoàng, người thừa kế của tập đoàn Ánh Sáng không?

- Có chứ.

Ông Vĩnh tiến lại và ngồi xuống ghế đối mặt với Duy. Ông nói :

- Tập đoàn Ánh Sáng cũng là một tập đoàn thực phẩm nhưng nó lại nổi tiếng nhờ sự bành trướng khác thường. Đó chính là việc nuốt chửng những tập đoàn thực phẩm khác để tạo nên một thế lực lớn mạnh có cơ sở cả những nước châu Âu, châu Mỹ. Hiện tại chủ tịch đang là Nguyễn Gia Hào, và Nguyễn Huy Hoàng chính là con trai của ông ta. Lúc còn sống, đối thủ ba con e ngại nhất chính là đại tập đoàn này.

- Đối thủ trực tiếp à? Thế hẳn có mục tiêu nuốt chửng luôn Lý Đoàn không?

- Với cái đà này thì ta e rằng điều đó có thể xảy ra.

Ông Vĩnh bước ra ngoài. Đoàn Duy nhìn tấm ảnh của anh và Tuệ Lâm chụp chung rồi nắm lấy nó và quăng mạnh vào tường, khung ảnh vỡ vụn. Tấm ảnh rớt ra, nước mắt của Duy rơi rớt trong ánh mắt căm hận. Ánh mắt phần nộ dán chặt vào tâm trí một kẻ thất tình sắp trở thành kẻ thất bại toàn diện. Bóp chặt tấm ảnh, Duy nói trong cơn tức giận tột đỉnh :

- Bắt cá hai tay ... Bỏ tôi để đi theo thằng sắp chà đạp tôi... Huỳnh Tuệ Lâm, là em ép tôi phải chống lại em. Bắt tôi phải trả thù. Chờ đó ! Tôi không dễ để các người qua mặt. Chờ đó ! Nguyễn Huy Hoàng - Huỳnh Tuệ Lâm !

Duy đã biến đau thương thành thù hận. Đôi mắt anh như hằn sâu thêm những vết thù hận làm Duy trông thật đáng sợ. Anh đã quá đau và nỗi đau ấy dường như không còn tồn tại với thể xác. Và, khi thù hận đã lên đến đỉnh cao của nó thì không có gì là không thể. Duy có thể rất yêu Tuệ Lâm nhưng tình yêu đó có lẽ đã bị thù hận vượt qua mất rồi.

Trong đầu Duy

Lúc này đây

Chỉ tồn tại

Hai chữ

Thù

Và Hận

160. Chương 155

Chap 43:

Đoàn Duy trở lại công ty làm việc, khi mà việc thù hận ngày xưa ngày càng trở nên rõ mồn một thì Duy càng phải nỗ lực hết sức mình để đẩy nhanh tiến độ trả thù. Tiến Mạnh hẹn Duy đi dùng bữa sáng, trông khi Tiến Mạnh ngày càng đẹp trai, quý phái hơn dưới bàn tay chăm sóc của cô vợ mới cưới thì trông Duy bây giờ tệ hại hết sức. Mất hết sức quyến rũ của một “gã trai dân du học” lâu năm ở châu Âu về đã vậy còn sứt cân trông Duy thật đáng thương. Ngồi nói chuyện với Mạnh mà mắt Duy liên tục đảo vào cái Iphone tra tin tức, Tiến Mạnh hỏi :

- Tối nay có rảnh không?

- Đi Boxing hả?

- Ừ. Cả tháng nay chỉ toàn ôm vợ hết dưới biển lại trên giường, nhớ cặp gang quá !

- Cậu nghĩ tớ có thể đánh ngang ngựa cậu sao? Tớ sứt gần 5kg so với tháng trước đấy.

- Nếu vẫn cứ tiếp tục dìm thân xác cậu vào bia rượu và thù hận thì cậu không sống qua hết thập niên này đâu.

- Điên hả? Qua năm mới rồi.

- Tại sao vậy?

- Chuyện gì?

- Cậu và Huỳnh Tuệ Lâm. Chuyện là sao?

Duy không chú tâm vào những tin tức online nữa, anh quay lại với tách cà phê đã nguội, uống một ngụm, Duy có vẻ khá buồn :

- Không phải như cậu nghĩ đâu. Giữa tớ và Lâm ... có những điều không thể đến với nhau được.
- Rồi vậy ai là người nói lời chia tay?
- Không phải tớ. Tớ là người rất thật lòng với tình yêu, dẫu tớ có lỗi gì thì tớ nghĩ tớ cũng đâu đáng bị bỏ rơi không phải một mà đến hai lần như vậy.
- Cậu không phải không biết. Mà cậu biết rất rõ điều đó. Chỉ tại cậu không bao giờ chịu khắc phục điều đó mà thôi. Tớ chẳng phải đã từng nói cậu nếu không sửa đổi thì không chỉ Phương Thy, Tuệ Lâm mà tất cả những cô gái sau này đến với cậu đều lần lượt bỏ cậu đi mà thôi.
- Tớ không cần thay đổi nhưng tớ không tin chỉ thay đổi mới thực sự có người yêu tớ.
- Tóm lại là cậu hết yêu Huỳnh Tuệ Lâm và cũng không cần bọn này giúp gì để hai người quay lại với nhau chứ gì?

Duy bỏ đi. Anh không bao giờ nổi cáu như thế với Tiến Mạnh nhưng Duy không thể để người bạn cuối cùng của mình mất đi luôn. Hôm nay Tuệ Lâm đến thăm bà Quế, sức khỏe bà ngày một khá nhưng bà đã ngủ và Lâm không muốn đánh thức, chỉ muốn nhìn bà một chút mà thôi. Huy Hoàng chờ cô ở dưới xe, lúc đó Đoàn Duy về tới nhà, trông thấy Huy Hoàng như cái gai trong mắt, Duy muốn lao đến đánh trả về cú đâm hôm nọ nhưng nghĩ gì đó anh chỉ lờ mờ mắt nhìn và bỏ vào nhà. Đi ngang cửa phòng bà Quế, Tuệ Lâm cũng vừa bước ra. Trông thấy Đoàn Duy, Tuệ Lâm hơi bối rối:

- Em chỉ... em nghe tin bác bị bệnh. Em đến thăm bác mà thôi !

Duy nhìn Tuệ Lâm khá lâu, rồi lại quay ra cửa sổ và nói :

- Có người đang đợi em !

Tuệ Lâm gật đầu rồi bước xuống cầu thang. Duy về nhà thay quần áo rồi lại tiếp tục đi. Anh cũng bước xuống cầu thang, bà giúp việc gọi lại :

- Cậu chủ ...

161. Chương 156

- Chuyện gì?
 - Thức ăn của cậu.
 - Thôi chị để ở đó đi. Tôi phải đi tiếp.
 - Bà chủ dặn nhất định cậu phải ăn. Bà không muốn thức dậy, thấy cậu trở về nhà mà gầy guộc thế này nữa. Cậu phải ăn thôi mới để cậu đi.
 - Không được. Tôi phải đi ngay. Gấp lắm !
- Duy bỏ chạy trước mặt Tuệ Lâm. Tuệ Lâm nhìn mâm thức ăn toàn đồ bổ thượng hạng, cô hỏi :
- Sao mọi người có vẻ lo lắng cho anh ấy vậy?
 - Suốt 2 tuần nay cậu ấy hầu như không ăn uống gì ngoài rượu và đồ nhắm. Lúc nào tôi dọn phòng cho cậu chủ cũng toàn là vỏ chai rượu, vỏ phô mai, trứng gà hay vỏ đậu phộng rơi đầy từ giường tới toilet tới bàn làm việc. Trông cậu ấy cần mẫn ban ngày vậy chứ ban đêm là một con sâu rượu đấy cô ơi. Có chuyện gì xảy ra với cậu chủ vậy?
 - Sao anh ấy lại làm như thế chứ?
 - Bà chủ rất lo. Bà chủ sợ cậu sẽ gục chết bất cứ lúc nào vì kiệt sức. Có gì cô khuyên cậu ấy dùm tôi nha.

Duy thấy ruột gan mình nóng bừng kể cả khi chưa cho rượu vào, anh không muốn Tuệ Lâm thấy anh trông bộ dạng tệ hại như thế này. Anh một nửa rất thù hận cô nhưng một nửa còn lại thì vẫn dành cho cô một tình yêu thiết tha và sâu nặng. Huy Hoàng chở Tuệ Lâm về, trông thấy cô hơi suy tư, anh hỏi:

- Có chuyện gì sao?
- À không. Em chỉ lo cho cô Quế thôi. Cô ấy trông có vẻ yếu ớt quá !
- Thằng đó đúng là đồ nghịch tặc.
- Anh có hiểu thảo với mẹ anh không mà lại mắng người ta kiểu đó?
- Mẹ anh mất lâu rồi. Còn ba anh thì không rảnh rồi để ngồi nhìn anh hiểu thảo đâu. Anh được đối xử giống như một người thừa kế hơn là một đứa con.
- Rồi sao nữa?
- Anh nghĩ không chỉ riêng anh, những đứa khác cũng vậy thôi. Em có không?
- Không. Em có một gia đình rất yêu thương em.

Đoàn Duy lái xe đến công ty, anh kiểm tra lại tài khoản trong ngân hàng. Anh Tài và ông Vĩnh phân vân :

- Chúng ta sắp trụ không nổi nữa rồi Đoàn Duy à. Những đối tác thân thiết lần lượt bị Ánh Sáng hút hết.
- Chúng ta còn bao nhiêu vốn đó, đủ chống chọi thêm bao lâu nữa?
- Không đầy một tháng.

Ông Vĩnh quả quyết. Rồi ông Phát cũng bước vào và lo ngại :

:- Tôi thấy Trần Kiên dạo này luôn đi cạnh Nguyễn Gia Hào. Khi thì đánh golf, khi thì đi bar...

- Các chú yên tâm. Dù thế nào thì cũng cảm ơn mọi người đã luôn ở bên cạnh cháu. Có có lối giải quyết riêng ình.

Mọi người trở ra ngoài, Tiến Mạnh thấy vậy mới bước qua phòng và ngồi xuống :

- Nè, tính sao? Tổ và Nhã có thể giúp cậu một chút.
- Tổ đã sắp đặt đâu và đó. Đã đến lúc tổ đánh trả lại rồi. Không nhượng bộ nữa.
- Chuyện gì?
- Tổ sẽ rao bán Lý Đoàn. Cho dù là với giá rẻ bèo, nhất quyết nó cũng sẽ không bao giờ lọt vào tay Ánh Sáng.
- Bằng cách nào?
- Rao vặt eBay.
- Đừng có điên. Ai mà làm chuyện đó?

162. Chương 157

- Tổ không điên. Đừng nói tổ điên.
- Cậu làm thế vì cái gì? Đây này, con dao này có thể giúp cậu dứt điểm Trần Kiên lập tức. Có chịu không? Đi làm thế đi. Đừng hi sinh tất cả mọi thứ cậu có được để trả thù, một cách trả thù chẳng giống ai. Vì cậu đã mất quá nhiều ! Đoàn Duy ! Đừng lại đi !
- Tiến Mạnh, buông tổ ra !

Đoàn Duy dùng hết sức lực của mình để đẩy Tiến Mạnh ra xa và rời khỏi Lý Đoàn. Nhìn trời đã tối, một vài áng mây bay ngang báo hiệu những cơn mưa đêm sắp đổ xuống “thành phố không ngủ”, Duy nhìn chiếc Santa Fe đậu trong nhà gửi xe, nghĩ gì đó, anh lại bỏ nó ở đây và tới đồn công an để ký biên bản nhận lại

xe. Anh chàng tốn khoản tiền không nhỏ để được lấy xe ra sớm. Duy mua một bó hồng lớn rồi đặt nó lên xe và nói :

- Cần đến mi và bó hoa này để giúp ta làm việc lớn.

Rồi Duy lái xe thật nhanh khi trời đã bắt đầu lớt phớt những cơn mưa hè đột ngột. Duy dừng xe trước cổng nhà Tuệ Lâm. Biết cô đang ở nhà, Duy gọi điện thoại cho Tuệ Lâm nhưng cô không bắt máy, chỉ nằm đó và nghe nhạc. Trời bắt đầu đổ mưa...Duy gọi lần thứ hai, Tuệ Lâm vẫn không bắt máy nhưng lòng cô đã bắt đầu nao núng. Lần này mưa đã to hơn gấp mấy lần so với lúc mới đổ hạt. Lâm phải mở đèn cho sáng căn nhà vì cô chỉ ở có một mình. Có sấm chớp rung chuyển làm Lâm hơi sợ. Điện thoại trên tay cô lại rung... Và đến lần thứ ba, Tuệ Lâm đã mở máy, nhưng cô chỉ im lặng, cảm nhận được tiếng mưa từ đầu dây bên kia. Đoàn Duy hỏi :

- Tại sao hai người lại quen nhau?

- Chuyện đó không liên quan đến anh.

- Em nữ làm thế với anh sao? Bỏ rơi anh và đi theo thằng ấy à?

- Là anh bỏ rơi tình yêu của chúng ta.

- Anh chỉ một lúc lơ nó đi và đến lúc ngoảnh lại thì anh phát hiện anh đã bị cướp chứ không phải là bỏ rơi. Anh không bao giờ bỏ rơi tình yêu của chúng ta.

Tiếng sấm chớp vang lên, gió mạnh làm bung cửa sổ ra. Và Lâm phải đến kéo lại. Lúc cô đóng cửa, trông thấy Đoàn Duy đang đứng ở đó, Tuệ Lâm mở cửa ra :

- Anh đi về đi ! Đến đây làm gì?

- Anh đến để gặp em.

- Em không muốn gặp anh đâu.

- Không sao. Anh chờ được.

- Mưa mỗi lúc một to, anh đi về đi !

- Em sợ anh ướt có nghĩa là em vẫn còn quan tâm tới anh. Việc gì em phải tự lừa dối mình chứ?

- Em không có lừa dối mình. Nhưng em không muốn có một xác chết cồng trước nhà em vào sáng mai.

Tuệ Lâm tắt máy. Đoàn Duy dĩ nhiên phải thực hiện kế hoạch làm sao cho tốt, để giành lại con tim Tuệ Lâm lúc này là điều không dễ nhưng cũng chẳng khó. Mặt cho trời lạnh buốt, mưa đập chát chúa rất cả mặt nhưng Duy. Anh đứng đó gần 3 tiếng đồng hồ, giống như lần đầu tiên chờ đợi Tuệ Lâm vậy. Duy không còn đủ sức lực nhưng anh không cho phép mình gục ngã. Kế hoạch đã được sắp đặt và lí do sức khỏe kém không phải là lí do ngăn trở Duy đứng gồng mình chống lại ông trời. Giữa lúc anh đang đếm nhìn những đóa hoa tươi đang dần bị những hạt mưa vô tình giẫm nát. Giữa lúc đó, Duy thấy rằng những cơn mưa không còn rơi nữa. Nhưng không phải, một chiếc dù từ phía sau đã được giương căng ra, Tuệ Lâm xuất hiện ở phía sau, Đoàn Duy nhìn cô. Tuệ Lâm thở dài :

- Anh cầm lấy dù mà về. Không còn sớm nữa !

- Nếu anh nói anh không về thì sao?

- Em mặc kệ anh.

163. Chương 158

Tuệ Lâm vừa quay bước đi thì Đoàn Duy đã nắm kéo cô lại bắt cô phải đối diện với anh. Duy hét to giữa màn mưa:

- Nếu em mặc kệ anh thì đã không có cây dù nào che cho anh ở đây ! Em cần gì phải gạt mình, rằng em vẫn yêu anh ...

- Anh nói gì cũng được, buông em ra.
- Được rồi. Nếu em muốn đi, anh muốn em nhận một thứ từ anh rồi hãy đi.

Duy nhìn Lâm bằng ánh mắt mãnh liệt hơn bao giờ hết. Anh mãnh liệt vồ lấy đôi môi mỏng mềm mại của Tuệ Lâm, một nụ hôn mạnh mẽ dưới làn mưa. Duy làm Lâm cảm thấy đau, nhưng cô vẫn không đẩy anh ra. Vì cô biết rằng cô hạnh phúc khi nhận được thứ đó từ Duy. Rồi như đọc được suy nghĩ đó từ cô, Duy đột ngột ngắt nụ hôn ấy. Tuệ Lâm không nói gì hết, chỉ mím môi, vuốt mặt và mắt ngậm nước. Duy vẫn nhìn cô, rồi cô kéo anh vào và tiếp tục nụ hôn cháy bỏng kia. Đã lâu rồi Duy và Lâm không lao vào nhau một cách chủ động và mạnh dạn như thế. Cả hai dứt bỏ hẳn cái thói rụt rè Đông Phương để cuốn quần lấy nhau trên chiếc giường lớn như những cặp đôi Tây Phương, có chăn ấm, điều hòa và bên ngoài là tiếng mưa rơi hậm hực. Mưa rơi thì lạnh, còn trong này thì hai thân thể quấn chặt lấy nhau như thể họ sinh ra chỉ để là của nhau : gấp rút - vội vã - lãng mạn. Và đôi khi có chút sợ hãi. Duy lướt bàn tay của mình qua khắp thân thể Lâm, rồi đặt nhiều nụ hôn vào má, vào cổ và trên đôi vai trần quyến rũ...

Mưa đã dịu đi chút ít, đã có chút yên tĩnh hơn và sấm chớp không còn đánh liên hồi. Đoàn Duy vẫn đang mân mê vuốt ve Tuệ Lâm, thỉnh thoảng âu yếm cô dù chỉ là một cái thở lại tóc, lên trán. Nhưng Tuệ Lâm thì không có chút cảm xúc nào sau khi chuyện ấy vừa trải qua. Cô chỉ nằm yên để mặc Duy làm gì thì làm. Thấy cô trông có vẻ buồn buồn, Duy hỏi :

- Em không vui khi chúng ta vừa thể hiện tình yêu dành cho nhau à?
- Đâu có.
- Lúc hôn em, anh nghĩ là em đang khóc.

Tuệ Lâm chỉ nhún vai rồi ngồi dậy, mặc nhanh chiếc áo sơ mi của Đoàn Duy vào và đứng dậy. Đoàn Duy nhúm mày :

- Em đi đâu thế?
- Làm chút gì đó cho anh ăn.
- Đáng yêu đến thế hả? Biết anh đang đói sao?
- Anh đói đã một thời gian dài rồi. Nằm đó đi !

Tuệ Lâm thở dài bước xuống bếp, cô làm thức ăn mà tâm trí cứ để chốn nào. Tại sao từ lúc yêu nhau đến giờ, lần tình yêu đạt đến đỉnh mức cao nhất lại là lúc Lâm cảm thấy Duy đang giả tạo nhiều nhất. Từ nụ cười, hành động, giọng nói và cách thức hành xử, đều không phải là Đoàn Duy của cô trước kia...

Nằm trên giường mãi cũng chán, Duy ngồi dậy tìm một cái áo vừa vặn để mặc. Lúc tìm công tắc mở đèn thì anh tình cờ trông thấy ảnh của Trần Kiên và bà Quế để trong ngăn kéo của cô. Lâm khéo léo cắt ghép lại ảnh của ba người rồi lồng vào khung nữa chứ. Anh nhúm mày nhìn rồi mau chóng cất nó đi sau khi nghe tiếng bước chân lên cầu thang. Tuệ Lâm bước vào với đĩa Spagetti nóng hổi, Đoàn Duy nhe răng cười :

- Thơm lắm !

164. Chương 159

- Chỉ là hàng siêu thị, anh cố nuốt đi.
- Ngồi xuống ăn cùng anh đi.

Tuệ Lâm nở một nụ cười rất nhạt, ngồi xuống nhìn Duy gấp mì lửa vào miệng. Anh nói :

- Nhà này cũng có đồ của đàn ông à? Anh tìm được mấy cái áo thun và quần sooc ở trong tủ.
- Cửa anh trai em. Nhà này lúc trước của Bảo Yến, nhờ có cái giường, cái tủ để đồ chung mà giờ về Mỹ mới được thằng Jason đẩy.
- Thế mà anh cứ tưởng ...

- Tưởng gì?

- Thôi không nói. Mì ngon !

Ăn xong, cả hai cùng trở lại giường. Nằm trong vòng tay của Duy, Tuệ Lâm nhắm mắt ngủ. Đoàn Duy hỏi cô một câu hỏi nửa đùa nửa thật:

- Nếu sau này anh đột ngột bỏ em đi thì sao?

- Ý anh là gì? Đi xa hay là ...

- Hãy trả lời theo bản năng.

Nghĩ ngợi một lát, Tuệ Lâm nhắm mắt lại, trút hơi thở dài rồi đáp gọn :

- Em sẽ khóc.

Đoàn Duy vuốt ve lấy cô người yêu mà anh đã từng rất yêu. Bằng đôi mắt đầy thủ đoạn, Duy tự thưởng mình một nụ cười tự đắc :

- Cái để cô nhận lại từ tôi không chỉ là nước mắt đâu, con cừu bé bỏng ạ ! Còn nhiều thứ đau đớn mà cô phải trải qua để biết rằng, gieo rắc đau cho người khác là một việc làm tàn nhẫn. Cô đã từng tàn nhẫn với một người. Và giờ đây tôi cũng phải tàn nhẫn với người mà tôi cảm thấy cần phải tàn nhẫn.

165. Chương 160

Chap 44:

Nhất quyết đưa Tuệ Lâm đến một địa điểm sang trọng để đi ăn. Tuệ Lâm ngày càng không thích nụ cười đều của Duy và đôi mắt đầy mưu thủ đoạn. Lúc trước Duy đã lạnh nhưng anh vẫn còn đôi mắt mơ mộng hay suy tư. Nhưng giờ đây đôi mắt đó đã sạm màu đi rất nhiều. Sau khi chọn món, Tuệ Lâm hỏi :

- Sao nhất quyết phải là chỗ này vậy?

- Em không thấy là chỗ này rất đẹp à?

- Sao chúng ta không đặt bàn đôi?

- Vì chúng ta vẫn còn một vị khách chưa đến.

Duy kéo Tuệ Lâm vào và hôn lên tóc cô, đúng lúc Huy Hoàng bước vào. Đoàn Duy nở nụ cười đều quen thuộc còn Huy Hoàng thì sững sờ bước lại:

- Anh làm cái trò gì với bạn gái của tôi thế hả?

Huy Hoàng kéo Tuệ Lâm đứng dậy, Đoàn Duy chỉ mỉm cười đứng dậy và kéo Tuệ Lâm ngồi xuống và nói :

- Cưng, nói cho hắn biết, bây giờ ai mới là người yêu của em?

- Tuệ Lâm, anh tìm em suốt. Mấy ngày nay em biến ở đâu vậy?

- Huy Hoàng, em xin lỗi... Em cần có thời gian để đón nhận những bất ngờ từ anh.

Huy Hoàng đang mắt chữ A mồm chữ O vì ngạc nhiên thì Đoàn Duy đã lên tiếng :

- Tôi mời anh tới đây chủ yếu để cậu nghe những lời lẽ đáng yêu này. Từ nay đừng có tọc mạch vào chuyện yêu đương của người khác nữa. Giữa Huỳnh Tuệ Lâm và Lý Đoàn Duy này chưa bao giờ tồn tại hai từ “chia tay” nên chúng tôi lại song bước bên nhau thì cậu cũng chỉ nên đứng bên ngoài mà quan sát đi nhé !

Đoàn Duy nắm tay Tuệ Lâm và kéo dậy, lúc đó thức ăn đã được bưng ra. Anh bồi bàn hoảng hốt :

- Sao quý khách lại bỏ đi ạ? Thức ăn đã ở đây.

- Không sao. Vẫn còn ở đây một vị khách. Phục vụ cho tốt nhé !

Huy Hoàng hất tay Đoàn Duy từ chối cái vỗ vai của anh, nhưng điều đó chẳng làm Duy quan tâm. Anh nắm lấy tay Tuệ Lâm và kéo đi trong sự tự đắc của mình. Tuệ Lâm thì nhăn nhó liếc Duy rồi lại quay sang nhìn Huy Hoàng đang bức tức nhìn theo. Đến một tiệm ăn khác, lúc Duy đang tỏ ra khá hứng thú với món soup thì Tuệ Lâm chỉ ngồi nhìn tô soup đủ màu sắc mà không ăn uống gì. Đoàn Duy hỏi :

- Không ngon hả? Anh gọi món khác.
 - Anh Duy à...
 - Hả?
 - Anh có thể gọi em bất cứ bằng tên nào...
- Đoàn Duy ngược lên nhìn Lâm, cô mím môi :
- Miễn không phải là từ “cưng” như lúc này !
 - Không thích hả?
 - Anh có thể gọi em là gì cũng được. Nhưng em không thích ... gọi là “cưng”.
 - Em chỉ thích anh hẳn học với em hay sao mà không hài lòng lời nói âu yếm của anh?

166. Chương 161

Vừa bước xuống xe, Tuệ Lâm gửi tin nhắn cho Huy Hoàng :

- “Em biết tình cảm của anh dành cho em. Nhưng thật tiếc vì anh không xuất hiện sớm hơn Lý Đoàn Duy. Em quyết định cho anh ấy thêm một cơ hội, bởi vì em đã yêu ai thì sâu nặng lắm anh à. Hoặc là theo suy nghĩ của em, không nên để đối phương thất bại một lần, có lẽ người ấy sẽ không phục. Cho thêm một cơ hội, dĩ nhiên em luôn mong em sẽ có được niềm hạnh phúc trọn vẹn với anh ấy. Nhưng nếu có thất bại thêm một lần nữa, thì đối với em và cả anh Duy cũng không có gì gọi là hối tiếc. Phải không anh? Đừng trách em, cũng xin đừng giận em. Em gửi cho anh những dòng này không phải muốn anh chờ em. Hãy tìm một cô gái nào đó yêu anh hơn em, và yêu người đó, Huy Hoàng nhé !”

Vẫn chỉ là những ngày tháng sống trong tình yêu khá căng thẳng, Tuệ Lâm dạo này hay buồn ăn, cô chỉ thích đi dạo ngắm những cảnh nhộn nhịp. Sau khi dự một party nhỏ của một người bạn học cùng khóa với cô giờ đã có việc làm đến chiều tối muộn. Lâm ngồi lên Taxi và yêu cầu được chở đi lòng vòng thành phố. Cô về nhà Đoàn Duy thăm bà Quế, bà có thể tự đi một mình ra vườn và đọc báo online. Trông thấy Tuệ Lâm bà rất vui, cô mỉm cười :

- Chào cô !

Nụ cười của bà khép lại. Điều bà Quế mong chờ nhất từ cô con gái vẫn chưa được Tuệ Lâm đáp lại, nhưng bà vẫn cố vui vẻ:

- Con tới thăm cô đó à? Quý hóa quá !
- Vâng. Con tiện đường ghé nên không mua được gì, chỉ có ít cam. Cô ăn lấy thảo !
- Cảm ơn con ! Con mua gì cô ăn cũng ngon.

Tuệ Lâm mỉm cười và lột cam cho bà Quế. Bà nhìn cô vui vẻ bảo:

- Con trai cô dạo này tốt với con chứ?
- Cũng vậy thôi ạ !
- Tính của nó là vậy. Nó giống ba nó nhiều lắm.

Tuệ Lâm thở dài:

- Và điều đó làm con đôi khi cảm thấy ngột thở. Có một số chuyện khiến lần tái hợp của con và anh Duy lần này có một chút gì đó gượng gạo. Không còn như trước kia nữa !

- Đôi khi, chịu đựng không hẳn chỉ đem về ình những khổ đau đâu còn. Cô cũng đã từng chịu đựng, nhưng cũng có đắng có ngọt con à. Đoàn Duy là một đứa con ngoan, ngoài tính lạnh lùng và một chút thờ ơ với những người bên cạnh thì thiếu chút nữa nó đã là người đàn ông hoàn hảo rồi đấy.

- Chịu đựng mãi thì đâu có hay đâu.

- Vậy lần tái hợp lần này của con ... vì mục đích gì?

- Có một chút ép buộc. Con nghĩ con cần một thời gian để chấp nhận anh ấy, nếu tất cả những gì về con ấy theo con biết bây giờ thì chưa đủ là người đàn ông con có thể yên tâm nắm tay đi suốt cuộc đời này đâu ạ.

Đoàn Duy nghe Tuệ Lâm nói vậy, cả người đã thấy nóng ran vì tức giận, anh cho rằng mình đang bị Tuệ Lâm lừa dối nên đã bí mật về phòng mà không thèm chào hỏi. Bà Quế vuốt mái tóc mềm mượt của cô và nói :

- Con à, chuyện ân oán của đời trước, khó lòng có thể giải quyết êm xuôi ở một thế hệ. Cô đã bắt đầu thấy đã tâm trả thù của Đoàn Duy xuất hiện, nhưng cô không trách nó. Nó không có gì sai khi làm như vậy. Nhưng ... con giúp cô một chuyện có được không?

167. Chương 162

- Chuyện gì ạ?

- Cũng như Lý Gia Đoàn, Lý Đoàn Duy cũng có một điểm yếu mà chỉ có yếu điểm này mới có thể làm nó chùn bước trong những cơn giận mất khôn.

Tuệ Lâm thấy mắt bà Quế rưng rưng, cô xiết tay bà :

- Cô bình tĩnh lại đi ạ ! Chuyện gì từ từ nói, con vẫn đang ở đây mà.

- Con giúp ... ba ... mẹ ... ba ... mẹ...ruột ... của con ... bù đắp lại cho Lý Đoàn Duy những gì cậu ta đã mất. Lý Đoàn Duy rất yêu thương con, cô tin rằng, sự chịu đựng của con không có gì là quàn quại và khổ sở như cô ngày trước đâu. Bởi vì, Lý Đoàn Duy có được một thứ từ mẹ nó con à...

- Là gì ạ?

- Một tình yêu sâu nặng và say đắm cho người một khi nó thực sự yêu. Nó không nỡ làm con đau đớn đâu. Coi như con hãy vì ...những người đã nợ Lý Đoàn Duy ... giúp họ trả nợ cho nó bằng tình yêu của con đi. Được không Tuệ Lâm? Con làm được không?

Nước mắt bà Quế rơi giàn giụa, Tuệ Lâm cũng không nén lại được. Cô cũng chảy nước mắt và gật đầu. Bà Quế mỉm cười nhắm mắt lại :

- Nếu con đã chịu thì ta có thể yên tâm buông xuôi cuộc sống trần thế này bất cứ lúc nào.

- Cô đừng nói vậy mà ...

- Cảm ơn con ... Đã giúp những người tội lỗi đó.

Trên đường rảo bước về nhà, cô mở điện thoại và trông thấy đó là số máy của Đoàn Duy. Để điện thoại đổ chuông một hồi lâu, rồi Tuệ Lâm lại im bật và bỏ nó vào túi. Cô cảm thấy người mình nặng nhọc hơn bao giờ hết, cô không cho rằng cô đã hoàn toàn đồng ý với bà Quế :

- Tình yêu của chúng ta có lẽ sẽ không còn đẹp như xưa. Nhưng em sẽ cố gắng tô lại những sắc màu thắm tươi ấy từ chính tình yêu chân thành của em. Và em cũng cần điều đó từ anh. Em đang yêu anh bằng một trái tim hoang mang và một trạng thái lo sợ. Vì em không hiểu anh. Cũng không biết bất cứ lúc nào anh lại có thể làm em đau như em đã từng làm anh đau. Mẹ anh nói anh thù rất dai, có khi nào anh ...Em phải làm gì đây? Vì em biết rằng không bao giờ vì em mà anh buông xuôi tất cả. Em có thể từ bỏ mọi thứ vì anh. Còn với anh thì không đời nào. Ước gì em có thể để anh nghe được những suy nghĩ trĩu nặng cái bộ óc bé nhỏ của em. Một mỏi quá rồi, anh yêu !

168. Chương 163

Chap 45:

Đoàn Duy đến công ty, một luồng khí lạnh thổi xuống khi anh đẩy cửa vào. Chợt Duy nhìn lại quang cảnh nơi này, nó không còn nhiều sức sống kể từ lúc anh đặt chân đến. Mặt ai cũng căng thẳng với tin đồn thất thiệt rằng công ty sẽ chính thức tuyên bố phá sản vào cuối tháng. Duy thoáng buồn vì chính tay anh đã đẩy tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn ra nông nổi này. Thù hận khiến anh buông mọi thứ, đánh đổi tất cả, Duy nặng nề rời khỏi thang máy, anh nghe tim thót lại khi trông thấy Huy Hoàng chễm chệ ngồi trong phòng chờ. Thư ký nói :

- Thưa chủ tịch, có anh Hoàng bên công ty Ánh Sáng chờ chủ tịch từ sớm.
- Được rồi, lấy dùm tôi 2 cái ly và chai Hennessy.

Cô thư ký đem rượu ra, Duy rót hai ly rượu và đẩy sát lại gần Hoàng. Anh chàng đùa cợt:

- Xem ra Chủ tịch vẫn khá ga-lăng với khách dù công ty đang lâm vào thế khó nhĩ?
- Anh không phải tới đây chỉ để thưởng thức chai Hennessy này. Có gì nói lẹ đi !
- Ồ, tôi sẽ nói ngay đây thôi.

Đặt ly rượu xuống, Huy Hoàng nói với cao giọng :

- Hai hôm nữa là sinh nhật lần thứ 26 của tôi diễn ra. Và món quà mà tôi muốn từ ba tôi đã được ông ta chấp nhận. Cha thì luôn thương con, đặc biệt là đứa con trai độc nhất, phải không?
- Món quà nào?
- Tôi đang ngồi ở ngay nó này. Tôi bảo với ba rằng, tôi thực sự thích cái tập đoàn sắp phá sản của anh và tôi tin rằng tiền bạc của ông đổ vào những năm đại học của tôi sẽ được tôi đáp trả lại.
- Trần Kiên đã môi giới chỗ này lại cho Ánh Sáng sao?
- Đúng. Tôi sẽ hoàn tất toàn bộ số nợ và sẽ ngồi lên chiếc ghế cao nhất. Hoặc là anh sẽ phải ra đi đúng như lời đồn đại mà không còn một đồng xu nào. Kể cả căn biệt thự ở ngoại vi Sài Gòn, anh sẽ mất tất cả vào tay tôi.

Đoàn Duy suýt đổ gục khi nghe câu đó, anh cố giữ chắc ly rượu trong tay và không để Huy Hoàng thấy tay mình đang run lẩy bẩy. Huy Hoàng lấy khăn giấy ra đặt trước mặt Duy :

- Tay anh có thể không run nhưng trán anh thì ướt đẫm.
- Việc gì khiến anh hứng thú với Lý Đoàn như vậy? Phải chăng vì chủ của nó sở hữu người con gái anh yêu?
- Anh định dùng Tuệ Lâm cứu cánh sự nghiệp à? Có hèn vậy không?
- Tôi hèn thì sao? Con gái thôi mà. Không con này thì còn con khác.
- Tôi cấm anh làm điều đó. Tôi đã nài nỉ cô ấy nhưng hai lần cô ấy đã từ chối tôi để theo anh. Tôi cấm anh làm điều đó.
- Bị ép vô đường cùng thì điều gì cũng có thể làm được. Cậu không biết điều đó à? Mất Lý Đoàn là chuyện hiển nhiên, tôi còn lí do gì nữa để mà sống? Đành ông rất quan trọng sự nghiệp nhưng tình yêu là không thể thiếu. Cũng giống như mất sự nghiệp rồi thì tôi cũng không còn hứng thú để yêu và tôi không cần yêu nữa. Vậy thôi !

Huy Hoàng bỏ về, anh chàng cũng là một cây si của cô gái Huỳnh Tuệ Lâm nhưng huyết tâm đánh bại Lý Đoàn Duy là điều không thể ngừng lại. Đoàn Duy đã hết cách cứu Lý Đoàn, nên anh chỉ còn cách tiêu diệt những mầm mống đã mở ra câu chuyện này. Mất cả buổi sáng để tìm những trang web nước ngoài, anh cũng đã tìm được thứ anh cần mua. Duy bấm số điện thoại, một địa chỉ ở Thụy Sĩ. Sau khi thỏa thuận, Duy gọi điện thoại cho Tuệ Lâm :

- Em có rảnh không?

- Sao ạ?

169. Chương 164

- Đi với anh.

- Đi đâu?

- Chỗ chúng ta hay làm bánh Donut.

- Hôm nay anh lại muốn ăn à?

- Ừ.

- 30 phút nữa tới chỗ cũ đón em. Em đang trong siêu thị, em sẽ mua nguyên liệu làm.

- OK ! Lát anh tới.

Mặc kệ chuyện gì sắp xảy ra, Đoàn Duy cố gắng những ngày tháng vui vẻ cuối cùng bên Tuệ Lâm. Với những gì sắp diễn ra, anh không hi vọng được tha thứ, chỉ là hết ngày nào hay ngày nấy thôi. Lái xe đưa Tuệ Lâm đến căn biệt thự mà anh nghĩ sẽ đắp xây hạnh phúc cùng cô tại đây, tuy nhiên, giờ đây chính anh cũng không thể giữ nó được rồi. Tuệ Lâm đổ bột ra và nói :

- Hôm nay chính tay em sẽ làm bánh, mà không cần anh trợ giúp. Anh chỉ ngồi xem thôi nhé !

- Nếu em muốn vậy. Anh sẽ ngồi nhấp rượu và ... chờ em làm xong.

Tuệ Lâm có vẻ đã học và tiến bộ rất nhiều, cô làm rất nhuần tay, không còn lóng cọng như trước. Đoàn Duy nhìn Tuệ Lâm và nói:

- Nếu sau này chúng ta có đám cưới, em có muốn hai chúng ta tự tay làm món này đãi khách không?

- Bánh Donut? Có hợp với đám cưới không?

- Miễn là hai chúng ta thích. Vì đó là ngày của riêng hai chúng ta.

- Nhưng lúc đó anh phải làm nhiều hơn đó, vì em còn nhiều thứ phải chuẩn bị.

Đoàn Duy mỉm cười. Duy nghe tim đau nhói, cổ không rơi nước mắt trước nụ cười duyên dáng của Tuệ Lâm lúc làm bếp, Tuệ Lâm thì vừa làm thậm chí vừa hát nữa. Đoàn Duy ngồi đó ngắm nhìn mãi, thỉnh thoảng lại chụp lên vài tấm ảnh ghi lại khoảnh khắc này. Duy ngồi đến nỗi ngủ quên trong tư thế quay mặt lại nhìn Tuệ Lâm làm bánh. Lúc Tuệ Lâm bưng đĩa bánh lên thì Duy đã ngủ ngon lành, có lẽ vì quá lâu rồi anh chưa được ngủ trong một không gian yên bình như vậy. Tuệ Lâm mỉm cười hôn nhẹ lên má Duy rồi đỡ anh nằm xuống sofa. Lúc đó vô tình cái hộp nhẫn rơi ra từ trong túi quần của Đoàn Duy. Thoáng ngạc nhiên, Lâm mở nó ra xem, và thật sững sờ vì vẻ đẹp của chiếc nhẫn kim cương. Nhưng cô lại nhanh chóng đút nó vào túi áo vest và vào phòng lấy chăn đắp cho Duy, lúc đó anh bừng tỉnh :

- Ủa ... Anh đã ngủ quên sao?

- Còn nói nữa. Bánh của em làm xong rồi nè ! Ăn thử đi anh yêu !

Đoàn Duy lấy thử một cái và cắn thật mạnh, anh mỉm cười :

- Ngọt lịm.

- Sao? Em lại làm quá tay, bánh ngọt lắm hả?

- Không. Ngọt ngào như đôi môi em vậy đấy.

Nói rồi Duy đột ngột ôm hôn Tuệ Lâm, cô mỉm cười đón lấy nụ hôn đó và hồi hộp chờ những hành động tiếp theo từ Duy. Ôm Tuệ Lâm vào lòng, Duy nói :

- Anh yêu em nhiều lắm !

- Em cũng vậy, anh Duy !

Tiến Mạnh và Khiết Nhã cũng biết tin công ty của Đoàn Duy sắp phá sản. Đang ra sức giúp mà chẳng biết làm gì, Tiến Mạnh nói:

- Anh không biết đạo này nó thế nào nữa, cứ y như người mất hồn vậy.
- Tại sao Đoàn Duy lại muốn một mình chịu đựng? Cậu ấy vẫn còn chúng ta mà.
- Nhưng nó không muốn liên lụy ai cả.
- Mình phải làm sao để giúp cậu ấy bây giờ?

170. Chương 165

- Chính anh còn không biết nó định làm gì nữa là ...
- Anh là bạn thân của Duy mà còn không biết, vậy đi làm chung với cậu ta làm cái quái gì? Anh ở đâu lúc Đoàn Duy cần anh hả?
- Nó không cần sự quan tâm của anh và sự giúp đỡ của tất cả mọi người. Anh đã kết hôn, anh còn phải lo làm việc kiếm tiền nuôi gia đình của anh thay vì suốt ngày chạy theo năn nỉ nó.
- Vậy ý anh là kết hôn rồi thì không còn cần bạn bè và tình nghĩa gì hết phải không?
- Nhã, anh không muốn cãi với em. Nhưng thực sự là em đang cố tình gây sự với anh đó. Anh kết hôn với ai? Với em chứ ai. Anh lo là lo cho gia đình của chúng ta thôi.
- Bạn anh đang cần anh hơn là gia đình của chúng ta.
- Cái gì? Em nói gì?
- Không... không có gì ...

Mạnh trừng mắt nhìn Khiết Nhã, cô biết mình đã lỡ lời, quay mặt đi chỗ khác. Tiến Mạnh nhìn Khiết Nhã, lùi lại vài bước rồi sẵn tay đập vỡ gạt tàn thuốc của anh. Nó vỡ vụn ra và gây một tiếng động lớn, anh lạnh lùng:

- Là em nói đấy. Chính em nói đấy. Cái gia đình này không cần tôi nữa. Cái gia đình này rất là coi trọng bạn bè và xem thường quan hệ sinh hoạt vợ chồng. OK ! Tôi không cần làm những việc mà cái nhà này không thích nữa. Tôi bỏ !

Mạnh vớ lấy áo khoác và bỏ chạy. Khiết Nhã chạy theo:

- Đứng lại đó !

Mạnh đặt tay lên nắm cửa và bắt đầu xoay, Khiết Nhã nói :

- Tôi bảo anh đứng lại.
- Cái nhà này không cần tôi nữa thì tôi đi.
- Khỏi phải đập phá và bỏ đi đâu hết. Cái nhà này là của anh. Anh đứng tên và anh làm chủ. Có đi thì không cần thiết phải là anh, là tôi đi !

Khiết Nhã lao tới xô Tiến Mạnh ra và mở cửa chạy đi trước. Tiến Mạnh bực mình đóng chặt cửa lại mà không đuổi theo vợ. Khiết Nhã bỏ đi một mình, cô đi lang thang khắp nơi và cuối cùng tìm được số điện thoại của Khải An :

- Chào !
- Giận cô rồi nhé ! Kết hôn mà vẫn không gọi điện để tôi chúc mừng.
- Xin lỗi, lúc đó ...
- Không sao. Tôi không trách cô. Bây giờ tôi muốn ăn một bữa thật ngon. Ngày mai, tôi muốn hai người phải đãi tôi một bữa thật ngon.

- Anh đang ở đâu?
- Dĩ nhiên là ở nhà, gần 12 giờ rồi.
- Anh không sợ mập chứ?
- Không phải cô muốn mời tôi ngay chứ. Không cần nhiệt tình thế đâu.
- Sự nhiệt tình chỉ đến ở một phút giây nào đó trong tôi. Anh không chịu thì đừng hối hận nhé !
- OK ! OK ... cô đang ở đâu? Tôi sẽ tới.
- Hay là để tôi tới nhà anh đi. Dù gì tôi cũng quen cảm giác ở trong nhà vào buổi tối, tôi không quen ở ngoài đường.
- Cô không quên số nhà chứ?
- 15 phút nữa tôi tới.

Khải An mở cửa, cảm nhận đầu tiên của anh sau khi thấy gương mặt xinh đẹp của Khiết Nhã là một bầu không khí u buồn. Khiết Nhã không nói gì, chỉ cười nhẹ, nhưng nỗi buồn thì chân chất trên tất cả. Từ đôi môi, ánh mắt...

- Cô làm sao thế? Anh Mạnh đâu?
- Chúng tôi vừa cãi nhau. Và tôi không biết phải đi đâu.
- Hai người rất hạnh phúc kia mà. Làm sao thế nhỉ?
- Không phải hạnh phúc thì không có cãi nhau đâu. Kết hôn đi rồi anh hiểu.
- Cô không phải muốn tới đây để chọc tức anh Mạnh nữa chứ?

Khiết Nhã ngạc nhiên nhìn Khải An, rồi cô nhớ lại Khải An đã từng bị Tiến Mạnh đánh bầm dập như thế nào. Cô nói :

- Cũng phải. Tôi quên mất chuyện này. Anh ấy lúc nào cũng nóng nảy, không chịu nghe tôi nói.
- Cũng vì quá yêu cô thôi mà.
- Để tôi thử đứng nội trợ cho anh xem nhé.
- Tôi sống một mình, đồ ăn sẵn lúc nào cũng đầy tủ lạnh.
- Thế thì còn gì bằng nữa. Tôi sẽ làm những món ngon nhất có thể, coi như là đền cho anh. Nhé !

171. Chương 166

Trong khi Tiến Mạnh thì gọi cho Khiết Nhã suốt đêm nhưng cô thì không muốn bắt máy. Còn Đoàn Duy, sau khi cùng ăn bữa tối với Tuệ Lâm, anh nói:

- Em à, tối nay hay là, em đừng về nhé !
- Anh sao vậy?
- À không ... chỉ là ...Không muốn xa em thôi mà.
- Tại sao phải là hôm nay?
- Từ đây về sau... anh luôn muốn như thế.

Cả hai ngồi trên ban công lộng gió, Duy đột nhiên nhìn Lâm bằng ánh mắt chăm chú. Tim cô đập thình thịch khi Duy dứt tay vào túi quần. Duy từ từ rút ra, Tuệ Lâm thở dài khi đó là hộp kẹo Xylitol. Đoàn Duy mỉm cười:

- Mời em một viên nhé !

- Cũng được.
- Anh không quên ăn kẹo này...
- Là ai cho anh vậy?
- Chờ kẹt xe, sẵn tiền nên mua thôi mà.

Nhìn ánh mắt người yêu, Đoàn Duy mỉm cười:

- Trông em có vẻ thất vọng nhỉ? Không thích kẹo à?
- Không.
- Vậy lúc này em nghĩ ... anh rút ra trong túi là gì?
- Em có nghĩ gì đâu.

Đoàn Duy và Tuệ Lâm ngồi cùng nhau và ngủ gật bên nhau đến sáng. Rạng sáng hôm sau, Huy Hoàng lái xe đến nơi này, trên xe còn có một cô gái. Huy Hoàng nhìn vào căn nhà vẫn đang sáng rực rỡ với những ánh đèn. Anh nói :

- Tiền tôi đã giao, bây giờ bước xuống xe và làm việc cô cần làm đi.
- OK !

Người bước xuống xe chính là Lam Nhung. Cô cất kỹ trong túi xách ảnh “mát mẻ” của cô và Đoàn Duy hôm nọ. Huy Hoàng mỉm cười lái xe đi và mừng thầm trong bụng :

- Lý Đoàn Duy, tôi luôn muốn giành cho bằng được thứ tôi thích. Anh không giành lại tôi đâu.

Lam Nhung làm theo mọi sự chỉ dẫn của Huy Hoàng. Mục đích chia rẽ Đoàn Duy và Tuệ Lâm sắp thành hiện thực. Một cái mỉm cười của chàng công tử Huy Hoàng liệu có chia rẽ được đôi tình nhân đang đứng trước quá nhiều sóng gió?

Trời đã rạng sáng, Tiến Mạnh đang đứng dưới tầng trệt nơi chung cư của Khải An đang tọa lạc. Anh đã chạy tìm cả đêm, và đây là địa chỉ cuối cùng Mạnh hy vọng có thể tìm vợ. Trong đầu anh bối rối, bấn loạn, cố nghĩ ra lí do hợp lí nhất và chính đáng nhất vợ yêu của anh ở nhà một người đàn ông khác sau khi cãi nhau với anh. Mạnh thở dài và tiến vào, lúc nào cũng nói trong dạ : “Tiến Mạnh, mày không đường phép nóng nảy để mắc sai lầm nữa”

Điều gì sắp xảy ra?

172. Chương 167

Chap 45:

Mạnh bấm chuông, là Khải An ra mở cửa. Nhìn qua cái lỗ, trông thấy vẻ mặt hùng hục của Tiến Mạnh, mặt anh chàng tái lại. Khiết Nhã đặt cái nĩa xuống và nói :

- Để tôi mở cho !

Khiết Nhã mở cửa và nhìn, Tiến Mạnh đứng xoạc tay vào túi quần nhìn cô. Khiết Nhã giọng xất xược :

- Anh định làm gì? Tới đây và đánh Khải An như lúc trước nữa phải không? Lấy cái quyền gì hả?

Tiến Mạnh chỉ im lặng, ngược mặt nhìn Khải An và nói :

- Lần trước vẫn chưa có cơ hội xin lỗi anh.
- Có gì đâu.
- Cảm ơn anh hôm qua đã chăm sóc vợ tôi.

- Cũng đâu có gì. Chỉ là mượn chỗ ngủ thôi mà. Nhưng mà ngủ riêng nhé. Mời anh vào nhà ăn sáng. Là vợ anh nấu đó.

- Tôi có thể nói chuyện với Nhà một chút được không?

Khải An mỉm cười bước vào. Khiết Nhã nhìn Tiến Mạnh, anh hỏi:

- Em định chừng nào mới về?

- Nếu tôi nói tôi ở đây thì sao?

- Về nhà đi. Dù sao em cũng đã là người có gia đình rồi. Đừng bo bo xì như trẻ con như vậy. Sắp tới anh có chuyến công tác, mấy ngày đó cũng không có ai ở nhà. Hay là em về đi !

Khiết Nhã không nói gì, chỉ lẳng lặng lên xe theo Tiến Mạnh về. Về đến nhà, Khiết Nhã trông thấy có vẻ như Tiến Mạnh không đùa, anh đã cho vào vali nhiều thứ. Tiến Mạnh vừa về tới nhà đã lăn ra ngủ trên chiếc giường ấm êm của hai vợ chồng. Ra phòng khách ngồi lấy tờ tạp chí đọc, bà ngoại cô nói:

- Nó tìm đến sáng mới gặp con à?

- Bà nói gì ạ?

- Con ra khỏi nhà sau khi gọi nát cả cái sổ điện thoại tìm con, chừng một tiếng sau thì nó đi và về cùng con vào lúc này đây.

Tuệ Lâm và Đoàn Duy mở cửa và trông thấy bưu phẩm, Tuệ Lâm mở ra, và cô chết đứng khi trông thấy những tấm ảnh đó. Đoàn Duy chạy theo sau:

- Hình gì vậy em?

- Đồ khốn !

Tuệ Lâm tát Đoàn Duy thật mạnh, anh vẫn chưa hiểu gì. Giật xấp ảnh từ tay Tuệ Lâm, Đoàn Duy hiểu đêm đó mình đã bị cô nàng Lam Nhung gài bẫy. Lúc đó Huy Hoàng và Lam Nhung bước vào, Đoàn Duy đã hiểu chuyện gì xảy ra, Huy Hoàng kéo Tuệ Lâm lại gần:

- Bình tĩnh đi em ! Bộ mặt thật của người em luôn tin tưởng đấy.

- Là anh đứng sau vụ này hả?

Đoàn Duy nhìn Huy Hoàng. Anh chỉ mỉm cười, còn Lam Nhung thì nói :

- Thật ra tôi chỉ muốn tiền. Xin lỗi vì đã gửi hình tống tiền anh không đúng lúc !

Duy rất muốn ôm lấy Tuệ Lâm để giải thích rằng anh không muốn như vậy, nhưng, đã và đang có quá nhiều chuyện xảy ra khiến anh không thể làm thế. Duy cố mỉm cười và làm mặt lạnh nói những câu khó nghe:

- Thì ra là vậy ... cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra nhỉ?

- Cái gì? Anh không có lời giải thích nào sao?

Cả Huy Hoàng, Tuệ Lâm và Lam Nhung đều ngạc nhiên nhìn vẻ mặt bình thản của Đoàn Duy:

- Là tôi. Hình rõ mồn một thế này thì giải thích cái gì nữa?

Tuệ Lâm phẫn nộ tát Đoàn Duy thêm một tát tay nữa. Rồi cô chạy lại, níu lấy cánh tay Duy khóc sụt sùi:

- Sao anh lại lừa dối em? Anh nói anh rất coi trọng tình yêu và sợ mất em, đều là những lời giả dối sao? Tại sao anh lại làm thế? Em đã làm gì khiến anh phản bội em như vậy? Em có còn ngại ngùng với anh điều gì nữa đâu? Tại sao anh lại tìm thứ đó ở một người khác? Anh nói gì đi chứ. Anh Duy !

173. Chương 168

Đoàn Duy nhìn Tuệ Lâm, rồi anh lạnh lùng kéo tay cô xuống:

- Là tôi đó.

- Vậy tại sao anh lại ... muốn làm đám cưới với em?

- Chỉ là lời nói thôi mà.
 - Anh chắc chắn những gì anh nói hôm nay anh sẽ không hối hận chứ?
 - Tại sao phải hối hận? Tôi chỉ làm điều gì con tim tôi mách bảo mà thôi. Chúng ta sinh ra đã là kẻ thù của nhau rồi, cuộc sống của hai chúng ta, nếu chỉ có tình yêu thì không thể nào xóa hết tội lỗi của ba mẹ em cũng như uẩn khúc về cái chết của ba mẹ tôi ngày xưa.
 - Cái gì ... Anh đã biết tất cả ư ?
 - Chúng ta có quá nhiều thứ giấu giếm nhau. Thử hỏi lâu dài chúng ta còn chịu đựng được không? Có yêu nữa được không?
 - Trong khi em đang cố dùng tình yêu để bù đắp cho anh thì anh lại nhẫn tâm dùng em để trả thù sao anh Duy?
 - Phải đó.
- Thêm một cái tát nữa, lần này máu trên môi Duy đã rịn xuống. Anh cũng chỉ nhìn Tuệ Lâm rồi nhếch mép cười kéo áo lên chùi vết máu. Tuệ Lâm lạnh lùng :
- Anh nghe đây Lý Đoàn Duy, bắt đầu từ hôm nay, tôi không bao giờ muốn thấy mặt anh nữa. Tôi hận anh ! Hận anh suốt đời ! Anh là đồ tồi.
 - Tôi không tồi như cái cách ba cô làm ngày xưa đâu.
 - Chia tay đi !
 - OK !
 - Lần này là mãi mãi đó.
 - Tôi không cần nghe nhiều. Xong rồi phải không? Tôi đi đây !

Duy cố nhìn Tuệ Lâm một lần rồi anh bước đi thật nhanh. Duy cố ngăn cho nước mắt không rơi khi nhìn Tuệ Lâm qua kính chiếu hậu của xe, hình ảnh Lâm ôm lấy Huy Hoàng mà khóc nức nở. Tim anh đau nhói, đến không thở được. Nhưng anh không thể nhịn lâu hơn nữa, nước mắt cứ tuôn như mưa. Duy khóc vì anh đã phụ bạc Tuệ Lâm, một màn kịch anh đóng quá đạt đến nỗi anh không còn bất cứ cơ hội nào làm lành với người anh yêu thương nữa. Xe rẽ ra đại lộ, không còn thấy được Tuệ Lâm. Duy dừng xe lại gục đầu vào vô lăng. Duy lau nước mắt. Còn quá nhiều điều để nói Anh xin lỗi vì đã làm em đau. Nhưng anh không còn cách nào khác, không thể để em chịu khổ với anh được. Duy muốn nói rằng anh không có bản lĩnh để giữ sản nghiệp của ba, giữ hạnh phúc gia đình và giữ tình yêu với cô. Anh muốn cùng cô sống một cuộc sống yên bình nhưng cuộc đời nghiệt ngã không cho phép anh làm điều đó. Anh muốn làm rất nhiều thứ, muốn cười cô và bỏ qua hết mọi hận thù. Tuy nhiên, mọi thù hận cứ bị kẻ khác bới tung lên buộc anh phải dùng nó để cứu cô khỏi tổn thương và đau khổ. Vì thà để cô hận anh suốt đời mà yên ổn bên người khác còn hơn là hạnh phúc trong đốn đau cùng với anh. Với chiếc xe này, anh có thể nhấn ga thật mạnh và đâm vào đâu đó để buông xuôi cuộc sống quá nhiều áp lực.

Nhưng...

Làm không được...

Nước mắt rơi nhiều...

Làm sao mà không thể không khóc?

Tuệ Lâm luôn được Huy Hoàng chăm sóc, anh đưa cô đến khi resort của anh ở Vũng Tàu khuây khỏa. Cô cũng đồng ý đến nơi yên bình này cốt để quên kết thúc buồn với Duy. Huy Hoàng hỏi :

- Hôm nay em thế nào?
- Cũng như mọi hôm thôi.
- Không cần gấp. Rồi Vũng Tàu sẽ làm em quên những chuyện buồn ở Sài Gòn bận rộn mà thôi. Em cứ ở đây cho tới khi nào thực sự muốn hãy quay về, thậm chí ở đây luôn, không cần về cũng được.

174. Chương 169

- Với anh hả?

Huy Hoàng mỉm cười cho cái bánh quy vào miệng nhai ròn rột:

- Được vậy thì anh mừng rồi.

- Em vừa chia tay bạn trai, anh không quan tâm thì em cũng không muốn bị nói là người đào mỏ đâu.

- Anh không quan tâm điều đó. Mà em có thích nơi này không?

- Có chứ.

- Anh sinh ra và có tuổi thơ ở đây. Với bãi biển và tượng Chúa Jesus.

- Thế à?

- Ừ. Ba anh vốn là một đại gia ăn chơi, không muốn vướng bận chuyện vợ con ảnh hưởng những cuộc ăn chơi của ông ấy, nên cái resort này coi như là phần thưởng ẹ anh vì đã sinh quý tử cho nhà họ Nguyễn. Thỉnh thoảng ông ta mới về thăm mẹ con anh mà thôi.

- Thế thì cuộc sống của anh buồn quá nhỉ?

- Chỉ cho tới khi mẹ anh qua đời. Còn trước đó thì không cần có ba, anh vẫn có những ngày tháng vui vẻ bên mẹ và thành phố biển xinh đẹp này.

Tuệ Lâm mỉm cười nhìn Huy Hoàng, rồi cô lại nhìn xa xăm và nói :

- San Francisco cũng là một thành phố có biển...

- Vậy là em sinh trưởng tại Mỹ?

- Phải.

- Nếu em không nói thì anh không biết luôn đấy. Em thực sự giống y hệt một cô gái thuần Việt.

- Em sẽ trở về...

- Sao?

- Tâm trạng khá hơn một chút thì em sẽ lên đường về Mỹ. Dù sao đó cũng là gia đình của em. Nơi mà em sinh ra và lớn lên. Nhiều lúc ở đây, em cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Cảm giác đó thật khó chịu. Em muốn ngồi ở bên mẹ tựa đầu vào và kể cho ba nghe nhiều chuyện mà em đã trải qua. Em thực sự có một gia đình ở đó. Và những lúc này đây, em thực sự nhớ họ nhiều lắm.

Huy Hoàng kéo Tuệ Lâm vào lòng, anh che chở và thì thầm vào tai cô:

- Tình yêu của anh có lấp đầy nỗi cô đơn của em không?

- Huy Hoàng ... chúng ta ...

- Anh không quan tâm chuyện gì vừa xảy ra với em. Điều anh muốn làm hiện tại là ở bên cạnh em, chăm sóc em và yêu em. Anh không ép em phải yêu anh ngay nhưng anh hi vọng rằng một ngày nào đó em sẽ quên đi Lý Đoàn Duy và thực sự chấp nhận anh. Được không em?

Huy Hoàng cúi mặt xuống và định đặt vào môi Lâm một nụ hôn. Nhưng cô e thẹn né qua một bên và Hoàng phải ngượng ngịu gượng nụ hôn đó lên má. Huy Hoàng biết anh còn phải làm rất nhiều điều để có mong có được Tuệ Lâm. Và khi đón nhận những cử chỉ thân mật của Huy Hoàng nhất, Tuệ Lâm vẫn không nguôi nhớ Đoàn Duy.

Vì tình yêu là một bất ngờ, không hồi thúc cũng không bắt buộc con người phải chờ đợi. Quan trọng họ có thuộc về nhau hay là không?

175. Chương 170

Chap 46:

Sau nhiều ngày vui mình với rượu, một buổi sáng, Duy bị đánh thức bởi một cú điện thoại. Thứ anh mong chờ cuối cùng cũng đã đến. Đoàn Duy thức dậy thật sớm, cạo râu, chải tóc và khoác lại trang phục vest đã nhiều ngày anh không mặc. Duy vừa bước xuống nhà, và gặp người khách anh đã mời. Duy nói bằng tiếng Đức với anh chàng ngoại quốc đã chờ sẵn ở biệt thự Duy Lâm.:

- Anh làm cách nào vận chuyển thứ này vào Việt Nam.
- Tôi là tay buôn chuyên nghiệp. Không khó để tôi vận chuyển những thứ này vào những đất nước dù luật lệ cấm có khó thể nào đi chăng nữa. Vài trăm cây là chuyện thường, huống gì chỉ một khẩu súng lục nhỏ xíu.
- Ok. Giá như cũ. Tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho anh.
- Cuộc giao dịch chấm dứt. Chúc may mắn.

Anh chàng ngoại quốc bỏ đi ngay lập tức, còn Đoàn Duy thì hào hứng mở chiếc hộp ra. Là một khẩu súng lục màu bạc còn rất đẹp. Duy đã bắt đầu nghĩ đến, súng lục có 7 viên, 5 viên anh sẽ bắn vào kẻ đã hãm hại ba anh. Còn một viên còn lại, anh dành cho chính mình sau khi thực hiện xong mọi việc. Nghĩ thoáng qua, Duy có hơi sợ nhưng nỗi sợ đó đã không còn day dứt nữa. Đâu còn gì để mất, Duy chỉ còn cách duy nhất là trao đổi điều kiện để mong thực hiện hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng là dừng để tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn rơi vào tay người sử dụng nó không đúng mục đích. Xóa hẳn thương hiệu này trên bản đồ thực phẩm đóng hộp ở Việt Nam và các bạn hàng mà công ty đã nhiều năm gây dựng. Duy đã nhiều ngày chỉ nằm bên cạnh chiếc laptop và tra một trang web duy nhất là eBay. Một món hàng lạ đời, và không mấy ai để ý bởi nó đâu phù hợp với nhu cầu sử dụng. Duy rao bán tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn với giá 5 triệu euro. Một cái giá mà ngay cả đại gia Việt Nam cũng có thể mua được, nhưng vấn đề là ai sẽ mua? Ai sẽ cứu Đoàn Duy bây giờ? ...

Trong khi đó, Tiến Mạnh cũng ngày đêm lo lắng và âm thầm giúp bạn. Điều ngăn trở anh nhất chính là Mạnh không biết Duy chính xác đang ở đâu và những việc làm tiếp theo là gì. Anh đang ngồi ở công ty, ông Vĩnh bước vào và nhìn Mạnh với vẻ mặt lo lắng:

- Người cởi mở nhất trong công ty này là cậu mà cũng có bộ mặt u uất thế này thì tôi nghĩ việc giải thể đã không còn là tin đồn phải không?
- Ông nói gì vậy?
- Quá khó để cứu cậu chủ nhỏ của chúng ta. Điều mà đàn anh Lý Gia Đoàn luôn gửi gắm chúng tôi.
- Chúng ta phải thử. Bằng giá nào cũng phải thử.
- Ánh Sáng quá mạnh. Chúng tôi chỉ có sức lực tép riu thì làm được gì đây?
- Ngay cả việc Lý Đoàn Duy đang ở đâu tôi cũng không biết. Tôi chiến tranh lạnh với vợ cũng vì cậu ta đấy.
- Cậu biết chuyện gì không, Tiến Mạnh?
- Cái gì?
- Tai mắt của tôi vừa thông báo một tin mà tôi nghĩ là rất động trời.
- Tin gì thế?
- Đoàn Duy đã đặt mua một cây súng ở Thụy Sĩ. Và cậu ta bí mật trả tiền thêm để những tay buôn chuyên nghiệp bí mật đem nó vào lãnh thổ Việt Nam bằng một cách nào đó.
- Cái gì? Nó mua súng?
- Phải.
- Không phải chứ. Lẽ nào nó muốn giết kẻ phản bội trong công ty này?

- Điều đó không làm tôi lo bằng việc tôi e là cậu ta sẽ nghĩ quẩn
- Không đâu. Nó là một người rất lí trí... Không đâu ...
- Cho nên cậu đừng ngồi đây và dán mắt vào desktop làm gì. Chạy thật nhanh đi tìm cậu chủ để biết chính xác cậu ấy có an toàn hay không?

176. Chương 171

Trần Kiên đến gặp Nguyễn Gia Hào, cả hai đang hí hửng quan sát quy mô và thành tựu của tập đoàn Lý Đoàn một lần nữa trước khi nó sẽ được sáp nhập vào tập đoàn Ánh Sáng nếu việc ký kết hợp đồng thành công. Trần Kiên nói:

- Chính xác là thằng nhóc đã cầu cứu bất cứ ai trên thế giới này, miễn là biết đến eBay.
 - 5 triệu euro. Thằng nhóc làm chuyện quá buồn cười.
 - Nhưng có vẻ nó không phải là đứa chịu trận sớm đâu anh bạn ạ !
 - Tiền bạc của Ánh Sáng và quyền lực của Nguyễn Gia Hào này sẽ có được mọi thứ trong tầm ngắm.
- Cả hai cùng cạn ly, ông Hào ngắt giọng cười và đăm chiêu nhìn ông Kiên:
- Có một điều tôi vẫn thắc mắc?
 - Chuyện gì?
 - Tại sao ông lại đồng ý giúp tôi một cách vô lý như vậy? Chúng ta vốn chẳng biết nhau và nếu không có lời mời mọc quá đỗi nhiệt tình của ông thì tôi không nghĩ rằng tôi sẽ chú ý tới tập đoàn Lý Đoàn này.

Trần Kiên mỉm cười nhấp cạn ly rượu và nói:

- Không chỉ có tôi giúp ông, mà còn là ông giúp tôi nữa.
- Khó hiểu.
- Tôi muốn ở nơi chính suất, Lý Gia Đoàn phải cay đắng nhìn con trai hấn gục lưỡi kiếm của tôi. Thứ mà ngày xưa hấn bắt tôi phải làm như thế với hấn.
- Tại sao vậy? Chỉ vì trả thù thôi à?
- Hấn cướp tất cả mọi thứ của tôi. Và giờ là lúc để tôi đòi lại. Quá lâu rồi, ông Hào ạ !
- Dã tâm của anh lớn hơn tôi nghĩ đấy.
- Động lực thúc đẩy ý chí tôi lớn vậy thôi. Tôi có thể cho rằng đó là một lời khen từ ông không?
- Sao cũng được.
- Thù hận buộc các người phải giải quyết triệt để ngay cả khi một trong hai đã nằm yên dưới suối vàng sao?

Trần Kiên im lặng. Kể cả một người quyền lực và nhiều tham vọng như Nguyễn Gia Hào mà cũng nhún nhường trước sự thù hận của ông thì quả là thù hận này cực lớn. Ông và bà Quế dạo này không gặp nhau, nhưng trước khi vào phòng bà Quế thì ông cũng đến trước bàn thờ ông Đoàn và nhìn đăm đăm vào đó :

- Ngày tôi chờ cả đời sắp đến rồi. Bây giờ là cuộc chiến giữa tôi và con trai anh. Tôi đang nắm lợi thế đó ! Lý Gia Đoàn ạ !
 - Tội lỗi của nó nhiều đến mức cậu phải làm như thế với cháu nội tôi cậu mới vừa lòng à?
- Trần Kiên quay lại nhìn. Bà già lụm cụm ngồi xe lăn, mặt nhăn nheo và đôi mắt ươn ướt nhìn ông Kiên. Đó là mẹ của Lý Gia Đoàn, cũng là bà nội của Đoàn Duy. Trần Kiên gật đầu:
- Với tất cả những gì hấn đã gây ra cho cuộc đời tôi. Tôi không thể làm khác được !
 - Nhưng dù sao nó cũng đã chết. Và cháu nội tôi không đáng phải gánh chịu sự trả thù này.

- Xem ra bà vẫn còn minh mẫn.
- Vì tôi không thể im lặng nhìn tai họa ập đến với cái gia đình họ Lý này nữa. Cậu đang ép đứa cháu đáng thương của tôi vào đường cùng đấy.
- Y như cái cách con trai bà để tôi sống mà như chết trong mấy chục năm qua thôi. Cha làm con chịu !

177. Chương 172

- Nhưng những năm qua cậu có thực sự chịu đựng cay như vẻ bề ngoài không? Tôi thậm chí biết đến việc cậu và con dâu tôi có với nhau một đứa con. Hàng loạt vụ bòn rút tiền trong các hợp đồng. Nguyên nhân sâu xa dẫn đến sự sụp đổ của tập đoàn Lý Đoàn. Tại sao tôi im lặng? Vì tôi đang cố trả lại những gì đứa con hiếu thảo của tôi trong tuổi trẻ sai lầm đã gây ra nhiều đớn đau cho cậu. Vì Đoàn Duy dù thế nào nó cũng lớn lên và gọi Quế là mẹ.

- Bà xem đó là việc bù đắp còn những ngày tháng ấy là những tia nắng heo hắt để chúng tôi có thể tiếp tục sống và hi vọng.

- Trần Kiên. Tôi hỏi cậu một lần nữa. Một điều mà tôi nghĩ tôi không bao giờ muốn biết câu trả lời. Nhưng bây giờ thì tôi muốn.

Trần Kiên nhìn thẳng vào mắt bà Lý, bà hỏi :

- Cậu có phải là chủ mưu vụ tai nạn của Gia Đoàn không?

- Phải.

- Bằng cách nào?

- Lý Gia Đoàn có thói quen xài thuốc nhỏ mắt trước khi lái xe.

Trần Kiên nhìn bà, ánh mắt có phần hốt hoảng, nhưng chỉ là thoáng qua. Ông lạnh lùng :

- Và tôi đã cố ý bỏ một vài giọt hóa chất vào đó.

- Cậu ... Đồ ác độc !

Trần Kiên bỏ ra ngoài bỏ lại bà lão ngồi thẫn thờ bên linh vị người con trai. Trần Kiên đến tìm bà Quế, cả hai trao nhau một cái ôm yêu thương. Bà Quế nói :

- Em đã làm con hiểu ra một số chuyện.

- Chuyện giữa nó và Duy sao rồi?

- Em không biết. Cả tuần nay nó không tới tìm em.

- Nó đang ở Vũng Tàu.

- Sao anh biết?

- Nó đang ở cùng Huy Hoàng, con trai của Nguyễn Gia Hào, người sắp mua lại tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn trong nay mai.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Anh sẽ đưa em đi trong ngày ký hợp đồng. Sẽ không lâu nữa đâu.

- Đoàn Duy nó đã chịu bán sao?

- Nó không chịu cũng phải chịu. 1 là nó bán cổ phần và vẫn còn chỗ đứng. Hoặc là nó sẽ buộc phải tuyên bố phá sản. Mọi thứ trở nên hư vô.

- Anh thắng tay với nó vậy sao?

- Em nhân nhượng ư?

- Dù gì thì ... người có lỗi với anh là ba nó. Không phải Đoàn Duy anh à !
 - Anh cho nó một con đường sống đã là quá đủ rồi.
 - Chúng ta đã hại chết một mạng người. Em không muốn chúng ta lại chèn ép thêm một người vào đường cùng nữa. Đoàn Duy vô tội ! Anh tha cho nó đi !
 - Sức khỏe của em không được tốt. Em cứ nằm nghỉ và chờ anh ! Anh phải đi gấp !
- Đoàn Duy trở về nhà vào buổi tối, hôm nay anh đã đi rất nhiều nơi, anh muốn nhìn mọi thứ một lần trước khi không còn nhiều cơ hội nhìn nữa. Và cuối cùng, anh về nhà và tìm bà Quế. Bà vẫn chưa ngủ, trông thấy Đoàn Duy, bà nửa mừng nửa lo. Duy rót một ly nước ấm và như thường lệ vẫn đặt bên cạnh bà :
- Mẹ uống thuốc chưa?

178. Chương 173

- Vừa xong. Con đi đâu về thế?
 - Một số nơi.
 - Trông con nhiều tâm sự quá.
 - Vâng.
 - Sao con không đưa bạn gái đến đây dùng bữa với mẹ? Lúc trước con rất hào hứng mà.
 - Con nhớ lúc trước người hào hứng là mẹ cơ mà.
- Cả hai bật cười, bà Quế vẫn hay âu yếm con trai bằng cái nựng lên má và cái nhìn yêu thương. Đoàn Duy thở dài :
- Mẹ à ...
 - Chuyện gì?
 - Con và cô ấy đã chia tay. Lần này là thật. Không còn cơ hội cứu vãn nữa.
 - Chia tay. Mẹ tưởng hai đứa quay lại thì phải hiểu nhau nhiều hơn chứ.
 - Con tiếc là con không làm được.
 - Ôi trời ... Vậy con cô đơn lắm phải không?
 - Sắp không như thế nữa rồi mẹ ạ.
 - Hôm nay trông con lạ quá.
 - Con không muốn cứ hề gặp mặt nhau là hai chúng ta lại căng thẳng mãi.
 - Con trưởng thành nhiều rồi đó, con trai !
- Đoàn Duy đứng dậy và nói :
- Con nghĩ đã đến giờ mẹ phải đi ngủ ! Không còn sớm nữa đâu ạ !
 - Chúc con ngủ ngon.
 - Mẹ cũng vậy.
- Duy đắp chăn cho bà, anh vừa nắm lấy nắm cửa định rời khỏi phòng. Nhưng một động lực gì đó, Duy lại quay trở lại và ôm chặt bà Quế, như những ngày còn bé làm nũng bà. Duy cố không để bà thấy những giọt nước mắt của anh sắp rơi...
- Mẹ biết không?
 - Chuyện gì vậy con?

- Dù chúng ta có thực sự là ai, những con người như thế nào. Thì con cũng muốn cảm ơn Chúa, rằng đã may mắn cho con được lớn lên bên cạnh mẹ. Được mẹ yêu thương và chăm sóc. Cảm ơn mẹ ! Con cảm ơn mẹ !

- Đoàn Duy, con làm sao vậy? Con cứ như một người sắp đi xa. Đừng làm gì dại dột nhé !

Duy lắc đầu, anh cố mỉm cười :

- Dạ đầu có. Chỉ là lâu nay con cảm thấy có lỗi vì đã không ngoan với mẹ.

- Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà. Bây giờ con làm thế đầu có muộn.

- Con sẽ cố gắng.

- Mẹ cũng rất may mắn khi được làm mẹ của một đứa con trai ngoan như vậy.

- Thật sao ạ?

179. Chương 174

Bà Quế gật đầu, đến lượt bà lo lắng. Dù không có công mang nặng đẻ đau nhưng bà cũng dành cho Duy một tình thương dạt dào không kém những bà mẹ ruột khác. Đơn giản vì sự ngoan ngoãn và đáng yêu của anh những ngày còn bé đã làm bà phần nào nguôi ngoai khi nghĩ về đứa con gái không may mắn được bà chăm sóc và yêu thương.

Đoàn Duy trở về phòng của mình. Thu xếp một vài bộ quần áo. Anh chuẩn bị có một chuyến đi quan trọng. Mà không biết có còn trở về căn phòng này nữa không. Duy sang thắp vài nén nhang cho ba. Rồi anh lại lên thăm bà nội. Bà nội nhìn Duy rồi nói :

- Con đang làm gì vậy?

- Bà nội hỏi gì ạ?

- Con đang định làm cái việc gì đây? Trông con rất lạ.

- Nội biết không ít chuyện lúc trước đâu. Con có muốn hỏi gì không?

- Con nghĩ có một số việc cần biết và con đã biết.

- Con chắc chứ?

- Vâng ạ. Những gì ba con làm, con sẵn sàng chịu hậu quả thay. Con sẽ giải quyết mọi chuyện êm đẹp. Bà nội tin con chứ?

Bà Lý gật đầu. Bà rút một lá thư trong áo gối ra, bà nói :

- Lá thư này ba con đã viết khoảng hai tuần trước khi qua đời. Và giao cho bà, bảo bà hãy cố làm ọi người nghĩ bà là một người sống cũng như chết để có thể giao cho con lá thư này. Bà đã giữ nó khá lâu rồi. Đây là lúc bà giao cho con. Một chàng trai thực sự trưởng thành.

Đoàn Duy nhìn lá thư, rồi anh lại gấp nó và cho vào túi bên ba lô. Duy cố ngủ một giấc thật dài, những ngày sắp tới sẽ lại là những ngày ...

Duy không biết gọi nó là ngày gì nữa ...

- Ba à, có lẽ con sắp đến rồi. Chờ con nhé !

180. Chương 175

Chap 47:

- Cuối cùng tớ cũng tìm ra cậu rồi.

- Tiến Mạnh? Sao cậu lại ở đây?

- Tớ chỉ còn thiếu lật tung cái đất Sài Gòn. Nhưng tớ biết ngoài Sài Gòn thì chỉ có nơi này cậu đi thôi.

Đoàn Duy tắc lưỡi nhìn gương mặt tái nhợt của Tiến Mạnh. Cả hai đi tìm một chút gì đó ăn khuya. Duy nói với Mạnh:

- Sao cậu lại ra đây thế?

- Vợ chồng tớ suýt từ nhau vì cậu đấy. Tới lúc tớ đi vẫn chưa trở lại bình thường.

- Sao tớ lại dính vô?

- Kể ra dài lắm. Nhưng... mẹ cậu là người gọi điện cho tớ bảo tớ đi tìm cậu đấy. Bà sợ cậu làm chuyện đại dột.

- Cứ làm như tớ mới học cấp hai.

- Đôi lúc lo vậy mà lại hay. Rồi ra đây làm gì thế?

- Tớ cũng chỉ mới ra có vài tiếng thôi.

- Theo tớ về được chưa?

- Ngày mai tớ còn muốn đến một chỗ nữa.

Sáng hôm sau, Duy đến căn nhà của ông Vỹ Liêm. Vẫn như mọi khi, một ông già bước ra mở cửa. Nhưng lần này sắc mặt của ông đã khác. Ông đã nhìn Đoàn Duy bằng ánh mắt yêu thương và trù mến hơn. Duy nâng tách trà lên và nói :

- Hôm nay con đến chào ông, con sẽ về Sài Gòn.

- Con không ở lại Đà Lạt lâu hơn à?

- Con có công việc ạ !

- Bao giờ con đi?

- Chào ông xong con sẽ đi ngay. Con muốn thắp một nén hương cho ... à ... cho cô Hoàng Lan...

Ông Liêm có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng rồi ông cũng để Duy thắp một nén hương. Duy đứng đó hơi lâu, anh muốn nói nhiều điều nhưng rồi lại không. Lúc tiến ra cổng, Duy cố nán lại nhìn ông Liêm một chút. Ông cũng có vẻ luyến tiếc anh. Tiến Mạnh chờ ở ngoài xe :

- Đi thôi ! Đứng đó làm gì thế?

- Ủ... Đâu có gì đâu ...

Duy lại quay vào trong lúc Mạnh đã khởi động xe, Duy nói nhỏ xú :

- Ông ngoại ... Con đi nhé !

Tuệ Lâm buổi sáng ra biển dạo một mình. Dạo này ở khu resort khiến cô quên hẳn nhịp sống sôi động của Sài Gòn. Lâm dậy rất sớm và hay ra biển đi dạo một mình như thế này. Cảm giác thật là thanh thản và dễ chịu. Cô mong rằng làm thế này sẽ khiến cô quên đi những điều mà cô muốn quên, để cô có thể rời khỏi Việt Nam mà không đem theo chút ưu phiền nào về lại Mỹ, nơi cô cũng từng ra đi và đến Việt Nam mang theo hi vọng nơi này sẽ làm cô đỡ hơn. Nhưng chỉ là một lúc mà thôi. Nghĩ tới đó Lâm lại cảm thấy buồn và muốn khóc. Đã bao nhiêu lần cô cố dặn lòng nhất định không được để nước mắt rơi vì chuyện buồn đó nữa. Huy Hoàng có thể cho cô mọi thứ, kể cả một tình yêu đậm sâu và chân chất nhiều hơn Đoàn Duy trước kia nhưng thật tiếc vì người cô yêu lại là Đoàn Duy. Mọi thứ tốt đẹp của Huy Hoàng cũng chỉ làm Lâm nhớ về Đoàn Duy mỗi lúc một nhiều hơn mà thôi. Vẫn còn rất nhiều kỷ vật tình yêu của hai người. Tự nhiên vào lúc này, cảm giác nhớ người yêu dâng lên tột độ, dù đã chính thức không còn gì với nhau nữa. Tuệ Lâm làm rơi điện thoại xuống nền cát phẳng. Cô chợt nhìn xuống đôi giày mình đang mang, đôi giày mà chính Đoàn Duy đã mua và chọn cho cô. Là đôi giày cặp, anh vẫn còn giữ một đôi. Phải rồi, những kỷ niệm mà

nhiều nhất thì vẫn còn đang đi theo Tuệ Lâm từng bước chân. Hỏi cô làm sao có thể quên cho được. Tuệ Lâm buồn bã nhìn nó mãi ...

Một giọt nước mắt vô tình rơi, gió biển lạnh, thỉnh thoảng Tuệ Lâm cảm nhận được một vòng tay ấm áp ở phía sau choàng qua người cô. Cảm giác ôm ấp phía sau như thế này đôi khi lại làm Lâm cảm thấy ấm áp. Lâm quay lại phía sau, Huy Hoàng nhăn nhó nhìn cô như muốn gánh tất cả những ưu tư muộn phiền kia. Ôm Tuệ Lâm vào lòng, Huy Hoàng thở những hơi ấm lên tóc cô và nói :

- Xin em đừng khóc vì người đó nữa, không đáng đâu !

181. Chương 176

- Nhưng ...

- Đừng khóc. Vì nếu em khóc. Anh cũng sẽ đau theo em đấy. Tuệ Lâm à ...

Huy Hoàng đột nhiên siết chặt hai vai Tuệ Lâm, anh mạnh bạo :

- Lâm, Lý Đoàn Duy đã bỏ rơi em. Anh muốn điều đó. Cho anh cơ hội được chăm sóc em đi. Một lần thôi. Có được không em?

Tuệ Lâm ngược lên nhìn Huy Hoàng, anh chàng mắt cũng đỏ hoe. Anh nói:

- Anh có tình cảm với em không lâu hơn hẳn nhưng anh chắc rằng anh có thể yêu em nhiều hơn hẳn. Anh sẽ cho em một niềm hạnh phúc luôn có tiếng cười, không có âu lo và muộn phiền. Xin em hãy một lần chấp nhận anh, có được không?

- Tại sao anh lại ... quyết muốn có được em ...?

- Vì anh yêu em.

Tuệ Lâm trong lúc yếu lòng đã đón nhận lấy nụ hôn từ Huy Hoàng. Cô không hề biết rằng Đoàn Duy cũng đã chứng kiến được cảnh đó. Anh cũng đã tới Vũng Tàu chuẩn bị tới mai là kỷ hợp đồng chuyển giao. Vì đã vào đường cùng, Duy không còn cách nào khác. Anh không thể nhìn tập đoàn thực phẩm Lý Đoàn bị hủy diệt. Đoàn Duy đứng chết lặng ở đó nhìn cảnh ấy, Duy thấy tim mình như đau nhói. Nhưng anh không đủ sức bỏ chạy khi Huy Hoàng bắt gặp. Huy Hoàng nắm lấy tay Tuệ Lâm và kéo lại, cô cũng ngạc nhiên khi Đoàn Duy đứng sừng sững ở đó và nhìn cô. Tuệ Lâm nép sau lưng Huy Hoàng, anh nói :

- Mới tới hả?

- Cũng lâu rồi.

- Cứ tự nhiên trong khu resort này. Đây là của tôi cả. Tôi sẽ tiếp đãi anh chu đáo. Nay mai sau khi ký được hợp đồng lớn, tôi sẽ ra mắt luôn vợ chưa cưới của tôi.

- Cái gì? Vợ chưa cưới hả?

Tiến Mạnh mới bước ra khỏi xe, giật mình la hoảng. Đoàn Duy chỉ đứng lặng như đá và nhìn Tuệ Lâm. Cô luôn muốn tránh ánh mắt ấy. Huy Hoàng nói:

- Có gì đâu mà phải giật mình... Ngạc nhiên quá hả? Tôi rất may mắn khi Tuệ Lâm đã đồng ý lời cầu hôn của tôi. Các anh có nên chúc mừng tôi không?

- Tại sao lại phải chúc? Tuệ Lâm à, em đừng có ...

- Được rồi, Tiến Mạnh !

Đoàn Duy đến lúc này mới chịu hé môi. Anh thôi không nhìn Tuệ Lâm nữa, xòe tay ra, nhận cái bắt tay từ Huy Hoàng, Đoàn Duy nói :

- Chúc hai người hạnh phúc !

- Lời chúc này có thực sự không đấy? Đừng nghĩ cô ấy đã từng là bạn gái của anh thì ra vẻ mặt đó.

- Tôi không quan trọng bạn gái mới của anh là ai của anh là ai cũng chẳng cần biết anh làm nó long trọng rình rang như thế nào. Nhưng tình yêu thực sự thì không cần phô trương như vậy. Nếu thực sự đó là một tình yêu, không cần anh đi la nháo nhào lên để mọi người biết đâu.

Rồi Đoàn Duy bước đi trước, cổ tình hất vai Tuệ Lâm. Một hành động lạnh lùng như cắt đứt những mối dây dưa của một tình yêu đẹp ngày nào. Tiến Mạnh chạy theo Đoàn Duy, anh chàng nói :

- Mặc dù tớ là con trai, nhưng mà tớ sẵn sàng để cậu tựa vai lên mà khóc mà.
- Diên khùng.

Đoàn Duy quay lại, cười hiền nhìn Tiến Mạnh và vỗ vai anh. Duy nói :

- Tại sao lại quan trọng hóa vấn đề như vậy? Không yêu được thì thôi. Có gì mà phải khóc?

Duy quay đi và anh làm rơi lại chiếc hộp trên mồm đá. Tiến Mạnh trông thấy và nhặt lại, Mạnh gọi với theo:

- Nhưng tớ biết rằng cậu chưa từ bỏ Tuệ Lâm. Cậu làm rơi chiếc nhẫn cậu định cầu hôn cô ấy đây này.
- Duy ngừng bước một lúc rồi quay lại và nói:
- Tặng nó cho biển cả đi. Tớ không còn cần nữa rồi.

182. Chương 177

Tuệ Lâm khôn hề biết những chuyện sắp diễn ra vào những ngày sắp tới. Cô vẫn yên tâm ngồi dùng bữa cùng với Huy Hoàng, Huy Hoàng nói:

- Hôm nay trông em rất đẹp.
- Cảm ơn.
- Lúc sáng anh hơi quá lời. Em không giận anh chứ?
- Đâu có gì đâu.
- Anh ...
- Em biết anh nói em sẽ cho em thời gian. Và em đang sử dụng khoảng thời gian đó một cách hợp lí nhất.
- Trông em dạo này không được khỏe. Ngày mai anh đưa em đi kiểm tra sức khỏe nhé !
- Sao lại đưa em đi kiểm tra sức khỏe?

Huy Hoàng mỉm cười :

- Sắp tới tập đoàn Ánh Sáng sẽ ký một hợp đồng lớn. Xong việc, anh sẽ đưa em đi Singapore du lịch. Em chịu không?
- Tới đó đi rồi tính.
- Thì đó là lí do ngày mai anh đưa em đi kiểm tra sức khỏe. Dù gì sức khỏe tốt thuận lợi cho chuyến du lịch của chúng ta hơn.
- Sao cũng được.

Hôm nay Trần Kiên cũng đã đưa bà Quế ra tới Vũng Tàu, một bản ký kết hợp đồng xem ra lại quá đông vui. Nhưng bà Quế thì không có vẻ gì là vui vẻ khi đến nơi này. Trần Kiên đỡ bà xuống xe, bà nói :

- Em thà tự thú còn hơn muốn tới đây.
- Vậy em thà đổ tội lỗi vào anh còn hơn để con trai của chồng em thất bại à?
- Anh đừng ép em nói như vậy. Em không thích đâu.
- Dù gì thì cũng chưa tới lúc ký hợp đồng, anh có thời gian đưa em đi chơi mà.

- Em muốn chuyện nay mau qua để em còn về lại Sài Gòn.
- Xem ra em không còn muốn ngồi cùng thuyền với những người như anh nữa rồi.
- Em không có nói như vậy.
- Em đang như thế đó.
- Thôi thì sao cũng được. Muốn nói gì thì tùy.

Tuệ Lâm và Huy Hoàng đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Lúc chờ hơi lâu, trông thấy môi Tuệ Lâm hơi khô, Huy Hoàng nói:

- Anh đi tìm gì cho em thăm giọng nhé !
- Cũng được. Cũng sắp tới kết quả của em rồi.
- Nhớ thông báo kết quả với anh.

Tuệ Lâm mỉm cười. Huy Hoàng vừa đi khỏi thì y tá gọi tên cô. Tuệ Lâm bước vào phòng và ngồi xuống ghế, bác sĩ trao kết quả kiểm tra tổng quát cho cô và vui vẻ nói:

- Sức khỏe của cô rất bình thường.
- Vậy là tôi có thể yên tâm đi du lịch nước ngoài rồi.
- Với người yêu hả?
- Không... không hẳn ...
- Tôi nghĩ hai người cần phải hoãn lại niềm vui riêng vì những niềm vui chung sắp tới rồi.
- Ý bác sĩ là sao ạ?

Tuệ Lâm nhìn bác sĩ mắt tròn mắt dẹt, bác sĩ nói :

- Chúc mừng cô, cô đã có thai.
 - Có thai?
 - Phải. Cô đã có thai hai tháng. Trong này có cả kết quả siêu âm. Trong vài tháng sắp tới, cô có thể siêu âm để biết giới tính đứa trẻ.
- Mặt Tuệ Lâm tái lại, hai tai cô bỗng ù lên nhưng không còn muốn nghe gì. Cố hết sức bình sinh mà rời khỏi phòng khám. Huy Hoàng lúc đó mới trở lại :
- Có rồi à? Khổ. Căng tin bệnh viện đông quá. Máy tự động lại hư. Mà kết quả sao rồi? Đưa anh xem.
 - Không có gì đâu. Anh mở nước cho em uống đi.
 - Ủ. Quên mất ! Trà xanh nhé.
 - Cũng được.

Lên xe mà Lâm như người mất hồn. Viện có không đi mua sắm cùng Huy Hoàng, Lâm trốn miệt trong phòng mà không nói được lời nào. Cô vịn chặt bụng của mình mà khóc không nên lời ...

- Giữa lúc mình đang muốn cố xóa sạch ký ức của anh ấy trong lòng thì tại sao giọt máu của anh ấy lại đang chảy trong cơ thể mình? Trời ơi ...Sao đời bất công với tôi quá vậy??? Không để cho tôi yên thân ngày nào hết.

183. Chương 178

Chap 48:

Ý thức được đứa con trong bụng không tự nhiên mà có, Lâm hiểu được rằng cô cần phải có những quyết định đúng đắn. Cô cần phải làm một điều gì đó để Huy Hoàng hiểu cô không thuộc về anh và không xứng

đáng với tình yêu của anh. Cô cũng cần phải không để Đoàn Duy biết sự thật này quá muộn. Rằng hai người đã có những đêm vui vẻ bên nhau và giờ đây trong bụng cô là kết quả của những đêm mặn nồng ấy.

Hoặc...

Lâm im lặng và không làm gì cả.

Im lặng ra đi và không nói lời nào cũng là một giải pháp. Nhưng nó không phù hợp với cá tính của Tuệ Lâm lúc này. Cô đang cần lắm một người có thể chia sẻ những điều khó xử...

Đoàn Duy thức dậy sau một đêm ngồi làm bạn với biển. Anh đã ngủ gật trước ban công của khách sạn. Tắm nước nóng quả thực là dễ chịu. Duy mặc áo vest và thắt cravat chỉnh tề. Trong tay anh đã có đủ những thứ mà hôm nay công việc cần phải hoàn thành. Cuối cùng, tin rao bán trên mạng eBay vẫn chưa có người hồi âm. Trời không muốn giúp Duy thật rồi. Tiến Mạnh cũng chờ Duy sẵn trước cửa phòng, vỗ vai bạn thân, anh chàng nói giọng tự tin:

- Dù có chuyện gì xảy ra, thằng bạn này vẫn luôn ở bên cậu.

- Cảm ơn.

Duy và Mạnh rời khỏi khách sạn và tiến hành đến điểm hẹn. Nơi đó, Nguyễn Gia Hào, Trần Kiên và Nguyễn Huy Hoàng đang đứng chờ sẵn. Một cuộc giao hẹn diễn ra ở một khung cảnh đẹp đẽ. Đoàn Duy và Tiến Mạnh đã tới mang theo những gì đã chuẩn bị. Chỉ cần một chữ ký chuyển giao và mọi thứ Duy đang có, đã từng có sẽ không thuộc về anh nữa. Đột nhiên Duy cảm thấy có một cái gì đó thật khó chịu chạy dọc tâm hồn. Một thất bại đau đớn trong đời. Nhưng chỉ có duy nhất một lựa chọn đó mà thôi, thà như vậy mà còn hy vọng sẽ đoạt lại được Tập đoàn Lý Đoàn còn hơn nhìn nó bị niêm phong. Chỉ có tập đoàn Ánh Sáng mới có thể đủ tiền trả nợ mà thôi. Duy đã cố nói đi nói lại nhiều lần, thậm chí đến phát chán mỗi khi gặp những suy nghĩ này nhưng trong thâm tâm chưa bao giờ anh muốn nó đến gần. Và nó đang đến gần. Nguyễn Gia Hào nói:

- Cuối cùng thì cậu cũng đã tới.

- Tôi luôn đúng giờ mà.

- Cậu ta đã từng sống ở Đức một thời gian dài.

Trần Kiên đứng phía sau lên tiếng. Mạnh hét lên:

- Im đi, quân phản bội !

- Thằng nhãi kia, mi mới chính là kẻ phải im miệng. Không liên quan đến người.

Đoàn Duy nhìn Trần Kiên chằm chằm, đến giờ phút này anh vẫn còn mong chờ có người có thể thấy được lời cầu cứu của anh trên mạng eBay. Duy nói :

- Nguyễn Gia Hào, trước khi bàn giao mọi thứ, cho tôi vài phút giải quyết một số chuyện với Trần Kiên được chứ.

- Cũng được. Dù gì thì trong ngày hôm nay Lý Đoàn cũng sẽ thuộc về tôi.

184. Chương 179

Tuệ Lâm đi dạo một mình quanh hồ bơi, chợt nhận ra bà Quế cũng đang ở đây. Trông thấy bà Quế, Lâm rất vui. Cô tiến lại :

- Mừng quá, con lại gặp cô ở đây.

- Ừ. Cô vừa mới ra vài tiếng. Còn con?

- Con ở đây hơn tuần lễ rồi.

- Để thanh toán hả con?

Lâm ngừng cười, cô miễn cưỡng gật đầu:

- Vậy là cô cũng biết rồi.
 - Thôi không sao. Dù gì cũng điều đó cũng tốt cho con. Duy làm vậy hẳn cũng có lý do của nó. Con đừng trách móc nó nhiều mà tội nghiệp nó nghe con.
 - Có vẻ như ... cô biết chuyện gì đó ...
 - Vậy con và Huy Hoàng tới đâu rồi? Không phải đã là một đôi rồi sao?
 - Không có gì hết. Anh ấy nghĩ gì cũng được, nhưng con chỉ xem ấy là bạn thân thôi.
 - Con không thể xử sự như vậy được. Làm như thế là cả hai thằng con trai yêu con đều hiểu lắm đấy.
 - Anh Duy đâu có yêu con nữa. Mà thôi, con cũng không bận tâm nhiều về vấn đề này nữa rồi. Bây giờ điều con quan tâm nhất là đứa ...
- Lâm ngắt giọng ngay và che miệng lại. Bà Quế dĩ nhiên đang rất tập trung cho cuộc nói chuyện đã không dễ dàng bỏ qua chi tiết này. Bà gắt giọng:
- Đứa nào? Con đang đề cập đến ai vậy hả Lâm?
 - Không. Con chỉ nói bừa thôi. Ý con là...
 - Đừng giấu cô. Dù con không gọi cô là mẹ nhưng con là do cô sinh ra. Con không giấu cô được chuyện gì đâu. Con đã có thai rồi phải không?
- Tuệ Lâm chỉ im lặng mà để bà Quế siết chặt vai lắc thật mạnh. Bà nhìn Tuệ Lâm đầy lo âu:
- Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Chuyện người lớn giải quyết còn chưa xong, bây giờ lại đến chuyện trẻ ...
 - Cô ơi, xin cô đừng nói ra. Con rối lắm. Bản thân con còn chưa biết có nên giữ đứa nhỏ lại hay không nữa ...
 - Sai. Sai hoàn toàn. Con không được làm như vậy.
 - Con không muốn anh Duy phải bận tâm về chuyện này. Nếu con có giữ lại thì con cũng sẽ về Mỹ sinh con. Con nhất quyết không để anh ấy biết chuyện đâu.
 - Nhưng con có biết dạo này tâm tưởng Đoàn Duy không được tốt không? Nó sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì dù là nguy hiểm nhất một khi nó đã bị dồn vào chân tường. Nó sắp mất tập đoàn Lý Đoàn. Giờ đây nó không thể không được biết nó sắp làm cha.
 - Tập đoàn Lý Đoàn ... Lê nào anh Duy ra Vũng Tàu là để nhượng lại cho gia đình Huy Hoàng.
 - Lê nào cái gì nữa. Nó sắp diễn ra rồi. Ngày mai đấy !
 - Có phải vì sắp mất tất cả nên anh ấy chia tay với con?
 - Cái đó thì con phải hỏi nó. Cô không biết.
 - Trời ơi, sao mọi chuyện thành ra thế này? Cô có biết chỗ nào không ạ?
 - Nhưng cô có thể gọi điện tìm Trần Kiên.
 - Con cũng tìm anh Mạnh.
- Đúng lúc đó thì điện thoại của Trần Kiên reo lên, của Tiến Mạnh cũng vậy. Trần Kiên trả lời điện thoại:
- Em đã thích Vũng Tàu chưa?
 - Trần Kiên, chừng nào việc ký kết hợp đồng diễn ra? Không phải anh nói là ngày mai sao?
 - Em hỏi làm gì? Chẳng phải em không muốn chứng kiến sao? Anh đẩy nhanh một ngày để em khỏi có cảm giác tội lỗi với đứa trẻ của chồng em.
 - Anh thật là ...

- Em định trở mặt với anh à?
- Lúc trước thì không. Nhưng anh cứ thế này thì em sẽ đấy.
- Chắc là không kịp đâu. Mọi việc sắp xong rồi.
- Trần Kiên, nói cho em biết việc ký kết diễn ra ở đâu?
- Xong việc anh sẽ gọi cho em.

185. Chương 180

Tiến Mạnh nhận được điện thoại từ Tuệ Lâm, cô gấp gáp:

- Anh Mạnh, có phải anh Duy sẽ bán công ty.
- Chuyện rõ mồn một như ban ngày. Thăng Huy Hoàng không nói gì với em sao? Nó tệ thế.
- Em không có thì giờ đùa. Anh và mọi người đang ở đâu vậy?
- Em không nên tới đây thì tốt hơn.
- Sao không ai cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra hết vậy? Tôi trở nên tầm thường đến mức không có quyền được biết chuyện gì đang diễn ra phải không?
- Cả hai người em yêu đều không muốn em tới.
- Tôi yêu ai mà hai người? Anh ta nghĩ tôi như thế đó sao?
- Em đang làm tất cả mọi người nghĩ vậy. Em ra đây như hình với bóng với Huy Hoàng, cả đứa trẻ cũng biết hai người giống tình nhân...
- Em không có thời gian cãi. Nếu anh mà không nói chỗ cho em biết, sau này có chuyện gì xảy ra... Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu.
- Được rồi. 1 câu nữa thôi. Em tới để làm cái gì? Mọi chuyện có thể giải quyết không?
- OK. Anh không muốn nói thì thôi. Em không ép anh đâu. Chào !

Tiến Mạnh rất bất ngờ khi người chủ động cúp máy là Tuệ Lâm. Nhưng chỉ vài phút sau đó, Tuệ Lâm đã nhận được tin nhắn từ Tiến Mạnh. Và cô chạy hốt hải tới nơi, trước khi quá muộn.

Ông Kiên nhìn Đoàn Duy, anh nói :

- Đây có phải là ngày ông mong chờ nhất kể từ lúc tôi xuất hiện trước đám tang của ba tôi không?
 - Cậu cũng biết nữa à?
 - Tôi đã khẳng định ngay từ lúc đầu tôi tiếp quản công ty này vì tôi không muốn làm ba tôi thất vọng với cái cơ nghiệp cả đời của ông ấy. Nếu ông tỏ ra biết nhường nhịn một chút thì có lẽ tôi đã nhượng nó lại cho ông rồi.
 - Thế thì đã sao? Bây giờ cậu cũng phải gục trước lưỡi kiếm của tôi thôi.
 - Ông vốn không có tư cách dùng kiếm. Với tất cả những gì ông đã gây ra cho gia đình của tôi. Trước khi tôi bị chiếu tướng trong ván cờ này, tôi phải trả lại những thứ ông đã gieo vào cuộc đời tôi.
- Nói rồi Duy rút từ phía sau thắt lưng ra khẩu súng lục. Huy Hoàng và ông Hào tái mặt lùi lại phía sau. Tiến Mạnh hốt hoảng:
- Đoàn Duy, cậu điên hả?
 - Ừ. Tớ đang điên. Nhưng tớ phải giết ông ta trước khi tớ không còn cơ hội điên được nữa.

Trái lại với suy nghĩ của Duy và phản ứng của mọi người, Trần Kiên vẫn rất bình thản. Ông vẫn cái bình tĩnh đến lạnh lùng đáng sợ kia. Rồi một tràng cười lớn được phát đi trong không gian rộng. Trần Kiên cũng rút ra một khẩu súng và nói:

- Chỉ mình mi biết tự vệ bằng cách đặt súng ở nước ngoài sao?

- Ông ...

- Hoàng, gọi cảnh sát đi con.

- Dạ.

Huy Hoàng vừa định đặt điện thoại lên lỗ tai, Trần Kiên đã quay lại giơ súng và bắn. Chiếc điện thoại văng ra xa và vỡ vụn. Phải nói là chính xác đến từng milimet. Viên đạn đi lướt ngang tai của Huy Hoàng, anh giật người vì sợ. Trần Kiên nói:

- Cấm ai gọi cảnh sát. Nếu không hậu quả không lường trước được đâu.

- Vâng vâng ... chúng tôi sẽ không gọi. Làm ơn đừng biến buổi ký hợp đồng này trở thành một cuộc đấu súng đẫm máu.

Nguyễn Gia Hào run rẩy vì tất cả các cận vệ đều đứng bên ngoài không có ai trong này. Huy Hoàng cũng đã lấy lại được bình tĩnh nhưng anh không có vũ khí để tự vệ nên cũng đành đứng im bình chân như vại. Cách nhau chừng vài mét, hai cây súng cứ chĩa ngược vào nhau. Tiến Mạnh nói:

- Hai người dừng lại đi ! Có gì từ từ giải quyết ...

186. Chương 181

- Không được. Hôm nay giữa hai chúng tôi chỉ một người có thể rời khỏi nơi này.

- Được thôi ! Nếu mày muốn.

Trần Kiên bắt đầu ngón trở lên chuẩn bị bóp cò, Đoàn Duy cũng đã nhắm hướng bắn. Đoàn Duy hét lên :

- Tôi phải trả thù cho ba mẹ tôi.

- Diệt cò phải diệt tận gốc. Tao phải giết mày ! Mầm móng họ Lý !

Đúng lúc đó, Tuệ Lâm và bà Quế chạy thật nhanh vào. Cô đứng trên cao và như không còn thời gian, cô hét to :

- Anh Duy, dừng lại đi !

Đoàn Duy quay lại và nhìn nhưng Trần Kiên thì không quan tâm. Ông đã chĩa thẳng cây súng vào Đoàn Duy và bóp cò trong giờ phút quyết định. Tiếng súng vang lên rung động cả một không gian rộng lớn và im ắng. Trần Kiên vẫn đứng yên còn Đoàn Duy thì lùi lại đôi chút bởi anh đã trúng đạn. Là viên đạn ghim thẳng vào vai, máu tuôn ra từ phía trong và chảy ra ngoài áo vest. Đoàn Duy nhắm mắt nhìn vết thương, Tuệ Lâm và bà Quế chạy xuống. Bà Quế kéo Trần Kiên ra:

- Anh định giết nó thật sao? Anh đừng phạm sai lầm nữa. Chúng ta đã chờ đợi quá lâu. Em không muốn phải tiếp tục chờ anh trong tù. Anh Kiên, dừng lại đi !

- Ba ơi, xin ba đừng làm như vậy.

Tuệ Lâm chạy lại đỡ Đoàn Duy nhưng chỉ nhận được cái đẩy hờ hững của anh. Duy lạnh lùng:

- Cô cũng biết xuất hiện quá nhỉ? Giờ thì cô đã giúp ba cô rồi đấy. Tránh xa tôi ra !

- Anh đừng đóng kịch nữa. Anh làm tất cả việc này không phải vì muốn tốt cho em đó sao?

- Cô sai rồi. Tôi không vì ai hết. Ngay từ lúc tôi biết được sự thật, trong tôi không còn yêu thương nào dành cho đứa con gái của kẻ thù đã hãm hại ba mẹ tôi. Cô chỉ là công cụ trả thù của tôi thôi.

Lúc Trần Kiên đang bị bà Quế níu kéo tư tưởng, Đoàn Duy thành linh giương súng đáp trả bằng một phát đạn vào chân. Tiếng rú như một con sói vang lên, máu chảy giàn giụa từ bắp đùi. Trần Kiên nói:

- Em kéo con ra đi. Nhất định anh hoặc nó hôm nay phải chết.

Tiến Mạnh và Huy Hoàng kéo bà Quế cùng Tuệ Lâm ra. Đoàn Duy và Trần Kiên lại tiếp tục giương súng và bắn vào nhau. Nhưng dường như cả hai đều chưa muốn đối phương chết, Đoàn Duy đã lợi dụng lúc Trần Kiên bối rối khi thấy bà Quế xỉu anh đã bắn vào giữa bụng Trần Kiên. Lần này hẳn đã gục xuống thật sự. Tiến Mạnh hét lên :

- Duy, dừng lại đi. Cậu sẽ mang tội giết người đấy !

- Tôi không quan tâm. Dù tôi có ở trong đó suốt đời vì hôm nay lấy được cái mạng của gã, tôi vẫn cảm thấy vui.

Trần Kiên thoi thóp ôm chặt bụng, Đoàn Duy giương súng lên và chuẩn bị bắn phát chí mạng. Tuệ Lâm đã thoát khỏi vòng tay của Huy Hoàng và chạy lại đứng trước mặt Trần Kiên và dang hai tay ra. Hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau, Tuệ Lâm rơi nước mắt :

- Nếu thù hận của anh và ba em chỉ có thể giải quyết bằng mạng sống ... Anh cứ lấy mạng sống của em...

- Đừng ép tôi. Tôi sẽ làm thật đó.

- Em không sợ đâu.

Rồi Tuệ Lâm tiến lại gần Đoàn Duy hơn, lúc này thì cây súng lục đã ở trước ngực Tuệ Lâm. Đoàn Duy vẫn lạnh lùng :

- Cô nhất quyết ép tôi phải chọn sao?

- Dù gì em cũng là con của họ. Anh để em xuống tuổi vàng nhận tội với ba mẹ anh đi !

- Huỳnh Tuệ Lâm. Đừng ép tôi ! Người tôi muốn giết không phải là cô.

- Nếu được thì anh hãy giết em thay vì họ. Em chưa ngày nào được sống cùng ba mẹ ruột của em, bây giờ em đã biết họ là ai. Họ đã phải chịu đựng quá nhiều. Anh giết em đi !

- Tôi không buông tha họ đâu. Dù cô có là ai đi chăng nữa ...

187. Chương 182

Trần Kiên ở phía sau thừa lúc hai người đang nói chuyện đã âm thầm giơ súng lên. Đoàn Duy trông thấy nên đã né sang một bên để lấy tầm chuẩn bị bắn. Tuy nhiên Tuệ Lâm cũng đã nghiêng người theo và thêm một tiếng súng vang lên, mọi người đều hốt hoảng nhìn lại. Tuệ Lâm ngã gục xuống, Trần Kiên cố gượng dậy ôm chặt cô con gái. Viên đạn đi giữa ngực Tuệ Lâm, Huy Hoàng hét lên :

- Gọi xe cấp cứu ! Gọi xe cấp cứu đi !

Đoàn Duy rút nước mắt ôm chặt Tuệ Lâm. Tuệ Lâm cố gắng để nói :

- Như thế ... là đủ chưa anh ...

- Anh không cố ý. Anh xin lỗi, anh không cố ý làm em đau ...Anh xin lỗi em !

- Chính em mới là người có lỗi. Em đã không kịp cho anh biết mọi thứ... Em cũng đã biết sự thật về thân thể của hai chúng ta ..

- Không. Em không có lỗi gì hết. Anh đã quá lao tâm vào trả thù...

- Anh không sai ... Em ...em ...

- Em sẽ không sao đâu. Em đừng nhắm mắt ! Trả lời anh đi ... trả lời anh đi ... Tuệ Lâm ...

- Em ... em ... mãi mãi ... yêu anh !

Tuệ Lâm chỉ kịp thều thào mấy chữ trước khi nhắm mắt lại. Trần Kiên cũng đã ngất đi vì bị thương quá nặng.

Một ngày lễ ra sẽ rất tốt đẹp đối với công ty Ánh Sáng nhưng lại là một ngày đẫm máu. Lúc chiếc xe cấp cứu lao đi cũng là lúc xe cảnh sát dừng lại ở tại khu resort để làm rõ vụ việc này.

188. Chương 183

Chap 49:

Trên chuyến bay từ Đức đến Việt Nam. Gần đến lúc hạ cánh, tiếp viên nhắc hành khách thắt dây an toàn. Có một đôi vợ chồng lo lắng dán chặt mắt vào đồng hồ...

- Chắc sẽ kịp giờ mà.
- Em đừng lo quá. Chúng ta đã gom đủ tiền. Anh tin Duy sẽ mở máy và thấy được chúng ta.
- Chúng ta đã chuẩn bị quá chậm chạp.
- Dù sao số tiền đó anh cũng đã cố hết sức để tìm. Đâu phải chúng ta giàu có gì đâu. Giúp được tới đâu thì hay tới đó chứ em.
- Em không có ý như vậy.
- Đừng quá căng thẳng. Chúng ta sắp tới rồi.

Đó là Tuấn Phi và Phương Thy. Đôi vợ chồng vừa bay từ Đức về Việt Nam sau khi Phi tình cờ biết được Duy đang gặp khó khăn. Bằng mọi giá anh đã bàn với vợ thuê chấp căn nhà mà cả hai chỉ vừa mới mua được không bao lâu cùng với việc phải đi vay mượn bạn bè khắp nơi. Một điều không dễ làm ở một quốc gia như nước Đức. Nhưng rồi cả hai cũng đã gom đủ 5 triệu euro để về Việt Nam. Chỉ mong sao mọi thứ còn kịp bởi Duy có để lại tin nhắn là nếu sau 1 tháng mà vẫn không có ai trả lời tức là lời rao bán này vô nghĩa. Và hôm nay là hạn chót. Là ngày cuối cùng. Mong sao vẫn còn kịp...

Hai chiếc xe cấp cứu lần lượt được đẩy vào bệnh viện. Đoàn Duy cũng được gấp viên đạn ở vai ra. Vết thương không quá nặng như cha con Trần Kiên và Tuệ Lâm. Được một lúc, một bên đã được đẩy ra. Đó là Trần Kiên, bà Quế chạy lại :

- Anh không sao chứ? Anh Kiên, trả lời em đi chứ. Anh Kiên !
- Ai là người nhà của bệnh nhân Trần Kiên?

Bà Quế khản khoản :

- Là tôi đây !
- Viên đạn đã được gấp ra. Nhưng sức khỏe bệnh nhân vẫn chưa ổn định. Chúng tôi cần phải theo dõi.
- Anh Kiên, em đây. Anh có nghe em nói gì không?
- Xin lỗi, nhưng bệnh nhân vẫn còn rất yếu. Xin bà bình tĩnh lại.

Một y tá khẽ nhắc nhở, bằng ca được đẩy ngang và Đoàn Duy chỉ liếc nhìn trong chốc lát. Tiến Mạnh đỡ bà Quế ngồi xuống. Ca cấp cứu của Trần Kiên đã xong. Trước đó, một ca cấp cứu khác cũng đã hoàn tất. Tuệ Lâm sức khỏe đã ổn định vì viên đạn đi không vào phần nguy hiểm nhưng việc mất máu nhiều suýt nữa làm ảnh hưởng đến em bé trong bụng. Điều này Duy vẫn chưa biết vì bà Quế đã khôn khéo dặn bác sĩ không được cho biết rằng bệnh nhân đã có thai. Bà tôn trọng lời Tuệ Lâm, muốn cô là người quyết định có cho Duy biết về sự tồn tại của đứa trẻ hay không...

Căn phòng yên ắng, Đoàn Duy không rời Tuệ Lâm một phút nào, cô vẫn phải nằm viện theo dõi trong một thời gian. Sau khi giải tỏa mọi chuyện êm xuôi với cảnh sát, Huy Hoàng cũng chạy xấp chạy ngựa tới thăm Tuệ Lâm. Đoàn Duy vẫn ngồi bên cạnh Tuệ Lâm mặc cho Huy Hoàng cứ cố tình làm khó dễ :

- Cha con chúng tôi đã mất cả ngày trời để giải quyết cho xong chuyện ân oán của các người. Không dễ để công an chịu để yên việc dùng súng gây thương tích đâu. Giờ thì đi hết đi ! Trả lại sự yên tĩnh cho bạn gái của tôi.

- Cái gì mà bạn gái ở đây?

189. Chương 184

Bà Quế đẩy Huy Hoàng ra khi anh chàng định túm áo quăng Đoàn Duy ra khỏi ghế. Huy Hoàng nói :

- Quý bà, tôi không muốn gây sự. Nhưng Tuệ Lâm không còn dính dáng gì đến các người nữa. Làm phiền bà đưa đứa con trai bà ra khỏi đây dùm tôi.

- Ai nói với cậu Tuệ Lâm không dính dáng gì đến tôi? Nó là con gái của tôi đây.

- Cái gì? Bà đùa à?

- Cậu mới là người im lặng ở đây.

- Bà ...

- Mẹ à ...

Duy lên tiếng làm cuộc cãi vã lắng xuống. Duy quay lại nói với Huy Hoàng:

- Ông Hào vẫn còn ở Vũng Tàu chứ?

- Tất nhiên.

- Tôi không bao giờ thất hẹn. Tuệ Lâm cũng đã không sao. Bây giờ chúng ta đi ký hợp đồng. Nhé !

- Đoàn Duy, con điên à? Đến lúc này mà con vẫn muốn bán Lý Đoàn sao? Tuệ Lâm nó dùng mạng sống của mình để ngăn con lại đây.

- Con biết thưa mẹ !

Đoàn Duy xiết nhẹ tay bà Quế rồi mỉm cười và nhìn Huy Hoàng :

- Nhưng con đã quyết định rồi. Không thay đổi được đâu.

- Khá lắm ! Quân tử lắm ! Chúng ta đi !

Đoàn Duy nhìn Tuệ Lâm đầy luyến tiếc, nhưng anh đã có được một chút thời gian ở bên cô. Như thế là đủ rồi. Theo Huy Hoàng lên xe, Huy Hoàng nói :

- Cô ấy là của tôi !

Nhưng Duy chỉ im lặng. Anh không còn chút cảm xúc hay ghen tuông gì, đơn giản, viên đạn mà Duy đã bóp cò ghim thẳng vào ngực Tuệ Lâm đã gần như cắt đứt mọi yêu thương ngày xưa và tư cách để Duy ghen tuông tức giận cũng không còn xứng đáng với anh. Đã hơn 7 giờ tối, Duy và Hoàng lại trở về khu resort và Nguyễn Gia Hào đang chờ. Duy ngồi xuống và nói:

- Chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

- Vết thương của cậu không sao chứ? Tôi hoàn toàn có thể chờ đến ngày mai mà.

- Tôi không phải là người dễ phá vỡ nguyên tắc. Đã quyết định là ngày hôm nay thì để ngày hôm nay nó diễn ra luôn đi. Nhưng ...

- Chuyện gì?

- Tiến Mạnh, bạn tôi đâu rồi?

- Tôi không biết. Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, anh ta nhận một cuộc điện thoại rồi đi đâu đó.

- Mà thôi chúng ta tiến hành sớm đi.

Luật sư của bên tập đoàn Ánh Sáng bắt đầu đưa ra bản ký kết, Duy sẽ phải sáp nhập công ty Lý Đoàn của mình vào và hy vọng một ngày nào đó có thể lấy lại. Đắn đo một chút, rồi Duy lấy cây bút trong túi áo và định đặt bút ký...

- Dừng lại đi !

Tiến Mạnh đẩy cửa vào, kéo theo sau là Phương Thy và Tuấn Phi. Đoàn Duy ngạc nhiên :

- Phi, Thy ... Mạnh nữa ... Làm gì ở đây đông đủ vậy?

- Không thể ký được. Tập đoàn Lý Đoàn đã có người khác mua rồi.

- Cái gì?

Nguyễn Gia Hào và Huy Hoàng hét lên, Tiến Mạnh nói :

- Luật sư Cần, giải thích đi !

- Lúc tôi chăm chú đọc những điều khoản hợp đồng thì ông chỉ mãi lo tán dóc. Trong bản ký kết này có điều khoản, miễn có người chịu mua lại Lý Đoàn dưới giá 5 triệu euro, dù chỉ trước khi buổi ký kết này diễn ra 1 phút vẫn có hiệu lực mà.

- Cái gì? Có sao?

190. Chương 185

Nhận cái gật đầu từ luật sư riêng, ông Hào chán nản :

- Tôi mua nó với giá 6 triệu euro.

- Không được thưa ông chủ. Đây cao giá không phải là vấn đề. Điều khoản hợp đồng đã ghi đầy đủ và có chữ ký của ông. Và ...

- Bản hợp đồng của lớn này ..

- Đã thất bại thưa ông chủ.

Đoàn Duy như không còn tin vào tai mắt mình, anh quay lại nhìn và nhận được cái gật đầu từ Tuấn Phi và Tiến Mạnh. Phương Thy nói:

- Anh Tiến Mạnh đã thay giám đốc Lý Đoàn Duy ký tên và bây giờ công ty thực phẩm Lý Đoàn chính thức thuộc quyền sở hữu của vợ chồng tôi.

- Lý Đoàn Duy, cậu làm ăn kiểu đó hả?

Đoàn Duy đứng dậy và sửa lại áo vest rồi khoan thai:

- Tôi đâu có vi phạm hợp đồng. Giờ thì tôi đã có khách hàng mới. Tôi nghĩ chúng ta đi nơi khác ký kết thì hơn.

- Ok !

Cả ba rời khỏi khu resort sang trọng. Cả ba đến một khách sạn khác, trong khi vợ chồng Phi và Thy đang ngẫu nhiên thức ăn vì đói, Tiến Mạnh đang đứng ngoài cửa sổ vịn dầm chặt mắt vào cái điện thoại, Đoàn Duy hỏi:

- Giờ thì nói cho tớ nghe, tại sao hai người lại có mặt ở Việt Nam phút 89 thế?

- eBay.

Tuấn Phi uống hết lon bia rồi quăng vào thùng rác, anh nói :

- Tình cờ dạo eBay, không hiểu tại sao lại tìm đúng cái mà cậu đang rao vặt. Tớ đã điều tra cả tháng mới biết công ty nhà cậu đang lâm nguy.

- Nhưng 5 triệu euro. Không phải là con số nhỏ. Kinh tế của hai bạn không dư để trang trải cuộc sống cho hai vợ chồng và một nơi đắt đỏ như Hamburg.

- Có gì đâu. Bọn này xoay sở đủ mà.

- Tớ hứa sẽ trả lại đủ.

- Chuyện đó để sau đi. Giờ tớ muốn cạ với cậu một ly. Vợ chồng tớ ... nói chung thì ... việc này ... là cần phải làm mà. Cảm ơn cậu ! Thy ! Anh cảm ơn em !

- Có gì đâu anh.

Tuấn Phi vỗ vai Đoàn Duy, cả hai nhận cái bắt tay với nhau như xóa bỏ hiềm khích trước kia. Cả hai nhìn Tiến Mạnh, đang lăm bầm với cái điện thoại...

- Nè, đứng đó làm gì như đàn bà thế?

- Vào đây làm với bọn này một lon đi.

- Được rồi.

Mạnh cất điện thoại vào túi, chưa kịp cạ thì đã uống một lon. Cả ba người còn lại nhìn trầm trồ, Phương Thy hỏi :

- Anh có chuyện gì buồn sao?

- Đâu có.

- Người ta thường nói, buồn vợ là mặt hay trắng bệch ra và trên trán thì đỏ ngầu trong xấu xí ghê cực kỳ.

Tuấn Phi cười dí dỏm, Tiến Mạnh vịn chặt mặt và soi gương:

- Có à? Mặt tớ vẫn trắng từ đó tới giờ cơ mà.

- Đùa với cậu thôi

Mạnh cau kính liếc nhìn Tuấn Phi, Phương Thy nói :

- Lúc em và anh Phi ra Vũng Tàu, có định mời luôn vợ yêu của anh đi cùng nhưng cô ấy từ chối.

- Vợ chồng vẫn chưa làm hòa sao? Tệ thế?

- Vì cậu cả đấy.

- Ồ, hóa ra là tại tớ à? Vậy thì chờ tớ một chút ...

Đoàn Duy lấy điện thoại ra và gọi điện thoại số của Khiết Nhã. Cô đang ở vũ trường và cố tìm một chút vui vẻ, trông thấy số điện thoại của Đoàn Duy, Khiết Nhã ra ngoài và nghe điện thoại :

- Mọi chuyện xong rồi cậu gọi về báo tin cho tớ đó hả?

- Ừ.

191. Chương 186

- Chờng nào cậu về Sài Gòn?

- Cũng chưa biết. Tuệ Lâm chưa tỉnh lại.

- Tuệ Lâm bị gì?

- Chuyện dài lắm. Nhưng tạm thời tớ chờ cô ấy tỉnh lại mới về nhà.

- Thế hả?

- Gần 12 giờ rồi. Cậu ở đâu mà âm ỉ thế?

- Vũ trường.
- Chồng cậu lo cho cậu lắm đấy. Bảo tớ gọi điện thoại hỏi cậu đã ngủ chưa đây nè?
- Đoàn Duy, tớ không có giỡn. Đừng nhắc anh ấy ở đây !
- Làm sao thế? Sao nhắc tới Mạnh là cậu cứng dơ lại vậy?
- Cậu nói anh ta ở Vũng Tàu xây nhà cưới vợ khác sinh con ngoài đó luôn đi. Đừng có về Sài Gòn nữa ! Tớ không cho vào nhà đâu.
- Hả ? ... Nè ..

Đoàn Duy tắt điện thoại và quay qua nhìn Tiến Mạnh, anh cũng giận dữ nốc hết thêm mấy lon bia. Rồi lết lên giường mà ngủ. Tuấn Phi cũng đã quá mệt nên cũng đã gục xuống sofa. Đoàn Duy và Phương Thy cùng nhau đi dạo dưới biển, Đoàn Duy nói :

- Em đi dạo với anh mà không sợ chồng em ghen à?
- Không. Anh ấy rất là tin em. Bọn em còn dự định năm sau sẽ có baby nữa. Anh Phi ... không như lúc trước nữa đâu ...
- Anh cũng mừng cho hạnh phúc của em.
- Tạm thời anh cứ giữ lấy số tiền này. Dẫu nó không phải là nhỏ như vợ chồng em xoay sở được.
- Anh sẽ cố gắng trả lại cho hai người trong thời gian sớm nhất.
- Lần này em cũng bất ngờ vì người chủ động giúp anh là anh Phi. Em chỉ là người đồng tình thôi.
- Là Tuấn Phi sao?

Phương Thy gật nhẹ. Cô nói:

- Chuyện giữa ba chúng ta lúc còn ở Đức, anh ấy nói, anh ấy đã ăn gian anh một bước, và coi như lần này là anh ấy đền lại. Em nghe nói bây giờ anh cũng có bạn gái?
- Ừ.
- Anh hạnh phúc chứ?
- Anh lại vừa đánh mất em ạ !
- Sao? Lại đánh mất ư?
- Có lẽ, anh không có tài giữ lấy tình yêu của mình. Ngay cả bây giờ, nó đang nằm trong tầm tay của anh mà anh cũng không biết làm cách nào để có được.
- Anh phải dũng cảm lên chứ.
- Anh thậm chí đã từng muốn cầu hôn cô ấy. Nhưng mà...
- Anh có việc gì khó nói sao?
- Anh cũng đã làm khổ cô ấy nhiều quá rồi.

Phương Thy đặt tay lên vai Đoàn Duy và nói :

- Ngày trước, chúng ta không thành đôi không phải vì anh hèn nhát mà là vì em là người có lỗi với anh trước. Trên đời này không dễ để đến được với nhau anh à. Anh đã định cầu hôn cô ấy chứng tỏ người này không những đã có duyên mới anh mà còn quan trọng hơn thế nhiều. Anh phải biết nắm bắt. Cái gì nó đã tuột khỏi tay anh mà nếu anh vẫn còn quan trọng nó thì hãy với theo và nắm chặt lại quyết không bao giờ để nó tuột khỏi tay nữa.
- Có vậy nữa sao?
- Em tin anh làm được.

Nói rồi Phương Thy chìa tay ra, Đoàn Duy nhìn cô một chút rồi mỉm cười cho tay ra khỏi túi quần. Cả hai nhận lấy cái bắt tay của nhau và nở nụ cười thân thiện.

Một cái bắt tay, và cả hai đã chấp nhận thực tế. Nhất là Duy, anh đã có cái nhìn thân thiện hơn về Phi và Thy. Cái bắt tay này như xóa tan nỗi phẫn uất mất người yêu ngày trước. Cũng giống như lần này Thy giúp Duy, trên tinh thần là vì tình bạn nhưng thực tế vợ chồng cô muốn bù đắp nỗi đau gây ra cho Duy ngày xưa.

Khi ta đánh mất một thứ gì đó quan trọng. Khoan hãy suy nghĩ vì sao ta bị cướp lấy. Trước tiên hãy tự trách chính bản thân mình không đủ khả năng giữ nó lại.

Đôi khi bù đắp sẽ không được người bị tổn thương chấp nhận nhưng hãy đặt nó vào đúng vấn đề chí tình và hợp lý. Bởi vì, nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua nhưng niềm vui và hạnh phúc của cuộc đời không may mắn đã đến lần đầu, lần thứ hai rồi sẽ lại lần thứ ba. Mất một lần thì không nên để tuột một lần nữa.

Đến bên Tuệ Lâm, nắm chặt lấy tay cô, Duy mỉm cười hôn lên môi cô và nói thì thầm vào tai:

- Anh sẽ chờ em ở đây, để nói với em, những điều quan trọng nhất đời anh. Dành cho riêng em !

192. Chương 187

Chap 50:

Một buổi sáng, Trần Kiên đã tỉnh lại. Bà Quế vẫn ở bên cạnh ông, nhận được cái mỉm cười dễ chịu từ bà Quế, Trần Kiên hỏi:

- Anh đã nằm ở đây lâu chưa?
- 3 ngày rồi.
- Cũng lâu quá hả?
- Anh cảm thấy thế nào?
- Vẫn còn tê ở mấy chỗ thăng nhĩ nó bắn. Sao ... mọi chuyện ...

Bà Quế và ông Kiên đang nói chuyện thì bác sĩ vào và kiểm tra cho Trần Kiên. Sau một lúc thì bác sĩ thông báo :

- Sức khỏe đã ổn định, nếu không có gì thay đổi thì có thể xuất viện vào cuối tuần.
- Cảm ơn bác sĩ.

Khi bác sĩ trở ra hết, Trần Kiên nhận ly tổ yến từ tay bà Quế rồi nói :

- Giờ thì kể cho anh nghe đi. Cuối cùng thì Lý Đoàn Duy cũng khuất phục và chính thức mất Tập đoàn Lý Đoàn rồi phải không?
- Tập đoàn Lý Đoàn đã được bán.
- Cuối cùng thì cũng đã xong. Có hứng mấy viên đạn của nó cũng không sao !
- Nhưng đã bán vài giây trước khi diễn ra buổi ký hợp đồng. Bạn của Duy đã bỏ ra số tiền mà nó ra bán mua lại.
- Cái gì? Có chuyện đó nữa à? Sao lại như thế được chứ !
- Anh bình tĩnh lại đi.
- Cái gì mà bình tĩnh. Anh đã bỏ biết bao công sức... Bạn nó mà ai mà thế lực còn hơn cả Nguyễn Gia Hào ...Trời ơi, anh điên mất.
- Bình tĩnh đi.

Trong khi đó, tại một phòng bệnh gần hơn, Duy đang âu yếm lau từng kẽ tay, rồi lâu lâu lại khẽ vuốt tóc. Căn phòng lúc nào cũng có mùi thơm nhẹ của oải hương và những bài nhạc giao hưởng. Nghe có tiếng gõ cửa, Duy mở cửa phòng ra. Thì ra đó là Khiết Nhã, Duy cười :

- Ủa? Hôm qua còn giận dữ lắm mà. Hôm nay lại lớt tót ra đón chồng sao?
- Còn lâu.
- Thế đi đâu vậy?
- Lấy quần áo cho Tuệ Lâm. Dù sao đây cũng là đứa em gái kết nghĩa của tớ.
- Mạnh đâu rồi nhỉ?
- Thôi tránh ra để tớ vào.

Khiết Nhã ngồi xuống chưa được bao lâu thì Tiến Mạnh đẩy cửa vào và nói :

- Hey Duy ... Có chuyện rồi ...

Trông thấy bà vợ đang ngồi chễm chệ ở đó, Tiến Mạnh liếc mắt rồi nhìn Đoàn Duy. Duy hỏi :

- Hai người có cần để tôi ra ngoài không.
- Không !

Cả hai cùng đồng thanh. Đoàn Duy nói :

- Tốt nhất là hai người cần nói chuyện riêng.
- Tớ nghĩ chúng ta cần nói chuyện riêng thì đúng hơn.
- Hả? Tớ và cậu?
- Trần Kiên đã tỉnh lại.
- Sao? Tỉnh lại rồi à?
- Không cần thiết phải như thế đâu. Từ từ đã ... hắn vừa mới chết đi sống lại và cậu không thể tới và bóp cổ hắn nữa.
- Tớ cần hỏi một số chuyện.
- Đoàn Duy, khi tớ đến nhà Tuệ Lâm, tình cờ... mà tớ nghĩ là cái đĩa này cần thiết cho cậu.

Đoàn Duy và Tiến Mạnh quay lại nhìn Khiết Nhã, và cô lấy trong ba lô ra một chiếc đĩa CD. Đoàn Duy cầm lấy cái đĩa và nói :

- Hai người cứ ở đây, để tớ xách laptop ra ngoài nghe cũng được. Mạnh, chờ tớ một lát !

193. Chương 188

Đoàn Duy nói rồi, túm lấy cái đĩa đi một mạch ra ngoài. Trong khi đó, ở trong này, Khiết Nhã và Tiến Mạnh ở cùng nhau. Ngồi một lúc, Tiến Mạnh nói :

- Anh không ở nhà cũng lâu rồi ... Có gì khác không?
- Vẫn địa chỉ đó.
- Em sợ anh quên hay sao mà nói với anh như thế?
- Có lẽ anh quên rồi đó chứ.
- Anh không về nhà cả tuần nay là vì em đó thôi.
- Vì tôi đuổi anh đi hả?

- Có cần phải ăn thua đủ với anh không? Chúng ta đã không gặp nhau... 7 ngày, 168 giờ, 10080 phút, 86400 giây... Đó là con số làm tròn ... Anh muốn nói những câu “anh nhớ em”, “anh muốn hôn em” hay những cử chỉ yêu thương giống như những đôi vợ chồng xa cách đã lâu ... và muốn lại từ em ... ít nhất là một cái mỉm cười ... Cứ không đơn giản là những câu ăn thua đủ với nhau như vậy.

- Anh có thể bị đuổi ra ngoài nếu làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi đây.

- Nhưng em còn cho cơ hội anh đứng nói chuyện với em ở đâu? Anh không thể kiềm chế được. Em ghét anh lắm hả ?

- Phải. Em ghét anh đó. Ghét vì tất cả mọi thứ. Có phải em nói anh đi thì anh sẽ đi suốt đời này không bao giờ quay về căn nhà đó nữa không? Có phải em nói anh chỉ lo cho hạnh phúc gia đình mà bỏ rơi bạn bè khó khăn thì anh sẽ bỏ luôn hôn nhân của chúng ta hờ hững với mọi thứ bỏ luôn tất cả mà đi biệt không?

Mắt Khiết Nhã ướt nhòa, Tiến Mạnh lau nước mắt cho vợ và ôm cô vào lòng thật chặt:

- Đủ rồi. Vợ anh không được khóc ! Là anh có lỗi, người xin lỗi phải là anh.

- Em không muốn tha lỗi cho anh dễ dàng vậy đâu.

- Chứ em muốn thế nào?

Khiết Nhã nhìn Tiến Mạnh, liếc mắt và thỉnh thoảng anh một cú thật đau. Tiến Mạnh nhắm mắt, nhưng anh chưa kịp phản ứng bằng lời thì Tiến Mạnh đã nhận được một nụ hôn ngọt ngào, chủ động từ Khiết Nhã. Mạnh mỉm cười đáp lại nụ hôn đó, nhưng nụ hôn của cả hai chưa kéo dài được lâu...

Một giọng nói yếu ớt thỉnh thoảng vang lên :

- Làm ơn ... đừng ngọt ngào quá ... nơi này không cho phép ! ...

Nhã và Mạnh quay lại nhìn, Tuệ Lâm đã mở mắt và đang nhìn hai người. Còn có nụ cười dễ thương trên miệng nữa, cả hai mừng rỡ chạy lại :

- Lâm, em tỉnh rồi sao?

- Em tỉnh lại khi nào vậy?

- Một chút thôi... Em khát nước !

- Để anh đi lấy nước

- Nè anh Mạnh, để em ...

Khiết Nhã gọi Tiến Mạnh lại, cô lại tiếp :

- Anh đi gọi bác sĩ và sau đó tìm Đoàn Duy ... Đó không phải là điều anh cần làm nhất sao?

- Cũng đúng. Thôi... em ở đây với Lâm. Nhé !

194. Chương 189

Đoàn Duy đi đến tìm Trần Kiên, mặt hầm hầm và tay xách theo cái đĩa cùng bức thư ba anh gửi lại mà anh vẫn chưa có dịp một lần bóc ra đọc. Anh sẽ dự định đọc cùng Trần Kiên. Trông thấy Duy, Trần Kiên có vẻ hơi sợ sệt, nhưng rồi ông vẫn điềm tĩnh :

- Cậu tới đây thăm tôi đó à?

- Nếu ông nghĩ là vậy.

- Duy, con ... con ngồi xuống đi !

Bà Quế trông thấy sắc mặt của Duy cũng hơi run rẩy. Duy mở laptop và điềm tĩnh nhìn ra cửa sổ đứng xoạc tay vào túi quần. Ông Kiên và bà Quế liếc nhìn nhau khi giọng nói của bà Quế xuất hiện trong đoạn ghi âm đó. Ông Kiên tức giận không kiềm chế nổi sau khi xem xong đã đập chiếc laptop xuống sàn :

- Quế, em điên sao mà đi nói chuyện này ra hết vậy?

- Em chỉ kể cho con gái chúng ta nghe thôi.

- Nhưng không phải thời điểm này.

- Ông im đi Trần Kiên. Ông còn muốn che giấu sự thật này đến bao giờ ? Hả?

Duy xách áo ông Kiên lên và tặng ông một cú đấm dù biết rõ ông chưa hồi phục lại sức khỏe. Đoàn Duy rút nước mắt đưa ánh mắt căm giận nhìn Trần Kiên :

- Ông chính là kẻ đã giết cả cha lẫn mẹ tôi. Phải không? Hả? Chính ông. Vì cái mớ tài sản của gia đình họ Lý mà ông nhẫn tâm biến tôi thành đứa trẻ mồ côi mẹ. Ông thật nhẫn tâm và ác độc. Giờ đây tôi hoàn toàn có thể giết ông để trả thù cho họ ... Nhưng làm ơn hãy nói cho tôi nghe Về cái chết của họ ...

- Buông ra đi thằng ranh con !

Trần Kiên phản kháng lại và xô Đoàn Duy ra, ông Kiên sửa lại bầu áo rồi nói :

- Phải. Ta đã giết ba mẹ mi đó. Bây giờ mi làm gì được ta? Chẳng phải chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau khi cha con ta đã phải chịu phát súng vô tình của mi?

- Tôi không muốn bắn Tuệ Lâm. Nhưng tôi muốn giết ông. Thực sự muốn giết ông đó. Nhưng có một điều mà ông vẫn không biết ...

Duy đột ngột lấy trong tay cây súng vẫn chưa bị công an tịch thu và chĩa vào đầu Trần Kiên :

- ...Cây súng này vẫn còn 1 viên đạn.

- Giết được thì giết đi. Đừng nhiều đời nữa thằng nhãi con. Mày cũng hèn hạ như ba mày lựa vào lúc người ta đang thất thế mà đánh thẳng vào thôi. Giết đi !

- Lý Đoàn Duy, Trần Kiên ! Dừng lại. Hai người có còn xem tôi đang đứng ở đây hay không?

Bà Quế hét lên, quả thực người phụ nữ này chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng Duy và ông Kiên. Một người là người ông yêu. Còn một người đã nuôi lớn anh, người Duy gọi là mẹ. Bà Quế khóc suốt mướt :

- Đoàn Duy, hận thù ngày xưa... trong đoạn ghi âm, đúng là có thật. Nhưng nó vẫn còn đoạn kết mà mẹ chưa kịp kể cho con lẫn cho con gái ruột của mẹ nghe.

- Mẹ còn gì để nói nữa? Con rất thương mẹ. Nhưng con không thể chấp nhận sự thật rằng mẹ đã thông đồng với gã đồi bại này, giết ba mẹ ruột của con.

- Con hãy để mẹ kể lại. Rồi sau đó hãy tặng viên đạn cuối cùng trong cây súng dành ẹ.

Tiến Mạnh chạy khắp nơi không thấy Đoàn Duy ở đâu. Trong khi đó, sau khi được bác sĩ khám kỹ lưỡng. Khiết Nhã nói :

- Em tỉnh lại thì hay quá. Máy ngày nay có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có gì.

- Chứ sao em lại trúng đạn. Là ai bắn?

- Anh Duy.

- Cái gì? Đoàn Duy bắn em sao? Chuyện quái gì vậy?

- Chuyện dài dòng lắm chị ơi. Nói tóm lại thì ... Ủa ... thứ này ...

Tuệ Lâm trông thấy cái bao đựng đĩa giống y hệt cái cô đã từng đặt cái đĩa ghi âm đoạn kể bà Quế kể lại cho cô nghe. Tuệ Lâm hốt hoảng :

- Sao nó lại ở đây? Có phải chị đã lấy thứ đó từ phòng em không?

- Cái đĩa CD này, chị nghĩ nó có thể giúp hai người làm hòa. Vì bên ngoài có ghi chữ gửi đến anh yêu... chị đã đưa cho Đoàn Duy.

- Anh Duy ... chị đưa khi nào?
- 10 phút trước khi em tỉnh lại.
- Cái gì? Không xong rồi. Không thể để anh Duy thấy thứ đó trong lúc này.
- Tại sao?
- Không còn kịp nữa. Em biết anh ấy đang ở đâu? Chị làm ơn dìu em đi nhé !
- Thôi để chị lấy xe cho nhanh. Em chưa thể cử động mạnh nhiều đâu !

195. Chương 190

Trở lại căn phòng của Trần Kiên, bà Quế rơi nước mắt quỳ xuống trước mặt Đoàn Duy rồi nói :

- Hãy để mẹ kể lại ... Rồi mẹ sẽ đi về tuổi vàng chuộc lại lỗi lầm của mẹ và Trần Kiên.
- Mẹ, mẹ đừng làm vậy. Mẹ đứng lên đi !

Đoàn Duy chạy lại và đỡ bà Quế lên. Bà Quế bắt đầu kể lại :

- Quả thực con đã ra đời trước Tuệ Lâm, và Trần Kiên đã bắt cóc mẹ con về Sài Gòn nhưng mẹ cam đoan mẹ không hề làm gì cô ta. Chỉ là giam lỏng để bắt cóc đứa bé mà thôi... Nhưng chuyện không may lại xảy ra, mẹ con chết không phải vì mẹ và Trần Kiên hại, mà là do chấn thương vì ngã trong lúc bỏ trốn. Mẹ con đã chết vì chấn thương...
- Vậy sao mẹ không đưa mẹ con đi cấp cứu?
- Mẹ không thể. Vì lúc mẹ và Trần Kiên phát hiện thì bà ta đã chết. Đã chết rồi con ạ. Mẹ thề là mẹ nói thật. Nhưng bọn mẹ đã đi tới đường cùng rồi thì không quay đầu lại được đành dằn dặng một cảnh hiện trường tạo thành cái chết bí ẩn... Đoàn Duy, mẹ không hề cố ý... Nhưng đó là một tình huống trở trêu...
- Mẹ vì an toàn ẹ, sợ ba biết mà bỏ mặc mẹ con sao?
- Mẹ không bỏ mặc...
- Còn ba con? Cái chết của ông ấy cũng liên quan tới mẹ phải không?

Trần Kiên cắt lời:

- Đừng trách Quế nữa, cái chết của Lý Gia Đoàn là tôi sắp đặt. Hoàn toàn là tôi. Không có ai hết. Tôi đã tráo thuốc nhỏ mắt của ba cậu và tai nạn là tự ông ta gây ra.
- Thuốc nhỏ mắt ư?
- Tôi không thể chịu đựng cảnh ông ta hành hạ Quế và nhục mạ tôi thêm một giây phút nào nữa. Cậu không quên lần mẹ cậu bị đuổi ra khỏi nhà vào đêm mưa. Lúc mà tôi níu cậu lại không để cậu chạy theo chứ?
- Kỷ ức Duy chợt hiện về, xem ra có lẽ anh đã quên những hình ảnh đó. Rất mập mờ, nhưng Duy nhớ điều đó đã từng xảy ra. Một đêm mưa dữ dội, Duy nghe có tiếng cãi nhau và sau đó là bà Quế đi hơn tuần lễ mới về nhà. Nhưng điều đó không làm Duy xao lãng, anh vẫn nắm chặt cây súng:
- Không vì vậy mà tôi tha cho ông đâu. Được rồi ... tráo thuốc nhỏ mắt chứ gì. Tôi trả thù cho ba tôi ngay bây giờ đây !
- Đoàn Duy, đừng mà con !

Bà Quế lại quỳ sát dưới chân Đoàn Duy mà ngăn anh lại. Duy mới chịu bỏ súng xuống. Anh lấy trong túi ra bức thư được bà nội giao cho, Duy nói :

- Lá thư này, là những lời ba tôi muốn tôi và ông cùng nghe. Mẹ, bây giờ mẹ hãy đứng dậy và đọc lá thư cho con và ông ta nghe đi.

Bà Quế cầm lấy lá thư, ở bên ngoài, Tuệ Lâm cũng xiết chặt tay Khiết Nhã mà chờ nghe nội dung là thư đó. Bà Quế bắt đầu đọc :

196. Chương 191

- Đoàn Duy, khi bà giao cho con lá thư này thì có lẽ cây kim trong vỏ bọc đã không giấu được nữa. Con là một đứa trẻ thông minh, tuyệt vời mà ba yêu thương. Và ba biết chắc rằng, con sẽ trở về thay ba làm tốt mọi việc một khi ba đã đưa ra quyết định như thế này. Con à, trên đời này, đang sống với một cuộc sống như ba thì ai lại nghĩ ba đi tìm cái chết? Nhưng thực sự ba không còn quyết định nào tốt hơn thế con ạ. Ba không trách con mãi mê tìm một chỗ đứng nơi xứ người mặc cho có cuộc sống vương giả ở nơi đây. Cũng không oán hờn con không chịu theo nghiệp của ba. Phải nói rằng, ba đã có một cuộc sống hạnh phúc bên hai người mẹ của con... Một là người đã sinh thành con, và người còn lại đã nuôi nấng con. Ba cũng có một người bạn chí tâm là Trần Kiên, gắn bó với ba nhiều năm và người đó luôn xem ba là kẻ thù. Ngày ba viết thư cho con, là ngày ba tròn 50 tuổi. Đủ rồi con à, trước đó ba đã hạnh phúc trên những nỗi đau của người khác. Ba đã hạnh phúc khi bắt mẹ con chờ đợi ba ột danh phận, ba đã hạnh phúc khi chiếm được mẹ Quế của con từ tay Trần Kiên mặc cho họ đã có hôn ước và một tình yêu sâu nặng dành cho nhau. Ba đã hạnh phúc khi toàn bộ gia sản nhà Trần Kiên đã thuộc về ba. Tuổi trẻ của ba quá sai lầm phải không con? Giờ nghĩ lại, ba không biết phải làm gì để chuộc lỗi với họ. Ba thừa biết Trần Kiên và Quế có gian tình nhưng ba không có tư cách để vạch trần bởi chính ba đã mới là kẻ đáng bị nguyên rủa. Ba cũng không đủ khả năng để có thể đưa cái chết của mẹ con ra ánh sáng, dù ba biết rõ lý do và động cơ... Trần Kiên chính là người mà ba tin tưởng dù ba biết anh ta có thể sẵn sàng bắt cứ giết ba bất cứ lúc nào. Ba đã nhận ra chai thuốc nhỏ mắt trên xe ba vào tháng này đã khác đi ...

Con ơi, con đọc đến đây, khoan hãy lo tìm cách trả thù Trần Kiên. Anh ta có lý do để hại ba như vậy. Ba sống thêm ngày nào cũng chỉ để hành hạ Quế trên mặt tình thần ngày đó thôi. Nhưng ba vẫn còn cái tôi của mình, ba không thể nhường lại cho Trần Kiên. Vì ba hối hận nhưng ba không muốn thua. Tốt hơn hết là hãy để ba nhường lại cuộc sống này cho anh ta con trai ạ. Con hãy làm những việc gì con muốn sau khi con đọc bức thư này. Nhưng ba yêu cầu con, hãy hành xử theo cảm tính trước, rồi sau đó, giúp ba, bù đắp cho Trần Kiên. Với những gì mà ba đã lấy đi của anh ta thì còn lớn hơn cái gia sản họ Lý của chúng ta rất nhiều con ạ. Nghe lời ba, thay ba làm việc cuối cùng mà ba muốn làm. Hãy để Quế và Trần Kiên đến với nhau. Còn ba, ba sẽ hạnh phúc với mẹ con nơi thiên đường...

Bà Quế đọc xong mà rơi nước mắt, Trần Kiên cũng chảy dài giọt lệ thần thờ còn Đoàn Duy thì không còn đứng vững, anh khụy hai gối xuống sàn mà nhìn đắm đắm vào lá thư. Mặc không chút sắc thái biểu cảm.

Lá thư ông Đoàn để lại đã làm bao nhiêu người phải điều đứng khi nghe. Đằng sau một con người lạnh lùng, ngạo mạn vẫn còn tồn tại trong đó một chút nhân từ, biết hối hận và vị tha.

Ở bên ngoài, Tuệ Lâm cũng muốn lao vào ... nhưng cô không thể ...

197. Chương 192

Chap 51:

Đoàn Duy lặng thầm trở ra ngoài, để Trần Kiên ở đó thần thờ với hai dòng nước mắt mà không nói được gì. Anh đi về phòng Tuệ Lâm, và khi mở cửa ra, thật ngạc nhiên khi cô đã tỉnh lại và đang ngồi ngắm cảnh phía dưới. Duy nhìn Tuệ Lâm, Tuệ Lâm cũng nhìn anh. Duy chạy lại siết chặt lấy cô, Tuệ Lâm nhẹ nhàng :

- Anh để em thở một chút.
- Anh xin lỗi ... Em thực sự đã ngủ hơi lâu rồi đó.

Tuệ Lâm mỉm cười nhìn Đoàn Duy. Anh nói :

- Em đã tỉnh lại rồi. Từ bây giờ, không gì có thể chia cách chúng ta nữa em nhé. Anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa bước dù cho đó là bất cứ lý do gì. Hãy tin anh, anh sẽ không làm em khổ, sẽ không làm em khóc nữa đâu. Từ giờ, với em anh chỉ có tình yêu và mong muốn mang lại cho em một cuộc sống mà

em đã bị anh hành hạ trước kia. Có quá nhiều chuyện xảy ra, và anh không anh lại phải một lần mất em thêm nữa. Anh rất yêu em !

- Anh ...

- Em hãy ráng hồi phục sức khỏe. Mọi chuyện qua hết rồi. Công ty của anh không bị bán nữa.

Đề Duy và Lâm tâm sự, Khiết Nhã và Tiến Mạnh sau khi cùng nhau đi dạo bãi biển về, thấy Huy Hoàng đứng lặng trước cửa phòng của Tuệ Lâm ôm một bó hoa thiệt to. Tiến Mạnh nói :

- Xem ra vẫn còn một cây si ở đây !

Khiết Nhã nhăn mặt nhìn Tiến Mạnh, Huy Hoàng chỉ nhoẻn cười một nụ cười gượng gạo, trông như mếu...

- Có lẽ, bó hoa này tôi phải nhờ anh giao cho Tuệ Lâm.

- Sao không tự mà đem vào? Ở đây không nhận dịch vụ gửi hoa free đâu.

- Thế thì cần bao nhiêu?

- Thôi khỏi ... Anh Mạnh này ...

Khiết Nhã ngăn lại và đỡ lấy bó hoa. Cô nói :

- Tôi thay Tuệ Lâm cảm ơn anh.

- Tôi thua thật rồi. Dù bất cứ giá nào tôi cũng không thể thay thế Lý Đoàn Duy trong tim cô ấy. Có lẽ ngay từ lúc đầu tôi nên gặp và yêu cô ấy ngay mới phải.

- Anh không hề biết Tuệ Lâm đến RMIT học là vì Đoàn Duy sao? Cô ấy muốn hoàn tất bậc đại học để tạo thời gian gần gũi cho hai người, tiện thể vun đắp tình yêu đấy.

Tiến Mạnh cau có. Huy Hoàng chỉ nhoẻn cười, cúi đầu chào Khiết Nhã rồi nói :

- Phiên cô nói lại dùm, tôi chúc cô ấy hạnh phúc bên tình yêu của mình.

- Cảm ơn anh.

Huy Hoàng đi một lúc xa, Khiết Nhã lờm chờm thật lâu. Tiến Mạnh mặt tỉnh queo :

- What?

- Sao lại ghét ra mặt như thế? Anh luôn ghét người lén phén với bạn gái, ngay kể cả khi cô ấy là bạn gái của bạn thân anh hả?

- Anh chỉ xem Tuệ Lâm như em gái. Và anh không thích gã Huy Hoàng tự cao này.

- Thế anh thích những ai ?

- Xem nào... Nhiều lắm ... Nhưng thích nhất là..

Khiết Nhã nhìn. Tiến Mạnh cười giòn :

- Là em !

198. Chương 193

Vài ngày sau, Đoàn Duy đón Tuệ Lâm xuất viện, cả hai quyết định ở lại Vũng Tàu một ngày nữa trước khi cùng về Sài Gòn. Hôm nay, Duy đưa Lâm lên tượng chúa đang tay, đứng ngắm toàn thành phố Vũng Tàu trong thật là tuyệt làm sao. Tuệ Lâm đột ngột hỏi Duy :

- Còn ba mẹ .. ba mẹ em thì sao?

- Anh đã liên lạc với gia đình em bên Mỹ ...

- Không. Ba mẹ ruột của em. Ba Kiên và ... mẹ Quế.

- Em thừa nhận họ là ba mẹ của em sao? Những người đã nở tráo đổi em qua Mỹ từ lúc còn đỏ hỏn đó.
- Có lý do mà anh. Em cũng may mắn có được một gia đình hạnh phúc ở Mỹ... Nhưng họ nói cũng đúng. Em không thể phủ nhận, họ là những người sinh thành em.
- Em không cần phải làm như vậy. Bây giờ em chỉ cần có anh, và gia đình em ở Mỹ, thế là quá đủ rồi. Đừng dính dấp gì đến những con người đó nữa. Anh không muốn em phải bận tâm và ưu phiền vì ai nữa hết. Em hiểu không?
- Nhưng ... em muốn gặp họ.
- Để làm gì?
- Em cũng không biết.

Đắn đo một chút, Duy vuốt tóc Tuệ Lâm rồi nói :

- Thôi được rồi. Khi nào về Sài Gòn anh sẽ đưa em đi gặp họ. “những người sinh thành” em đã về hồi tối hôm qua. Ngay sau khi, “bệnh nhân” khỏe lại.
- Cảm ơn anh !
- Khờ quá ! Sao lại cảm ơn ...
- Anh à ...
- Hả?
- Em nhớ biệt thự Duy Lâm quá.
- Chứ không phải em bị mê hoặc bởi khu resort nhà họ Nguyễn à?
- Không. Nó không mang lại cho em những thứ em thích.
- Vậy căn biệt thự của anh mang lại cho em cái gì em thích?
- Anh.

Tuệ Lâm đáp nhanh và mỉm cười chìa ngón tay vào sống mũi Duy. Anh mỉm cười mãn nguyện ôm cô vào lòng và xoay thật là mạnh. Đặt Tuệ Lâm xuống, Đoàn Duy nhìn cô chằm chằm, Lâm hỏi:

- Chuyện gì thế?

Duy đặt bàn tay đi lướt ngang mắt Tuệ Lâm rồi thỉnh linh lấy từ phía sau gáy cô ra một bông hồng trắng thơm ngào ngạt. Tuệ Lâm giật mình, cô vỗ tay và nhận lấy cành hoa. Nhưng trên cành hoa ấy lại có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh, Tuệ Lâm đỏ mặt nhìn Đoàn Duy. Anh nói :

- Em nhận bông hoa này, tức là nhận luôn tất cả những thứ trên đó nhé !
- Anh ...
- Phải. Không sai. Anh muốn lấy em. Làm vợ anh đi, Tuệ Lâm !

Tuệ Lâm không ngờ Đoàn Duy đã quỳ xuống trước mặt cô và chờ đợi câu trả lời. Duy đã nghiêm túc hơn và giọng điệu có phần trầm lại:

- Anh đã chờ quá lâu để có thể nói điều này với em. Nếu không vì những rào cản khó nói ra, nhưng cũng chính vì điều đó khiến anh suýt chút nữa mất luôn em. Anh đã sai lầm và không thể tiếp tục sai lầm thêm nữa. Nhưng em có thể đừng bắt anh chờ nữa không? Chiếc nhẫn này, nó đã nằm trong túi anh lâu lắm rồi. Anh muốn trao lại cho chủ nhân thực sự của nó. Anh muốn cưới em không chỉ vì anh yêu em, mà là vì anh không bao giờ muốn để tuột mất em cũng như mong xây dựng tổ ấm, làm em hạnh phúc suốt quãng đời còn lại. Đồng ý đi, em nhé !

Tuệ Lâm rơi nước mắt, mỉm cười nhìn Duy, trong một chốc lát, rồi cô gật đầu. Đoàn Duy mỉm cười đeo nhẫn vào tay cô rồi ôm lấy cô hôn lấy hôn để...

- Bây giờ cho anh một thử thách. Nếu không em sẽ cởi chiếc nhẫn này ra và không đeo vào nữa.

- Thử thách gì anh cũng vượt qua à xem.
- Công em xuống dưới đi.
- What?
- Công em xuống dưới chân núi.
- Khó gì chuyện ấy. Leo lên nào, nữ hoàng của anh.
- Tiến lên !

Tiếng cười vang động theo làn gió thổi ù ù, một đôi uyên ương trẻ và hạnh phúc đang say đắm nhau nhưng biển và núi, như bờ cát và sóng biển, như những cánh chim vút lượn trên nền trời... Sau những tháng ngày xa cách, giờ đây họ đã bắt đầu có thể cùng nhau hòa lại đôi trái tim chung nhịp đập...

199. Chương 194

Chap 52:

Về đến Sài Gòn chưa được bao nhiêu ngày, Lâm đã bị Duy kéo đi hết studio này đến studio khác. Cả hai đã thử rất nhiều áo cưới, và cuối cùng thì cái áo cưới màu vàng đồng cũng đã được Tuệ Lâm chọn. Nhưng không chỉ vậy, Duy còn mua luôn để làm kỷ niệm. Xong việc, cả hai đến đặt thiệp cưới, nhưng trên đường đi lấy, Tuệ Lâm ngập ngừng:

- Anh à...
- Sao?
- Anh đã hứa ...
- Chuyện gì thế?
- Em muốn... Em muốn đến gặp ba. Ba Trần Kiên !

Duy nhìn Tuệ Lâm bằng một cách miễn cưỡng, Duy gật đầu rồi lái xe đến trại tạm giam. Tuệ Lâm ngạc nhiên khi thấy chỗ này, Duy nói :

- Anh không cố ý muốn giấu em, nhưng... có một số chuyện mờ ám mà Trần Kiên tự cảm thấy có lỗi nên hắn đã ra đầu thú.
- Chuyện gì ạ?
- Để sau này anh sẽ nói cho em biết.

Đoàn Duy chỉ đứng tựa lưng vào tường mà không nói gì còn Tuệ Lâm thì ngồi xuống. Vừa thấy ông Kiên, cô đã xúc động, nước mắt nước mũi ròng ròng, ông Kiên nói :

- Con đừng khóc ...
- Ba ơi !
- Con đã chịu gọi ba rồi sao? Đó là điều mà ba mẹ mong chờ bấy lâu nay con có biết không?
- Con xin lỗi ba. Con đã quá bướng bỉnh.
- Không. Con không có lỗi gì hết. Cái gì ba đã gây ra thì bây giờ ba phải đền lại thôi mà con.

Trong câu nói nghẹn ngào, ông Kiên có liếc nhìn Đoàn Duy một thoáng. Nhưng Duy cũng chẳng cần thiết phải nhìn lại, anh liên tục nhìn vào đồng hồ, có vẻ như Duy không thích đứng ở đây lâu hoặc vì anh biết thời gian thăm chỉ có khoảng 15 phút. Ông Kiên nắm lấy tay con gái :

- Con hạnh phúc với cậu ta chứ?
- Vâng ạ. Tụi con vừa đi thử áo cưới, và trên đường đi lấy thiệp cưới.

- Phiên tòa sắp diễn ra, có lẽ ba không thể dự đám cưới của con rồi. Con gái ạ !
- Ba đừng nói vậy. Hãy nói với con làm cách nào để con giúp ba.
- Ba không muốn người khác giúp đâu con gái. Nhưng ngược lại ba lại muốn con giúp ba, chính ba đã khiến cậu ta sống thiếu tình thương ba mẹ. Con hãy bù đắp cho cậu ta bằng tình yêu của con. Hãy sống hạnh phúc và hài lòng với những gì mình có được, con nhé !
- Ba ơi ...
- Thôi, hết giờ rồi. Ba phải vào trong. Gửi lời thăm mẹ của con ! Chúc con hạnh phúc nhé !
- Ba ...

Duy chạy theo kéo Tuệ Lâm lại. Anh không nói gì, chỉ ôm cô vào lòng và trấn an. Trên đường về, không khí đã không còn được vui vẻ như trước. Tuệ Lâm lúc nào cũng buồn buồn còn Đoàn Duy thì cảm thấy khó chịu trước cảnh chia lìa. Anh không muốn mình đã thừa nhận rằng anh đã động lòng trước cảnh ấy. Duy không ngờ rằng Trần Kiên cũng là một con người biết lo lắng và yêu thương những người bên cạnh. Tuy nhiên, điều mà anh muốn bây giờ đã và đang được pháp luật cũng như công lý thực hiện. Anh không muốn phá vỡ bất cứ thứ gì. Bởi điều đó sẽ động chạm đến quá khứ, sẽ không bao giờ những ân oán ngày xưa chịu ngủ yên để những niềm hạnh phúc ngày nay có thể tiếp diễn. Nhưng làm sao có thể như thế được trong khi một mặt Duy quyết cưới cho bằng được Huỳnh Tuệ Lâm, một mặt Duy lại muốn vùi sâu Trần Kiên vào bóng tối để trả thù. Nếu anh vẫn muốn thực hiện điều đó, chắc chắn rằng quá khứ sẽ không tài nào kéo dài được lâu.

200. Chương 195

Hôm nay, đúng 2 năm ngày Duy trở về Việt Nam, anh cùng với Tiến Mạnh và Khiết Nhã đưa bà của Duy đến nghĩa trang để cúng và viếng lay ông Đoàn, hôm nay cũng là ngày giỗ của ông. Đặt bó hoa hồng trắng lên ngôi mộ, Duy nói :

- Ba ơi, ba sống tốt chứ hả ba? Hôm nay con đưa bà đến đây ...
- Chào con trai. Ở nơi này, con có lạnh lẽo lắm không con? Xin lỗi con vì tuổi già sức yếu, ta không thể đến với con hằng ngày. Nhưng con yên tâm, có lẽ ta cũng sắp xuống dưới rồi ...
- Ở một lối cũng rẽ vào ngôi mộ của ông Đoàn, bà Quế và Tuệ Lâm cũng đến viếng ông. Bà Quế nói :
- Dù con là con gái của mẹ nhưng trên danh nghĩa con lại sắp trở thành con dâu của mẹ. Hôm nay là ngày giỗ ba chồng, mẹ cũng sẽ dặt con tới.
- Sao anh Duy không đưa con tới nhỉ?
- Cái đó thì mẹ không biết. Có lẽ nó ... Mà kìa, Đoàn Duy kìa.

Cả hai tiến lại gần hơn, mọi người sau khi đến viếng đã ra xe trước, chỉ còn lại mình Duy đứng ở đó. Bà Quế và Tuệ Lâm tiến sát lại gần hơn nhưng vẫn chưa đến giáp mặt với Duy. Duy quỳ xuống ngôi mộ, tháo kính ra rồi bật khóc :

- Ba ơi, con không muốn đâu. Nhưng con không thể làm việc ấy song hành với nhau được. Trong tâm trí con không bao giờ cho phép con có thể tha thứ cho những người đã hại con lâm vào cuộc sống mồ côi. Giờ đây con sắp cưới, nhưng... con chỉ còn một bà nội tuổi già sức yếu, hai nắm mồ của ba mẹ, con còn ai để làm chủ hôn đây hả ba?... Nhưng cuộc đời lại quá trở trêu, tại sao người con gái con yêu thương lại chính là con gái của họ? Con không thể nào bỏ rơi cô ấy, đó là điều tất nhiên nhưng con cũng không muốn thấy cảnh chia lìa. Con đã mất ba, mất mẹ... Giờ con phải làm gì đây? Khi nếu con muốn đòi lại công lý, con cũng sẽ gây ra cho người con yêu thương một cảnh chia lìa tương tự như thế... Ba ơi, con phải làm sao? Ba ơi, nói cho con biết đi ba... Con rất khó chịu, không thể nào con suy nghĩ thông suốt ba ơi ...

Bà Quế chăm vội hàng nước mắt rơi lã chã, Tuệ Lâm thì đứng chết lặng khi nghe những lời đó. Bà Quế lắc đầu :

- Tội nghiệp thằng bé ! Mẹ và ba thực sự có lỗi với nó rất nhiều.

Duy sau một hồi lâu ngồi cạnh ngôi mộ, anh nói :

- Dù sao, thà thêm một người bạn còn thêm một kẻ thù ba ạ ! Con sẽ tha thứ cho Trần Kiên, điều con không bao giờ muốn làm, để con có được hạnh phúc của con ba nhé ! Con nghĩ ba cũng sẽ vui và chấp nhận điều đó. Trước ngày cưới, con sẽ dắt vợ con ra mắt ba tại đây. Còn bây giờ con phải đi về và gặp cô ấy rồi. Ba ơi, chào ba nhé !

Đoàn Duy ra về. Bà Quế và Tuệ Lâm mới có thể đến mộ ông Đoàn. Nhưng Tuệ Lâm đã không còn là chính mình từ khi đó, cô bị những lời nói uất nghẹn vì nước mắt của Đoàn Duy làm cô cảm thấy chững lại. Mấy đêm nay, Buổi tối, ngủ không được, Tuệ Lâm trằn trọc suốt đêm, cô thức dậy uống sữa, thắm đặt tay lên bụng, Lâm rơi nước mắt nhìn ảnh cưới của cô và Duy, chiếc áo cưới cũng đã được treo. Mọi thứ như đã chuẩn bị, người thân của cô từ Mỹ sẽ trở về vào đúng ngày cưới của cô. Tấm thiệp cưới với hai dòng chữ đối xứng, Huỳnh Tuệ Lâm - Lý Đoàn Duy làm tim Lâm thắt chặt vì đau đớn. Lâm ngủ gục trên bàn cho tới sáng muộn ngày hôm sau...

- Làm sao mình có thể bắt Duy tiếp tục chịu thêm đau khổ. Anh ấy đã mất ba mẹ, giờ phải tha thứ cho những kẻ gây ra điều đó vì mình. Mà những kẻ đó lại chính là ba mẹ mình. Mình phải làm gì đây? Có lẽ nào, mình muốn hạnh phúc với anh ấy mà có thể bỏ quên những người đã sinh thành mình. Hay là mình cũng ... Không được. Mình còn sinh mạng nhỏ trong bụng này nữa. Mình không cho Duy biết điều này và chắc có lẽ mình cũng không cho anh ấy biết được đâu.

201. Chương 196

Đắn đo một hồi lâu, Tuệ Lâm nhắc điện thoại lên, cô nhẹ giọng :

- Có phải là hãng Vietnam Airlines không ạ? Tôi cần đặt một vé máy bay đi San Francisco, địa chỉ là ...

Tuệ Lâm nhìn mọi thứ một lần nữa, cô đi thu xếp đồ đạc, cái thai đã bắt đầu làm những cái quần jeans của cô chật đi một chút. Cũng 3 tháng rưỡi còn gì, Tuệ Lâm cần một giải thoát trước khi Đoàn Duy biết mọi chuyện và bằng mọi cách không cho cô ra đi...

Hẹn Khiết Nhã đi mua sắm, cả hai rong ruổi khắp nơi, Khiết Nhã nói :

- Em được chuẩn bị lễ cưới thật chu đáo. Mà ba mẹ em khi nào sẽ về?

- Có lẽ là họ sẽ về ngày mai hoặc sớm hơn. Em không có hỏi.

- Ngày mai em đã chính thức là bà Lý, hôm nay chị mua gì em cũng phải thanh toán hết nghe chưa?

- Được rồi. Được rồi ! Em luôn xem chị như chị gái mà.

Khiết Nhã mỉm cười kéo tay Tuệ Lâm đi tiếp. Tuệ Lâm hỏi:

- Anh chị cũng nên có con đi chứ !

- Chị còn ham muốn tự do em gái ạ !

- Anh Mạnh không đòi hỏi gì sao?

- Mạnh không gấp rút gì chuyện ấy. Vì một mặt là muốn kết hôn với chị, mặt khác lại khó từ bỏ chia tay được các cuộc ăn chơi. Như em thấy đây này, ngày mai chưa chắc gì có thể đứng vững cầm nhẫn đưa Đoàn Duy trao cho em đây.

- Có vậy nữa sao? Em phải điện thoại răn đe anh ấy mới được.

- Mạnh và Duy đều học bên Đức nhiều năm, tư tưởng chắc cũng thấm nhuần, mà ngày nay thì cần gì chuyện ấy. Bọn con trai Việt Nam vẫn có tiệc độc thân cho nhau vào ngày cuối cùng trước kết hôn đó thôi.

- Ba mẹ anh Mạnh sao em ít gặp nhỉ?
 - Ủ. Họ rất ít về nhà. Toàn là đi du lịch. Mất cả đời để gây dựng một khối tài sản to lớn như thế, họ giờ chỉ hưởng thụ thôi em ạ. Cưới nhau đã gần một năm mà chị chỉ mới gặp ba mẹ anh ấy có 2 lần.
 - Cũng tốt quá nhỉ?
 - Ủ. Tất nhiên. Nhưng em thì phải khác, vẫn còn cô Quế. Em phải nịnh mẹ chồng nhiều nhiều nghe chưa?
- Tuệ Lâm cười hiền. Cô nói :
- Chúng ta đi đâu ăn uống đi chị nhé !
 - Cũng được. Chị cũng bắt đầu đói.
- Ngày mai đã là ngày cưới, Duy luôn mỉm cười một mình mấy hôm nay. Duy cùng các anh em đồng nghiệp trong công ty bao hăm một quán bar chia tay đời độc thân. Tiến Mạnh nói :
- Thôi đừng có điên, ngày mai cậu còn phải cười nhiều hơn như thế đấy.
 - Này, ngày mai tớ cũng trở thành đàn ông có vợ giống như cậu rồi. Chúng ta lại là đồng nghiệp.
 - Ủ. Nhưng nói trước với cậu, có vợ rồi thì dù những cái tiệc lễ ra chúng ta chính thức được đi như thế này cũng phải dè chừng mấy bà ở nhà đấy.
 - Có cần phải thế không? Lâm sống ở nước ngoài, chuyện này phải thoáng chứ.
 - Chứ Khiết Nhã không phải trưởng thành ở bên đó sao? Tớ phải thanh minh mãi tớ là rể phụ, không đi thì kỳ lắm cô ấy mới cho tớ đi đó.
 - Cũng rắc rối nhỉ?

202. Chương 197

- Tất nhiên rồi.
- Duy đã rất mệt mỏi, anh muốn về ngủ một giấc thật đã, chợt nhận ra cú điện thoại của Tuệ Lâm. Anh đến nhà Tuệ Lâm, bấm còi inh ỏi. Tuệ Lâm mở cửa, cả hai đi tìm một không gian mát mẻ chỉ có hai người. Là một bãi cỏ xanh và hôm nay trời có trăng, Tuệ Lâm nhìn Duy âu yếm hôn lên má anh. Duy hỏi :
- Sao đây? Nhớ anh hả?
 - Người ta nói không được gặp nhau trước ngày cưới. Mẹ thấy sẽ la anh đấy.
 - Sao lại là anh? Em gọi anh tới mà.
 - Chỉ gọi vu vơ thôi. Ai biết anh không hỏi mà chạy tới đây làm gì?
 - Vậy thì lý do là anh nhớ em nên đến đây? Có được không?
 - Ngoan lắm.
 - Ngoan thì phải có thưởng.
 - Thưởng rồi mà.
 - Muốn nữa cơ. Muốn nữa.
 - Ôi trời, anh sắp ...
 - Hả? Sắp gì?
- Suýt lỡ miệng mà Lâm nói ra những điều cô đang che giấu, Lâm bật cười:
- Sắp làm chồng em rồi mà sao cứ trẻ con thế hả?
 - Anh phải tranh thủ làm nũng em. Mai mốt hãy nhường lại việc đó cho con chúng ta.

- Em không muốn có con sớm đâu.
- Nhưng anh 30 rồi em.
- Chỉ mới 29, đừng nói dóc.

Tuệ Lâm và Đoàn Duy hôn nhau rồi bật cười khúc khích. Trao nhau một nụ hôn ấm áp, Tuệ Lâm hỏi :

- Anh à, anh thích con chúng ta tên gì?
- Sao? Chưa được anh cưới đã muốn sinh con cho anh rồi sao?
- Nói thế thì em không cưới anh luôn nhé. Em sẽ sinh con cho người khác.
- Nói bậy nào. Lý Đoàn Lâm !
- Sao? Cũng là tên Lâm à?

Duy gạt đầu. Anh nói :

- Anh thích cái tên của em. Và anh cũng muốn đặt cho con của anh. Dù điều này thật là không hợp lắm với người Việt Nam.
- Cũng không hẳn vậy. Em vẫn còn quốc tịch Mỹ. Con chúng ta vẫn có thể mang hai quốc tịch mà.
- Đó là tên cho con trai. Nếu là con gái, anh sẽ gọi nó là Lý Huỳnh Lâm.
- Anh chọn tên hay nhỉ? Chọn sẵn từ đời nào, có dịp em hỏi thì moi móc ra thế?

Đoàn Duy vuốt nhẹ mái tóc Tuệ Lâm rồi hôn lên tai cô. Duy nói :

- Anh đã nghĩ đến những chuyện này từ lúc biệt thự Duy Lâm chỉ là một bãi đất trống mới được anh mua lại.
- Không gạt em chứ.
- Thật mà.
- Anh sẽ làm gì khi em sinh con xong?
- Điều đầu tiên là sẽ hôn em ... Và nói : Cảm ơn, vì đã sinh cho anh một nhóc !

203. Chương 198

Cả hai ôm hôn nhau khá lâu rồi mới chịu về nhà khi đã 11 giờ đêm. Đưa Tuệ Lâm về nhà, Đoàn Duy nói :

- Ngày mai anh tới đón em nhé !
- Sao anh không để mẹ ở nhà mà ở đây với em.
- Bạn thân của em về không kịp. Anh đâu nỡ để em một mình trước ngày cưới. Với lại, đó cũng là mẹ của em mà.
- Em yêu sự chu đáo của anh.
- Vậy thì ngày mai phải nhớ điện thật đẹp nghe chưa?
- Nhớ đừng dậy muộn đó. Nếu anh mà tới trễ một phút, cô dâu sẽ bị cướp đi.
- Ai lại ác tâm đi cướp cô dâu của anh vậy?

Cả hai bật cười, Đoàn Duy hôn cô một lần nữa rồi lái xe ra về. Tuệ Lâm rút nước mắt, chuyến bay của cô sẽ cất cánh lúc 2 giờ sáng. Lâm vào nhà thay quần áo, tắm rửa rồi lặng lẽ kéo ngăn kéo vali lại. Cô để lại một lá thư bên cạnh chiếc áo cưới đặt trên giường, Lâm không thể khóc nữa vì mắt cô đã sưng húp. Một giọng nói cất lên :

- Mẹ đã thấy sự thay đổi của con.

Bà Quế trông thấy Tuệ Lâm, cô cũng ôm chặt lấy bà và khóc nức nở. Bà Quế nói :

- Con ơi, đừng làm như vậy. Đoàn Duy có thể sẽ chết vì đau lòng khi con làm như thế đấy !
- Con không còn cách nào khác.
- Có. Con còn chứ.
- Con quyết định ra đi không phải vì con không muốn gặp anh ấy nữa. Nhưng đám cưới này sẽ đi về đâu khi mà cả hai con đều thấy dần vật mình và cố phải làm ọi chuyện trở nên êm đẹp dù đó chỉ là cái vỏ ngoài của nó?
- Mẹ biết con có lý do. Nên mẹ đã cố giữ sự im lặng cho đến giờ phút này. Kể cả chuyện cái thai của con nếu mẹ không kín miệng có lẽ đã bị lộ lúc con nhập viện ở Vũng Tàu.
- Con cảm ơn mẹ vì điều đó. Nhưng xin mẹ, hãy để cho con đi. Con sẽ sống tốt.
- Con sẽ trở về chứ?
- Trừ khi cả con và anh Duy đều thông suốt mẹ ạ.

Ôm nhau một lần nữa, Tuệ Lâm nói :

- Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe.
- Con đi cẩn thận.
- Gửi lại cho con lời xin lỗi với anh Duy.

Lâm nhìn lại cái áo cưới thêm một lần, rồi cô lặng lẽ lau nước mắt bước vội ra đi...

204. Chương 199

Chap 53:

Sáng hôm sau, Duy đã dậy thật sớm. Anh thấy mình thật đẹp trai khi mặc lên người bộ đồ vest này. Khiết Nhã và Tiến Mạnh cũng đã tới, cô nói :

- Anh vào trong, em tới nhà Lâm trước.
- Cũng được.

Tiến Mạnh chạy vào, trông thấy Đoàn Duy cứ đứng nhìn gương và cười mãi. Tiến Mạnh ký thật mạnh vào đầu :

- Tỉnh lại đi. Sắp tới giờ rồi.
- Ừ. Đi thôi.
- Để tớ lên đưa bà nội xuống.
- Bà nội đã đi từ sớm. Bà muốn ra mộ ba một chút rồi mới đi. Đã có người chăm sóc cho bà rồi. Giờ thì mình đến đón cô dâu nào.
- Cậu trang trí xe hoa bằng chiếc BMW Z4, thế tớ ngồi đâu?
- Thiệt tình, không lẽ đi chung. Không được. Đó là ghế của Tuệ Lâm. Lấy chiếc Santa Fe đi đi !
- Đồ mê tín !

Duy lái xe và vi vu huyết sáo bài Love Story. Anh đang tưởng tượng Tuệ Lâm trông sẽ thế nào khi anh đến đón, đúng như lời nói tối qua, Duy đến trước cửa nhà đúng 9 giờ sáng. Anh chạy thật nhanh vào, nhìn ánh mắt lo lắng của Khiết Nhã và bà Quế cùng gia đình của Tuệ Lâm vừa từ Mỹ về. Duy không khỏi ngạc nhiên :

- Chào mọi người.

- Đây là chú rể sao?

Jason gật đầu và nói :

- Đây là ba mẹ tôi, chúng tôi vừa về cách đây một tiếng.

- Con chào ba mẹ vợ. Chào anh hai chị hai ! Ai đến đón các người thế ạ? Sao không nói với con?

- Là mẹ đến đón.

Bà Quế nói. Rồi Tiến Mạnh cũng đến và chạy vào nhà, anh nói :

- Đến rồi, vào phòng rước cô dâu thôi.

Mọi người không kịp nói gì vì Duy quá gấp rút, anh chạy lên phòng hét lên :

- Vợ ơi, anh đến rồi !

Đáp lại Duy là cả một không gian tĩnh lặng, Duy quay lại nhe răng cười với Mạnh :

- Chắc vẫn đang ở trong toilet...

Duy chạy vào và đẩy cửa, nhưng vẫn không có ai đáp lại anh. Trông thấy chiếc váy cưới đặt trên giường, bên cạnh là một lá thư, Duy ôm chặt đầu :

- Không. Không thể như thế được. Lâm à, em đâu rồi. Đừng chơi trò ú tim với anh nhé !

- Duy à, bình tĩnh ...

- Mọi người nói đi. Tuệ Lâm đâu rồi. Tuệ Lâm đâu? Mẹ à, mẹ ở với cô ấy suốt đêm qua mà. Vợ con đâu rồi hả mẹ?

Bà Quế từ tốn nhìn con trai rồi nói:

- Hãy mở lá thư ra, rồi con sẽ biết vì sao Tuệ Lâm nó làm như thế.

Duy mở lá thư ra và đọc :

“ Xin lỗi anh!

Chắc em chỉ có thể nói được bao nhiêu đó mà thôi. Em đã chọn cách ra đi mà không nói với anh lời nào, thật là quá đáng phải không? Điều này nghĩ lại thật tội tệ, nhưng anh Duy à, em đã phải ép mình chấp nhận điều đó. Em không bao giờ muốn rời xa anh, nhưng em cũng không thể hạnh phúc bên anh mà khiến một phần nào đó trong lương tâm của anh bị cắn rứt và dằn vặt. Anh biết không? Có lẽ em đã che giấu quá kỹ, rằng em biết tất cả mọi chuyện gần như là không sót một chi tiết nào. Em biết anh giấu em vì không muốn em bận tâm, đem nó vào tình cảm của chúng ta. Nhưng em cảm thấy em nên làm như thế nào. Bỏ anh ra đi vào đúng ngày trong đại này, em đã có lỗi với anh rất nhiều. Em không mong anh đợi em quay trở lại nhưng rất trông chờ từ anh một sự tha thứ. Một sự tha thứ không dành cho em mà dành cho ba em. Em đã nghe anh nói trong nước mắt ở nghĩa trang, và bây giờ em đã lựa chọn thay anh rồi đấy. Có lẽ anh đã đúng, nếu chuyện này cứ được giải quyết bằng quơ như vậy thì hạnh phúc của chúng ta sẽ không kéo dài được như mong đợi đâu. 2 anh chỉ có thể chọn 1, hãy để ba em có một cuộc sống mà ba em chờ đợi sau nhiều biến cố xảy ra trong đời, hãy đổi lại cuộc sống tù tội của ông bằng đám cưới này anh nhé ! Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, em mong anh hãy ghi sâu trong lòng, anh cũng rất quan trọng với em. Em sẽ đi mà không có một phút giây nào không nghĩ về anh. Anh đừng buồn và đừng khóc. Nếu có thể, anh có thể quên em và tìm niềm vui mới. Chào tạm biệt anh và hôn anh nhiều lần nữa.

Em xin lỗi,

Huỳnh Tuệ Lâm !”

205. Chương 200

Nhàu nát lá thư, Duy không còn khóc được thành tiếng. Nước mắt anh rơi lã chã, Duy ôm chặt đầu :

- Anh chỉ tới muộn có một phút vì phải chào hỏi ba mẹ vợ kia mà ... Sao em lại bỏ anh ra đi như vậy?... Anh sẽ không trễ giờ nữa ...

- Đoàn Duy có vẻ không ổn.

Tiến Mạnh chạy lại và vỗ vai Đoàn Duy, bà Quế nói :

- Con trai, đó không phải là lý do.

- Vậy lý do là gì hả mẹ? Con nào có lỗi gì mà bị con gái bỏ hết lần này đến lần khác thế.

- Bình tĩnh lại đi Duy. Hãy hiểu cho Tuệ Lâm !

- Rồi ai hiểu cho tôi đây? Bây giờ tôi bị bỏ rơi như thế này trong cái ngày mà tôi mong chờ nhất. Tôi không được như hai bạn, yêu là cưới. Tôi đã phải trải qua rất nhiều khó khăn để có được tình yêu này. Giờ thì cái kết tôi nhận được là gì? Con số 0. Một con số 0 tròn trĩnh. Vô nghĩa. Thất bại.

Duy bóp chặt lấy lá thư rồi bỏ đi. Tiến Mạnh chạy theo :

- Cậu đi đâu vậy? Để tớ đi với cậu.

- Tớ muốn ở một mình.

- Hãy chắc với tớ là cậu còn sống khi đã thông suốt.

- Tớ hứa.

- Được rồi.

- Phiền vợ chồng cậu lo vụ khách mời nhé.

- OK !

Rồi Duy leo lên xe và lao vun vút đi như một bóng ma. Anh lái xe trong một tâm hồn vô định không biết đi đâu và về đâu. Với trái tim đã bị cửa một vết cắt quá sâu...

Khoa Nam lườm mắt nhìn Bảo Yến:

- Nói. Nó có liên lạc gì với em không?

- Anh hỏi kỳ. Em ngồi cùng máy bay với anh mà.

- Em với nó là bạn thân.

- Nhưng em là vợ anh. Em có giấu anh chuyện gì không?

- Cái đó thì ...

- Thôi hai đứa đừng cãi nữa. Jason khóc kia kìa !

Cậu nhóc trông rất bụ bẫm và đáng yêu. Bà Mai và ông Alan nói chuyện với bà Quế. Bà Quế nói :

- Có lẽ con bé cần có thời gian yên tĩnh.

- Cô và nó đã nhận lại nhau rồi chứ?

- Tôi và anh Kiên không thể hạnh phúc hơn vì điều đó. Nó đã chịu gọi chúng ta là ba mẹ. Chẳng bù với đạo trước, nó chỉ có hai người là ba mẹ và quyết phủ nhận chúng tôi.

- Con bé luôn bướng bỉnh.

- Nhưng cảm ơn anh chị đã cho nó một gia đình hạnh phúc.

- Tôi thì rất khó khăn, nhưng Alan thì cưng chiều con bé nhiều lắm.

- Cảm ơn anh.

Alan gạt đầu, ông nói :

- Tuệ Lâm đã lớn rồi. Chúng ta đừng quá xen vào đời tư của nó. Nó không còn là đứa trẻ cần được chúng ta bảo bọc nữa đâu.
- Anh nói vậy chứ tôi biết anh là người lo lắng cho nó còn nhiều hơn cả chúng tôi.
- Biết sao được hả cô? Ai biểu vợ tôi chỉ sinh cho tôi mỗi một mụn con trai, trong khi tôi lại rất thích có một công chúa.
- Anh chỉ cứ nghỉ ngơi ở đây ! Bây giờ chúng tôi phải về giải quyết một số việc.
- Cũng chỉ tại con bé Tuệ Lâm mà hư bột hư đường, thôi cô cứ ọi thứ vào hóa đơn. Chúng tôi sẵn sàng thanh toán và đền bù.

206. Chương 201

- Không có gì đâu. Tôi cũng là mẹ nó mà.

Đoàn Duy đi lang thang khắp nơi mang theo những ký ức về Tuệ Lâm. Anh đã uống tới nỗi không đổ vào dạ dày được nữa, Duy đi đến mức không còn nhìn thấy rõ con đường. Anh chàng ngồi gục xuống đường mà khóc nức nở. Trời đổ mưa, mưa rất to, nhưng Duy không muốn tìm chỗ trú. Vì anh quá buồn đau, Khiết Nhã và Tiến Mạnh phải tìm cả ngày mới có thể tìm được Duy. Trông thấy Duy ngồi khóc thật thảm thương, Tiến Mạnh đỡ Đoàn Duy đứng dậy rồi nói:

- Cậu đừng khóc. Chuyện gì rồi cũng có thể giải quyết mà. Cứng rắn lên Đoàn Duy !
- Đoàn Duy, cậu phải hiểu lí do Tuệ Lâm ra đi và hủy đám cưới. Đừng làm chuyện dại dột, không lẽ cậu không muốn chờ đến ngày Tuệ Lâm trở về để hiểu lí do vì sao à?
- Duy à, nói gì đi chứ. Cậu nói gì đi ...

Phải cố gắng lắm mới lôi được Duy về lại nhà. Căn biệt thự Duy Lâm đồ sộ và tráng lệ, sau khi thay quần áo khô, Duy ngồi ở ngoài sofa mở cửa nhìn mưa suốt. Nhìn chán lại quay sang ngắm nhìn hộp nhẫn cặp. Duy nhìn hộp nhẫn rồi lại nói một mình :

- Tại sao đêm nay anh lại phải ở một mình ? Tại sao ngày hạnh phúc nhất của chúng ta giờ chỉ còn lại một anh... Anh đã làm gì sai ... Để phải bị bỏ rơi hết lần này đến lần khác ... Anh làm gì có lỗi với em vậy Lâm? Em cho rằng, lặng lẽ ra đi là cách giải quyết thỏa đáng sao ...

Nước mắt tuôn rơi thật nhiều, đó gần như là những câu nói duy nhất cả tuần sau đó. Duy ốm nặng, suýt chút nữa không thể vượt qua. Hai tuần lễ nằm liệt giường, khi tỉnh lại, Duy như hoàn toàn khác, anh không còn nụ cười rạng rỡ của một chú rể chuẩn bị đến đón cô dâu cũng mất luôn cái vẻ điển trai với nụ cười khá lạnh quẩn rũ lúc vừa từ Đức trở về. Trông Duy lạnh lùng một cách đáng sợ, ánh mắt sắc lạnh, nụ cười trên môi Duy giờ đây là một điều xa xỉ. Một buổi sáng thức dậy, Duy tự soi mình vào gương, anh chải chuốt cẩn thận, mở hộp nhẫn cặp ra và nhìn nó một lần nữa. Duy lặng lẽ đặt nó vào ngăn tủ và khóa lại.

- Được rồi. Anh sẽ hoàn thành mọi thứ, trước khi toàn tâm toàn ý nghĩ đến tình yêu của chúng ta.

Duy cầm một tập hồ sơ và giao cho cảnh sát. Đó là lá thư giúp Trần Kiên giảm nhẹ tội lỗi, chỉ còn thụ án treo 1 năm. Ngày ông được ra tù, người đưa đón là Duy cùng bà Quế, mọi người cùng đi dùng bữa. Trần Kiên nhìn Đoàn Duy rồi rót rượu cho cậu:

- Tại sao cậu lại giảm nhẹ tội lỗi cho tôi?
- Đó không phải là điều chú muốn sao? Chú Kiên?
- Tôi đã nghĩ tới việc dùng những ngày tháng còn lại trong tù để đền bù tội lỗi. Cậu muốn lôi tôi ra ngoài để tự cậu xử thay vì pháp luật chứ gì?
- Anh Kiên đừng nghĩ như vậy. Duy không có ý đó đâu.

Tiến Mạnh nói :

- Duy à, cậu nghĩ chừng nào cậu trở lại công ty?

- Sau khi công ty được vợ chồng Phi-Thy giải cứu, giờ đây không còn ai nhắm nhe chiếm đoạt, đã dần đi lại ổn định rồi.

Đoàn Duy chỉ im lặng, anh lấy trong hộp ra con dấu quan trọng của công ty rồi nói :

- Công ty đã không còn nhiều sóng gió. Xem như nhiệm vụ của tôi đã xong rồi. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của ba tôi để lại. Tôi nghĩ, đã đến lúc tôi phải ra đi.

- Cái gì? Không đùa chứ?

Mọi người thốt lên và nhìn Duy, nhưng anh chỉ nhếch mép cười :

- Không. Hoàn toàn nghiêm túc. Ngay từ đầu tôi nói tôi chỉ ngồi chiếc ghế nóng này chỉ để chữa cháy thôi mà.

- Vậy con định đi đâu hả Duy?

- Con cũng chưa biết nữa mẹ ạ. Nhưng có lẽ con sẽ đi du lịch khắp nơi, để quên đi một số chuyện mà con nghĩ là con cần thiết phải quên.

Nói rồi, Duy trao con dấu cho Tiến Mạnh và nói :

- Cho đến khi chú Kiên hết thụ án treo, tạm thời tố giao con dấu này cho cậu.

- Lý Đoàn Duy, cậu định làm gì?

207. Chương 202

- Đây là điều ba tôi muốn, chú Kiên ạ ! Chú hãy tiếp quản công ty. Coi như đây là tất cả những gì ba tôi còn có thể làm cho chú như một lời xin lỗi. Tôi chỉ thay ba tôi làm điều đó thôi.

- Bao giờ con lên đường?

- Xong bữa ăn này, con sẽ đi.

- Gấp thế sao? Con làm mọi chuyện lặng lẽ như thế mà không nói gì với mẹ à?

- Con đúng là làm việc rất âm thầm. Nhưng có những người còn âm thầm hơn cả con kia mà.

Duy lên xe, bắt tay với Đoàn Duy, ông Kiên nói :

- Đoàn Duy, cảm ơn cậu.

- Chú bảo trọng. Cố gắng chăm sóc mẹ cho tốt đó.

- Được rồi. Tôi hứa sẽ phát triển Lý Đoàn mạnh mẽ hơn.

Bà Quế vuốt mái tóc của Đoàn Duy rồi nói :

- Con là con trai mẹ cũng được, con rể mẹ cũng được, nhưng mẹ lúc nào cũng yêu thương và quan tâm con. Đi đâu cũng phải gửi bưu phẩm về ẹ nghe chưa?

- Con nhớ mà !

Đến lượt Tiến Mạnh và Khiết Nhã, Duy nói :

- Hai bạn ở lại bảo trọng !

- Cậu không định đi luôn không về nữa chứ?

- Cũng không biết chừng, tớ sẽ ở luôn một nơi nào đó mà tớ cảm thấy thích, yên ổn, không phải nghĩ ngợi nhiều.

- Phải giữ liên lạc với bọn tớ, nghe chưa?

- Thôi. Chào nhé !

Duy đeo kính vào và bỏ đi. Anh ra đi, không hẳn vì anh muốn tìm Tuệ Lâm, mà vì anh muốn tìm một nơi nào đó tìm thấy sự khuây khỏa cho tâm hồn. Sau 2 năm bị cuốn vào chính trường nghiệt ngã mà suýt nữa Duy cảm thấy chỉ có cái chết mới giải thoát. Căng thẳng thật. Điều đó có lẽ không hợp với anh.

Duy thở dài dừng lại một chút, anh lấy trong balô một hộp nhãn. Duy vẫn mang theo nó, vì, dù cố quên nhưng tận trong sâu thẳm, Duy ước gì anh có thể tìm lại Lâm, nói rằng, anh đã không nhu nhược thiếu lập trường nữa. Trái tim anh chỉ theo tiếng vẫy gọi của tình yêu, đang kéo anh đi về phía cô mà thôi

208. Chương 203

Chap 54:

Đã 5 năm trôi qua, kể từ ngày đám cưới ấy không thành, hôm nay là đúng ngày hôm ấy, nếu như ngày ấy thành đôi, hôm nay đã là kỷ niệm 4 năm trôi qua rồi. Lâm sờ nhẹ lên ngón áp út, giá như ngày đó cô đừng ra đi thì giờ đây ngón tay này đã in hằn sâu một vết trắng, nơi chiếc nhẫn nằm yên trong suốt ngần ấy năm...

- Mommy, chừng nào mới tới?

- Nhanh thôi mà con.

Cô bé có đôi mắt to tròn nhăn mặt vì khó chịu. Hai mẹ con vừa xuống máy bay, Tuệ Lâm ẵm cô bé lên rồi dỗ dành :

- Thôi nào bé cưng, mẹ xin lỗi vì đã bắt con ngồi máy bay lâu. Con muốn mẹ đền gì cho con nào?

- Kem mango.

- Mango?

- Yes.

- Được rồi Nora., nhưng chúng ta phải về khách sạn trước khi mẹ dắt con đi ăn kem.

- Cần gì phải như thế ...

Tuệ Lâm và cô con gái Nora quay lại, Khiết Nhã và Tiến Mạnh đứng sau lưng tươi cười nhìn. Còn có cả bà Quế đến đón Tuệ Lâm, cô mỉm cười ngạc nhiên còn bé Nora thì nép sát sau lưng mẹ vì gặp toàn người lạ. Mọi người ngỡ ngàng trước cô bé, cô có nước da trắng của Tuệ Lâm nhưng đôi gương mặt thì giống hệt Đoàn Duy. Nhất là ánh mắt. Cùng lên xe về nhà của Tiến Mạnh và Khiết Nhã, cùng nhau bày ra ăn uống, Khiết Nhã nói :

- Em tệ thật, không liên lạc gì với chị gần 4 năm.

- Em cũng bận mà chị.

- Con về lại San Francisco phụ giúp gia đình hả?

- Dạ. Sau khi sinh, con học thêm hai năm rồi mới bắt đầu ra phụ quản lí nhà hàng với anh Nam. Ba mẹ con thì nghỉ hưu và chăm sóc em bé thay con.

Mọi người vừa cạn ly thì có tiếng chuông cửa, là ông Kiên. Trông ông vẫn còn khá phong độ trong bộ đồ vest ra dáng một doanh nhân nhiều lắm. Nhận một cái ôm từ Tuệ Lâm, ông Kiên nói :

- Ba đã trông con về từng ngày.

- Con cũng rất muốn gặp ba và mọi người.

- Con gái của ba trông khác nhiều quá.

- Dạ.

Bé Nora chạy theo, Tuệ Lâm mỉm cười ẵm con gái lên và nói :

- Nora ngoan, chào ông ngoại đi con !

- Con đã có ông ngoại ở Mỹ rồi. Sao lại có thêm một ông ngoại nữa? Con muốn mẹ đền kem Mango cho con chứ không phải ông ngoại khác.

- Nora, Nora ngoan nào...

- Để cho ba.

Ông Kiên mỉm cười, xoay cô bé sang, ẵm lên thật âu yếm rồi nói:

- Ở Việt Nam con cũng có một ông ngoại...Ông ngoại sẽ dắt con đi ăn những thứ kem mà con thích nhất. Kem Mango, ông ngoại sẽ mua hết cho con ăn luôn. Con chịu không?

- Chịu ...

- Giỏi lắm. Con rất ngoan. Con tên gì?

- Nora.

Cô bé nhưng một bản sao của Tuệ Lâm từ tính cách đến cái cách trả treo đáng yêu. Chỉ trừ gương mặt mà đặc biệt là đôi mắt sở hữu từ Đoàn Duy. Cả nhà tiếp tục bữa ăn, thấy Tiến Mạnh cứ trêu đùa và giỡn hớt với Nora, Tuệ Lâm nói :

- Sao anh chị không kiếm một nhóc đi. Kết hôn cũng 5 năm còn gì.

- Em không thấy chị Khiết Nhã của em bắt đầu mặc áo rộng rồi sao?

Mạnh mỉm cười và nháy mắt với Khiết Nhã, Tuệ Lâm thì tròn trĩnh đôi mắt:

- Có rồi à?

- 4 tháng.

- Trùng hợp quá vậy?

- Ừ.

209. Chương 204

- Hôm nay em nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh chị đưa em tới Lý Đoàn. 4 năm không về Việt Nam có lẽ em không nhận ra nó khác tới dường nào đâu ...

Sáng hôm sau, dắt bé Nora đi thăm công ty. Nora có đôi mắt tròn long lanh và rất thích những ánh đèn sáng rực từ đại sảnh công ty. Cô bé cứ nhìn qua nhìn lại và đôi tay nhỏ bé nằm trong bàn tay ông Kiên. Đứng ở trên cao nhìn xuống xem mọi người di chuyển qua lại, Nora hỏi :

- Mommy, ai là chủ của công ty này?

Tuệ Lâm đang nghĩ ngợi lung tung, cô rất muốn nói với con gái, rằng cái tập đoàn to lớn này chính là do ba của cô bé làm chủ. Rất muốn nói với con rằng, người mà cô bé luôn tò mò hỏi là ai? Lâm chưa bao giờ cho con gái một câu trả lời làm cô bé hài lòng. Tiến Mạnh cũng trông thấy ánh mắt thoáng buồn của Tuệ Lâm nhưng đang vui vẻ anh không muốn nhắc tới. Trên xe lên đường về nhà, Tiến Mạnh hỏi :

- Em về lần này, ở lại chơi có lâu không?

- Chắc khoảng 1 tuần anh ạ !

- Sao sớm thế?

- Em ...

- Sao em không thắc mắc việc Duy không có mặt ở đây?

Tiến Mạnh nói còn Tuệ Lâm thì chỉ im lặng. Thấy vậy, Mạnh lại tiếp tục:

- Con bé có đi chơi với anh vài lần, nó có hỏi anh về ba của nó. Em có tin rằng một đứa trẻ 4 tuổi có thể hiểu tâm tư người lớn không?

- Em cũng không biết tại sao lần này em lại đưa nó đi cùng.
- Có phải lần này về đây là em muốn cho Duy gặp con của hai người không? Anh đoán không sai chứ?
- Nhưng anh ấy không ở đây ...
- Thật ra Đoàn Duy đã không ở đây từ lâu rồi. Cậu ấy đã rời bỏ nơi này không lâu sau khi em bỏ đi. Mà bây giờ thì chính xác, anh cũng không rõ nơi ở của cậu ta ở đâu. Đó chính là lý do anh và mọi người không gọi nhắc Đoàn Duy với em.
- Anh ấy đi đâu?
- Cậu ta chỉ thỉnh thoảng ghé thăm vợ chồng anh một vài tiếng đồng hồ rồi lại bỏ đi. Lần anh gặp cậu ấy gần nhất cũng là cách đây nửa năm rồi em.
- đành chịu thôi.

Tuệ Lâm chỉ mỉm cười và ôm lấy cô con gái nhỏ đang ăn cái bánh Donut ngon lành. Vài ngày cuối cùng ở Việt Nam, Tuệ Lâm quyết định đưa con đi du lịch. Cô chọn Đà Lạt và đi cùng gia đình Tiến Mạnh. Cảnh Đà Lạt thật đẹp, Tuệ Lâm bỗng Nora đi ngắm cảnh. Cô và Duy đã từng đi rất nhiều nơi, Đà Lạt xinh đẹp và thơ mộng này cũng đâu thể bỏ sót. Một mình ôm con giữa thành phố Đà Lạt mộng mơ xinh đẹp, đột nhiên Lâm nhớ Duy vô cùng. Vì Nora càng lớn càng giống ba, nên cô không lúc nào không nghĩ về anh...

- Mommy, ở kia có bánh Donut ...
- Từ lúc về đây, con cứ bánh Donut suốt vậy sao?
- Nhưng con thích mà.
- Được rồi, đừng không nhéo với mẹ.

Trong lúc chờ Khiết Nhã và Tiến Mạnh đi tìm khách sạn. Dắt con đến một tiệm bánh kếp ở cuối con phố xung quanh được trồng nhiều hoa. Phải nói đó là một góc quán rất đẹp và trông có vẻ rất trẻ trung, đông khách nữ và những đôi tình nhân trẻ. Lâm nhìn tên hiệu bánh, là hiệu bánh “Hoàng Lan”, vừa lúc đó, cô nghe một đôi bạn trẻ nói với nhau :

- Ngày thứ bảy hôm nay sẽ rất đông khách.
- Vì sao?

210. Chương 200

Nhàu nát lá thư, Duy không còn khóc được thành tiếng. Nước mắt anh rơi lã chã, Duy ôm chặt đầu :

- Anh chỉ tới muộn có một phút vì phải chào hỏi ba mẹ vợ kia mà ... Sao em lại bỏ anh ra đi như vậy?... Anh sẽ không trễ giờ nữa ...
 - Đoàn Duy có vẻ không ổn.
- Tiến Mạnh chạy lại và vỗ vai Đoàn Duy, bà Quế nói :
- Con trai, đó không phải là lý do.
 - Vậy lý do là gì hả mẹ? Con nào có lỗi gì mà bị con gái bỏ hết lần này đến lần khác thế.
 - Bình tĩnh lại đi Duy. Hãy hiểu cho Tuệ Lâm !

- Rồi ai hiểu cho tôi đây? Bây giờ tôi bị bỏ rơi như thế này trong cái ngày mà tôi mong chờ nhất. Tôi không được như hai bạn, yêu là cưới. Tôi đã phải trải qua rất nhiều khó khăn để có được tình yêu này. Giờ thì cái kết tôi nhận được là gì? Con số 0. Một con số 0 tròn trĩnh. Vô nghĩa. Thất bại.

Duy bóp chặt lấy lá thư rồi bỏ đi. Tiến Mạnh chạy theo :

- Cậu đi đâu vậy? Để tớ đi với cậu.

- Tớ muốn ở một mình.
- Hãy chắc với tớ là cậu còn sống khi đã thông suốt.
- Tớ hứa.
- Được rồi.
- Phiên vợ chồng cậu lo vụ khách mời nhé.
- OK !

Rồi Duy leo lên xe và lao vun vút đi như một bóng ma. Anh lái xe trong một tâm hồn vô định không biết đi đâu và về đâu. Với trái tim đã bị cứa một vết cắt quá sâu...

Khoa Nam lườm mắt nhìn Bảo Yến:

- Nói. Nó có liên lạc gì với em không?
- Anh hỏi kỳ. Em ngồi cùng máy bay với anh mà.
- Em với nó là bạn thân.
- Nhưng em là vợ anh. Em có giấu anh chuyện gì không?
- Cái đó thì ...
- Thôi hai đứa dừng cãi nữa. Jason khóc kia kìa !

Cậu nhóc trông rất bụ bẫm và đáng yêu. Bà Mai và ông Alan nói chuyện với bà Quế. Bà Quế nói :

- Có lẽ con bé cần có thời gian yên tĩnh.
- Cô và nó đã nhận lại nhau rồi chứ?
- Tôi và anh Kiên không thể hạnh phúc hơn vì điều đó. Nó đã chịu gọi chúng ta là ba mẹ. Chẳng bù với đạo trước, nó chỉ có hai người là ba mẹ và quyết phủ nhận chúng tôi.
- Con bé luôn bướng bỉnh.
- Nhưng cảm ơn anh chị đã cho nó một gia đình hạnh phúc.
- Tôi thì rất khó khăn, nhưng Alan thì cưng chiều con bé nhiều lắm.
- Cảm ơn anh.

Alan gật đầu, ông nói :

- Tuệ Lâm đã lớn rồi. Chúng ta đừng quá xen vào đời tư của nó. Nó không còn là đứa trẻ cần được chúng ta bảo bọc nữa đâu.
- Anh nói vậy chứ tôi biết anh là người lo lắng cho nó còn nhiều hơn cả chúng tôi.
- Biết sao được hả cô? Ai biểu vợ tôi chỉ sinh cho tôi mỗi một mụn con trai, trong khi tôi lại rất thích có một công chúa.
- Anh chị cứ nghỉ ngơi ở đây ! Bây giờ chúng tôi phải về giải quyết một số việc.
- Cũng chỉ tại con bé Tuệ Lâm mà hư bột hư đường, thôi cô cứ ọi thứ vào hóa đơn. Chúng tôi sẵn sàng thanh toán và đền bù.

211. Chương 201

- Không có gì đâu. Tôi cũng là mẹ nó mà.

Đoàn Duy đi lang thang khắp nơi mang theo những ký ức về Tuệ Lâm. Anh đã uống tới nỗi không đổ vào dạ dày được nữa, Duy đi đến mức không còn nhìn thấy rõ con đường. Anh chàng ngồi gục xuống đường mà

khóc nức nở. Trời đổ mưa, mưa rất to, nhưng Duy không muốn tìm chỗ trú. Vì anh quá buồn đau, Khiết Nhã và Tiến Mạnh phải tìm cả ngày mới có thể tìm được Duy. Thấy Duy ngồi khóc thật thảm thương, Tiến Mạnh đỡ Đoàn Duy đứng dậy rồi nói:

- Cậu đừng khóc. Chuyện gì rồi cũng có thể giải quyết mà. Cứng rắn lên Đoàn Duy !

- Đoàn Duy, cậu phải hiểu lí do Tuệ Lâm ra đi và hủy đám cưới. Đừng làm chuyện dại dột, không lẽ cậu không muốn chờ đến ngày Tuệ Lâm trở về để hiểu lí do vì sao à?

- Duy à, nói gì đi chứ. Cậu nói gì đi ...

Phải cố gắng lắm mới lôi được Duy về lại nhà. Căn biệt thự Duy Lâm đồ sộ và tráng lệ, sau khi thay quần áo khô, Duy ngồi ở ngoài sofa mở cửa nhìn mưa suốt. Nhìn chán lại quay sang ngắm nhìn hộp nhẫn cặp. Duy nhìn hộp nhẫn rồi lại nói một mình :

- Tại sao đêm nay anh lại phải ở một mình ? Tại sao ngày hạnh phúc nhất của chúng ta giờ chỉ còn lại một anh... Anh đã làm gì sai ... Để phải bị bỏ rơi hết lần này đến lần khác ... Anh làm gì có lỗi với em vậy Lâm? Em cho rằng, lặng lẽ ra đi là cách giải quyết thỏa đáng sao ...

Nước mắt tuôn rơi thật nhiều, đó gần như là những câu nói duy nhất cả tuần sau đó. Duy ốm nặng, suýt chút nữa không thể vượt qua. Hai tuần lễ nằm liệt giường, khi tỉnh lại, Duy như hoàn toàn khác, anh không còn nụ cười rạng rỡ của một chú rể chuẩn bị đến đón cô dâu cũng mất luôn cái vẻ điển trai với nụ cười khá lạnh quẩn rũ lúc vừa từ Đức trở về. Thấy Duy lạnh lùng một cách đáng sợ, ánh mắt sắc lạnh, nụ cười trên môi Duy giờ đây là một điều xa xỉ. Một buổi sáng thức dậy, Duy tự soi mình vào gương, anh chải chuốt cẩn thận, mở hộp nhẫn cặp ra và nhìn nó một lần nữa. Duy lặng lẽ đặt nó vào ngăn tủ và khóa lại.

- Được rồi. Anh sẽ hoàn thành mọi thứ, trước khi toàn tâm toàn ý nghĩ đến tình yêu của chúng ta.

Duy cầm một tập hồ sơ và giao cho cảnh sát. Đó là lá thư giúp Trần Kiên giảm nhẹ tội lỗi, chỉ còn thụ án treo 1 năm. Ngày ông được ra tù, người đưa đón là Duy cùng bà Quế, mọi người cùng đi dùng bữa. Trần Kiên nhìn Đoàn Duy rồi rót rượu cho cậu:

- Tại sao cậu lại giảm nhẹ tội lỗi cho tôi?

- Đó không phải là điều chú muốn sao? Chú Kiên?

- Tôi đã nghĩ tới việc dùng những ngày tháng còn lại trong tù để đền bù tội lỗi. Cậu muốn lôi tôi ra ngoài để tự cậu xử thay vì pháp luật chứ gì?

- Anh Kiên đừng nghĩ như vậy. Duy không có ý đó đâu.

Tiến Mạnh nói :

- Duy à, cậu nghĩ chừng nào cậu trở lại công ty?

- Sau khi công ty được vợ chồng Phi-Thy giải cứu, giờ đây không còn ai nhắm nhe chiếm đoạt, đã dần đi lại ổn định rồi.

Đoàn Duy chỉ im lặng, anh lấy trong hộp ra con dấu quan trọng của công ty rồi nói :

- Công ty đã không còn nhiều sóng gió. Xem như nhiệm vụ của tôi đã xong rồi. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của ba tôi để lại. Tôi nghĩ, đã đến lúc tôi phải ra đi.

- Cái gì? Không đùa chứ?

Mọi người thốt lên và nhìn Duy, nhưng anh chỉ nhếch mép cười :

- Không. Hoàn toàn nghiêm túc. Ngay từ đầu tôi nói tôi chỉ ngồi chiếc ghế nóng này chỉ để chữa cháy thôi mà.

- Vậy con định đi đâu hả Duy?

- Con cũng chưa biết nữa mẹ ạ. Nhưng có lẽ con sẽ đi du lịch khắp nơi, để quên đi một số chuyện mà con nghĩ là con cần thiết phải quên.

Nói rồi, Duy trao con dấu cho Tiến Mạnh và nói :

- Cho đến khi chú Kiên hết thụ án treo, tạm thời tớ giao con dấu này cho cậu.
- Lý Đoàn Duy, cậu định làm gì?

212. Chương 202

- Đây là điều ba tôi muốn, chú Kiên ạ ! Chú hãy tiếp quản công ty. Coi như đây là tất cả những gì ba tôi còn có thể làm cho chú như một lời xin lỗi. Tôi chỉ thay ba tôi làm điều đó thôi.

- Bao giờ con lên đường?
- Xong bữa ăn này, con sẽ đi.
- Gấp thế sao? Con làm mọi chuyện lặng lẽ như thế mà không nói gì với mẹ à?
- Con đúng là làm việc rất âm thầm. Nhưng có những người còn âm thầm hơn cả con kia mà.

Duy lên xe, bắt tay với Đoàn Duy, ông Kiên nói :

- Đoàn Duy, cảm ơn cậu.
- Chú保重. Cố gắng chăm sóc mẹ cho tốt đó.
- Được rồi. Tôi hứa sẽ phát triển Lý Đoàn mạnh mẽ hơn.

Bà Quế vuốt mái tóc của Đoàn Duy rồi nói :

- Con là con trai mẹ cũng được, con rể mẹ cũng được, nhưng mẹ lúc nào cũng yêu thương và quan tâm con. Đi đâu cũng phải gửi bưu phẩm về ẹ nghe chưa?
- Con nhớ mà !

Đến lượt Tiến Mạnh và Khiết Nhã, Duy nói :

- Hai bạn ở lại保重 !
- Cậu không định đi luôn không về nữa chứ?
- Cũng không biết chừng, tớ sẽ ở luôn một nơi nào đó mà tớ cảm thấy thích, yên ổn, không phải nghĩ ngợi nhiều.
- Phải giữ liên lạc với bọn tớ, nghe chưa?
- Thôi. Chào nhé !

Duy đeo kính vào và bỏ đi. Anh ra đi, không hẳn vì anh muốn tìm Tuệ Lâm, mà vì anh muốn tìm một nơi nào đó tìm thấy sự khuây khỏa cho tâm hồn. Sau 2 năm bị cuốn vào chính trường nghiệt ngã mà suýt nữa Duy cảm thấy chỉ có cái chết mới giải thoát. Căng thẳng thật. Điều đó có lẽ không hợp với anh.

Duy thở dài dừng lại một chút, anh lấy trong balô một hộp nhẫn. Duy vẫn mang theo nó, vì, dù cố quên nhưng tận trong sâu thẳm, Duy ước gì anh có thể tìm lại Lâm, nói rằng, anh đã không nhu nhược thiếu lập trường nữa. Trái tim anh chỉ theo tiếng vẫy gọi của tình yêu, đang kéo anh đi về phía cô mà thôi

213. Chương 203

Chap 54:

Đã 5 năm trôi qua, kể từ ngày đám cưới ấy không thành, hôm nay là đúng ngày hôm ấy, nếu như ngày ấy thành đôi, hôm nay đã là kỷ niệm 4 năm trôi qua rồi. Lâm sờ nhẹ lên ngón áp út, giá như ngày đó cô đừng ra đi thì giờ đây ngón tay này đã in hằn sâu một vết trắng, nơi chiếc nhẫn nằm yên trong suốt ngần ấy năm...

- Mommy, chừng nào mới tới?

- Nhanh thôi mà con.

Cô bé có đôi mắt to tròn nhẵn mặt vì khó chịu. Hai mẹ con vừa xuống máy bay, Tuệ Lâm ẵm cô bé lên rồi dỗ dành :

- Thôi nào bé cưng, mẹ xin lỗi vì đã bắt con ngồi máy bay lâu. Con muốn mẹ đền gì cho con nào?

- Kem mango.

- Mango?

- Yes.

- Được rồi Nora., nhưng chúng ta phải về khách sạn trước khi mẹ dắt con đi ăn kem.

- Cần gì phải như thế ...

Tuệ Lâm và cô con gái Nora quay lại, Khiết Nhã và Tiến Mạnh đứng sau lưng tươi cười nhìn. Còn có cả bà Quế đến đón Tuệ Lâm, cô mỉm cười ngạc nhiên còn bé Nora thì nép sát sau lưng mẹ vì gặp toàn người lạ. Mọi người ngỡ ngàng trước cô bé, cô có nước da trắng của Tuệ Lâm nhưng đôi gương mặt thì giống hệt Đoàn Duy. Nhất là ánh mắt. Cùng lên xe về nhà của Tiến Mạnh và Khiết Nhã, cùng nhau bày ra ăn uống, Khiết Nhã nói :

- Em tệ thật, không liên lạc gì với chị gần 4 năm.

- Em cũng bận mà chị.

- Con về lại San Francisco phụ giúp gia đình hả?

- Dạ. Sau khi sinh, con học thêm hai năm rồi mới bắt đầu ra phụ quản lí nhà hàng với anh Nam. Ba mẹ con thì nghỉ hưu và chăm sóc em bé thay con.

Mọi người vừa cạ ly thì có tiếng chuông cửa, là ông Kiên. Trông ông vẫn còn khá phong độ trong bộ đồ vest ra dáng một doanh nhân nhiều lắm. Nhận một cái ôm từ Tuệ Lâm, ông Kiên nói :

- Ba đã trông con về từng ngày.

- Con cũng rất muốn gặp ba và mọi người.

- Con gái của ba trông khác nhiều quá.

- Dạ.

Bé Nora chạy theo, Tuệ Lâm mỉm cười ẵm con gái lên và nói :

- Nora ngoan, chào ông ngoại đi con !

- Con đã có ông ngoại ở Mỹ rồi. Sao lại có thêm một ông ngoại nữa? Con muốn mẹ đền kem Mango cho con chứ không phải ông ngoại khác.

- Nora, Nora ngoan nào...

- Để cho ba.

Ông Kiên mỉm cười, xoay cô bé sang, ẵm lên thật âu yếm rồi nói:

- Ở Việt Nam con cũng có một ông ngoại...Ông ngoại sẽ dắt con đi ăn những thứ kem mà con thích nhất. Kem Mango, ông ngoại sẽ mua hết cho con ăn luôn. Con chịu không?

- Chịu ...

- Giỏi lắm. Con rất ngoan. Con tên gì?

- Nora.

Cô bé nhưng một bản sao của Tuệ Lâm từ tính cách đến cái cách trả treo đáng yêu. Chỉ trừ gương mặt mà đặc biệt là đôi mắt sở hữu từ Đoàn Duy. Cả nhà tiếp tục bữa ăn, thấy Tiến Mạnh cứ trêu đùa và giỡn hớt với Nora, Tuệ Lâm nói :

- Sao anh chị không kiếm một nhóc đi. Kết hôn cũng 5 năm còn gì.
- Em không thấy chị Khiết Nhã của em bắt đầu mặc áo rộng rồi sao?

Mạnh mỉm cười và nháy mắt với Khiết Nhã, Tuệ Lâm thì tròn trĩnh đôi mắt:

- Có rồi à?
- 4 tháng.
- Trùng hợp quá vậy?
- Ừ.

214. Chương 204

- Hôm nay em nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh chị đưa em tới Lý Đoàn. 4 năm không về Việt Nam có lẽ em không nhận ra nó khác tới dường nào đâu ...

Sáng hôm sau, dắt bé Nora đi thăm công ty. Nora có đôi mắt tròn long lanh và rất thích những ánh đèn sáng rực từ đại sảnh công ty. Cô bé cứ nhìn qua nhìn lại và đôi tay nhỏ bé nằm trong bàn tay ông Kiên. Đứng ở trên cao nhìn xuống xem mọi người di chuyển qua lại, Nora hỏi :

- Mommy, ai là chủ của công ty này?

Tuệ Lâm đang nghĩ ngợi lung tung, cô rất muốn nói với con gái, rằng cái tập đoàn to lớn này chính là do ba của cô bé làm chủ. Rất muốn nói với con rằng, người mà cô bé luôn tò mò hỏi là ai? Lâm chưa bao giờ cho con gái một câu trả lời làm cô bé hài lòng. Tiến Mạnh cũng trông thấy ánh mắt thoáng buồn của Tuệ Lâm nhưng đang vui vẻ anh không muốn nhắc tới. Trên xe lên đường về nhà, Tiến Mạnh hỏi :

- Em về lần này, ở lại chơi có lâu không?
- Chắc khoảng 1 tuần anh ạ !
- Sao sớm thế?
- Em ...
- Sao em không thắc mắc việc Duy không có mặt ở đây?

Tiến Mạnh nói còn Tuệ Lâm thì chỉ im lặng. Thấy vậy, Mạnh lại tiếp tục:

- Con bé có đi chơi với anh vài lần, nó có hỏi anh về ba của nó. Em có tin rằng một đứa trẻ 4 tuổi có thể hiểu tâm tư người lớn không?
- Em cũng không biết tại sao lần này em lại đưa nó đi cùng.
- Có phải lần này về đây là em muốn cho Duy gặp con của hai người không? Anh đoán không sai chứ?
- Nhưng anh ấy không ở đây ...
- Thật ra Đoàn Duy đã không ở đây từ lâu rồi. Cậu ấy đã rời bỏ nơi này không lâu sau khi em bỏ đi. Mà bây giờ thì chính xác, anh cũng không rõ nơi ở của cậu ta ở đâu. Đó chính là lý do anh và mọi người không gọi nhắc Đoàn Duy với em.
- Anh ấy đi đâu?
- Cậu ta chỉ thỉnh thoảng ghé thăm vợ chồng anh một vài tiếng đồng hồ rồi lại bỏ đi. Lần anh gặp cậu ấy gần nhất cũng là cách đây nửa năm rồi em.
- Đành chịu thôi.

Tuệ Lâm chỉ mỉm cười và ôm lấy cô con gái nhỏ đang ăn cái bánh Donut ngon lành. Vài ngày cuối cùng ở Việt Nam, Tuệ Lâm quyết định đưa con đi du lịch. Cô chọn Đà Lạt và đi cùng gia đình Tiến Mạnh. Cảnh Đà Lạt thật đẹp, Tuệ Lâm bỗng Nora đi ngắm cảnh. Cô và Duy đã từng đi rất nhiều nơi, Đà Lạt xinh đẹp và thơ mộng này cũng đâu thể bỏ sót. Một mình ôm con giữa thành phố Đà Lạt mộng mơ xinh đẹp, đột nhiên Lâm nhớ Duy vô cùng. Vì Nora càng lớn càng giống ba, nên cô không lúc nào không nghĩ về anh...

- Mommy, ở kia có bánh Donut ...
- Từ lúc về đây, con cứ bánh Donut suốt vậy sao?
- Nhưng con thích mà.
- Được rồi, đừng nhõng nhẽo với mẹ.

Trong lúc chờ Khiết Nhã và Tiến Mạnh đi tìm khách sạn. Dắt con đến một tiệm bánh kếp ở cuối con phố xung quanh được trồng nhiều hoa. Phải nói đó là một góc quán rất đẹp và trông có vẻ rất trẻ trung, đông khách nữ và những đôi tình nhân trẻ. Lâm nhìn tên hiệu bánh, là hiệu bánh “Hoàng Lan”, vừa lúc đó, cô nghe một đôi bạn trẻ nói với nhau :

- Ngày thứ bảy hôm nay sẽ rất đông khách.
- Vì sao?

215. Chương 205

- Vì ngày thứ 7, ông chủ đẹp trai của tiệm bánh này thường giao lưu vào khách hàng và đi tận bàn để tiếp đãi khách.

- Ông chủ đẹp trai sao?
- Ừ. Anh ấy rất đẹp trai. Bọn trường mình còn đặt sẵn một biệt hiệu là “hoàng tử Donut” kia mà.

Không quan tâm đến những gì hai cô bạn kia nói, Lâm dắt con gái vào và ngồi ở bàn cuối góc. Cô gọi một phần kem Fanny ỉnh và một phần kem Mango cùng bánh Donut cho con gái. Nhưng chưa gì hết, cô bé lại đòi đi toilet. Tuệ Lâm đang bực vì chỗ này khá đông, lại thấy toilet sát một bên. Cô nói :

- Nora, con có thể tự đi và làm theo hướng dẫn như ở trường mà.
- Con sợ.
- Phải tập chứ con gái. Nào, mẹ sẽ ngồi đây. Mẹ luôn nhìn thấy con.
- Thật không?

- Ngoan nào. Chạy thật nhanh vào, nếu không kem sẽ chảy đấy

Cô bé làm đúng mọi chỉ dẫn nhưng không may lúc đông người qua lại vào toilet, cô bé va phải một người cao lớn làm cô bé té vào vũng nước làm chiếc áo pull màu hồng ướt sũng Nora cúi kính tháo chiếc giày màu hồng xinh xắn ra và quăng thật mạnh vào :

- Đáng ghét !
- Cô bé này ở đâu chui ra thế?
- Không biết thưa ông chủ. Có lẽ là khách hàng.
- Còn bé thế mà tự đi toilet được sao?
- Ở trường con cũng tự đi được mà.

Đoàn Duy đỡ cô bé đứng dậy rồi lấy chiếc giày và mang lại vào cho cô nhóc, thầm mỉm cười vì cô bé có một hành động giống hệt người xưa. Đó chính là Đoàn Duy. Ông chủ của tiệm bánh kem Hoàng Lan nổi tiếng nhất nhì xứ sở mộng mơ này. Duy xoa đầu cô bé rồi nói :

- Về với mẹ đi !

- Ướt áo rồi ...

- À, làm thế này sẽ khô hơn đây.

Duy lau cho cô bé bằng khăn tay của anh rồi cô bé mỉm cười chạy đi. Một cảm giác gì đó thật quen thuộc chạy dọc tâm trí. Duy đứng dậy và nhìn theo, nhưng anh vẫn còn nhiều việc phải làm nên không thể theo đuổi sự tò mò đó. Lúc Nora chạy lại với Tuệ Lâm, trông thấy áo cô bé ướt, cô nhăn mặt :

- Con lại nghịch nước phải không?

- Không. Có người đụng vào con.

- Con định nói dối mẹ sao?

- Nè, hai mẹ con làm gì ở đây vậy?

Khiết Nhã và Tiến Mạnh chạy lại, Tuệ Lâm lắc đầu :

- Chờ anh chị lâu quá, em đưa nó vào đây. Nhưng con bé nghịch quá ! Mình đi được chưa ạ?

- Anh chị đã tìm được khách sạn. Em ăn xong đi rồi đi !

- Con không đi. Con không có lỗi. Có người đụng con thật mà.

- Nora, con bướng quá !

- Kìa, chú này là người đụng phải con.

216. Chương 206

Nora chỉ thẳng khi Đoàn Duy bước ra. Tuệ Lâm, Khiết Nhã và Tiến Mạnh quay lại nhìn, mọi người suýt không nhận ra Đoàn Duy, trông cái vẻ thư sinh có phần ủy mị ra dáng một công tử trong trang phục màu trắng, áo sơ mi xoắn tay lên và áo khoác ở ngoài cùng quần jeans. Duy vẫn không khác ngày xưa cho lắm dù có phần hơi gầy đi. Tuệ Lâm nhìn Duy rất lâu, và anh cũng vậy. Khiết Nhã cất bầu không gian im lặng:

- Trùng hợp quá ! Cậu cũng ở đây à?

- Lâu quá không gặp, Đoàn Duy ! Cậu làm gì ở đây thế?

- Tôi là chủ ở đây.

Nora nhìn Đoàn Duy rồi nói với Tuệ Lâm :

- Mommy, là người này đụng con thật mà.

Chính cô bé cũng tò mò tại sao mẹ cô bé và người đụng phải cô lại nhìn nhau đến không chớp mắt như vậy. Nora trông thấy mẹ cô bé khóc, cô nàng chạy lại đá vào chân Đoàn Duy và nói :

- Chú làm ướt áo con lại làm mẹ con khóc. Chú phải nói “Sorry” !

Đoàn Duy nhìn Tuệ Lâm rồi lại nhìn cô bé, Đoàn Duy cúi xuống và hỏi :

- Ba con đâu? Ba con là ai?

Cô bé Nora chưa kịp trả lời thì Tuệ Lâm đã xông đến bế xốc cô con gái lên và lạnh lùng :

- Dĩ nhiên ba của nó đang chờ mẹ con tôi. Chúng tôi rất hạnh phúc ! Mình đi thôi con !

Tuệ Lâm bồng con gái bỏ đi trước. Đoàn Duy chẳng những không nhìn theo mà còn quay phắt trở vào và xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiến Mạnh xô Đoàn Duy ra trách móc :

- Sao không chạy theo?

- Để nhìn người ta hạnh phúc với gia đình hả?

- Đùng ấu trĩ như thế. Là của cậu cả đấy !

- Cái gì của tớ?
- Vợ và con gái.
- Tớ chưa kết hôn. Tớ bị bỏ rơi ngay trong ngày cưới.
- Lý Đoàn Duy, cho cậu biết, lần này Tuệ Lâm về đây dắt theo đứa bé không chỉ để đi du lịch. Tớ nói bao nhiêu đó thôi, cậu hiểu bao nhiêu thì tùy cậu. Bao nhiêu năm trôi qua cậu mãi chui rúc ở xó xỉnh nào đó, lần này mà cậu còn tiếp tục né tránh nữa thì thôi chui luôn xuống đất đi.
- Cậu nói đủ chưa? Tớ không cần cậu dạy đời đâu.
- Cậu đang tự ái. Tớ biết rõ điều đó nên mới tới khuyên cậu. Không nghe thì thôi. Hạnh phúc không nhiều lần quay về với cậu nữa đâu.

Tiến Mạnh bỏ đi. Để lại Đoàn Duy một mình suy nghĩ. Anh lặng lẽ trở về nhà, vào phòng và mở khóa một ngăn kéo đã đóng bụi. Bật lên, một cặp nhẫn vẫn sáng lấp lánh dù đã được ra lò 5 năm trước, Duy thở dài nhìn lên trần nhà...

217. Chương 207

Last Chap :

Buổi tối, cả nhóm vừa đi chơi về. Khiết Nhã nói:

- Anh và chị đi chơi tiếp. Em có muốn đi nữa không?
- Thôi, Nora ngủ rồi. Em cũng mệt.
- Thôi anh chị cũng không ép. Anh chọn khách sạn này cũng hợp với tâm hồn lãng mạn của em lắm đấy nhé, quanh đây là một khu đồi lãng mạn. Em có thể đi dạo.
- Chúc anh chị đi vui vẻ.
- Ủ. Em cũng ở lại vui vẻ nhé.

Tuệ Lâm bồng con gái vào giường, cô bé đi chơi cả ngày nên ngủ rất ngon. Tuệ Lâm vừa khoác vào cái áo định đi tắm nhưng lại có tiếng chuông cửa. Cứ tưởng là Mạnh và Nhã quay lại dặn dò điều gì...

- Anh chị còn dặn em điều gì nữa đây?

Tuệ Lâm ngược lên nhìn, Đoàn Duy đứng sừng sững trước mắt cô vẫn cái cách đứng xoạc tay vào túi quần quen thuộc. Tuệ Lâm đóng cửa lại nhưng đã bị Đoàn Duy cản bằng cánh tay khỏe mạnh. Duy lạnh lùng :

- Anh có chuyện muốn nói với em.
- Tôi không có gì để nói với anh.
- Nhưng tôi thì có.
- Tôi thì không muốn.

Lúc Tuệ Lâm định buông tay thì bất ngờ Đoàn Duy buông tay trước. Lực đẩy làm cánh cửa đập mạnh vào tay Duy, Duy nén đau cổ không la lên. Tuệ Lâm thấy thế cũng xót, nhưng cô quay bước trở vào với cánh cửa để không. Vừa vào, thấy cô bé lúc sáng ngủ ngon lành, Duy nhìn Tuệ Lâm rồi hỏi :

- Bao năm qua em ở đâu vậy?
- Mỹ.
- Em có hạnh phúc không?
- Nhìn thì biết rồi.

Đoàn Duy mỉm cười :

- Anh nghĩ là có. Một cô con gái xinh đẹp, một người chồng yêu thương hai người và một cuộc sống hạnh phúc ở Mỹ... Xem ra việc hủy đám cưới có lợi cho em quá đấy chứ.

Tuệ Lâm quay lại nhìn Duy rồi lườm mắt :

- Lý Đoàn Duy, anh không biết thì im miệng đi.

- Tại sao tôi phải im? Tôi nào có lỗi lầm gì khi suy đoán cô đi đâu và về đâu khi cô phá tan tác ngày lễ ra là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tôi. Cô cũng xé luôn lòng tôi ra làm trăm mảnh. Cô nghĩ cô bỏ đi là muốn tốt cho tôi điều đó làm tôi có thể hạnh phúc với sự lựa chọn mà cô ép tôi phải chọn sao?

- Vậy thì anh bắt tôi phải tự lừa dối tôi rằng người sắp trở thành chồng tôi phải sống trong quá khứ dày xéo, ký ức dày vò vì những ân oán mà anh ta không thể giải quyết được cho đến tận đêm cuối cùng trước ngày cưới. Tôi làm sao có thể để anh sống với tôi, vì tôi mà buộc phải quên đi thù hận với những người đã sinh thành nên tôi, cũng là những người đã tước đi quyền sống của những người sinh thành nên anh.

- Cô biết rõ là tôi chọn cô mà.

218. Chương 208

Tuệ Lâm bị Đoàn Duy siết chặt cổ tay, mắt Duy bắt đầu ngấn nước đẩy mạnh cô vào tường :

- 5 năm qua, tôi tự hỏi lòng, tôi đã làm gì sai, tội lỗi của tôi lớn và nhiều đến mức nào mà đến nỗi phải bị tình yêu bỏ rơi hết lần này đến lần khác. Những người bỏ rơi tôi không bao giờ biết rằng, dù có chuyện gì xảy ra, tôi nhu nhược hay yếu đuối trong bất cứ chuyện gì... thì đối với họ, tôi chưa bao giờ có sự nao núng và đắn đo mỗi khi phải chọn lựa. Không lẽ, chỉ vì thế mà tôi không may mắn trong tình yêu hay sao?

- Anh chọn tôi. Nhưng anh không rũ bỏ được thù hận dành cho những người mà tôi yêu thương, không thể từ bỏ được thì xin lỗi. Sau 5 năm, tôi cũng không thay đổi và hối hận vì điều đó đâu. Ông Lý, mẹ con tôi phải nghỉ ngơi. Làm phiền ông !

- Vì sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy? Em ác độc lắm, em biết không?

- Tôi ác độc sao? Tôi ra đi vì tôi không thể chịu đựng nhìn thấy anh đau khổ. Tôi ra đi vì tôi muốn cho anh có thời gian giải quyết mọi chuyện. Và nếu tôi vô tình hay ác độc như anh nói, sẽ không có một Nora Lý Huỳnh Lâm. Tôi sẽ không chọn cho con gái của tôi một cái tên mà ba của nó thích. Phải ! Nếu tất cả những điều đó là sai thì ừ, đúng đấy. Tôi vô tình và ác độc như vậy đấy.

Trông thấy cô bé Nora dụi mắt tuột xuống giường chạy lại ôm chân Tuệ Lâm và nhìn Đoàn Duy. Đôi mắt cô bé như cũng muốn đuổi anh đi. Duy lặng lẽ buông tay Tuệ Lâm ra và rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa lại, Duy buồn bã ngược lên nhìn Tuệ Lâm, Đoàn Duy rơi nước mắt rồi nói :

- Không lẽ... Anh đến mức phải bị em xua đuổi thậm tệ như thế này sao?

Đoàn Duy nhìn cô một lúc rồi lặng lẽ đóng cửa lại và bỏ đi. Trông thấy Duy đi ra từ cửa khách sạn, Tiến Mạnh và Khiết Nhã gật đầu nhìn nhau :

- Chắc lại cãi nhau um sùm nữa rồi.

- Anh không biết làm cách nào để khiến họ giảm hòa nữa?

- Ít ra vào tận trong phòng cũng thấy được bản sao thu nhỏ của cậu ta rồi.

- Chiều mai chúng ta phải về lại Sài Gòn. Sau đó Lâm cũng lên máy bay về Mỹ. Đâu còn cơ hội nào cho Duy nữa.

- Cơ hội thì chúng ta đã tạo hết sức có thể rồi. Không chịu thì thôi.

- Nhưng lần này mà không được nữa là Duy tiêu đó.

- Mặc xác cậu ta. Mình về ngủ thôi.

- Ở đây mát mà.

- Em mát nhưng mà con cứng của anh thì lạnh.
- Nó vẫn còn ở trong bụng em mà?
- Đi thôi.

219. Chương 209

Ngày hôm sau, Lâm buồn bã hẳn. Cô không còn tươi cười vui vẻ với cô con gái và hay ngồi một mình để mặc cho Mạnh và Nhã trông bé Nora. Lúc cả 4 người lên máy bay về, thỉnh thoảng Lâm cũng ngoái lại và nhìn như chờ ai. Nhưng chẳng có ai hết. Máy bay đóng chặt cửa lại, một chiếc xe hơi bóng loáng đậu gần sân bay cũng bắt đầu lăn bánh ...

Tuệ Lâm sau vài ngày ở Việt Nam cũng phải lặng lẽ đưa con gái về Mỹ với một tâm nguyện không thành. Cô hơi buồn nhưng dù sao cũng không thấy hối hận vì ít ra Duy đã được nhìn thấy con gái. Bà Quế và ông Kiên có vẻ yên lòng :

- Con không ở chơi với ba mẹ lâu hơn sao?
- Có dịp con sẽ về lâu hơn ạ. Ba mẹ cũng có thể qua Mỹ thăm con mà.
- Ủ. Ba mẹ sẽ cố gắng.
- Nora, chào ông bà ngoại đi con !
- Chào ông ngoại, bà ngoại.

Khiết Nhã và Tiến Mạnh cũng ở sát bên cạnh, mọi người trao nhau một cái ôm, Khiết Nhã nói :

- Chị mong sẽ sinh được một bé gái đáng yêu như em vậy.
- Anh Mạnh không đòi con trai sao?
- Anh thì sao cũng được. Chắc tại anh mong có con lâu quá rồi nên không đòi hỏi gì nữa.
- Thôi em vào nha. Trễ rồi.
- Bye bye, chú Mạnh, cô Nhã.

Tuệ Lâm ôm con gái lên và cả hai nhanh chóng tiến vào trong. Cả nhà đôi dặt đôi cùng nhau vừa quay trở ra thì thấy Đoàn Duy đang luồn cuốn kéo vali và kiểm tra lại hộ chiếu cùng vé máy bay. Mọi người ngạc nhiên, ông Kiên nói :

- Lâu rồi không gặp con !
- Mình nói chuyện sau nha chú Kiên.
- Cậu định đi đâu thế?
- Đi lên máy bay.
- Tuệ Lâm đi rồi. Cậu không kéo cô ấy lại được đâu.
- Ai bảo tớ sẽ kéo cô ấy xuống. Là tớ đi theo đó chứ !

Mọi người trở mắt ngạc nhiên, Đoàn Duy móc trong túi ra và nói :

- Cặp nhẫn này tớ đã giữ quá lâu rồi. Đã đến lúc tớ phải đeo vào tay cô ấy.
- Chúc thành công. Bận tốt !
- Chúc con thành công/

Duy gật đầu nhìn bà Quế rồi cũng chạy thật nhanh vào trong...

Khi các tiếp viên đang bắt đầu nhắc nhở mọi người cài lại dây an toàn thì Tuệ Lâm trông thấy Đoàn Duy. Anh chàng thở hộc hạch nhìn cô, Tuệ Lâm cũng ngạc nhiên đứng dậy và nhí. Tuệ Lâm nhần nhí :

- Anh làm gì ở đây?

- Lâm à, đã đến lúc ... anh nghĩ nếu lần này em mà ra đi thì không biết lúc nào anh mới có cơ hội gặp em nữa. Anh đã mất em một lần và dĩ nhiên anh không muốn điều đó tái hiện lại. Anh đã giữ nó suốt 5 năm nay, để chờ một ngày em quay về. Anh muốn em đồng ý với anh một câu để anh có thể được chăm sóc, yêu em, bảo vệ em suốt đời. Như trách nhiệm của một người ... Một người

220. Chương 210

Khi Tuệ Lâm vẫn còn nhăn nhó vì Duy đã làm mọi người trên máy bay chú ý. Đoàn Duy đột ngột quay xuống và lấy hộp nhẫn ra, anh nói :

- Tuệ Lâm, anh muốn cầu hôn em thêm một lần nữa.

- Lý Đoàn Duy ...

- Will you marry me?

- Anh đứng dậy đi ...

- Anh sẽ không đứng dậy trừ phi anh có câu trả lời.

- Nhưng mà ...

Tuệ Lâm kéo Đoàn Duy đứng dậy :

- Nhưng đây đâu phải nhẫn cầu hôn. Là nhẫn cưới mà. Anh chọn sai loại nhẫn rồi...

- Ý em là ...

Tuệ Lâm mỉm cười nhìn Duy, cô e thẹn xoay mặt đi chỗ khác và nói :

- Yes ...

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ nhưng muốn vỡ òa không gian chật chội của chiếc máy bay. Đoàn Duy xoay mặt Tuệ Lâm lại và đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Cả hai trao nhẫn cho nhau ngay trên máy bay trước sự chứng kiến của nhiều hành khách và cô con gái Huỳnh Lâm. Khi máy bay đã cất cánh, cô bé cứ một mực đòi ngồi giữa, Tuệ Lâm nói:

- Nora, con gọi ba đi !

- Là ba của con sao?

- Chẳng phải mẹ nói rồi sau này con sẽ được gặp ba đó sao?

Nora quay sang nhìn Đoàn Duy, cô bé nhìn bằng ánh mắt long lanh trong sáng, Duy nói :

- Chào con gái !

- Daddy ...

- Ngoan lắm. Con gái yêu của ba !

- Daddy, con nhớ daddy !

- Xin lỗi con. Ba đã không biết đến sự tồn tại của con. Ba hứa sẽ bù đắp cho con bằng tất cả tình yêu của ba sau này. Con tha lỗi cho ba nhé !

- Con chỉ muốn ba phải mua cho con thật nhiều barbie và dắt con đi ăn kem mango mỗi ngày thôi.

- Ba hứa ! Ba hứa !

- Con yêu ba nhất !

Cô bé tựa vào lòng Đoàn Duy, vuốt ve cô con gái, Đoàn Duy nói :

- Anh có con ... điều này lạ thật.

- Anh chiều chuộng nó quá rồi đấy.
- Biết sao được. Công chúa nhỏ của anh mà.
- Vậy anh theo em lên máy bay làm gì?
- Cầu hôn ở chỗ này thì em chẳng có nơi nào để trốn tránh anh hết.
- Anh qua Mỹ sẽ trở thành kẻ thất nghiệp đấy.
- Dù gì ở Việt Nam anh cũng đang là một ông chủ tiệm bánh. Anh biết làm bánh mà.
- Anh định dùng bột, đường và sữa nuôi mẹ con em sao?
- Phải. Anh sẽ làm được. Anh đã đeo chiếc nhẫn này vào tay em thì tức là anh sẽ làm được tất cả. Hãy tin anh !
- Em yêu anh !
- Anh yêu em !

221. Chương 211

Khi quá khứ đã lắng sâu, con người đã và lại có thể đến với nhau bằng thứ tình cảm xinh đẹp tuyệt vời. Đó là tình yêu. Tình yêu đưa họ vượt qua tất cả, từ đau khổ, dằn vặt, hận thù cho đến sự chia ly, nhưng những gắn kết tuyệt mỹ từ những tế bào yêu thương đơm kết lại, chúng kết dính với nhau thì khó có thể mà tách rời nhau được. “yêu nữa được không?” câu trả lời tất nhiên có thể là “có” hoặc “không” nhưng trong trường hợp này hay nhiều trường hợp khác, đã có từ nữa tức là đã từng yêu mà vì một lí do gì đó phải bị gián đoạn. Và chỉ có những tình yêu sâu nặng, thiết tha và chân thành mới có thể khiến tình yêu ấy bền bỉ, duy trì cho đến tận những ngày sau ...

Một trong những ngày tháng tuyệt đẹp nhiều năm sau đó ...

- Đến giờ em vẫn thấy nó đẹp ...
- Em thấy nó cũng tầm thường.
- Chiếc nhẫn này tầm thường không phải vì bản chất của nó.
- Chứ vì cái gì?
- Dám cá đó không phải lần đầu tiên em thấy chiếc nhẫn.
- Lần đầu tiên thật mà.
- Thế còn lần ở biệt thự Duy Lâm thì sao?
- Lần nào nhỉ?
- Anh nhớ rõ ràng trước lúc ngủ gật nó nằm yên trong túi quần. Sao lúc tỉnh dậy lại là trong túi áo? Lại còn bỏ ở bên trái trong khi anh lại có thói quen bỏ túi bên phải?
- Thì ra là anh rình rập em à? Chết anh này ... Chết anh này ...
- Xem ra em đã muốn anh từ thuở đó rồi.
- Còn lâu... Tại anh ép em thôi ! ...
- Thôi nào cưng, đừng đánh anh nữa chứ !
- Đánh ! Đánh ! Đánh suốt đời luôn ...

*****The End*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nua-duoc-khong>